

DEDEKTİF JOSIE QUINN #3

BİR ANNENİN MEZARI

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

LISA REGAN

Çeviren: Aslı Dağlı

Bir Annenin Mezarı

Lisa Regan

Orijinal Adı: Her Mother's Grave

© 2025, Olimpos Yayınları

© Lisa Regan, 2018 First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Aslı Dağlı

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5919-31-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

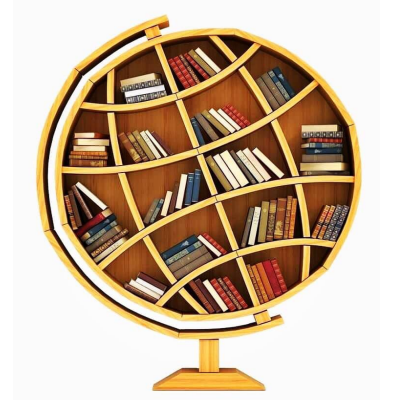
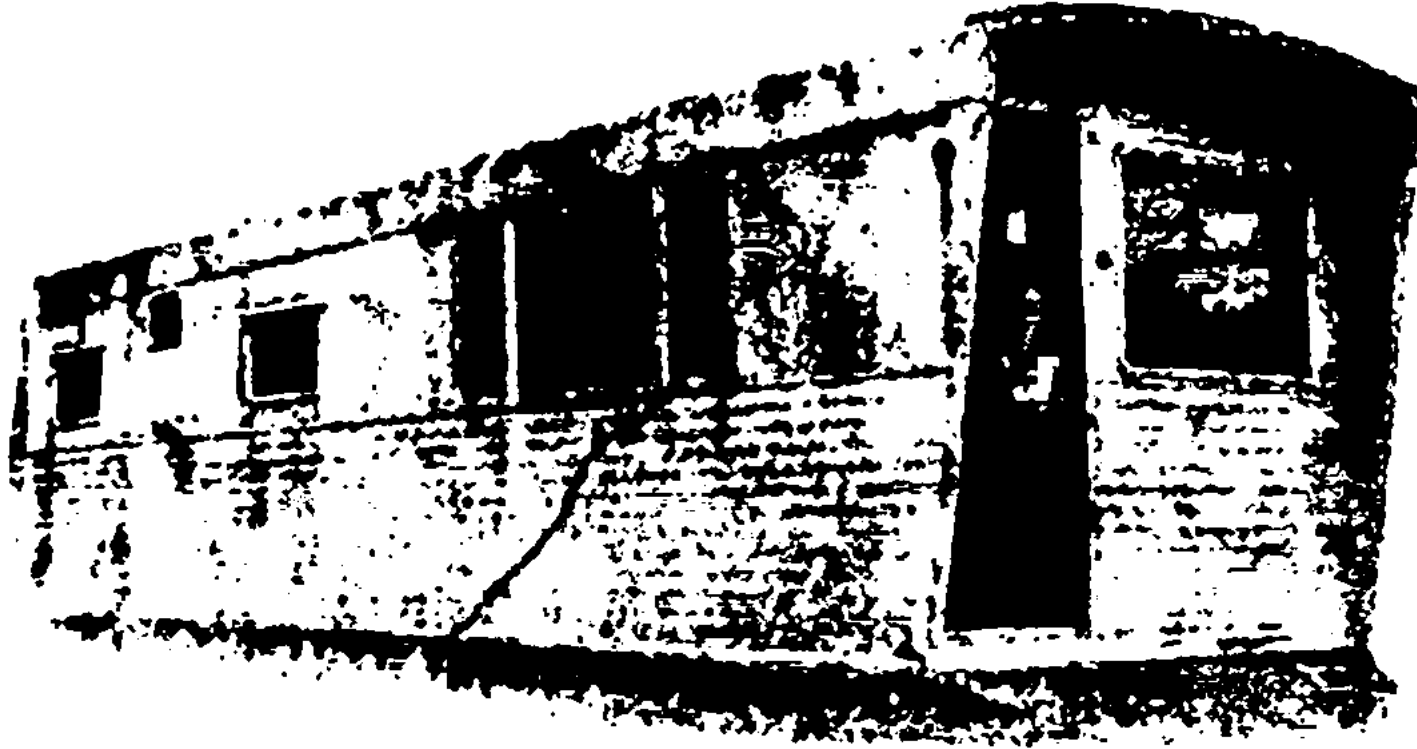
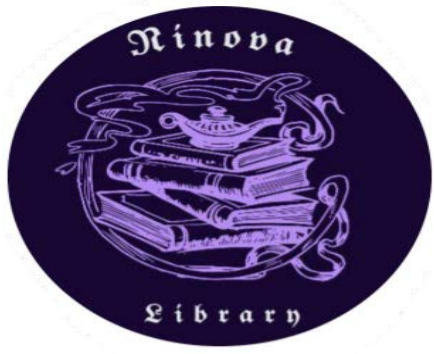
Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

DEDEKTİF JOSIE QUINN #3

BİR ANNENİN MEZARI

LISA REGAN

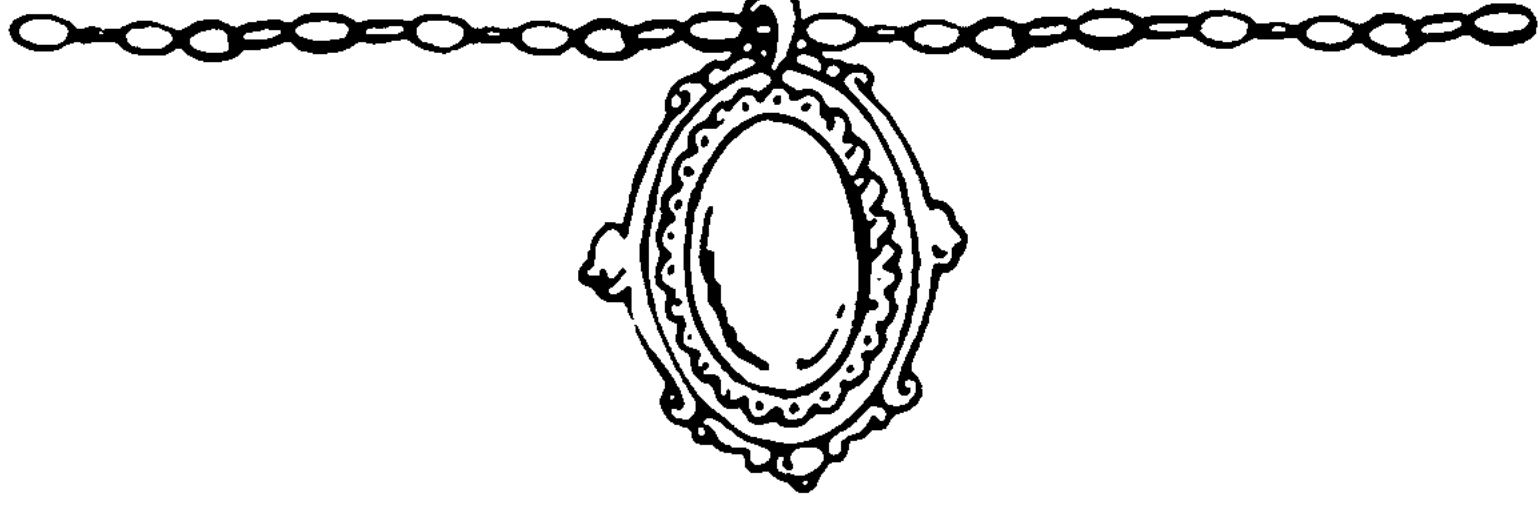
Çeviren: Aslı Dağlı

Düzenleme
Ny.ozlem

*Bana hikâyemi her istediğimde sil baştan yazabileceğimi öğreten
erkek kardeşim Andrew Brock'a...*

GİRİŞ

Kadın yangını çocuk odasında başlattı. Kehribar rengi alevler duvarları yalayarak odaya yayılıp saatlerce görünmez lekelelerini ovaladığı halıyı ve birbiriyle uyumlu mobilyaları yutarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her gün titizlikle düzelttiği beşik cibinliği bir çırpıda tutuştu. *Bebekleri uyandırma. Çocuklar uyanana kadar oraya girme. Yapma, yapma, yapma.* Bu, ona iyi bir ders olacaktı.

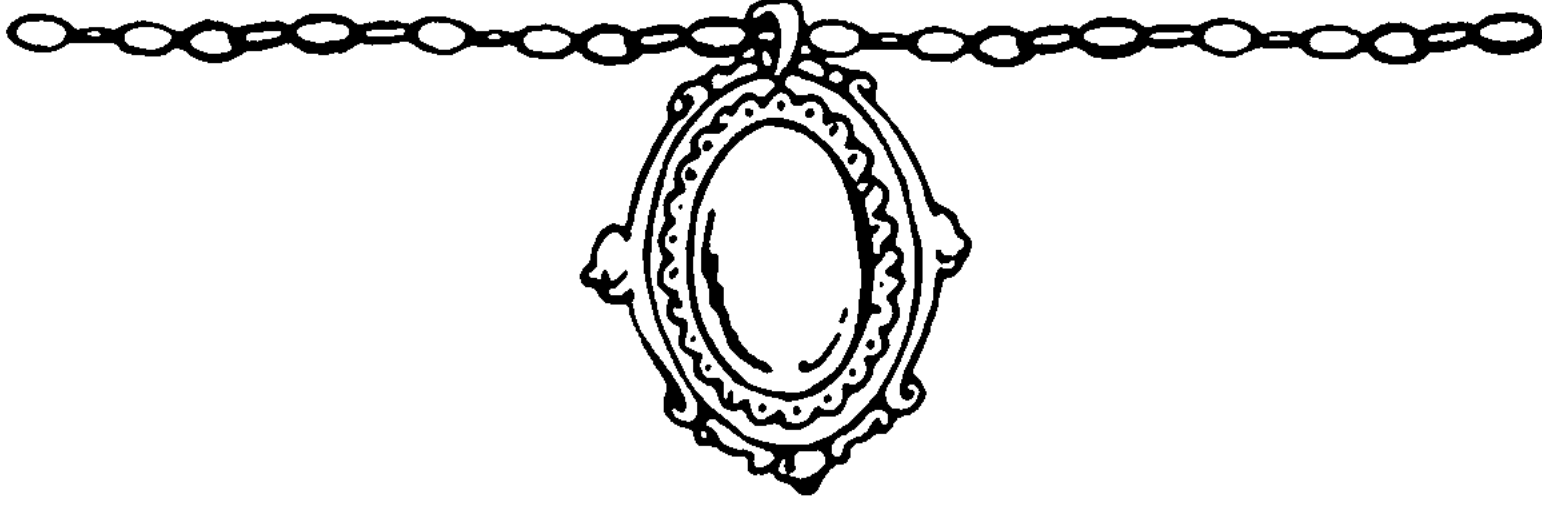
Hava ağırlaşıp burnunu ve genzini yakmaya başladığında geri geri odadan çıktı. Kesif, siyah dumanın filizleri kapının kenarlarından sızıp tavanı kaplayarak onu koridora kadar takip etti. Koşarken koluyla ağzını kapadı. Kısa süre içinde alevler evi tamamen yutacak ve o nispetçi, o züppe sürtüğün bütün o cici şeylerini yakıp kül edecekti. Fevkalade olacaktı.

Paldır küldür aşağı indi ve genzindeki yangın tadı dayanılmaz bir hâl alana kadar salon ve yemek odası pencerelerini süsleyen ağır perdelerle farbalara birer kibrit tuttu. Yakalanmadan arka kapıdan kaçabilmek için mutfığa yöneldi. Bu evde yaşayan aile tarafından hırsızlıkla suçlandıktan sonra eve adımını bile atmaması gerekiyordu.

Tam yolu yarılamıştı ki oturma odasında gözüne ilişen bir şey yüzünden olduğu yerde donakaldı. İçi heyecanla ürperdi.

Orada yangından çok daha yıkıcı bir şey vardı, o sürtüğün işini bitirecek bir şey. Kolları ne uzatarak odaya dalarken gülümsemesi daha da genişledi.

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Küçük plastik kap yere çarpıp da içindeki bezelye püresi mutfak zeminine saçıldığında altı aylık Harris Quinn mama sandalyesinde kıkırdadı. Josie spor ayakkabılarının o vıcık vıcık yeşil şeyden nasibini aldığını görünce önce irkilse de Harris'in mamayla kaplanmış mini minnacık suratına bakınca kendini tutamayıp güldü; ona kızmak imkânsızdı. Ellerini sevinçle tepsiye vuran Harris'e, "Acemi hatası," diye mırıldanarak eviyenin üstündeki dolaptan bir rulo kâğıt havlu alıp yerdeki pisliği temizlemeye koyuldu. Yere bir şeyler atıp Josie'nin onları toplamasını izlemek şu sıralar Harris'in en sevdiği oyundu.

Josie elindeki kâğıt havlu yığınınını çöpe atarken arkasına dönüp Harris'in bezelyeyle kaplı küçük yumruklarını gözlerine bastırdığını görünce Misty'nin mikrodalgasındaki saate baktı ve "Şekerleme vakti, ufaklık," dedi.

Misty Derossi'nin pirüpak evine göz gezdirerek yerlerde veya duvarlarda mama artığı kalıp kalmadığına baktı. Misty ondan oğluna bakmasını pek sık istemezdi ama arada sırada, eğer Harris'in babaannesi müsait değilse Josie'nin telefonu çaldı. Josie ayda yılda bir yapabildiği bu ziyaretleri iple çekerti

ve evi pis bırakarak Harris'in güvenilir bakıcılarından olma ayrıcalığını kaybetmek istemiyordu.

Eviyeden bir bez aldı ve feryat ederek ona karşı koyan Harris'in yüzüyle ellerini temizledi. "İşte bitti," diyerek mama sandalyesinin kayışlarını çözüp onu kucağına alırken kaşla göz arasında bu kadar büyümesine hayret etti. Harris'i ilk tutuşunu, onu Susquehanna Nehri'nin buz gibi akıntısından kurtardıktan sonra sım sıkı göğsüne bastırışını dün gibi hatırlıyordu. O zamanlar sadece birkaç günlüktü, ufacık ve çelimsizdi, o nehirden sağ çıkması büyük şanstı. Şimdiyse tombik ve sağlıklıydı, sarı bukleleri her geçen gün daha da gürleşiyor, kişiliği oturmaya başlıyordu.

Harris artık büyüdüğünden Josie onu güldürmeye, al yanaklarını yemeğe bulamasını izlemeye, üstünü başını temizlemeye, sonrasında da Misty'ye aldığı sallanan sandalyede onunla beraber uyuklamaya bayılıyordu. Bu sandalye evdeki birkaç modern mobilyadan biriydi ve *Victorian Homes* dergisinden fırlamışa benzeyen salonunda acayip sırtıyordu.

Josie yerine oturup sandalyeyi ayaklarıyla hafifçe ileri geri sallarken Harris başını Josie'nin omzuna koydu ve Josie'nin yanındaki cepten çıkardığı emziğe açgözlülükle saldırdı. Josie başını göğsüne dayayabilmesi için çocuğu azıcık aşağı kaydırды ve Harris derin bir uykuya dalana kadar saçını okşadı. *Bu duygu gibisi yok*, diye düşündü kendi gözleri de kapanırken.

Cep telefonunun dijital melodisi sessizliği bozunca Josie'nin gözleri zıncık diye açıldı ve telefonunu aramaya başladı. Ses boğuktu, ayrıca odanın diğer ucundan, kanepenin sırtına astığı ceketinden geliyordu. Önemli bir meseleyse arayan her kimse muhakkak tekrar arardı. Harris'e baktı ve uyanmadığını, aksine alt dudağından sarkan emziğin düştü düşecek vaziyette olduğunu görünce derin bir oh çekti. Tişörtünün Harris'in yanağının altında kalan kısmının salyaya bulanmasına aldırmadan gülümseyerek Harris'in sırtını sıvazladı ve sandalyeyi hafifçe öne arkaya salladı. Telefonun susmasıyla tekrar gözlerini

kapadı. Acil bir durum varsa Teğmen Noah Fraley ve Dedektif Gretchen Palmer onu nerede bulacaklarını biliyordu.

Tam uykunun sıcak kollarına geri dönmüştü ki telefonu yeniden çaldı. Harris bu defa kıpırdandı. Josie emziği çabucak Harris'in ağzına soktu ve oğlan bir anlığına cak cuk emdikten sonra Josie'nin tahminince ciyaklamaya hazırlanarak kaşlarını çattı. Josie kaygıyla nefesini tuttu ama çok geçmeden Harris'in yüzündeki ifade yumuşadı ve ciyak ciyak bağırmak yerine hafifçe iç çekti. Josie sessizce küfretti çünkü çocuğu uyandırmadan odanın diğer ucundaki ceketine ulaşması mümkün değildi. Gerçi artık bunun hiçbir önemi kalmamıştı çünkü hemen sonrasında sokak kapısının açılıp kapandığını ve Misty'nin, "Ben geldim!" diye bağırdığını duydu.

Harris tekrar kıpırdandı fakat gözlerini iyice yumup yüzünü Josie'nin göğsüne bastırdığı esnada Misty koridordan, "Josie? Oturma odasında mısınız?" diye seslendi.

Harris başını kaldırdı ve uyumaktan çapaklanmış gözleriyle odada annesini aradı. Misty içeri girip oğlunu gördüğünde yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Ağzının bir tarafı sanki görünmez bir el tarafından aşağı çekiliyormuş gibi hâlâ düşüktü ama Harris'in doğduğu gün uğradığı saldırıdan beri epeyce toparlamıştı. Ellerini çırparak geldi ve Josie'nin kucağından aldığı oğlanın inatçı buklelerini okşadı. Âdeta cıvıldıyordu. "Merhaba, bebeğim," diye mırıldandı sonra. "İyi uyudun mu?"

Josie gerinip tişörtünü düzeltti ve Misty'ye bakıp, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Misty sırtarak ön dişlerini işaret etti. "Kalıcı implantımı yaptırdım. Harika hissediyorum. Sonunda bitti de kurtuldum."

Saldırıda kırılan ön dişi hastanede idareten kaplanmıştı ancak kalıcı kaplama için gereken parayı biriktirmesi birkaç ay sürmüştü. Josie ona elinden geldiğince destek olsa da Misty, Josie'nin maddi yardımlarıyla ilkin Harris'in ihtiyaçlarını karşılıyordu. Harris'ten önce Misty kasabadaki striptiz kulübünde

dans ettiğinden iyi para kazanıyordu ki oturduğu bu koskoca evi satın alıp müsrifçe dayayıp döşeyebilmesini de o işe borçluydu. Bütün birikimini Harris'e hamile kalmak için tüp bebek tedavisine harcamış, doğumdan sonra da striptiz kulübüne geri dönmek istemediğine karar vermişti; gerçi isteseydi de o saldırıdan kalan yara izleri dansa devam etmesini imkânsız kılıyordu.

Josie oturduğu yerden kalkıp kanepeye giderek telefonunu bulmak için ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. "İyi görünüyor," dedi Misty'ye.

Misty, Harris'i bir kalçasından diğerine geçirdi. Harris ağzındaki emziği emerek başını Misty'nin omzuna yasladı. "Bir şey yedi mi?"

"Biraz meyve, biraz da bezelye püresi yedi. Gerçi daha ziyade yerde nasıl göründükleriyle ilgilendi."

Misty güldü. "Ah, evet. Yeni olayımız bu. Sorun yok. Biberonla şansımı denerim."

Josie cevapsız aramalarını açtı. İkisi de aynı fakat tanımadığı bir numaradandı.

"Tekrar teşekkürler," dedi Misty, dışçıye gitmeden önce ona onlarca kez teşekkür etmiş olmasına rağmen. "Bayan Quinn o kadar hasta olmasaydı o bakacaktı. Mide virüsü gibi bir şey kapmış."

Josie ceketini giydi ve yanlarına gidip Harris'in sırtını sıvazladı. "Sorun değil, Harris'in virüs kapmasını istemeyiz. Beni arayabilirsin. Son büyük davamızda bölge savcısına gönderilecek evrakla işimiz nihayet bitiyor, işler yavaşladı yani."

"Şu uyuşturucu satıcısı, değil mi? Lloyd Todd?"

"Elebaşı desek daha doğru olur," dedi Josie.

"Bu kadar büyük bir operasyon yönettiğine inanamıyorum," dedi Misty.

Lloyd Todd, küçük bir kasaba olan Denton'da cemiyetin aranan yüzlerindendi. İnşaat şirketi kasabanın en çok iş yapan, en iyi bilinen şirketlerinden biriydi fakat Josie'yle ekibi son iki

ayda bunun büyük bir uyuşturucu ticaretinin paravanı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Todd'un kendi namına uyuşturucu kuryeliği ve torbacılık yapan neredeyse iki düzine adamı vardı. Kasabadaki yasa dışı uyuşturucu talebinin aşağı yukarı yüzde seksenini tek başına karşılıyordu. Todd tutuklandıktan sonra aşırı doza bağlı ölümlerin sayısının dibe vurması Josie'yi şaşırtmamıştı. Ama tabii ki müptezeller kendilerine yeni bir kapı bulduğunda bu sayı yine artacaktı.

“Şok ediciydi,” diye onayladı Josie.

Misty, Josie'nin peşi sıra birbirinden şatafatlı döşenmiş odaları geride bırakıp ön kapıdan çıktı. Verandaya adım attıklarında, “Öğle yemeğine kalmak ister misin?” diye sordu.

Bu, Josie'den biraz daha oturmasını ilk isteysi değildi ama Josie her ne kadar Harris'le daha çok vakit geçirmek istese de Misty'yle samimiyetlerinin *kız kıza* yemek ayarında olduğunu sanmıyordu. Şu anki medeni ilişkilerini oturtmaları bile çok uzun sürmüştü. Birkaç yıl önce evliliklerinin çöküşe geçtiği dönemde Josie'nin merhum kocası Ray Quinn, Misty'yle yasak aşk yaşamaya başlamıştı. Ray, Misty'yi gerçekten önemsiyordu ve ölmeden önce Josie'den son isteği, kararına saygı duyması olmuştu. Bu en iyi gününde bile zor bir görevdi. İki kadın ancak Misty'nin uğradığı saldırıdan ve Ray'in oğlunun doğumundan sonra bir araya gelebilmişti. Josie kendini elinden geldiğince tutmaya çalışsa da zaman zaman yıpratıcı olabildiğini biliyordu ve Misty'yle kurduğu kırılgan ilişkinin daha fazla zaman geçirmeleri hâlinde mahvolacağından korkuyordu. “Çalışmam gerek,” diyerek yalan söyledi.

Misty'nin dudakları hayal kırıklığıyla sarkınca suratındaki kısmi felç ifadesini iyiden iyiye pekiştirdi.

Josie hafiften suçluluk duydu. “Belki gelecek sefere.”

Misty'nin bakışları ahşap döşemelere kaydı. “Hep öyle diyorsun. Bak, eskiden aramızın iyi olmadığını farkındayım ama bilmeni isterim ki ben...”

Josie'nin telefonunun sesi Misty'nin konuşmasını böldü. İki kadının da bakışları Josie'nin ceketinin cebine kaydı. Josie elini cebine daldırıp telefonunu çıkarırken Misty'ye mahcup mahcup gülümsedikten sonra ekrana baktı. Az önce arayan numaraydı. Buzları eritme konusunun açılmasını hiç istemediğinden telefonu hızlıca açıp kulağına götürdü.

"Quinn," dedi.

Hattın diğer ucundan bir erkek sesi geldi. "Josie Quinn mi?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Ben... Ben... Bana Roger diyebilirsiniz."

"Roger *diyebilirim* de ne demek? Kimsin sen?"

Tereddüt. "Verdiğiniz ilanla ilgili arıyorum. Hani Craigslist'teki?"

Josie'nin yüreği sıkıştı. Verandadan inerken ona kafa karışıklığı ve endişeyle bakan Misty'ye dönüp ahize işareti yaptı ve ağzını oynatarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi.

Misty'ye arkasını dönüp arabasına doğru yürürken dikkatini tekrar Roger'a verdi. "Craigslist'teki ilanım mı? Hangisiymiş o?"

"Hangisi mi?" diye sordu Roger tereddütle. "Siz- Numara mı yanlış acaba?"

"Arayan sendin, Roger."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hiç eğlence arıyor gibi bir hâlin yok," dedi Roger.

"Craigslist üzerinden telefon şakasına maruz kalmak pek eğlenceli değil de ondan, Roger."

Fakat Roger telefonu kapamıştı. Josie omzunun üstünden Misty'nin evine baktı fakat Misty bebekle birlikte içeri girmişti. Josie iç çekerek Ford Escape'ine binip motoru çalıştırdı. Telefonundaki internet uygulamasını kullanarak Denton'ın ilan panosuna girdi. İlanı bulması için sitede birkaç dakika gezinmesi gerekti. Bu sefer Genel başlığı altındaydı. Üç saat önce paylaşılmıştı. *Azgın kız oyun arkadaşı arıyor – Erkek arayan kadın.*

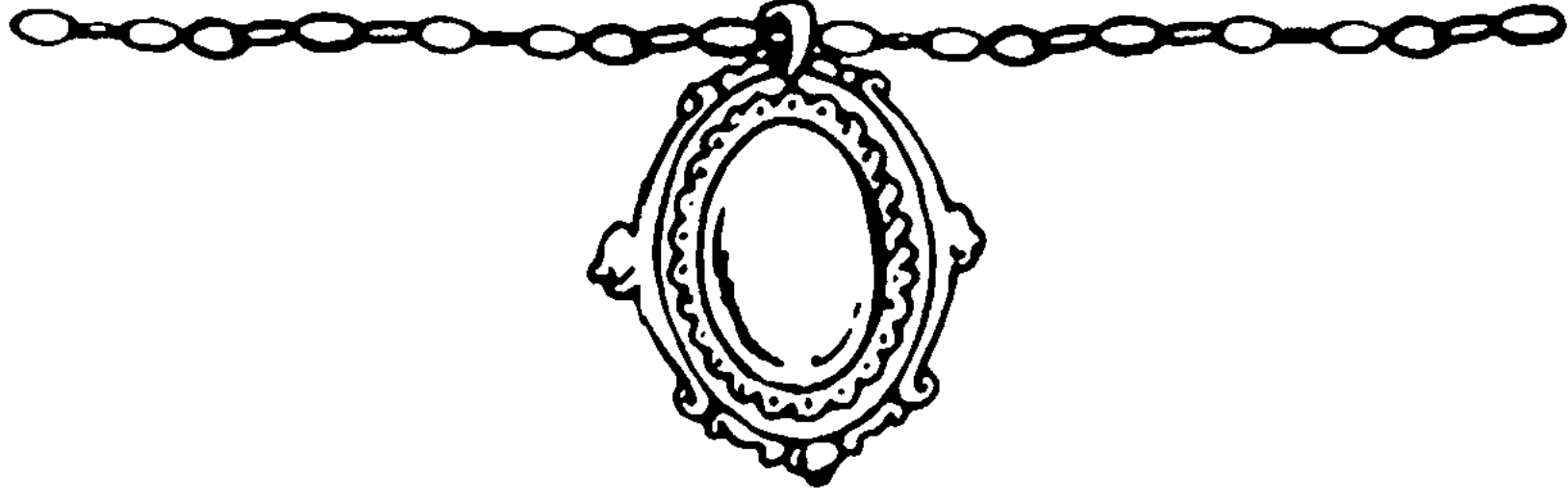
Dehşetten parmağı ekranın üstünde donakaldı. Okumak istemiyordu, ne yazdığını bilmek istemiyordu fakat bakmak zorundaydı. Bunu arabasında yalnızken halletmesi karakolda teğmeni ve dedektifi tepesinde dikilirken okumasından daha iyiydi. İlk seferinde yüzündeki kızarıklığın geçmesi on beş dakikasını almıştı. Derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve ilan linkine tıkladı.

Ateşli dakikalar geçirmek istiyor. Otuzlarının başındaki afet akşamüstü atıştırmalığı arıyor. Tatmin garantili, becerikli bir dil. Daima temiz, daima ketum. Takılmak istiyorsan ara.

Altında Josie'nin adı ve telefon numarası yazıyordu.

Nefesini bıraktı ve telefonunu elini yakmışçasına yan koltuğa fırlattı. Derken Misty'nin evinin penceresinde bir hareketlilik dikkatini çekti. Muhtemelen Josie'nin neden hâlâ kaldırım kenarında olduğunu merak edip çaktırmadan perdenin arkasından bakıyordu. Josie gaza basıp karakola doğru yola çıktı. İzin günüydü fakat bu iş bekleyemezdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Telefonlar bundan bir ay önce, Lloyd Todd'u tutuklamalarının hemen ardından başlamıştı. Her defasında adının ve cep telefonu numarasının paylaşıldığı bir Craigslist ilanına istinaden aranıyordu; bazıları öylesine iğrenç ve müstehcendiki okumakta bile zorlanıyordu. Şimdiye dek numarasını üç kere değiştirmişti. İlanları yazan her kimse her defasında yeni numarasına ulaşmanın bir yolunu buluyordu. Josie nasılına bir hayli kafa yormuş, hatta bütün çalışanları zan altında kalmıştı fakat bunu yapanın izini bulmayı bir türlü başaramamıştı. Cep telefonu mağazasına gitmiş, işi daha da ileri götürüp mağaza sahiplerini sorgulanmak üzere karakola getirmişti fakat o da fos çıkmıştı. Cep telefonu mağazasında çalışan biri numarasını her değiştirdiğinde başkalarıyla paylaşıyor olsa bile bunu kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu. Son ilandan sonra operatörünü de değiştirmişti fakat belli ki bu da işe yaramamıştı.

Josie, Denton kasabasının sokaklarında ilerliyordu. Kasaba aşağı yukarı altmış beş kilometrekarelik bir alana yayılıyordu ve yüzölçümünün çoğunu dört bir yana saçılmış kır evleri, sık ormanları ve tek şeritli, kıvrımlı yollarıyla orta Pennsylvania'nın yabani dağları oluşturuyordu. Otuz bini aşkın nüfusu üniversite açıldığında daha da artıyordu ki bu da Josie'nin elli beş kişilik

ekibini hayli meşgul edecek sayıda anlaşmazlığa ve suça yol açıyordu. Sadece on dakikada polis karakoluna vardı, belediyenin otoparkında polis şefine ayrılan yere park etti ve ön kapıdan içeri girdi. Masabaşı çavuşu ona başıyla selam verdi. “Teğmen Fraley burada mı?” diye sordu Josie.

Adam parmağıyla tavanı işaret etti. “Üst katta, Todd davasının evrak işlerini toparlıyor.”

“Harika,” dedi Josie.

Basamakları ikişer ikişer çıktı ve Noah’yı masasının başında, kahverengi gür saçları dağılmış hâlde, ağzında kemirilmiş bir kalemle bilgisayarının ekranına bakarken buldu. Noah başını oynatmadan gözleriyle onu takip etti. “Evrak işlerinden nefret ediyorum,” diye homurdandı kalemi ağzından çıkarırken. “Daha önce söylemiş miydim?”

Josie adamın masasının kenarına tünedi. “Söylemiş olabilirsin.”

Noah elindeki kalemi masaya bıraktı, faresine uzanıp bilgisayarındaki programları kapattı ve sonra dikkatini ona çevirdi. “Neler oluyor?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Josie cep telefonunu gösterdi. “Bir tane daha yayımlanmış.”

Noah telefona baktı, ardından ayağa kalktı ve rahatça konuşabilecekleri tek yer olduğundan başıyla Josie’nin ofisini işaret etti. Ofise geçtiklerinde Noah kapıyı arkalarından kapatırken Josie de masasına oturdu. Noah’nın not defterini çıkardığını görünce telefonundan ilanı açıp yüksek sesle okudu. Noah’nın kalemi kâğıdın üstünde dans ediyor, suratındaki ifade gittikçe sertleşiyordu. Josie ona Roger’dan gelen telefonda bahsedince telefon numarasını da not aldı.

“Bu ilanı şikâyet edip Craigslist ofisine bir mahkeme emri daha göndereceğim,” dedi Noah.

Josie iç geçirdi. “Ve hiçbir yere varamayacağız. Tıpkı son üç sefer olduğu gibi.”

“Ama kanıtları toplamalıyız. Bunu yapanı bulduğumuzda onu hapse tıktırabilmemiz için her şeyi eksiksiz hazır etmeliyiz.”

“Bunu kimin yaptığını zaten biliyoruz. Lloyd Todd ve pislikler ordusu.”

“Tamam, o hâlde biz de o pislikleri içeri attırırız.”

“Polis otoparkındaki bütün arabaların lastiklerini kestikleri zamanki gibi mi? Yoksa alt katın penceresine yumurta attıkları zamanki gibi mi? Patronlarını tutukladığımız ve uyuşturucularını ellerinden aldığımız için kızgınlar. Ayrıca işsiz kaldılar ve yoksunluk çekiyorlar. Yani hınçlarını alıyorlar.”

“Doğrudan senden,” dedi Noah.

“Çünkü kasabada büyük ya da kötü bir şey olduğunda televizyona çıkıp açıklama yapan benim.”

“Evet,” dedi Noah gülümseyerek. “Buna bayıldığını biliyorum.”

Josie ona ters ters baktı.

“Bir basın sözcüsü tutmalısın,” diye önerdi Noah.

Josie gözlerini devirdi. “Basın sözcüsü tutacak paramız yok. Sadece bugünkü ilanı sildir, tamam mı?”

“Nasıl istersen ama mahkeme emrini de fakslayacağım.”

“Bu işin arkasındaki kişiyi bulmamıza hiçbir yardımı dokunmayacak sahte e-posta adresleriyle IP adreslerini alabilesin diye mi? Failin ilanları Denton kasabasındaki bir IP adresinden paylaştığını bilmek seçenekleri pek daraltmıyor. Bu dingillerin teknoloji meraklısı çıkacağını kim bilebilirdi?”

“Geçen sefer üniversitenin yanındaki Starbucks’a kadar daraltmıştık,” dedi Noah altını çizercesine.

“Evet,” dedi Josie. “Biri onların internet bağlantısını kullanmış. Kafeye mi girdi, arabadan mı bağlandı yoksa yolun karşısında mıydı onu bile bilmiyoruz. Kafenin içindeki güvenlik kamerasından bunu yapanın müşterilerden biri olup olmadığı bile anlaşılmıyor. O lanet olası mekândaki herkesin elinde ya telefon ya da dizüstü bilgisayar var.”

“Yine de bakmaya değer,” dedi Noah. “Şansımız yaver gidebilir. Durum gittikçe ciddileşiyor. Bana kalırsa bu ilan meselesi eşek şakası seviyesini geçeli çok oldu, Patron.”

“Noah.”

Josie, Noah’nın bakışlarından ne diyeceğini anladı. “Sakin söyleme,” dedi.

“Patron, sana bir koruma ekibi tahsis etmeme izin ver. En azından şu veletleri yakalayana kadar.”

“Korumaya ihtiyacım yok,” dedi Josie. “Özellikle de bunun için. Liselilerin yapacağı türden aptalca bir eşek şakası bu.”

“Seni seks için arayan adamlar var.”

“Olmadığım biri olduğumu sanan adamlar. İnan bana, dünyanın Rogerları beni hiç endişelendirmiyor. O herif benimle telefonda iki kelime konuşmayı bile beceremedi. Peşime düşmeye kalkışacağını hiç sanmıyorum.”

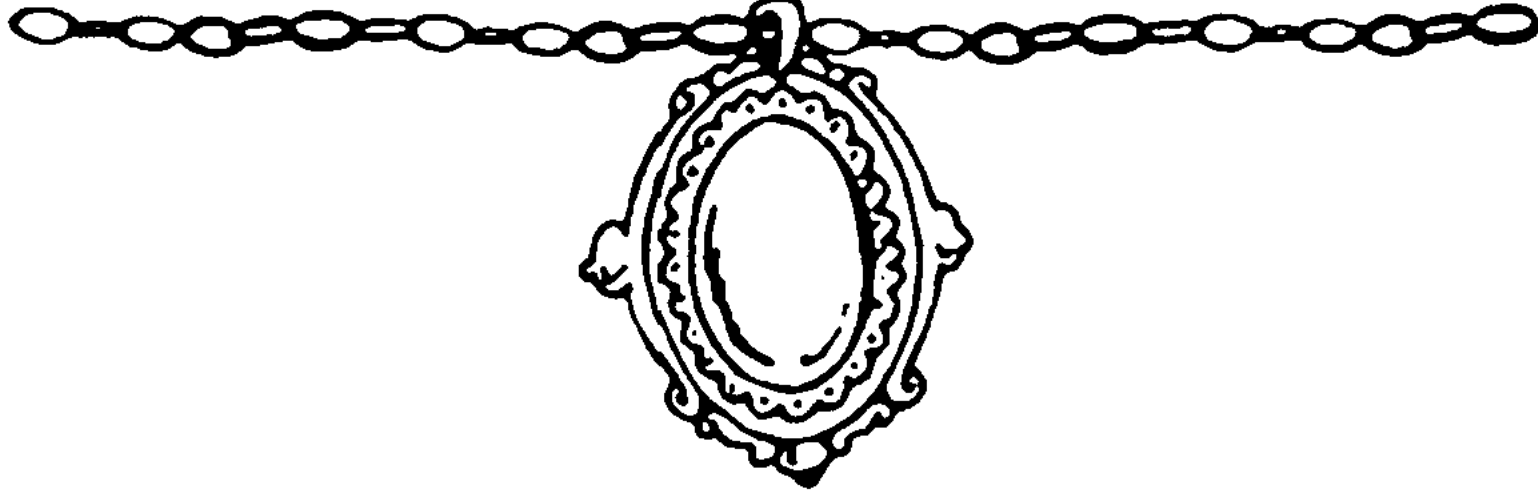
“Beni endişelendiren Roger değil,” dedi Noah. Bakışları âdeta Josie’nin içine işledi. “İlanları paylaşan pislik. Bu işin Lloyd Todd’un adamlarının başının altından çıktığından emin misin?”

“Doğrusunu istersen Polis Şefi olarak pek çok herifi içeri tıktım. Herkes olabilir fakat her şey Todd’u tutuklamamızın ardından başladı ki o vakayla ilgili en az üç basın toplantısı düzenlemiştim. Şayet dalkavukları öfkelerini yönlendirecek birini arıyorlarsa o kişi benimdir. Tamam, canımı sıkmasına sıkıyor ama olay henüz koruma ekibi tahsis edecek kadar büyümedi.”

Noah konuşmak üzere ağzını açtı fakat Josie tek elini kaldırarak onu durdurdu. “Kendimi koruyabilecek olmama rağmen koruma meselesinin üstünü tamamen çizdiğimi söylemiyorum ama şimdi değil, tamam mı? Şimdi o telefoncuya gidip numaramı değiştirmeliyim. Yine.”

Noah onu ısrar etmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. “Öyle olsun,” dedi. “Ben şunun üstünde çalışmaya başlayayım. Yeni numaranı mesaj atarsın.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Spur Mobile mağazası bomboştu ki Josie bunun için Tanrı'ya şükretti. Dünyadan haberi olmayan seks peşindeki adamlardan gelen telefonlardan daha sinir bozucu bir şey varsa o da numara değiştirmek için sırada beklemektir. Tezgâhın arkasındaki umursamaz çocuk, Josie'nin yaklaştığını görünce kulağındaki kulaklıkları çıkardı. Josie'nin kaydını açıp son bir ayda numarasını kaç defa değiştirdiğini gördüğünde bile pek fazla soru sormadı. Yarım saat sonra Josie'nin işi bitmişti. Dışarıda arabasına yaslanıp rehberindeki en önemli kişilere yeni numarasından mesaj attı. Babaannesini Lisette'i aradığında çağrı doğrudan telesekretere düşünce derin bir oh çekti; Craigslist meselesini açıklayası yoktu, özellikle de babaannesine.

Tam telefonunu cebine koyuyordu ki elinde titredi; Trinity Payne mesajına cevap vermişti. *Yine mi yeni numara? Ne haltlar dönüyor orada?*

Trinity, Josie'nin arkadaş gözüyle baktığı yegâne haberciydi; o da biraz zorlamayla. Trinity üniversiteden mezun olur olmaz ulusal haber piyasasında yıldızlaşmış ancak muhbirlerinden birinin ona yanlış bilgi sızdırmasıyla gözden düşmüştü. Doğup büyüdüğü kasabanın televizyon kanalında muhabirlik yaparak iki yıldır günahının bedelini ödüyordu ki Josie kayıp

kızlarla ilgili büyük bir vakayı çözüme kavuşturarak ikisini de ünlü yapmıştı. O vakanın ardından yaşanan kargaşada Trinity vazgeçilmez bir müttefike dönüşmüş, o günden sonra da hemen her konuda kusursuz bir bilgi kaynağı olmuştu. Josie tam da bu yüzden onunla irtibatı koparmamıştı.

Seni ilgilendirmez, yazdı.

Dediğim şeyi düşündün mü? Prodüktörlerim seninle ilgili bir haber yapmamı istiyor. Küçük kasaba şefi büyük vakaları aydınlatıyor. Ulusal kanallara çıkarız.

Trinity, Doğu Yakası boyunca uzanan bir dizi cinayeti aydınlatmasının ardından Josie hakkında özel bir haber yapmanın peşindeydi. *Hayatta olmaz, yazdı Josie.*

Göz açıp kapayıncaya dek Trinity'den bir mesaj daha geldi. *Başka sefere o zaman. Bir iki haftaya kayıp kızlar vakasıyla ilgili retrospektif bir haber için kasabada olacağım. Öğle yemeği yeriz. Lloyd Todd'un tutuklanmasına ne dersin? Ulusal bir haber dergisi için harika bir hikâye olur. Bana özel bir röportaj verir misin?*

Josie kıkırdayarak kafasını iki yana salladı. Trinity ısrarcılığın vücut bulmuş hâliydi. Josie cevap vermeye zahmet etmedi. Trinity'nin istediğini er ya da geç elde edeceğinden emindi. Trinity'den bir iyilik istemesi gerekene kadar beklemeye, sonra da Lloyd Todd hikâyesini koz olarak kullanmaya karar verdi.

Arabasına binerken Josie'nin midesinden muazzam bir gurtu yükseldi. Misty'nin öğle yemeği teklifini kabul etmeliydi; zaten dinlenme hayalleri suya düşmüştü! Evdeki buzdolabında onu nelerin beklediğini aklından geçirdikten sonra en yakın arabaya servis noktasına doğru yola koyuldu.

Tam hamburgerini silip süpürmüştü ki telefonu çaldı. Ekranına bakınca arayanın Noah olduğunu gördü. Kenara çekti, patates kızartması paketini yolcu koltuğuna bıraktı ve gelen aramayı yanıtlamak için yağlı parmağıyla ekranı kaydırıldı. "Ne buldun?" diye sordu.

"İlanlarla ya da Todd çetesiyle ilgili aramıyorum."

Josie, Noah'nın sesindeki belli belirsiz gerilimden durumun ciddi olduğunu anladı. "Ne oldu?"

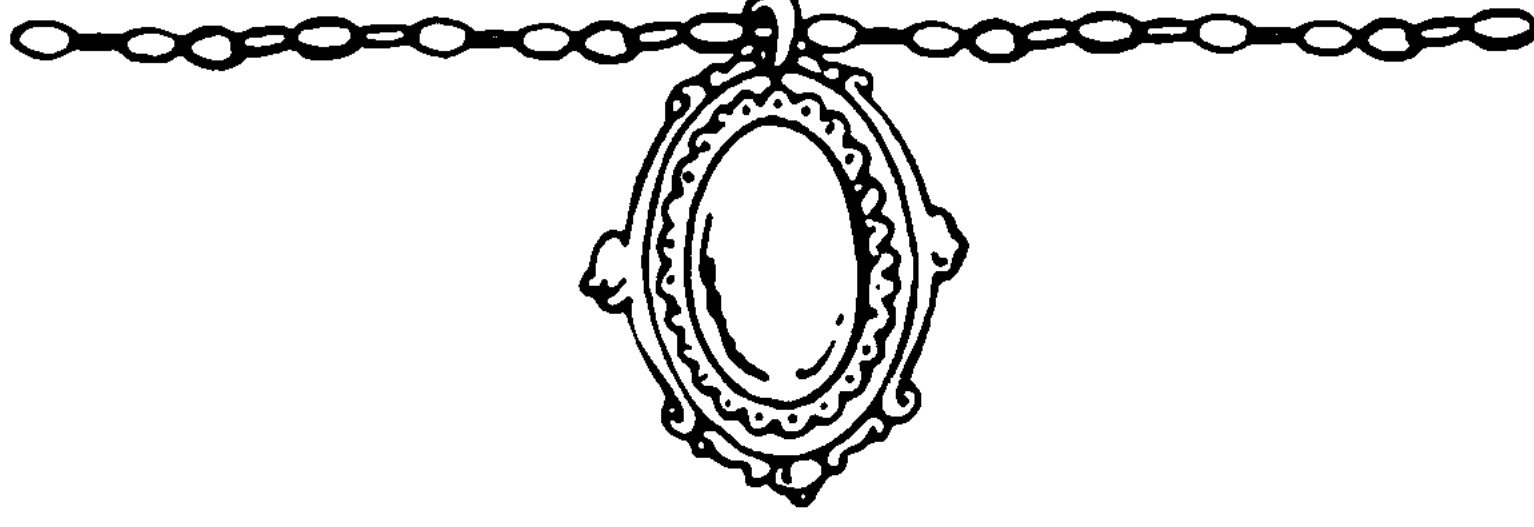
"Birkaç çocuk Yosunlu Bahçe Konteyner Parkı'nın arkasında insan kalıntıları bulmuş. Orayı biliyor musun?"

Çok iyi biliyordu. "Evet," dedi fakat sesindeki metanete şaşırdı. Bir hareketsizlik bedenini esir aldı. Öyle ki kılını bile kıpırdatamadı. "Ne tür kalıntılar?"

"İnsan kemiği. Eski. Gretchen şu anda orada. Doktor Feist de yolda."

"Orada görüşürüz," dedi Josie. Uzuvarını geçici felç hâinden uyanmaya zorlayarak arabasını çalıştırdı. Patates kızartmasının kokusu aniden midesini bulandırmıştı. Tekrar trafiğe çıktığında on dört yaşından beri uğramadığı konteyner parkına, vaktizamanında yuvası bildiği o parka doğru yola koyuldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

“Hey, JoJo, oyun oynamak ister misin?”

Josie konteynerin karanlık koridorundan süzülüp yatak odasının kapısının altından içeri sızan sözcükleri duydu. Sağ elindeki kırmızı pastel boya annesinin o günün erken saatlerinde verdiği boyama kitabının üstünde öylece donakaldı. Annesi Josie’ye nadiren hediye alırdı, o yüzden fikrini değiştirip de onu elinden almasın diye Josie boyama kitabını kaptığı gibi yatak odasına koşmuş, kapıyı arkasından kapamış ve pastel boyalarıyla yere yayılmıştı. Hatta dört tam sayfayı boyamıştı bile.

“JoJo,” diye seslendi annesi tekrar. “Annen oyun oynamak istiyor.”

Josie elinin altındaki yarısı boyanmış çiçeğe baktı. Annesi nadiren oyun oynamak isterdi. “Geliyorum,” diye seslendi.

Pastel boyalarını kutusuna koydu, boyama kitabını kapattı ve küçük peluş köpeği Wolfie’yi aldı. Koşarak oturma odasına daldığında annesini yamru yumru kahverengi kanepede sere serpe uzanırken buldu. Karşısındaki televizyonda oynayan haber bülteni sessize alınmıştı. Pencerelerden süzülen akşamüstü gü-

neşinde havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. “JoJo,” dedi annesi şakırcasına. “Gel yanıma.”

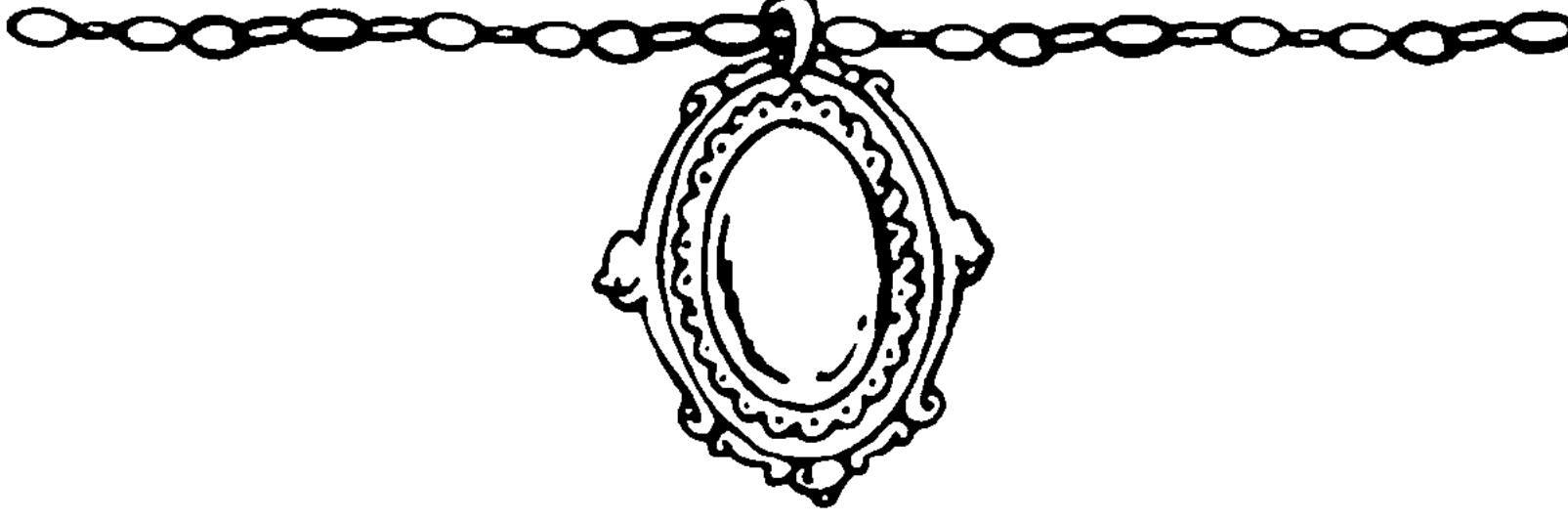
Josie ona doğru bir adım attı. “Ne oyunu oynayacağız, anne?”

Yumuşak bir kahkaha konteynerde yankılandı. “Buzdolabından bana bira getirme oyunu. Bakalım ne kadar çabuk getireceksin.”

“Ah.” Josie dikildiği yerden buzdolabına sadece yedi adım olduğunu önceki deneyimlerinden biliyordu. Annesi Josie’nin onlara kolayca ulaşabilmesi için bira kutularını daima en alt rafa dizerdi. Bazen annesi, Josie buzdolabına koşup geri dönerken saniyeleri sayardı fakat bugün öyle yapmadı. Josie ona birasını uzatırken kolunun üst kısmına gevşekçe bağlanmış kemeri gördü. Kanepede yanındaysa kararmış bir kaşık, bir çakmak ve bir iğne duruyordu. Josie bunların ne için olduğunu hiç sormazdı fakat onları gördüğünde içi bir tuhaf olurdu. O annesinin dirseğinin içindeki koyu renkli, küçük sıyrığa bakarken konteynerin kapısı savrularak açıldı.

Arkasına dönüp de kapıda bir adamın dikildiğini gördüğünde Wolfie elinden düşüverdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yosunlu Bahçe, şehir parkının ardındaki bir tepenin üzerine kurulmuştu, yaklaşık iki düzine konteyner evden oluşuyordu ve konteynerler birbirlerine o kadar uzaktı ki çığlık atsanız komşularınız sizi duyamayabilirdi. Josie bunun doğru olduğunu biliyordu.

Josie orada yaşarken parka, üzerine siyah harflerle YOSUNLU BAHÇE yazılmış yol kenarındaki bir kayanın oradan giriliyordu. Bugün o kaya, parkın adının büyük, süslü harflerle yazılı olduğu ferforje bir kemerin gölgesinde kalmıştı. Josie'nin çocukluğunun geçtiği donuk kahverengi konteynerler ya değiştirilmiş ya da elden geçirilmişti. Parkta o günlerden hatırladığı kasvetten eser yoktu. Neredeyse bütün konteynerler parlak renklere boyanmıştı ve bakımlıydı, hatta bazılarının önünde çiçek saksıları bile vardı. Josie tüm bunların gözüne hoş görünmesi gerektiğini biliyordu fakat buraya dair bildikleri yüzünden mekânı yuvaya çevirmeye yönelik dokunuşlar ve canlı renkler ona çığ ve rahatsız edici geldi.

Çocukluğunu geçirdiği konteynerin vaktizamanında durduğu parselin önünden geçti. Anne babasıyla yaşadığı konteyner alınıp götürüldü ya da yıkılalı çok uzun zaman olmuştu ve şimdi en yakındaki park sakini orayı otopark niyetine kullanıyordu.

Sararmış çimenlerin arasından baş vermiş birkaç boru dışında eskiden orada birinin yaşadığına yorulabilecek hiçbir emare yoktu.

Parkın arka taraflarında, yerleşkeyi Denton'ın işçi sınıfının oturduğu bir mahalleden ayıran ağaçlık bir vadi vardı. Vadide belirgin bir patika yoktu fakat Josie mahallenin çocuklarının uzun otları çiğneyerek çalılarının arasında açtıkları omuz genişliğindeki kestirmeyi hatırlıyordu. Parkın en arkasında, son konteyner sırasının da ardında ormanın sınırı boyunca uzanan tek şeritli, taş döşeli bir yol vardı. Josie, Noah'nın teşkilat tarafından verilmiş SUV'sini konteynerlerden birinin önünde gördü. Yolun ortasında, burunları tıpkı birer ok gibi eski patikaya bakan iki devriye aracı duruyordu. Josie onların yanından geçerken patikaya girilmesini engelleyen "GİRİLMEZ" tabelasının asılı olduğu demir kapıyı gördü. O kapının ve tabelanın takıldığı günü dün gibi hatırlıyordu. Babasının o patikaya girip kafasına bir kurşun sıktığı günün hemen sonrasıydı.

Denton'daki mülk sahiplerinin en büyük şanssızlığı, GİRİLMEZ tabelasının genellikle keşfe davet olarak görülmesiydi. Öyle ki Josie'yle merhum kocası Ray de çocukluklarının büyük bölümünü o ormanda geçirmişti. Aslında karanlık, tehlikeli orman onları korkutmalıydı fakat evleriyle kıyaslandığında orman onlara çok ihtiyaç duydukları, âdeta kutsal bir soluklanma fırsatı sunuyordu. Hava soğuk değildi fakat Josie adli tabibin küçük beyaz pikabının arkasına park edip arabadan inerken ürperdiğini hissetti.

Haberin yayılmadığını görmek onu rahatlattı; dedikodusunu yapabilecekleri bir şey görme umuduyla olay yerinin çevresinde aylaklık eden meraklı komşular yoktu. Yol kenarında sadece Noah ve Josie'nin memurlarından ikisi duruyordu; Hiller devriye aracının yanındaydı, Wright ise demir kapıda nöbet tutuyordu. Josie'nin, elinde not defteri ve kalemle diğer devriye aracına

yaslanmakta olan Noah'ya yaklaştığını görünce ona başlarıyla selam verdiler.

“Ne buldunuz?” diye sordu Josie.

Noah devriye aracının arka koltuğunu işaret etti. “Ormanda oyun oynayan iki çocuk birtakım kemikler bulmuş.”

Josie gözlerini kısarak arabanın içine baktı ve iki küçük çocuğun şaşkın suratlarını gördü. On on bir yaşlarındaydılar, taş çatlasın on iki. İkisi de koyu renk gözlü ve kahverengi saçlıydı; birininki kısa ve dik dikti, diğerininkiyse neredeyse gözlerini örtüyordu. İkisi de çamur içindeydi.

“Gretchen annelerini getirmeye gitti,” dedi Noah. “Anlaşılan babaları yokmuş.”

“Çocuklar kardeş mi?”

Noah başıyla onayladı.

“Polise haber veren kimmiş?”

“Komşulardan biri. Barbara Rhodes. Anneleri Denton Lokantası'nda çalışırken çocuklara göz kulak oluyormuş. Ormanda oynamalarına izin vermiş. Çocukları akşam yemeğine çağırdığında çocuklardan birinin elinde çene kemiği olduğunu düşündüğümüz bir şey görmüş. Hemen 911'i aramış.”

Josie çocuklara bir kez daha baktı. Uzun saçlı oğlan bakışlarına karşılık verip meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Korkudan belermiş gözleriye bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Yanında, erkek kardeşi tırnaklarını kemiriyordu. “Çene kemiği şimdi nerede?” diye sordu Josie.

“Gretchen onu alıp delil torbasına koydu,” diye yanıtladı Noah. “Olay yeri inceleme ekibi şu anda Doktor Feist'le birlikte delil topluyor.”

“Komşu?”

Noah son konteyner sırasını işaret etti. “Soldan üçüncü, yirmi yedi numara. Beyaz olan. İfadesini alıp evine gönderdim. Ayağımızın altında ne kadar az insan olursa o kadar iyi.”

Josie başıyla onayladı, seyirci kalabalığıyla uğraşmak zorunda olmadıklarına memnundu. En azından şimdilik. Bir araba sesi dikkatini çekti. Gretchen'in Chevy Cruze'u bir köşeden dönüp Josie'nin arabasının arkasına yanaştı. Daha araba durmadan siyah kotlu, polo tişörtlü ve siyah önlüklü bir kadın yolcu tarafından fırlayıp Josie'yle Noah'ya doğru koştu. Uzun saçlı oğlan tek elini devriye aracının camına koyunca Josie uzanıp kapıyı açtı. Oğlanlar uzun kollarla bacaklardan ibaret bir topak hâlinde arabadan paldır küldür inip annelerine koştular. Kadın ikisini birden kucaklayıp göğsüne bastırdı, başlarına birer öpücük kondurdu ve ardından sırayla suratlarına baktı. Yaşça daha küçük olan kısa saçlı oğlan rahatlamıştı. Abisininse pek rahatladığı söylenemezdi. Josie, Noah ve Gretchen onlarla yolun ortasında buluştu.

Gretchen kadını takdim etti. "Bu Maureen Price, oğlanların annesi. Çocuklarıyla onun izni olmadan konuşamayacağımızı kendisine açıkladım."

Maureen uzun saçlı oğlanın omzunu hafifçe sıktı. "Bu Kyle, büyük oğlum, on iki yaşında. Bu da Troy, on bir yaşında." Gergin gergin gülümsedi. "Peş peşe dünyaya geldiler."

Josie yakından bakınca Maureen'in hayli genç olduğunu gördü. Muhtemelen otuz beş bile değildi. Yuvarlak yüzü ve masmavi gözlerinde bir aşinalık vardı. Kestane rengi saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Josie kadının Denton East Lisesi'ne gidip gitmediğini merak etti. Onunla Ray'den birkaç yaş büyük olmalıydı.

"Şef Quinn," dedi Josie elini uzatarak. "Bu da Teğmen Fraley. Neler olduğunu bize anlatır mısınız, çocuklar?"

Maureen, kendisine sokulmuş çocukların başlarına baktı. "Size o ormandan uzak durmanızı söylediğimi sanıyordum."

"Ama anne," dedi Troy. "Bayan Rhodes'un evinde çok sıkılıyoruz."

"Ormanda ne yapıyordunuz?" diye sordu Noah.

“Oynuyorduk,” diye yanıtladı Kyle. Gözleri hâlâ fal taşı misali açık ve temkinliydi.

Troy sıçrayarak annesinin yanından uzaklaştı ve kollarını tüfek tutarmış gibi kaldırıp tek gözünü nişan alırcasına kıсарak kendi etrafında döndü. “Savaşçılık oynuyorduk!”

“Savaşçılık mı?” diye sordu Gretchen.

Maureen gözlerini devirdi ve Troy’u yanına çekmeye çalıştı. “Bir süredir askeri belgesellerden başka bir şey izlemiyorlar. Kafayı acayip taktılar.”

Noah tek kaşını kaldırdı. “Askeri belgeseller mi?”

“Siper kazmak istedik. Tıpkı dünya savaşlarındaki gibi,” dedi Troy.

Josie büyük çocuğa baktı fakat oğlan hâlâ suspustu. “Kürekleri nereden buldunuz?” diye sordu sonra.

“Bayan Rhodes’tan,” dedi Troy.

Nihayet Kyle ağzını açtı. “Bahçe küreklerini ödünç aldık. Bayan Rhodes sorun olmadığını söyledi.”

Maureen alt dudağını dişledi. “Çocuklar, gerçekten. Bayan Rhodes’u bu tür şeylerle sıkboğaz etmemelisiniz. Neden ben eve gelene kadar video oyunu oynamakla yetinemiyorsunuz ki?”

“Kaç tane siper kazdınız?” diye sordu Josie.

“Üç,” diye yanıtladı Troy. “Şeyi, anlarsınız ya, şu kemikleri bulduğumuzda durduk.”

“Ne kadar derindeydi?” diye sordu Josie doğrudan Kyle’a bakarak.

Büyük oğlan omuz silkti. “İçlerinde durduğumuzda burama falan geliyordu.” Karnını işaret etti. Yani bir metre derinlikte falandı.

“Kemiklerden birini eve götürmeyi hanginiz akıl etti?” diye sordu Noah.

Küçük Troy’un suratı kızarınca Josie onun olduğunu anladı. Ne var ki oğlanların ikisi de yanıt vermedi. “Çocuklar, polise cevap verin,” dedi Maureen ikisine de ters ters bakarak.

“Başınız belada değil,” dedi Gretchen çocuklara. “Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz.”

Troy abisine baktı ama Kyle gözlerini asfalta dikmişti. Sonra derin bir iç geçirdi. “Benim fikrimdi. Bayan Rhodes bize inanmazdı. Ama kemiği görür görmez 911’i aradı ve bize ormandan uzak durmamızı söyledi.”

“Dedektif Palmer geldiğinde ona cesedin yerini gösterdiniz mi?”

Oğlanlar başlarıyla onayladı, sonra Kyle çekinerek elini kaldırdı. “Ben gösterdim.”

“Teğmen Fraley yanınızda getirdiğiniz iskelet parçasının bir çene kemiği olduğunu söyledi,” dedi Josie. “Söyleyin bakalım, onu bulduğunuzda çoktan düşmüş müydü? Kafatasından ayrı mıydı? Yoksa siz mi ayırdınız?”

Oğlanlar birbirlerine baktılar. Kyle işaret parmağının tırnağını kemirmeye başladı.

“İkisi de sorun değil,” dedi Josie. “Siz ayırmış olsanız bile başınız belaya girmeyecek. Siz onları bulmadan önce ve sonra o kemiklere ne olduğunu anlayabilmemiz için bunları sormam gerekiyor. Anlıyor musunuz?”

Küçük Troy başıyla onayladı. “Katilin yapmadığından emin olmak istiyorsunuz!” diye bağırdı.

Annesi oğlanın omzuna hafifçe vurdu. “Troy!”

“Sorun değil,” dedi Josie. “Aslında ne olduğunu henüz bilmiyoruz fakat bütün ayrıntılara hâkim olabilirsek daha kolay çözeriz.”

“Biz ayırdık,” dedi Kyle tekdüze bir sesle. Ayaklarına bakıyordu. “Özür dileriz.”

Gretchen çocuklara gülümseyip, “Sorun yok,” diyerek onları sakinleştirmeye çalıştı. “Doğruyu söylediğiniz için teşekkür ederiz.”

Cebinden bir kartvizit çıkarıp Maureen’e uzattı. Sonra da çocuklara hitaben, “Aklınıza önemli bir şey gelirse beni ara-

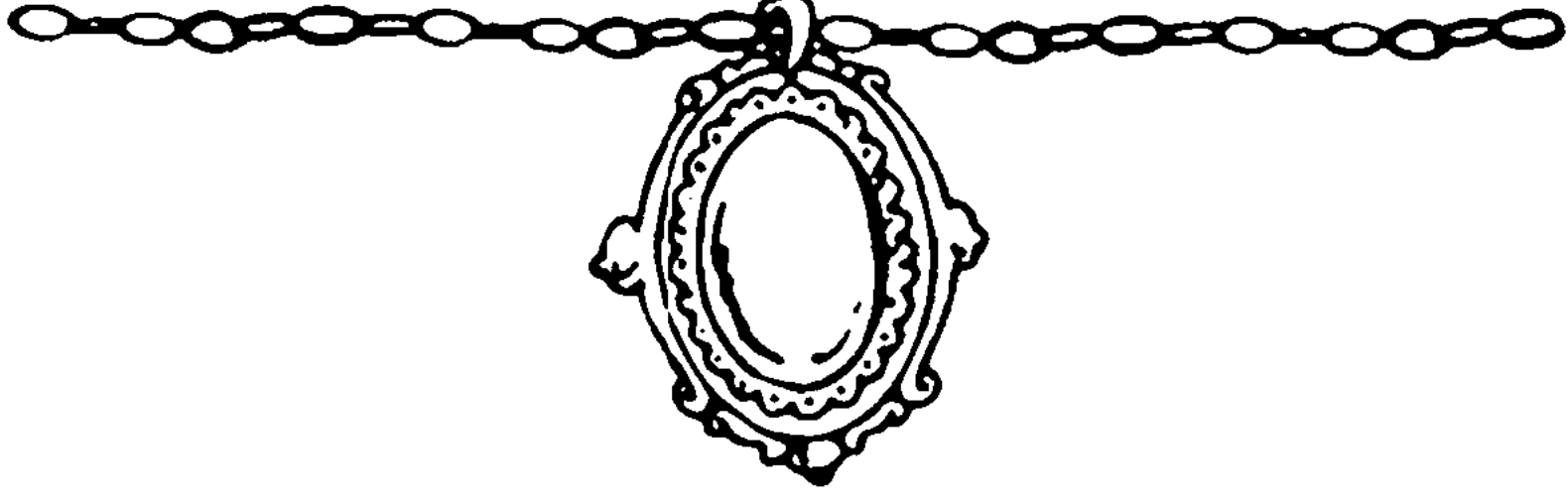
BİR ANNENİN MEZARI

yabilirsiniz. Ama ormana girmek yasak, en azından biz delil toplamayı bitirene kadar, tamam mı?” dedi.

“Yani siper kazmak yok,” dedi Maureen üstüne basa basa. Sonra Troy’u yakasından tutup konteynerlerine doğru çekti. Josie, Bayan Rhodes’un konteynerinin yanındaki, duvarına iki bisiklet yaslanmış evde yaşadıklarını tahmin etti.

Onlar içeri girdikten sonra Gretchen ellerini çırpıp Noah’yla Josie’ye döndü. “Hadi gidip Doktor Feist’in neler bulduğuna bakalım.”

ALTINCI BÖLÜM

Josie kapının üstünden atlayıp ormana girdi. Arkasından gelen Gretchen'la Noah'nın ayaklarının altında dallar çıtırdıyordu. Patika tıpkı Josie'nin hatırladığı gibiydi; onları ormanın derinliklerine kadar götürdükten sonra ağaçların fazlasıyla sıklaştığı yerde gözden kayboluyordu. Josie durup Gretchen'a döndü. "Ne taraftan?"

Gretchen solu işaret ettiğinde Josie tepeden tırnağa tüylerinin diken diken olduğunu hissetti; orman neredeyse beş kilometre uzunluğundaydı fakat yine de, neredeyse içgüdüsel olarak, tekrar ziyaret etmekten en çok korktuğu yere doğru ilerlediklerini biliyordu. Tek kelime etmeden Gretchen'a öne geçmesini işaret edip Noah'yla ikisinin arasına girdi. Kızıl akça ağaçlarla kuzey meşelerinin kalın gövdeleri arasında zikzaklar çizerek çalılardan arasından yollarına devam edip sarı olay yeri şeridiyle çevrili devasa bir çınar yapraklı akça ağacın oraya vardılar.

Josie'nin yüreği sıkıştı ve aniden duruvermesiyle Noah'ın göğsü sırtına çarptı. "Patron?" dedi Noah.

Nereden bildiğini, vücudunun nasıl hatırladığını anlamakta zorlanıyordu fakat hatırlıyordu işte. Babası bu ağacın altında kendini vurduğunda Josie yalnızca altı yaşındaydı. Annesi ne

zaman ona zulmetmek istese Josie'yi zorla bu ağaca bakmaya getirmemiş olsaydı hangi ağaç olduğunu asla bilemezdi.

Josie annesinin sesini tepesindeki yaprakların arasından süzülen bir fısıltı misali duydu. "Kıymetli babacığın burada can verdi işte."

Noah'nın eli Josie'nin dirseğinin altına kayd ve onu hafifçe dürttü. "Patron, iyi misin?" diye sorarken sesi daha yumuşaktı. Gretchen'in onları duymasını istememişti.

Josie başını iki yana salladı. "İyiyim," diye mırıldandı.

Zorla da olsa gözlerini ağaçtan ayırarak Troy'la Kyle'in ağacın dibine yarım daire şeklinde kazdıkları üç sipere baktı. Olay yeri inceleme memurları beyaz Tyvek tulumlarıyla ortalıkta geziniyor, ellerindeki not defterleri, kameralar ve delil bayraklarıyla her şeyi belgeliyorlardı.

"Bunlar hiç sipere benzemiyor," dedi Josie.

"Çünkü çocuklar kazdı, Patron," dedi Gretchen. Özensizce kazılmış üç çukurdan en büyüğü, yani şekli dikdörtgene daha yakın olanı ip ve delil bayraklarıyla kordona alınmıştı ve içinden Adli Tabip Anya Feist'in sesi geliyordu. "Şef? Sen misin?"

"Benim," diye seslendi Josie. "Orada ne buldun?"

Doktor Feist başını çukurdan çıkardı, beyaz bonesi gümüşü sarı saçlarının yüzüne dökülmesine engel oluyordu. Boynunda bir kamera asılıydı. "Bilgi vereceğim ama lütfen bir adım daha yaklaşmayın. Bu çukurun etrafında bir kişinin daha tepinmesine tahammülüm kalmadı. Son zamanlarda sık sık yağmur yağdığından toprak şu hâliyle bile fazlasıyla yumuşak. Bu lanet olası şey tepeme çökmeden kazma işini bitirmek istiyorum." Eldivenli ellerini havaya kaldırdı. Birinde resim fırçasına benzer bir fırça, diğerindeyse küçük bir el küreği vardı. "Asistanım yolda. Daha önce de buna benzer işler yaptı. Bana yardım edecek. Sizden tek isteğim insanları buradan uzak tutmanız. Soruna gelecek olursak, Şef, bu kemikleri laboratuvara götürene kadar ne yazık ki söyleyebileceğim pek bir şey yok."

“Cesedin ne zamandır orada olduğuna dair bir tahmin yürütemez misin?” diye sordu Josie.

Doktor Feist gözlerini devirdi ama yine de cevap verdi. “Geriye sırf kemik kalmış, yaklaşık bir metre derine gömülmüş, tahnit edilmemiş? En iyi ihtimalle sekiz yıldır buradadır, daha uzun bile olabilir. Hatta otuz ya da kırk yıldır burada olması bile mümkün. Sana tek söyleyebileceğim kafatasında çok ciddi bir kırık olduğu.”

Josie, Noah’nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Adamın aklından geçenleri resmen duyabiliyordu. İki yıl önce, Denton’ın meşhur kayıp kızlar vakasını soruştururken dağın tepesindeki ormanlık bir alanda gömülü düzinelerce ceset kalıntısını gün yüzüne çıkarırken bölgede onlarca yıldır faaliyet gösteren iki seri katilin ipliğini de pazara çıkarmışlardı. Bu olay yeri ikisine de dejavu yaşatmıştı. “Kayıp kızlar vakasıyla ilgisi yok,” dedi Josie. “Kadın olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

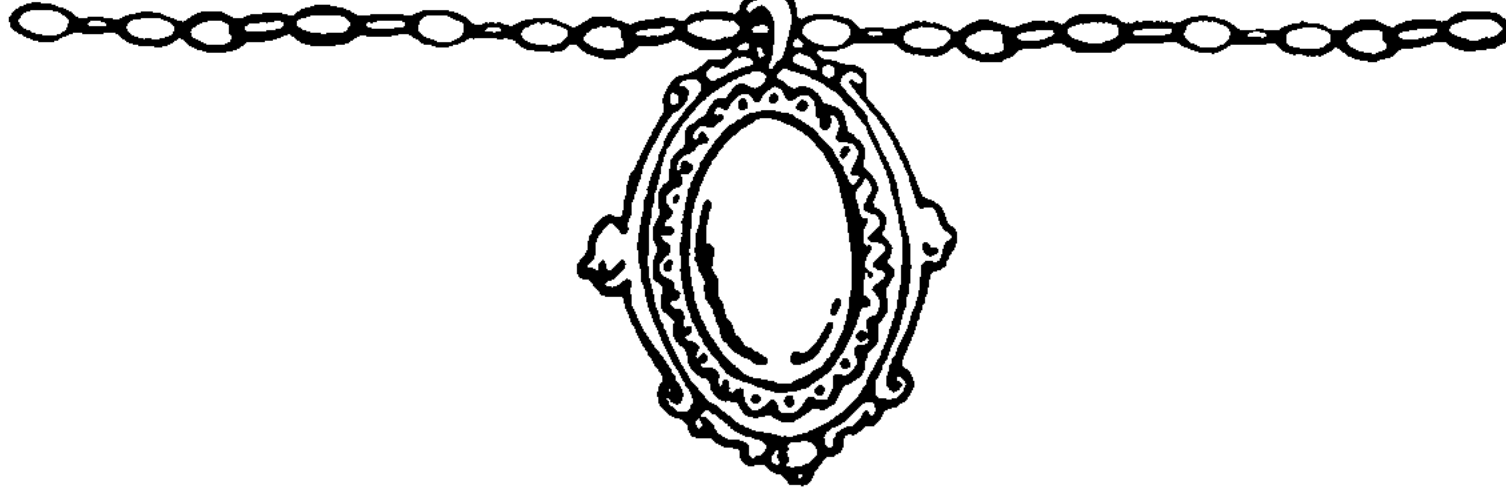
Noah yüzünde belli belirsiz, çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. “Aklımı okumaya da mı başladın?”

Josie zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu konuda giderek iyileşiyorum.” Etraflarını işaret etti. “O kızların cesetlerinin bulunduğu dağdan neredeyse yirmi beş kilometre uzaktayız. Bu başka bir şey.”

Noah kaşlarını çatı. “Elimizde bu durumla eşleşen açık bir kayıp dosyası yok, Patron. Cesedin bu denli çürümüş olabileceği kadar eskisi yok.”

“Biliyorum,” dedi Josie. Şu anda kasabasında tamı tamına kaç tane kayıp vakası olduğunu biliyordu, hatta büyükşehirdekileri de. Hem de isim isim. Noah haklıydı. Ellerindeki en eski kayıp ihbarı üç yıllıktı ve o da uyuşturucu müptelası olan ve kaçtığı varsayılan genç bir adamdı. Öne doğru temkinli bir adım attı ve gömleği olay yeri şeridine sürünürken Doktor Feist’in dikkatle kafatasını topraktan arındırmakta olduğu çukurun kenarından aşağı baktı. “O hâlde kimsenin kayıp ihbarında bulunmadığı biri. Öyle ya da böyle öğreneceğiz.”

YEDİNCİ BÖLÜM

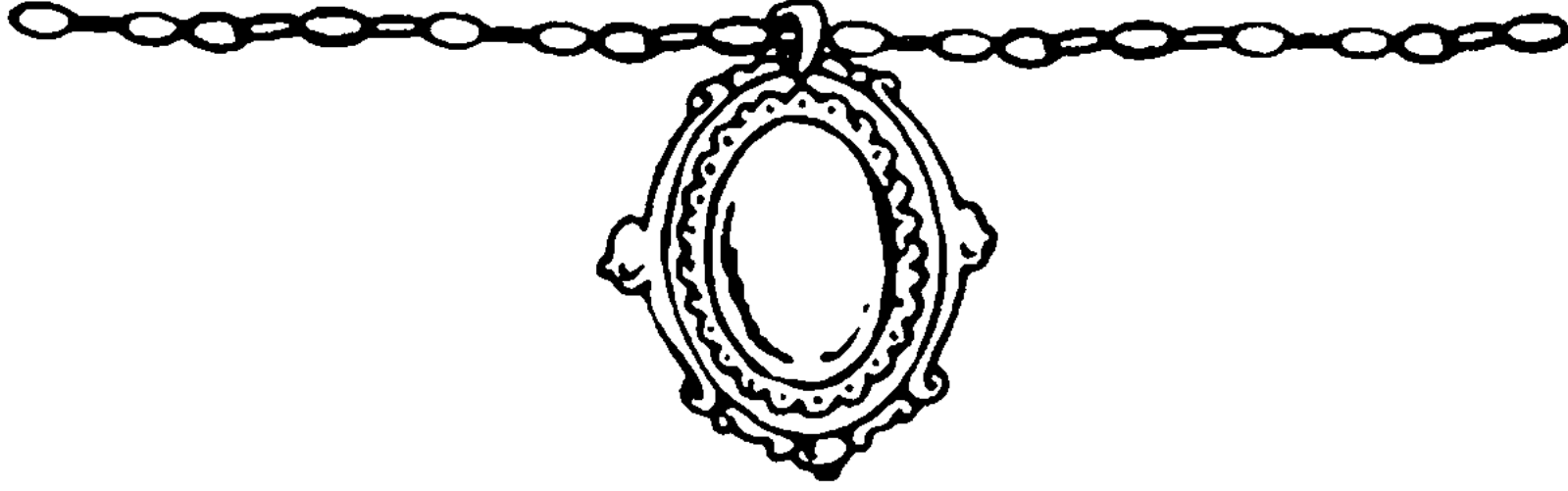
JOSIE - ALTI YAŞINDA

Kapıdaki babası olduğunu anlayana kadar Josie'nin kalbi tekledi. Anlar anlamaz da babasına koştu fakat her zaman-kinin aksine babası onu kucağına alıp havada döndürmek yerine elini Josie'nin başına koyup annesinin uzandığı kanepeye baktı. Josie arkasına döndüğünde annesinin gözlerinin titreyerek açılıp kapandığını ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. “Tüh,” dedi annesi. “İşin olduğunu sanıyordum.”

“Var,” dedi babası. “Ama gelip ne âlemde olduğunu–” Babasının cümlesi yarıda kesildi. Bakışlarını kanepeden bir an olsun ayırmadan elini Josie'nin omzuna koyup onu koridora doğru itti. Josie annesiyle babasının gergin gergin bakışmalarını izlerken bacaklarında tuhaf bir titreklik hissetti. Oda bir şeyle doluydu; ne olduğunu bilmediği, kötü bir şeyle.

“Odana git, JoJo,” dedi babası. “Hemen.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Josie, Noah ve Gretchen, Denton Kasaba Morgu'nda, üzeri örtülü, metal bir otopsi masasının başında dikiliyorlardı. Kasvetli, penceresiz oda, şehrin büyük bölümünü yukarıdan gören bir tepenin zirvesindeki eski, tuğla bir bina olan Denton Memorial Hastanesi'nin bodrum katındaydı. Josie kimyasallarla çürümenin karışımı olan bu leş gibi kokuya bir türlü alışamamıştı. Yanındaki Noah'nın rengi atmış, neredeyse yeşile bürünmüştü fakat karşısındaki manzaradan biraz olsun etkilenmeyen Gretchen âdeta sıkılmış görünüyordu. Josie, Gretchen'in Denton'a taşınmadan önce Philadelphia Emniyet Teşkilatı'nda cinayet masası dedektifi olarak görev yaptığı dönemde bir ömre yetecek kadar otopsiye tanıklık ettiğini hatırladı.

Josie, Noah'yı dirseğiyle hafifçe dürtükledi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Noah ağzının kenarıyla.

Doktor Feist ana otopsi odasının bitişiğinde bulunan ve asistanıyla paylaştığı küçük ofisten çıkıp yanlarına geldi. Saçları gevşek bir atkuyruğu yapılmıştı ve şimdi üstünde lacivert bir önlük vardı. "İlk bulgularımı çoktan kaydettim," dedi gülümseyerek. "O yüzden soru sormanıza izin vereceğim."

Dikkatlice örtüyü kaldırdı. Otopsi masasına kusursuz bir insan bedeni şeklinde dizilmiş kemikler küçük ve gerçek dışı

görünüyordu. Şimdi grimsi beyaz görünen kemikler bir fırça yardımıyla toz topraktan arındırılmıştı. Dördü birden masanın etrafında toplandı ve geriye yalnızca ince, sararmış kemikleri kalacak kadar uzun zaman önce öldürölüp unutulmuş bu yabancı için sessizce saygı duruşunda bulundular.

Daha Doktor Feist ağzını açmadan Josie genç bir kadının kemiklerine bakmakta olduklarını anladı; şefliğe terfi etmesine vesile olan vakayı soruştururken kadın iskeletlerinden nasibini fazlasıyla almıştı.

“Bence bir kadından geriye kalanlara bakıyoruz,” dedi Doktor Feist. “Bir elli yedi, bir altmış boylarında olduğunu tahmin ediyorum.” Kafatasından ayrılmış mandibulayı işaret etti. “Erkeklerin çenesi daha köşeliyken maktulünki yuvarlak hatlı.” Alnı işaret etti. “Alın kemiği pürüzsüz ve dikey. Mastoid çıkıntı,” Doktor Feist’in parmağı bu kez kızın kulağının olması gereken yere, çenesinin arkasındaki küçük, konik kemiğe kaydı, “yani şuradaki kemik, görebileceğiniz gibi, küçük. Buraya bazı boyun kasları tutunduğundan erkeklerinki bir hayli belirgindir.”

Gretchen not defterine bir şeyler karalarken Josie masaya yaklaşıp pelvik kemiği işaret etti. “Pelvisi cinsiyetini ele veriyor aslında.”

Doktor Feist gülümsedi, gözleri parlıyordu. Josie’ye aferini hak etmiş bir öğrenciye bakar gibi bakıyordu. “Evet, ele veriyor. Sence neden, Şef?”

Josie parmağını pelvis kemerine doğrulttu. “Buradaki açıklık daha geniş ve daha yuvarlak hatlı, bu sayede kadınlar doğum yapabiliyorlar. Ayrıca, şurası, şu açı–” Bu defa pelvik kemiğin ortasını işaret etti.

Doktor Feist, “Pubis kemeri,” diyerek boşluğu doldurdu.

“Doğru. İki tarafın buluştuğu bu yerin açısı kadınlarda daha geniş olur. Doksan dereceden büyük.”

“Bu da mı doğum için?” diye sordu Noah.

Josie ve doktor başlarıyla onayladı.

“Kaç yaşındaymış?” diye sordu Gretchen kaleminin ucunu defterine dayayarak.

“On altı ile on dokuz yaşları arasında,” diye yanıtladı Doktor Feist.

“Bir hayli nokta atışı oldu,” dedi Noah.

“Şöyle ki epifizyal plaklar ya da daha doğrusu epifizyal plakların olmaması tespiti kolaylaştırdı,” dedi Doktor Feist. “Vücuttaki uzun kemikler üç bölümden oluşur: kemiğin gövde kısmı olan diyafiz, uçlara doğru genişleyip açılan yerler olan metafiz ve temelde kemiğin uç kısmı ya da epifizyal plak olarak adlandırılan epifiz. Çocuklarda epifizle metafiz arasında bir boşluk bulunur.”

Defterine bir şeyler çizmekle meşgul olan Gretchen, “Epifizyal plakla kemiğin yuvarlak ucu arasında bir boşluk olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Doktor Feist başıyla onayladı. “Temelde evet. Yaşımız ilerledikçe epifizyal plaklar ve sizin deyiminizle kemiklerin *yuvarlak* uçları birbirine kaynar. Bilhassa epifizyal plaklar hayli öngörülebilir yaşlarda kaynarlar. Mesela, uyluk kemiğinin proksimal ucundaki epifiz, yani femurun kalça yuvasına oturduğu kısım genellikle on beş ila on dokuz yaşları arasında kaynar, öyle ki en fazla altı ay oynar.”

Eldivenli ellerinden biri kızın sağ uyluk kemiği boyunca ilerleyip kalça yuvasında durdu ve kemiğin pelvisin içine girdiği en üstteki noktayı gösterdi. “Kaynamış, yani en az on dört buçuk, en fazla on dokuz buçuk yaşında olabilir.”

“Ama on altı dedin,” dedi Josie.

“Tahminde bulunuyorum,” diye yanıtladı Doktor Feist. “Fakat distal radyum aşağı yukarı on altı yaşlarında kaynar ve onunki kaynamış.” Eldivenli parmağı kızın sağ elinin başparmağı tarafında kalan uzun kol kemiğini buldu. Radyusun genişleyip elin karmaşık kemikleriyle birleştiği noktaya dokunarak, “Boşluk yok. Epifiz metafizle kaynaşmış,” dedi.

“Son epifizyal plak kaç yaşında kaynar?” diye sordu Gretchen.

“Köprücük kemiğinin mediyal kısmı en geç otuz yaşında kaynar,” diye açıkladı Doktor Feist. “Fakat on dokuz yaşına kadar köprücük kemiğinin ne mediyal ne de lateral kısmının epifize kaynadığını görürüz ve bu genç hanımda o tür bir kaynama yok.”

Josie eğilip kızın köprücük kemiklerine baktı.

Noah elini gür, kahverengi saçlarından geçirdi. “Üniversitede gördüğüm anatomi dersini hatırlamaya çalışıyorum.”

“Lateral dediği omuza giren kısım,” dedi Gretchen. “Mediyal dediği de sternuma bağlı.”

“Şovu kes,” diye mırıldandı Noah.

Gretchen başını kaldırmadan iskeleti harıl harıl çizmeye devam etti.

“Doğru,” dedi Doktor Feist. “Aşağı yukarı.” Köprücük kemiklerinin iki ucundaki epifizle metafiz arasındaki boşluğu işaret etti. “On dokuz yaşında ya da daha büyük olsaydı bu epifizyal plaklar kaynamış olurdu.”

“Demek maktul gencecik bir kız,” dedi Josie, midesindeki asit köpürürken.

“Evet,” dedi Doktor Feist. “Size verdiğim aralığa bir yıl ekleyip çıkarabilirsiniz, yani on beş ile yirmi yaşları arasında olduğu da söylenebilir fakat ben on altı ila on dokuz yaşlarında bir genç kıza baktığımıza inanıyorum. Ah! Üstelik bu genç kız en az bir kere doğum yapmış.”

Kaşlarını kaldırıp hafifçe gülümsemesine bakılırsa Doktor Feist bu küçük bombayı patlatmaktan epey keyif almıştı. Josie ellerini beline koyup doktorun yüzündeki ifadenin bir benzerini takınarak, “Doğum yaptığını nasıl anlayabiliyorsun?” diye sordu.

Doktor Feist onlara masaya yaklaşmalarını işaret etti. Masanın başına üşüştüklerinde pelvik kemiğin düz yerlerinden birini işaret etti. Josie burada kabaca av tüfeği saçması boyutlarında

küçük çukurlar olduğunu görebiliyordu. “Buna parturasyon izi veya çukurlanma denir,” dedi Doktor Feist.

“Par– ne?”

“Parturasyon,” dedi Doktor Feist kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. “Doğum anlamına gelir. Bir kadın doğum yaptığında pubis kemikleri bebeğin geçebilmesi için açılır ve zaman zaman o kemiklere bağlı ligamentler yırtılıp geride bu küçük izleri bırakır. Her vakada yüzde yüz güvenilir bir ölçüt değildir fakat kızın ne kadar genç olduğunu hesaba kattığımda bunların doğumdan kaynaklandığı sonucuna vardım.”

Josie kaşlarını çatı. “Doğum yaptığında kaç yaşında olduğunu kestirmek mümkün değil, değil mi? Bize bebekle ilgili herhangi bir şey söyleyebilir misin?”

“Üzgünüm, Şef ama hayır. Sana söyleyebileceğim tek şey kızın ölmeden önce dünyaya bir bebek getirdiği.”

“Kızı bebeğini almak için öldürmüş olabilirler,” dedi Gretchen.

Doktor Feist omuz silkti. “Neden öldürüldüğü ya da çocuğuna ne olduğu konusunda tahminde bulunamam fakat kesinlikle cinayete kurban gitmiş. Kemikler temizlendiğinden kafatasındaki kırığı artık daha iyi görebilirsiniz.”

Masanın başına geçti ve uzanıp tavandan sarkan büyük, dairesel lambayı doğrudan kızın kafatasını aydınlatacak şekilde ayarladı. Josie, Doktor Feist’e yanaşırken Noah ve Gretchen de Josie’nin arkasından yaklaşıp kafatasının tepesini görmek için başlarını uzattılar. “Şunları görüyor musunuz?” dedi Doktor Feist kafatasının ortasından öne doğru uzanan ve sonrasında ikiye ayrılarak şakaklara doğru devam eden silik, dalgalı çizgileri işaret ederek. Bunlara sütür denir. Kafatası plaklarının birleştiği açıklıklardır ve gayet normaldir. Buradakilerin hâlâ kısmen açık olduğunu görebilirsiniz ki onun yaşlarında bir genç için normal olan budur. Kafatası sütürlerinin çoğu yetişkinliğin ilerleyen yıllarında kapanır.” Kafatasının arkasındaki ve kızın kulaklarının olması gereken yerin yukarısındaki diğer sütürleri

gösterdi. Sonra da kafatasının yukarısında tam ortada bulunan ve kızın sol tarafına denk gelen büyük bir çöküntüyü işaret etti. Kemığın hafifçe göçtüğü yerden dışarı girintili çıkıntılı çatlaklar uzanıyordu. “Fakat bu normal değil,” dedi Doktor Feist.

Noah alçak sesle ıslık çaldı. “Buna ne yol açmış olabilir?” diye sordu.

Doktor Feist omuz silkti. Başparmağıyla işaret parmağını kullanarak kırığı çerçeve içine aldı. “Çekiç olabilir? Ama sivri tarafıyla değil küt tarafıyla vurulmuş olmalı. Kırığın ebadına bakılacak olursa künt bir aletle yapıldığı belli fakat yine de nispeten küçük bir şeyden bahsediyoruz.”

“Beyzbol sopası?” diye sordu Gretchen.

Doktor Feist kaşlarını çatı. “Olabilir fakat daha küçük ve ağır bir şey olması daha muhtemel.”

“Bijon anahtarı?” diye sordu Josie.

Doktor başıyla onayladı. “Beyzbol sopasından daha olası. Ona vuran her kimse muazzam bir güç uygulamış. Bunu kemiklere bakarak söylemesi zor fakat eğer bir arbede yaşandıysa uzun sürdüğünü hiç sanmıyorum. Başka herhangi bir kırığı yok. Tabii, morluk ve kesikler oluşmuş olabilir fakat bunu asla öğrenemeyeceğiz.”

“Açıya ne diyorsun?” diye sordu Josie. “Sence fail ondan uzun muydu? Kısa mıydı? Aynı boyda mıydılar?”

Doktor Feist bir parmağını kaldırdı. “Boyunun bir altmış civarında olduğunu tahmin ediyorum. Bence onunla aynı boyda biri tarafından, yukarıdan indirilen bir darbeye öldürüldü.” Kendisiyle aynı boylardaki Gretchen’i işaret etti. Gretchen yanına gelince de kollarını sanki elinde bir şey tutuyormuş gibi başının üstüne kaldırarak ona sol arkasından yaklaştı. Görünmez silahı Gretchen’in kafasına indirdi ancak temas etmeden durdu. “Fail ondan uzun olsaydı veya kız dizlerinin üstünde olsaydı kırığın daha derin olmasını beklerdim çünkü darbe daha güçlü olurdu.”

“Pekâlâ,” dedi Gretchen. “Yani kendi boylarında birinin kızın kafasına vurduğundan ve ardından cesedinin ormana gömüldüğünden şüpheleniyoruz.”

“Ve katilin kadın olduğundan,” dedi Josie.

“Nereden anladın?” diye sordu Noah.

“Bir altmış boyunda kaç erkek tanıyorsun?” dedi Josie.

“Pek fazla değil ama varlar,” diyerek karşı çıktı Noah.

“Var olduklarının farkındayım,” diye yanıtladı Josie. “Ne var ki şu durumda bir tahmin yürütecek olursam tecrübelerime dayanarak kadın bir saldırganın peşinde olduğumuzu söylerim.” Josie tekrar doktora döndü. “Ormanda mı öldürüldü yoksa başka bir yerde öldürüldü de sonradan mezara mı taşındı öğrenmenin hiçbir yolu yok mu?”

“Korkarım yok.”

Noah bakışlarını Doktor Feist’e çevirdi. “Cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını belirlemenin de bir yolu yok o hâlde?”

Doktor Feist zoraki gülümsedi. “Pek çok şeyi belirlemenin hiçbir yolu yok. Zavallı kız uzun zamandır toprak altındaymış.”

Duvarın dibinde duran masaya gitti, masanın üstündeki kese kâğıdını aldı ve içindekileri otopsi masasına, iskeletin ayaklarının dibine boca etti. Kese kâğıdından önce kirli kumaş parçaları, ardından daha büyük bir giysi parçası düştü. Toz toprak içindeydi ve rengi solmuştu, ayrıca bazı kısımları tamamen erimişti fakat Josie bunun bir rüzgârlık olduğunu görebiliyordu; omuzlarında ve eskiden ceplerinin olduğu yerlerde parlak sarı, camgöbeği ve pembe kareler olan lacivert bir rüzgârlık. Sadece tek kolu kalmıştı. Doktor Feist kumaşı kaldırdığında Josie zamanın ve toprağın aşındırdığı rüzgârlığın sırtında, yakasında ve belinde yer yer boşluklar olduğunu gördü.

“Kıyafetlerinden geriye kalan bu,” dedi doktor.

Gretchen tek kaşını kaldırdı. “Cebindekilerin ne olduğunu saptama şansımız yok mu?”

Doktor Feist güldü ve ceketini dikkatle masaya bıraktı. “Cep-
lerindeki gitmiş. Toprağa karışmış.” Elini lime lime olmuş
kumaş parçalarına doğru salladı. “Gerisi düğmelerden, bir ayak-
kabi tabanından ve muhtemelen deri parçalarından ibaret.”

Josie masaya bir adım yaklaşıp bu hüznü koleksiyona
şöyle bir göz attı: paslı bir fermuar, bağcıklı bir ayakkabının
kararmış halkaları, irili ufaklı birkaç deri parçası, minicik sütyen
kopçaları ve kauçuktan yapılma, kenarları parçalanmış, pis bir
ayakkabi tabanı. “Bu hangi malzemeden yapılma?”

“Bence naylondan.”

“1980’lerden kalma bir şeye benziyor,” dedi Gretchen. “O
zamanlar rüzgârlıklar çok modaydı, özellikle de böyle cart
renkli olanlar.”

Josie başıyla onayladı. “Naylonun toprakta çözünüp ayrış-
ması ne kadar sürer?”

Noah telefonunu çıkardı ve parmakları hızla ekranın üze-
rinde gezindi. Bir an sonra, “Otuz ila kırk yıl,” dedi.

“Bence gayet makul,” dedi Doktor Feist. “Bunun gibi va-
kalarda esas zorluk cesedin ne zamandır toprağın altında oldu-
ğunu belirlemektir. Genelde kemiklerin yanında bulduğumuz
eşyalar –tabii eğer bulabilirsek– zaman çizelgesini oluşturmak
açısından bize en yardımcı olanlardır. Zaten üniversitenin ar-
keoloji departmanından bir arkadaşıma danışacaktım ama otuz
ila kırk yıl iyi bir başlangıç noktası oldu.”

“İyi hoş ama,” dedi Josie, “sen de benim kadar iyi biliyor-
sun ki bu bölgede o kadar eski bir kayıp genç kız ihbarı yok.”

Doktor Feist sırtıp tek parmağını havaya kaldırdı. “Ah,
seçenekleri senin için daraltabilirim.”

Josie, Noah ve Gretchen ona bön bön baktılar. Gretchen’in
deminden beri vızır vızır çalışan kalemi nihayet durdu.

“Şunu görene kadar bekleyin,” dedi Doktor Feist masanın
başına dönerken. Ardından kafatasını iki eliyle yanlarından
kavrayıp alt çene kemiğinden ayırarak kızın damağının olduğu

yeri görebilmeleri için ışığa tuttu. Üç polis aynı anda öne doğru eğildiler.

“Yok artık,” dedi Noah. “Onlar vampir dişi mi?”

Öndeki iki dişin arkasında, sivri uçlu iki konik diş daha vardı.

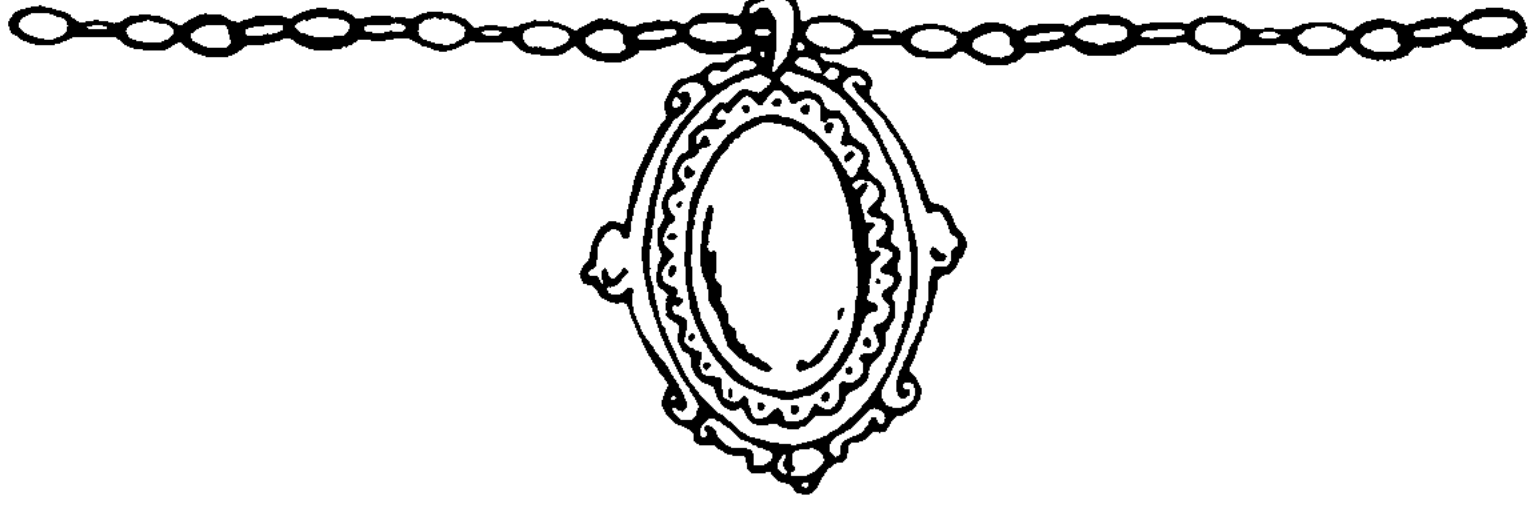
“Sürnümerer diş,” diye açıkladı Doktor Feist.

“Fazladan diş mi?” diye sordu Josie.

“Evet, öyle sayılır. Bu duruma hiperdonti denir. Kalıtsal bir nomalidir. Hayli ender görülür. Bu kadar küçük bir şehirde alışan bir dişçinin kesinlikle hatırlayacağı bir şey, özellikle de aızın sürnümerer dişlerinin vampir dişini andırdığı düşünüldüğünde. Biraz araştırma yaptım. Sürnümerer dişler, diş kemerinin herhangi bir yerinde çıkabiliyormuş. Yani fazladan dişi olan her hasta vampire benzeyecek diye bir kaide yok. Güven bana, bu kızı bir gören bir daha unutmamıştır.”

Josie önce Noah’ya, sonra Gretchen’a baktı. “Madem öyle,” dedi, “otuz ila kırk yıl önce kasabada faaliyet gösteren dişçilerin izini sürmeye başlayın.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aradan bir hafta geçti ve Josie her gece rüyasında çocukluğunu geçirdiği konteynerin arkasındaki ormanda serpilmiş o heybetli akça ağacı gördü. Bazen babası da orada oluyordu, tabii kafasında bir delik ve yüzünde dehşet verici bir gülümsemeyle. Josie'yi yanına çağırıyordu. “Gel,” diyordu. “Sana göstermek istediğim bir şey var.” Fakat Josie ona yaklaşmaya korkuyordu. Bazen eski kocası Ray de orada oluyordu, tek farkı dokuz yaşında olmasıydı. Çalıları yararak Josie'nin peşinden koşuyor, ona daha fazla yaklaşmamasını haykırıyordu. Josie her defasında çift kişilik yatağında kan ter içinde, çırpınarak ve uzuvları örtülere dolanmış hâlde uyanıyordu.

Bugün de farklı değildi. Gözleri zıncı diye açıldı; göğsü hızla inip kalkıyordu, nefes nefeseydi. Ne var ki yatak odasının pencerelerinden süzülen güneş ışığının sıcaklığında peyderpey sakinleşti. Terden sırlıklam olmuş tişörtünü tenine değdirmeye çalışarak doğrulup oturdu ve etrafına, yüksek tavana, geniş pencerelere ve krem renginin sakinleştirici bir tonuna boyanmış duvarlara göz gezdirdi. Burası evin en sevdiği odasıydı; ferah ve aydınlık oluşuyla genelde içini huzurla doldururdu fakat terinin üstünde kurumasıyla teni yapış yapış olurken yine de

ürperdi. İş başı yapmadan önce duşa girmek ve yol üstünden kahve almak için ancak vakti olacaktı.

Yirmi dakika sonra kapısını kilitliyordu ve akli karakoldaki masasında onu bekleyen performans değerlendirmeleriyle talep formlarındaydı. Derken telefonu çaldı. Arayan Noah'ydı.

"Ne buldun?" dedi Josie telefonu açar açmaz.

Noah'nın kahkahası hatta yankılandı. "Hoşbeş etmekte gittikçe ustalaşıyorsun, Patron. İyiyim, teşekkür ederim."

Josie verandasının basamaklarından inip onu garaj yolunda bekleyen Escape'ine doğru yürürken gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim, Fraley," dedi. "Komorrah'nın Kahveleri'nden bir latte gerçekten çok hoşuma gider. Belki ben karakola gelene kadar oraya uğrayabilirsin. Nasıl? İyi hoşbeş edebildim mi?"

"Latteni çoktan masana bıraktım," diye yanıtladı Noah ve Josie gülümsedi.

"Terfiyi hak ettin," dedi Josie şakayla karışık. "Neyse, ne buldun?"

"Gizemli kızımızla ilgili ön kimlik tespiti yaptık. Denton'da bir eşleşme bulamayınca Gretchen aramayı genişletti. Bellewood'da, on yıl önce babasının kliniğini devralmış bir dişçi bulduk. Babası emekli olana kadar on yıllarca çalışmış. Çok nadir görülen bir durum olduğundan ona 70'lerin sonlarında, 80'lerin başlarında tedavi ettiği bir hiperdonti hastasından bahseder dururmuş. Gretchen şu anda orada, Doktor Feist'in eşleşip eşleşmediklerine bakabilmesi için hastanın dosyasını alıyor."

Josie, Escape'inin yanında dikilirken bir heyecan kıpırtısı duydu. Bir haftada kurbanın kimliğini tespit edebilmişlerdi. İyi bir başlangıçtı. "Harika," dedi arabasının anahtarını el yordamıyla ceketinin cebinden çıkarırken.

"Evet, o vampir dişleri sağ olsun, şans yüzümüze güldü."

"Fazladan dişler," diye düzeltti Josie. O dişleri gördüğünden beri zavallı kızın onlar yüzünden neler çektiğini merak etmekten kendini alamıyordu; çocuklar bilhassa acımasız olabiliyorlardı.

“Pardon,” dedi Noah. “Sürnümerer dış. Neyse, onlar olmasaydı kimliğini hiçbir zaman tespit edemeyebilirdik.”

Josie tek omzunu kaldırıp telefonu omzuyla kulağının arasına kıstırdıktan sonra arabasının kapısına uzandı. Ancak elini kapı koluna attığında parmakları soğuk ve vıcık vıcık bir şeye gömüldü. “Adı neymiş?” diye sordu.

Elini oradan çekmesiyle kokunun burnuna çalınması bir oldu – iğrenç, mide bulandırıcı bir koku. Elini kaldırıp parmaklarına baktığında kahverengi lekeler tahminini doğruladı. “Bok,” diye homurdandı.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey. Adını sormuştum?”

“Belinda Rose. 15 Ekim 1966 doğumlu.”

Josie betinin benzinin attığını, sabahın erken saatlerinde cebelleştiği o yapış yapış hissin geri dönüp tenini tıpkı bir yağ tabakası gibi kapladığını hissetti. O anda midesini daha çok bulandıranın hangisi olduğundan emin değildi: Parmaklarına bulaşan dışkı mı yoksa Noah’nın dudaklarından dökülen isim mi?

Elini kendinden uzakta tutmaya gayret ederek etrafına baktığı sırada içeri girip temizlenmesi gerektiğini fark etti. Ne var ki bacakları ağırlaşmış, oldukları yere çakılıp kalmışlardı. Ciğerleriyse kurşunla dolmuş gibiydi.

“Patron?”

“Bu mümkün değil,” dedi Josie kurbağalarinkini andıran bir sesle.

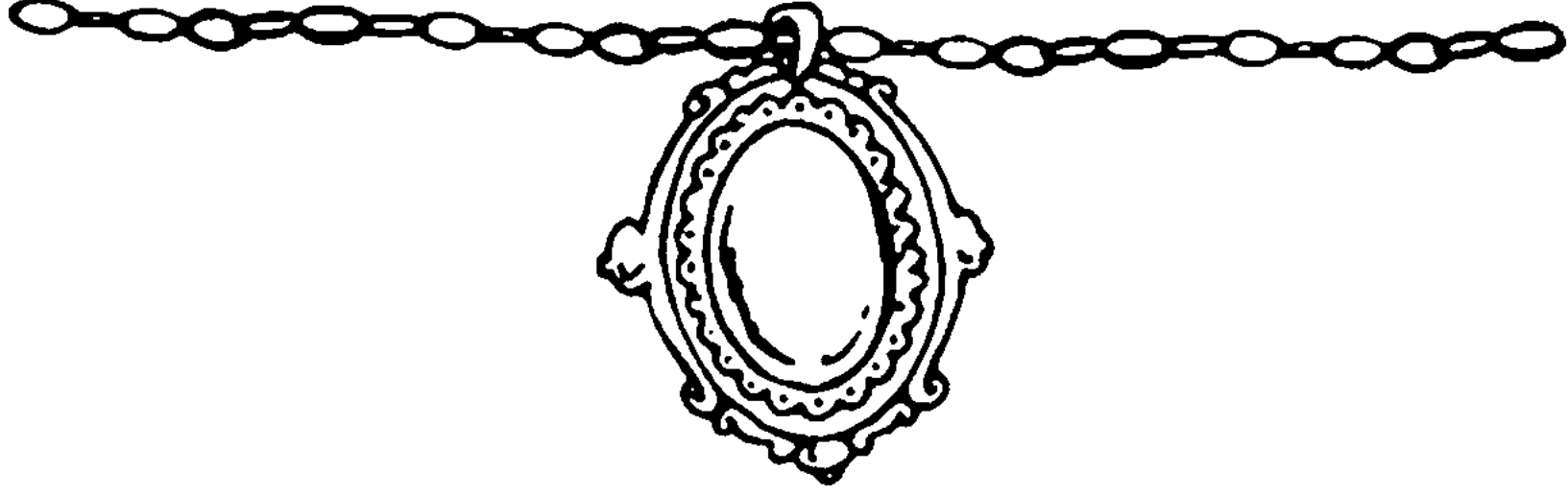
“Mümkün olmayan ne?”

“Belinda Rose ölmüş olamaz. Otuz yılı aşkın süredir ölü olamaz.”

“Öyle mi? Neden?”

“Çünkü Belinda Rose annemin adı ve bildiğim kadarıyla hâlâ hayatta.”

ONUNCU BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Annesi sinirlendiğinde konteyner Josie'ye dar gelirdi. Heyhey-leri gerçekten tepesine çıktığında öfkesi sıcak bir banyodan yayılan yoğun su buharı bulutları misali içeriği doldururdu. Öfke patlamalarından kaçış yoktu. Böyle zamanlarda Josie mutfak masasının arkasına saklanıp oradan annesinin bir ileri bir geri yürüyen ayaklarını izlerdi. Volta atmaya başlaması asla hayra alamet değildi.

“Kim olduğunu sanıyor bu herif!” diye kükredi annesi tükürükler saçarak. Buzdolabının kapısı açıldı ve ardından çarpılarak kapandı. Josie bira kutusunun açılırken çıkardığı tıslama sesini duydu. Artık iyiden iyiye yıpranmış olan Wolfie'yi göğsüne bastırıp olabildiğince büzüştü; tek isteği, annesinin er ya da geç masanın altına uzanıp onu saklandığı yerden yaka paça çıkaracak olan ellerinin menzilinden çıkmaktı.

Ama korktuğu olmadı. Josie'nin göz kapakları o kadar ağırlaştı ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Esnemesini bastırıp fayanslardan içine işleyen soğuğa aldırmamaya çalıştı. Saat geç olmuştu. Bunu biliyordu çünkü dışarıda hava kararmıştı.

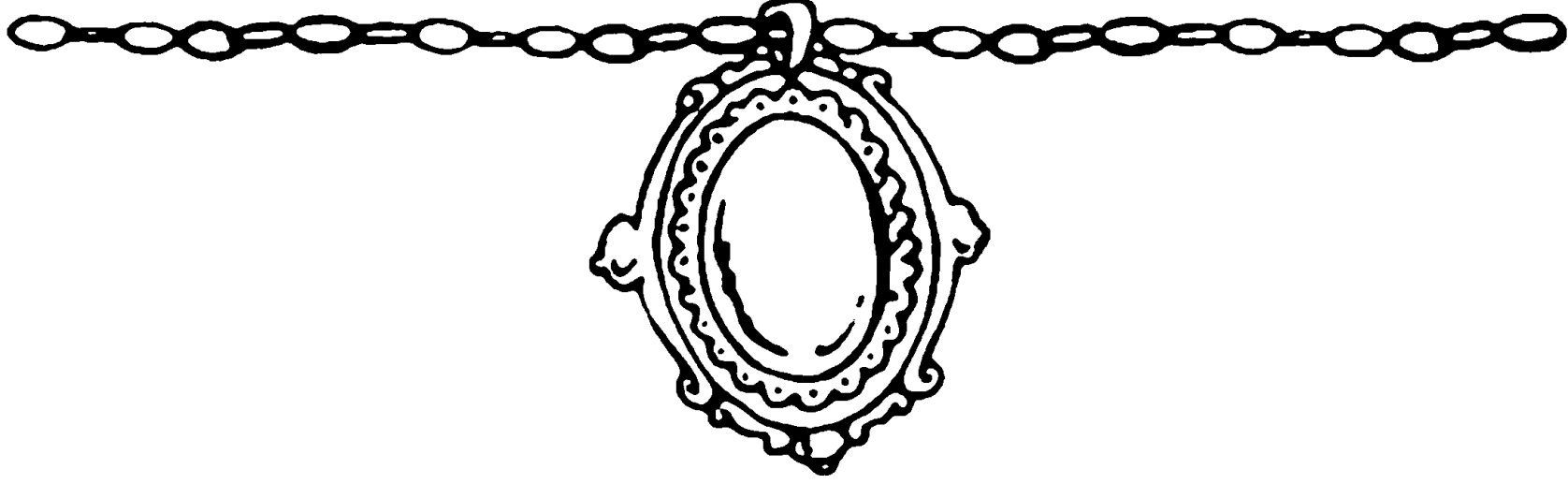
“Piç kurusu,” diye homurdandığını duydu tekrar volta atmaya başlayan annesinin.

Josie kulaklarını diğer seslere kapatıp bir tek babasının kamyonetinin yaklaşırken çıkaracağı sese odaklandı. Eve gelmesini diliyordu. Derken mutfak çekmecelerinin yerlerinden söküldüğünü, çatal bıçakların şangır şungur yerlere saçıldığını duydu. Ardından annesinin sesi geldi. Bu defa yoğun ve peltekti, evde kimse olmamasına rağmen sanki biriyle konuşuyordu. “Bu yaptığını yanına bırakmayacağım. Lanet herif. Sevdiğin her şeyi mahvedeceğim. Her şeyi.”

Bir an sonra annesinin suratı masanın altındaki minicik boşlukta beliriverdi ve ödü kopan Josie’ye gülümsedi. Josie’nin karnına tanıdık bir sancı saplandı, annesi ne zaman kötü şeyler yapsa hep böyle hissedirdi. Derken annesi elini uzattı.

“Gel bakalım, JoJo.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Josie içeri girdi ve etrafı pisletmeden temizlenmeyi başardı. Fakat ellerini defalarca sabunladıktan ve pisliğin üstüne başına bulaşmadığından emin olduktan sonra bile o koku bur-nundan gitmedi. Telefonu resmen Noah'nın suratına kapatmıştı fakat Noah şu anda yoldaydı ve yanına geliyordu. Bunu bilmek huzursuzluğunu biraz olsun dindirdi. Dizüstü bilgisayarının köşedeki küçük bir masanın üstünde durduğu odaya girdi. Sandalyeyi çekip oturdu ve bilgisayarının düğmesine bastı.

Bir ay kadar önce, yani karakolun otoparkındaki tüm araçların tekerleklerinin kesilmesinden bir hafta sonra kendi arabasının tekerlekleri de onlarla aynı kaderi paylaştığında garaj yoluna güvenlik kamerası taktırmıştı. Escape'in lastiklerini değiştirmek küçük bir servete mal olmuştu ve vandalın yaptığıının ikinci kez yanına kalmasına izin vermeyecekti.

Kaydı önceki gece eve geldiği andan başlatıp birinin gizlice garaj yoluna girdiğini görene dek hızla ileri sardı. Zaman dam-gasına baktı: saat 03.12'ydi, yani derin uykuda olduğu saatler. Failin altında bol bir pantolon, üstündeyse suratını tamamen örten bir kapüşonlu vardı. Kadın mı, erkek mi olduğu belli değildi fakat boyuna dayanarak –aşağı yukarı bir seksen boy-larındaydı– erkek olduğuna kanaat getirdi.

Kapüşonlu karaltının elini bir kese kâğıdına daldırıp avuçladığı koyu renkli maddeyi arabasının kapı kollarının altlarına sokuşturmasını izledi. Yani dört kapı kolunu da temizlemesi gerekcekti.

“Harika,” diye mırıldandı kendi kendine.

Faıl işini bitirdiğinde lateks eldivenlerini çıkarıp kese kâğıdının içine tıktırdıktan sonra elinde kese kâğıdıyla koşarak uzaklaştı. Josie kaydı failin ilk görüldüğü âna geri sararken sandalyesinde arkasına yaslanıp iç geçirdi. Gecenin üçünde hiçbir komşusu ayakta olmazdı. Gerçi adamı görmüş olsalar bile Josie’nin kamerasına takılandan daha fazlasını görme ihtimalleri çok düşüktü.

Noah on dakika sonra geldi. Josie onu içeri aldı ve görüntüleri birlikte incelediler. Sonra Josie güvenlik kamerası kaydını bir flaş belleğe aktarıp ona uzattı. “Şikâyetimin kayda geçirilmesini istiyorum. Senin tarafından. Başkası olmaz.”

Noah iç çekti. “Bu işi resmiyete döküyorsun fakat hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun.”

Josie ayağa kalkarken ona ters ters baktı. “Yapılacak hiçbir şey yok da ondan. Bunlar ergen pisliklerin yaptığı eşek şakaları. Koruma istemiyorum.”

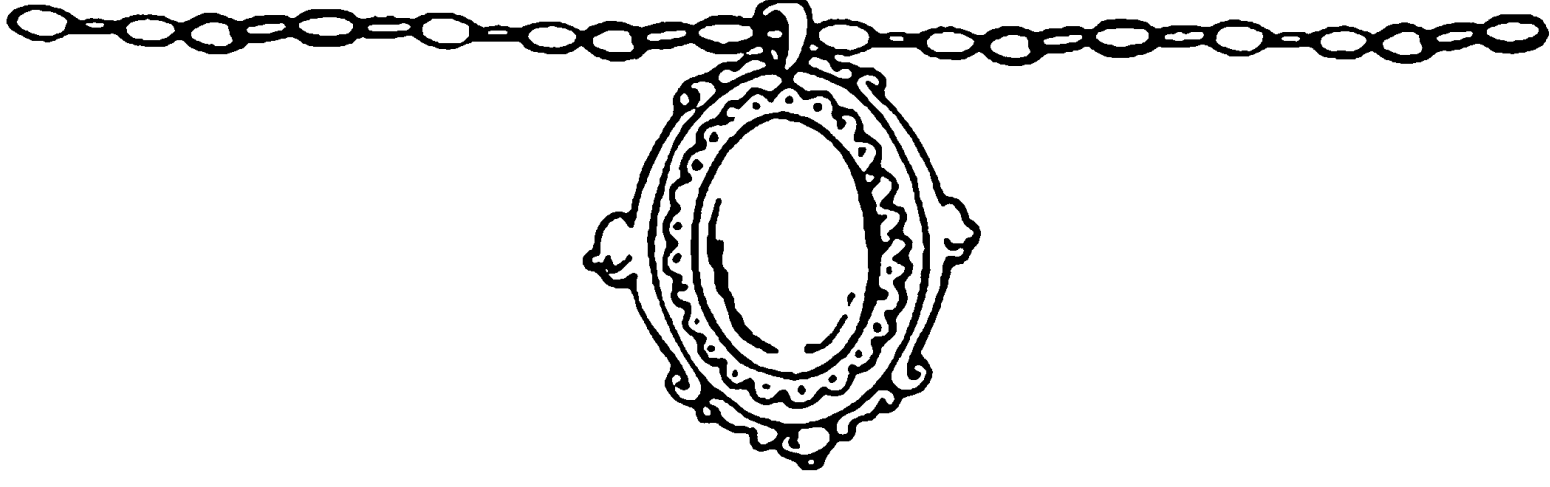
Noah onunla tekrar tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu. Hâl böyle olunca flaş diski Josie’nin elinden alıp cebine attı. “Craigslit ilanından bir şey çıkmadı. Haklıydın. IP adresinden edinebildiğim tek bilgi ilanın Denton’da bir yerden paylaşıldığı. Bu defa alışveriş merkezi yakınlarındaydı. Muhtemelen mağazalardan birinin ücretsiz internet bağlantısını kullanmışlardır.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Josie.

Noah bir anda önüne geçti. Bakışları karşısında yüzünün yandığını hisseden Josie ellerini beline koydu. “Ne var?” dedi.

“Belinda Rose ve... annen hakkında konuşmamız gerek.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Hastane, sonsuza dek uzanırmış gibi görünen fayanslı koridorları ve duvar niyetine kullanılan çirkin mavi perdeleleriyle büyük ve aydınlıktı. Her perdenin ardından fısıltılar ve zaman zaman acı yüklü haykırışlar geliyordu. Menekşe rengi formalar giymiş hemşireler koridorlarda aşağı yukarı koşuşturuyor, perdelerin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Josie kafasındaki zonklamayla uzun süre acı içinde bekledikten sonra hemşirelerden biri bölmesine girdi, eline bir çift lateks eldiven geçirdi ve Josie'nin suratının yan tarafındaki yarayı temizlemek üzere keskin kokulu, katlanmış bir gazlı bez hazırladı.

“Biraz yanacak, tatlım,” dedi Josie’ye. Bir diğer hemşireye Josie’yi yatağa bastırmasını işaret ettikten sonra ıslak bezi çenesine bastırdı.

Josie’ye derisini yırtarak açıp içinde ateş yakmışlar gibi geldi. Hemşirelerin ellerinin arasında kıvrandıkça onu muşamba kaplı şilteye daha fazla bastırıyorlardı. Derken başını tutan hemşire yaraya bakmak için ellerini bir anlığına gevşetti ve Josie önüne, kanlar içinde kalmış geceliğine baktı. Kalbi göğsünün içinde perende attı. Ölmüş müydü yoksa?

Hayır, diye düşündü. Ölmemiştir.

Ölmemiştir çünkü annesinin bıçağı yüzünün yan tarafını yardığı anda İğne çıkagelmiştir. İğne gerçek adı değildi. Josie milletin ona nasıl hitap ettiğini bilmiyordu; tek bildiğı babası isteyken konteynere geldiğı ve yanında hep sivri, tehlikeli iğneler getirdiğıydi. Hoş bir adam değildi fakat o gece kapıdan girdiğinde korkuya kapılmıştı ve bu, Josie'yi annesinin akkor öfkesinden ve tüm bıçaklardan daha fazla korkutmuştu.

Bıçağı Josie'nin annesinin elinden zorla alan İğne'ydi. Josie'nin hastaneye gitmesi gerektiğinde direten, onu kucakladığı gibi yerden kaldırıp arabaya taşıyan da. Josie adamın onlarla gelip gelmediğini hatırlamıyordu ama onu hastanede görmediğinden emindi. İğne gitmişti.

İğne annesini durdurduysa ölü olamazdı. Ama kan. O kadar çok kan vardı ki! Josie hemşirelere direndi, yaşam savaşı veriyordu.

“Josie, tatlım, sabit durmalısın.” Annesinin sesi yanında bir yerden geldi.

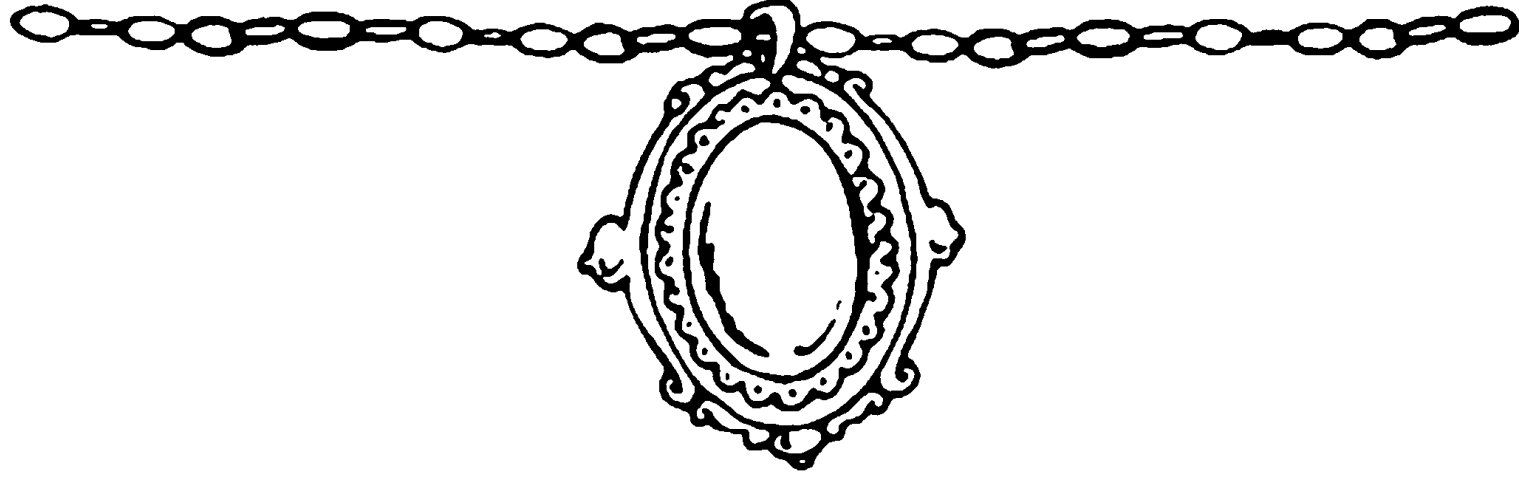
“Üzgünüm, tatlım. Canının yandığını biliyorum. Çok az kaldı,” dedi hemşirelerden biri.

Josie babasını istiyordu.

Nihayet durdular. Soluk soluğaydı. Hemşirelerden biri onu nazikçe sırtüstü çevirdi. Yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle, “Gerçekten üzgünüm, tatlım,” dedi Josie'ye bakarak. Hemşirenin başının arkasındaki büyük ışık Josie'nin gözlerini yaktı.

Diğer hemşire annesine döndü. “Dikiş ihtiyacı olacak. O sırada ne olduğunu anlatmak ister misiniz?”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie, Noah'nın kapı kollarının altına sürülmüş boka yakından bakmak için zaman zaman eğilerek Ford Escape'inin etrafında tur atmasını izledi. Noah yüzünü buruşturdu, telefonuyla birkaç fotoğraf çekti ve Josie'ye döndü. "Laboratuvara numune göndermemi ister misin? İnsana ait olup olmadığına baktıralım mı?"

Josie'nin midesi kalktı. "Hayır," diye yanıtladı. "Teşkilatın bütçesini bir eşek şakasına harcayacak değilim."

"Lloyd Todd'un tutuklanmasına verilen bu tepkiler daha ne kadar sürecek?" diye sordu Noah.

"Söylemesi zor. Umarım çok uzun sürmez. Senin arabayı alalım. Lattem soğumadan karakola gitmek istiyorum."

Noah gülümsedi. "Kapı kollarını bütün gün bok içinde mi bırakalım yani? Hiç sanmıyorum. Ben bunları senin için temizlerken sen de bana annenden bahsedersin."

Josie kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette garaj yolunda dikilirken Noah içeri girip çıkarak lateks eldiven, kâğıt havlu, yüzey temizleyici ve poşet gibi şeyler getirdi. Ardından sürücü kapısından temizliğe başladı. "Demek annenin adı Belinda Rose'du," dedi işinden başını kaldırmadan.

Josie cevap vermedi.

Noah kâğıt havluların yardımıyla pisliğin kabasını aldıktan sonra kapı kollarına dezenfektan sıkıp bolca kâğıt havluyla geri kalanını da sildi ve kullandığı havluları poşete doldurdu. Koku Josie'nin dikildiği yere kadar geliyordu. Yüzünü buruşturdu fakat Noah kokudan etkilenmemişse benziyordu.

“Boktan işlerle uğraşmaya alışkınsın sanırım?” dedi Josie. Noah gülümsedi. “Konuyu değiştirme.”

“Morgun kokusu seni saniyeler içinde yemyeşil yapmaya yetiyor ama şu anda burnuna kadar boka batmış vaziyette olmana rağmen hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun.”

“Birden fazla Belinda Rose olabilir,” dedi Noah sıradaki kapı koluna geçerken.

“Aynı günde doğan mı?”

“Kızlık soyadının Rose değil, Matson olduğunu sanıyordum,” dedi Noah.

“Öyleydi. Matson babamın soyadı. Annemle babam hiç evlenmediler.”

“Annen şimdi nerede?”

Josie'nin çenesi göğsüne düştü. Annesinden konuşmayı sevmeydi; son on altı yıldır bilfiil o kadını aklına getirmemeye çalışıyordu. Annesi ondan alacağını almıştı. Josie'nin onun için heba edecek ne zamanı ne de ruhsal enerjisi kalmıştı; o kadın bunu hak etmiyordu. “Bilmiyorum,” dedi. “On dört yaşımdan beri görmedim. Çekip gitti.”

Noah ona dönüp tek kaşını kaldırdı. “Onu bulmayı hiç denemedin mi?”

Josie ceketinin klapalarını tutup birbirine doğru çekiştirdi. Gözleri Noah'dan ayrılıp uzaklara daldı. “Arayıp bulmak isteyeceğin türden biri değildir.”

“Boyuna kaç?” diye sordu Noah ve Josie teğmenin otopsiden sonra Doktor Feist'le yaptıkları görüşmeyi düşündüğünü anladı.

İç çekti. “Bu kızın kafasına çekiçe ya da bijon anahtarıyla vurabilecek kadar uzundu. Herhâlde bir altmış iki falandır.”

“Sende hiç fotoğrafı var mı? İyi bir başlangıç noktası olabilir.”

“Hayır, yok.”

“O kadar kötü, ha?”

Hayal bile edemezsin, dedi Josie içinden. Dışındansa, “Başını alıp gitmeden önce evdeki bütün fotoğraflarını yok etti,” dedi.

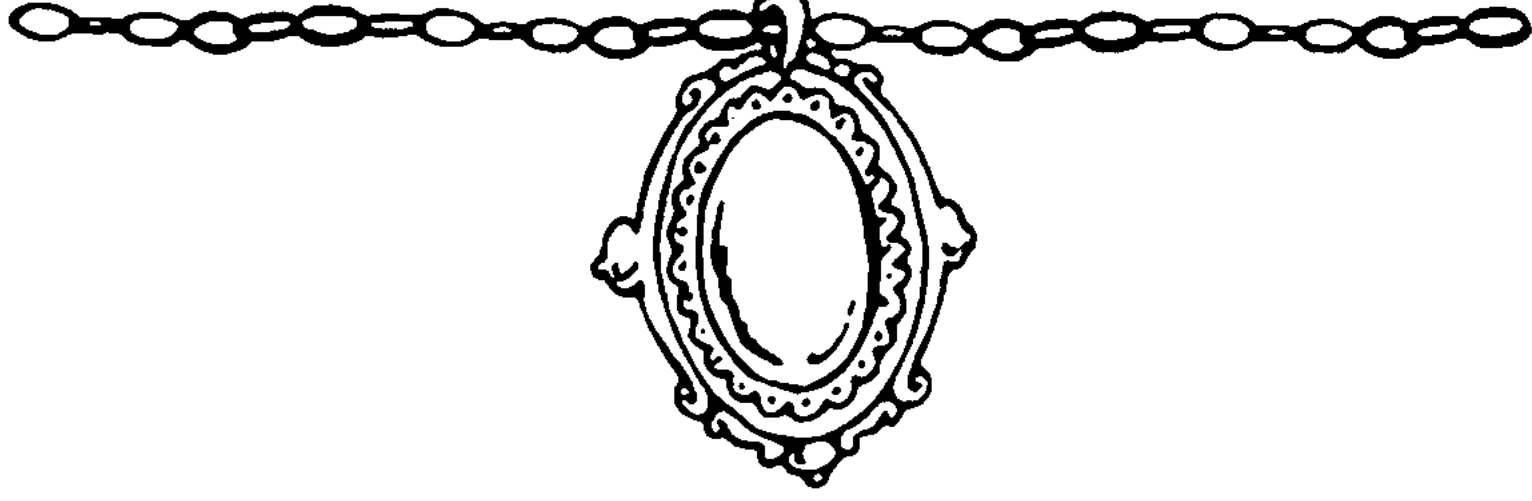
O zamanlar Josie bunun tam da gözünü intikam bürümüş, kindar bir canavar olan annesine yakışan bir hareket olduğunu düşünmüştü çünkü o fotoğraflarda Josie’nin babası da vardı. Josie eve geldiğinde konteynerdeki buram buram duman kokusunu ve paslanmaz çelik mutfak eviyesindeki kül yığınının içinde ufak tefek fotoğraf parçaları buluşunu dün gibi hatırlıyordu. Belinda babasının tek bir fotoğrafını bile bırakmamıştı. O vakitler Josie, annesinin her zamanki gibi sadece canını yakmaya çalıştığını düşünmüştü. Ne var ki şimdi, fotoğrafları yok etmesinin ardında daha şeytani bir gerekçe olup olmadığını merak ediyordu. Bu durumun onun izini sürmesini hiç de kolaylaştırmadığı kesindi.

“Peki ya baban?” diye sordu Noah. “Onda fotoğrafı yok mudur?”

“Babam ben altı yaşındayken öldü.”

Noah’nın birbiri ardına sorular yağdırmasını bekledi fakat korktuğu başına gelmeyince vücudu gevşedi. Noah ise onu soru bombardımanına tutmak yerine arabanın diğer tarafına geçip oradaki kapı kollarını temizlemeye girişmişti. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Neyse, eğer anneni bulmamız gerekirse o zaman daha detaylıca konuşuruz. Şu anda ilk iş, dış kayıtlarını doğrulatmalıyız. Gretchen’in getireceği dosyayı inceler, ardından ne yapacağımıza karar veririz.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Josie'nin annesi daracık perdeli bölmede volta atıyordu. Bir eli kalbindeyken diğerinde tuttuğu peçeteyle endişeli gözlemlerinden özgürce akan yaşları siliyordu. Josie şaşkınlıktan ve akıl karışıklığından annesine öylece bakakalmıştı çünkü onu ilk defa ağlarken görüyordu.

“Uyuyordum,” dedi annesi. “Gece tuvalete gitmek için kalktım ve hazır kalkmışken JoJo’ya bir bakayım dedim. Onu yatakta bulamayınca konteyneri aradım ama yer yarılmıştı da içine girmişti sanki. Derken arka kapının açık olduğunu fark ettim. El fenerini kaptığım gibi onu aramaya çıktım. Onu ormanda yerde öylece yatarken buldum. Kan revan içindeydi.” Gırtlığından bir feryat yükseldi. “Bebeğim. Benim küçük bebeğim. Ka-ka-kanlar içinde yatıyordu.”

Josie annesinin ağlamasını izleyen iki hemşireye baktı fakat yüzlerinden hiçbir şey okunmuyordu.

“Düşmüş olmalı,” diyerek konuşmaya devam etti annesi. “Yani hava karanlıktı ve o orman çöplerle cam kırıklarından geçilmiyor. Orada çocukların yaralanmalarına neden olabilecek her türden şey var.”

“Ne olduğunu ona sordunuz mu?” dedi hemşirelerden biri, öğrenciler eşyalarını dolaplarına koymadığı zaman Josie’nin kreş öğretmenininin takındığı ses tonuyla.

“El-elbette sordum,” dedi Josie’nin annesi. “Düştüğünü söyledi. Zaten düştüğünü de öyle öğrendim.”

Hemşireler kuşkuyla bakiştılar. Aralarından biri, “Doktor birazdan gelir,” dedi.

Sonra çekip gittiler fakat biri perdenin arkasında gözden kaybolmadan önce omzunun üstünden Josie’ye endişeli bir bakış attı.

Saniyeler sonra Josie’nin çenesi annesinin eli tarafından sımsıkı kavranmıştı. Parmakları çenesini sıkıyor, yarasının etrafındaki deriyi çekiştiriyordu. Acıdan Josie’nin gözleri doldu. “A-anne,” dedi nefesini tutarak.

Annesinin mavi gözleri öfkeden neredeyse kapkara kesilmişti. Hiddetli bir fısıltıyla konuştuğunda Josie’nin burnuna tükürükleri saçıldı. “Ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin, anladın mı?”

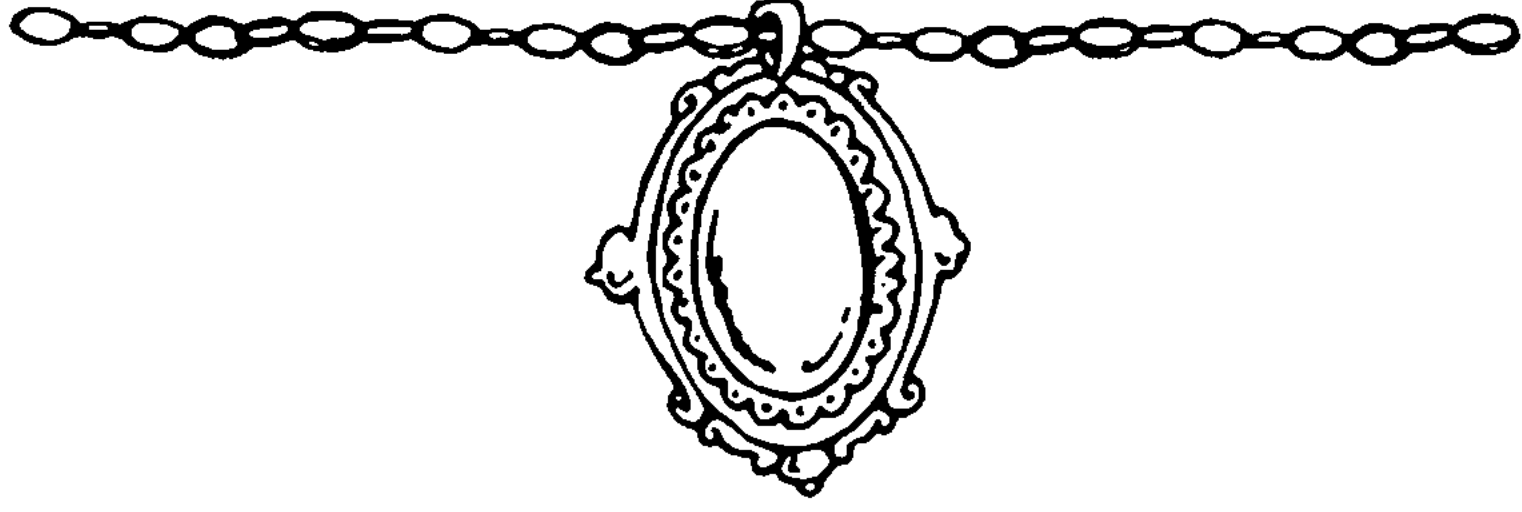
“Yalan söyledin,” diye cıyakladı Josie, ağzının hâlâ hareket ettirebildiği tarafıyla.

Annesinin parmakları baskıyı artırdığında Josie suratının parçalanacağını sandı.

“Sana çenenin kapamanı söyledim. Tek kelime ettiğini duymayacağım. Benim anlattığım gibi oldu, anladın mı? Eğer ne olduğunu birine –tek bir kişiye bile– anlatırsan seni dolaba kapatırım. Hem de sonsuza dek. Ne babacığın ne de babaanneciğin seni kurtarabilir. Anlıyor musun?”

Josie korkudan tepeden tırnağa titredi ve bacaklarından aşağı sıcak bir ıslaklığın yayıldığını hissetti. “Söz veriyorum.” Nihayet annesi onu bırakıp bölmenin diğer tarafına geçerek perdelerin arasından dışarı baktı. Josie kollarını kendine dolar-ken Wolfie’yi yanında getirmeyi akıl edebilmiş olmayı diledi. Derken hatırladı: O – onu son gördüğünde Wolfie mutfak zeminindeki kan birikintisinin içinde, uzansa da yetişemeyeceği kadar uzakta öylece yatıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah, Josie'nin arabasının kapı kollarını silmekte epey iyi bir iş çıkarmıştı ama Josie o kokunun üstüne sindiğinden emindi. Morgda, Noah'nın yanında dikilirken havayı kokladı fakat tek alabildiği, Doktor Feist'in bodrum katındaki küçük imparatorluğuna hâkim olan ölümün kimyasal kokusu oldu. Yolda kahve almak için durmuşlardı ancak şimdi, elinde ağzına kadar dolu bir karton bardak olan Josie midesi bulandığından kahvesinden tek yudum alamamıştı.

Doktor Feist peşinde Gretchen'la odaya daldı ve dosdoğru duvarda asılı duran antika röntgen panosuna yöneldi. Cihazı açtığında floresan ışıklar titreyerek can buldu. Sonra Gretchen'in elindeki iki filmi alıp yan yana astı. Belinda Rose'un otopsisinde Doktor Feist'in çektiği dış röntgenlerinin, Gretchen'in dışçiden aldıklarıyla tıpatıp eşleştiğini anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Josie'nin yüreğine bir sancı saplandı; Belinda Rose otuz yılı aşkın süredir ormanda gömülüydüyse annesi olduğunu söyleyen kadın kimdi?

"Evet," dedi Doktor Feist polislere dönerek. "Böylelikle kurbanın kimliğini tespit etmiş oldunuz. Sanırım artık tek yapmanız gereken katilini bulmak."

“Bu röntgenler çekildiğinde kaç yaşındaymış?” diye sordu Josie, Gretchen’a.

Gretchen okuma gözlüğünü takıp yanında getirdiği ince dosyanın sayfalarını çevirdi. “Görünüşe bakılırsa en son on dört yaşında muayene olmuş.”

“O dosyada başka ne var?” diye sordu Josie.

Gretchen sayfalardan birkaçını daha çevirdikten sonra kaşlarını çatı.

“Ne oldu?” diye sordu Noah.

“Anlaşılan devlet koruması altındaymış,” dedi Gretchen. “Burada bir not var. Bellewood’da çok sayıda çocuğu ağırlayan bir grup evinde yaşıyormuş.”

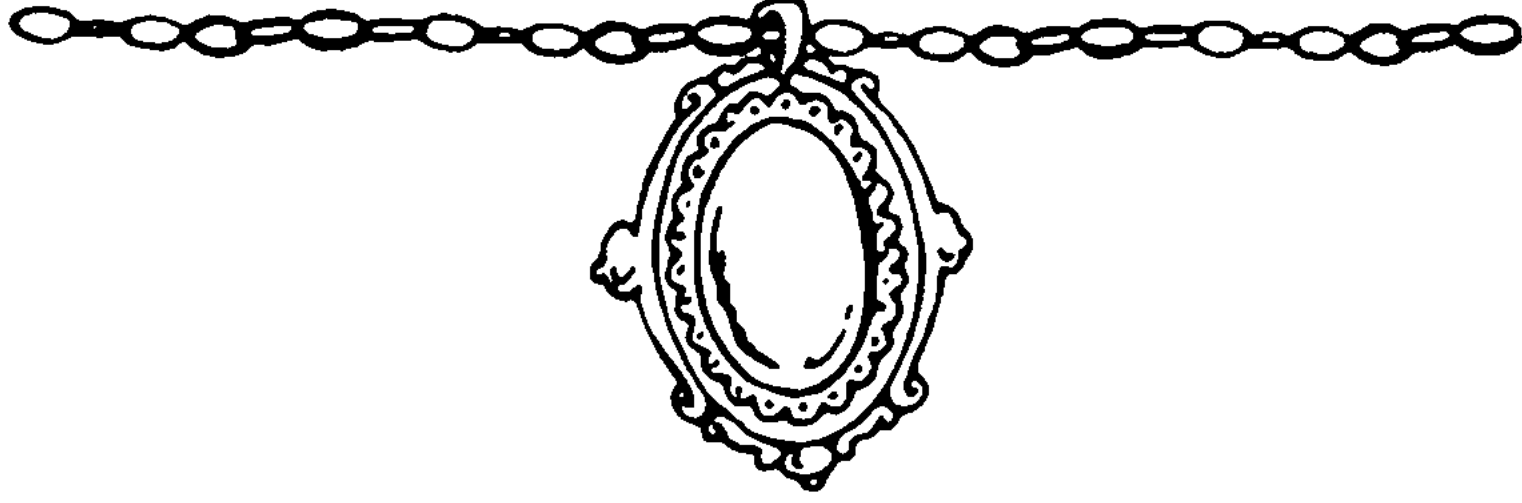
Şehrin merkez kasabası olan Bellewood, Denton’dan altmış beş kilometre uzaktaydı. Josie odayı arşınlayıp Gretchen’in omzunun üstünden adrese baktı. “Bu yer ben lisedeyken yıkıldı. Şimdi orada bir alışveriş merkezi var. Dosyada iletişim bilgisi var mı? Neticede kızı diş muayenesine getiren, tedavilerine falan onay veren biri olmalı.”

Gretchen sayfalardan birini daha çevirdi. “Maggie Smith.”

“Onu bulalım. Tabii hâlâ hayattaysa. Birkaç dilekçe yazıp Çocuk Hizmetleri’nden kızın dosyasını almaya bakalım,” dedi Josie.

Noah bir adım öne çıktı. “Ben de Belinda’nın adını veri tabanımızda aratacağım.” Josie’ye baktı. “O öldürüldükten sonra kimliğinin başka biri tarafından kullanılmış olabileceğini düşünüyoruz.”

ON ALTINCI BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Josie'ye sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet doktor geldi. Gençti –tıpkı babası kadar genç duruyordu– ve peş peşe sorular soruyordu. Annesi adamın bütün sorularına hemşirelerle konuşurken takındığı kederli, gözyaşlarından yol yol olmuş ifadeyle cevap verdi.

“Peki ya Josie'nin babası?” diye sordu adam. “Tüm bunlar olurken neredeydi?”

“Geceleri eyaletler arası yoldaki benzincide çalışıyor.”

“Arayıp haber verdiniz mi?”

Josie'nin annesinin yüzünde titrek bir tebessüm belirdi. “Ufacık bir kesik için mi? Hayır, onu rahatsız etmek istemedim.”

Doktor tek kaşını kaldırdı ve Josie'nin yattığı yatağın yanına geldi. Nazikçe Josie'nin saçlarını kaldırıp eğilerek yüzünün yan tarafındaki yarayı inceledi. Sonra kaşlarını çatarak Josie'nin annesine döndü. “Bu ufacık bir kesik değil, Bayan Rose. Kor-karım kızınızın suratına çok sayıda dikiş atmamız gerekecek.”

Josie'nin kalbi perende attı. Gözyaşları aktı akacaktı, o ise tüm gücüyle onları bastırmaya çalışıyordu. Doktorun omzuna koyduğu eli sıcacıktı. Başını kaldırıp ona baktığında adam

gölümsedi. “Canının yanmaması için sana ilaç vereceğim, tamam mı canım?”

Josie başıyla onaylasa da adama inanmakla inanmamak arasında kalmıştı.

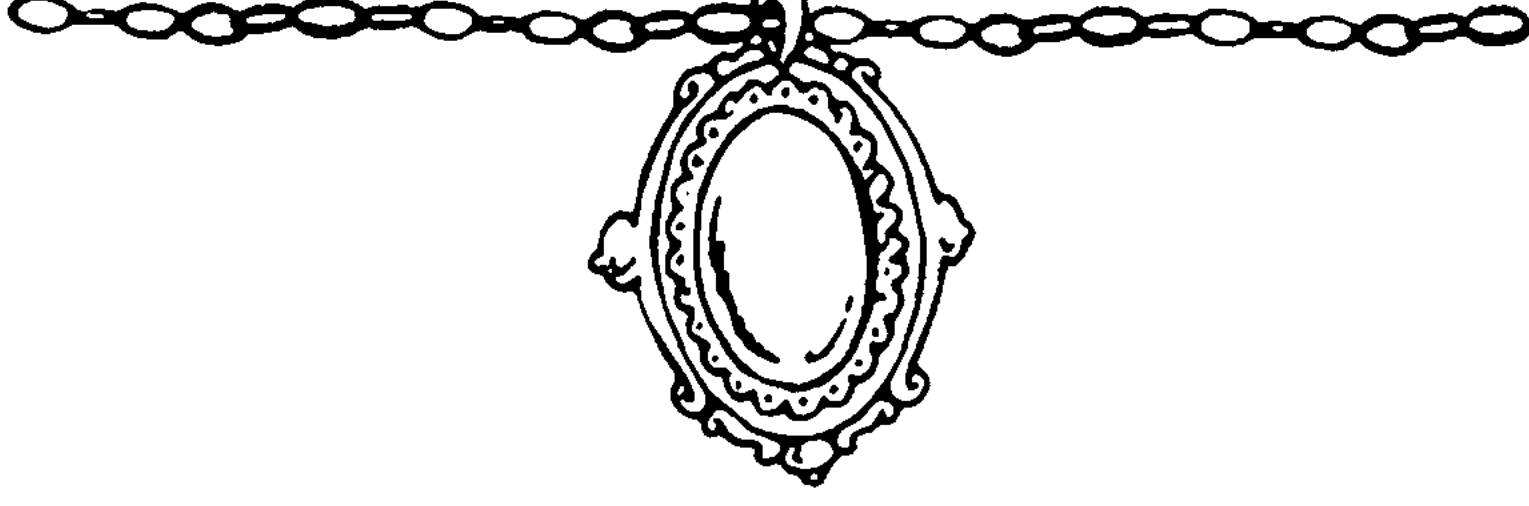
Doktor bir kez daha Josie’nin annesine baktı. “Bence Josie’nin babası da burada olmalı. Neden gidip onu aramıyorsunuz?”

Doktor, Josie’yle baş başa kaldığında bir hemşire çağırdı ve ikisi birden onu soru yağmuruna tuttular: Bunu ona yapan annesi miydi? Bu kesik nasıl olmuştu? Ormanda ne yapıyordu ve orada ona zarar veren başka biriyle mi karşılaşmıştı? Ve son olarak, annesinden korkuyor muydu? Josie gerçeği söylememesi gerektiğini bilecek kadar akıllı bir kızdı. Bozuk bir oyuncak misali, “Düştüm,” deyip durdu. Başta yalan söylemek zor olsa da tekrar ettikçe kolaylaştı. Öyle ki bir süre sonra nefes almak kadar olağan bir şeye dönüştü ve bedeni bile yalan söylediğini anlamaz oldu.

Doktorlar ve hemşireler kollarında, bacaklarında ve gövdesinde yara bere olup olmadığına bakmakta ısrar ettiler ve Josie gözlerini açık tutamaz hâle gelene dek birbirini ardına sorular sordular. Doktor dikiş atmaya başladığında Josie artık ne olduğunu ya da canını yakıp yakmayacağını umursamıyordu. Tek istediği uyumaktı. Kimsenin onu zapt etmesine gerek yoktu. Kıpırdamasın diye kimsenin onu tutmasına gerek yoktu. Yalnızca yan dönüp gözlerini yumdu. Doktor haklıydı. Yüzünü uyuşturmak için yaptığı iğneyi hissetmişti fakat hepsi buydu. Sonrasında hiçbir şey hissetmedi.

Doktor yanağı üstünde harıl harıl çalışırken babası geldi. Josie babasının geldiğini anlamıştı çünkü perdenin ardında annesiyle tartışıklarını duyabiliyordu. Ne var ki babasının sözlerinden sadece birkaçını seçebildi. “Sen... senin hatan... hasta... gidiyoruz... asla görmeyeceksin... polis... istismar... velayet... senden nefret ediyorum.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Josie önünde açık duran dizüstü bilgisayarıyla karakoldaki masasının başında oturuyordu. Gretchen, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün Belinda Rose hakkında tuttuğu dosyayı alabilmek için birkaç dilekçe yazıyordu. Noah birer kahve daha almaya gitmişti. Josie, Belinda Rose'un bilgilerini girmek için çok sayıda veri tabanından ilkini açtı ama elleri klavyenin üstünde donakaldı. Kafa derisi karıncalandı. Bu yola bir kere girdi mi dönüşü yoktu. Annesini geçmişte bırakabilmeyi ummuştu fakat bu artık imkânsızdı. Denton Polis Teşkilatı'nın çözmesi gereken bir cinayet vardı. Ormanda gömülü buldukları kızın kim olduğunu öğrenmeliydiler. Kızın ölümünden sonra kimliğinin Josie'nin annesi tarafından çalındığı artık apaçık ortada olduğundan annesinin izini sürmek ya da iki kadın arasında bir bağlantı kurmak dışında pek bir seçenekleri yoktu.

Ofisinin kapısı savrularak açıldı ve Noah elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle içeri girdi. Josie kahveye doğru resmen atıldı. Noah güldü. "Hop! Birileri biraz yorulmuş sanki?"

Josie fincanı iki elinin arasına alarak gerisin geri sandalyesine oturup kahvesinden bir yudum aldı. "Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum," dedi. "Kapıyı kapat."

Noah kapıyı kapadığında diğer polislerin ortak ofisten yükselen sesleri kesildi. Noah, Josie'nin karşısına oturup tek kaşını kaldırdı. "Neler oluyor, Patron?"

"Bu cinayeti annemle temas kurmak zorunda kalmadan aydınlatmanın bir yolunu arıyorum."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi Noah. "İpuçlarını takip etmek zorunda olduğumuzu biliyorsun. Cinayetin üstünden çok geçmeden annenin o kızın kimliğini kullanmaya başlaması onu önemli şüphelilerden biri yapar. Demek istiyorum ki Belinda Rose'un adı kayıp şahıslar listelerinde geçmiyor, o hâlde annen Belinda'nın ölümünden o kadar kısa süre sonra kızın kimliğini kullanabileceğini nereden bildi?"

Josie elindeki fincanı masasına bıraktı ve Noah'ya bakmak yerine gözlerini kahvesinden yükselen dumana dikerek işaret parmağının ucunu fincanın ağzında gezdirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Noah bir an durdu. "Annenin aslında kim olduğunu öğrenmek hiç ilgini çekmiyor mu?" diye sordu sonra.

Josie bakışlarına karşılık verdi. Elini siyah saçlarına götürüp aşağı çekerek suratının sağ tarafındaki uzun yara izini örttü. Boğazındaki kuruluğu dindirmek için bir kere yutkundu. "Ah, kim olduğunu gayet iyi biliyorum."

Ama dünyanın geri kalanının öğrenmesini istediğimden emin değilim, diye ekledi içinden.

"Patron," dedi Noah.

"Evet."

"Kendinin de kim olduğunu biliyorsun. Bunu sakın unutma."

Josie'nin bunu duymaya ihtiyacı vardı, üstelik olabilecek en güzel şekilde söylenmişti.

"Teşekkür ederim," dedi.

Noah hafifçe eğilip arka cebinden rulo hâline getirilmiş bir kâğıt tomarı çıkardı, eliyle düzeltti ve masasının üstünden

BİR ANNENİN MEZARI

Josie'ye uzattı. "15 Ekim 1966 doğumlu Belinda Rose'un son ikamet yerini araştırdım."

Josie dizüstü bilgisayarını çat diye kapayıp rapora baktı. Gözleri Belinda Rose'la ilişkili adreslerin üzerinde gezinirken Noah ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanına geldi ve adreslerden ilkini işaret etti. Josie adresi hemen tanıdı. "Bu Maggie Smith tarafından yönetilen grup evi," dedi. "Kadının izini hâlâ bulamadık. LaMay birtakım araştırmalar yapıyor. Yakında işe yarar bir şey bulur. Tabii hâlâ hayattaysa."

Noah'nın parmağı listede aşağı kaydı. "Bir sonraki adres Fairfield'da bir apartman dairesi. Gerçek Belinda Rose orada yaşarken on sekiz yaşındaymış."

"Burası Lenore'da, Bellewood'dan neredeyse bir saat uzaklıkta," dedi Josie. "Acaba gerçekten orada yaşadı mı yoksa çoktan ölmüş müydü? Belki de o dairede onun adıyla yaşayan kişi annemdi."

"Sosyal Hizmetler'den istediğimiz dosya geldiğinde ve Smith'le konuştuğumuzda daha iyi bir tahmin yürütebileceğimizden eminim," dedi Noah.

"Şuraya bak," dedi Josie ve Fairfield'daki adresin altını işaret etti. "Konteyner parkına gelmeden önce Alcott ve Lenore'da bir sürü apartman dairesinde oturmuş; hepsi de Bellewood'dan en az altmış kilometre uzakta. Annemin konteyner parkına gelmesinden önce yani. Bunun gerçek Belinda Rose olduğunu sanmıyorum." Josie annesinin nasıl da sık sık çekip gittiğini, aylarca onu arayıp sormadığını, sonra da en beklemediği anda geri dönerek hayatını kasırga misali altüst ettiğini gayet iyi hatırlıyordu.

"Pekâlâ, şu durumda konteyner parkında yaşayanın annen olduğunu biliyoruz," dedi Noah. "Ve ondan önceki yarım düzine apartman dairesinin de büyük ihtimalle annen tarafından kiralandığını düşünüyorsun. Ev sahipleriyle konuşması için o adreslere birini göndereyim mi?"

Josie sandalyesinde arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum daha aldı. "Onca zahmete girmeye değer mi bilmiyorum," dedi. "Üstünden otuz yıl geçmiş. O binalardan bazıları yıkılmış bile olabilir."

"Meraklı komşular?" diye sordu Noah.

"Biraz sorup soruştur bakalım," dedi Josie. "Nereden ne çıkacağı hiç belli olmaz."

"Konteyner parkında yaşayanlar arasında onu hatırlayan çıkar mı?"

"Pek sanmam," dedi Josie. "Ama sorması için birini gönderebilirsin."

Biri var, diye düşündü kendi kendine, *ama artık konteyner parkında değil.* Josie adamın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu; on altı yıldır Dexter McMann'ı aklına dahi getirmemiş, annesiyle ilgili diğer her şey gibi hayatının o dönemini de zihninden silip atmıştı. Adamın ondan daha fazlasını bildiğine ihtimal vermediğinden mecbur kalmadıkça o topa girmek istemiyordu.

"Bence konteyner parkından sonra nereye gittiğine bakmamız lazım ve o tarihten sonra Belinda Rose adına kayıtlı tek bir adres var," dedi Josie.

Rapora göre, Josie'nin on beşine bastığı sene, annesi Denton'dan iki saat uzaklıktaki Philadelphia'da bir apartman dairesinde yaşıyordu. "Sonrasında ses soluk yok," diye ekledi Josie. "Bu kimliği 2002 yılına kadar kullandıktan sonra bırakmış."

"Belki ölmüştür," dedi Noah.

"O kadar şanslı değilimdir," diye mırıldandı Josie.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. O noktadan sonra yoluna başka bir kimlikle devam etmiş olsa gerek. Veya gerçek kimliğine dönmüştür. Artık her kimse."

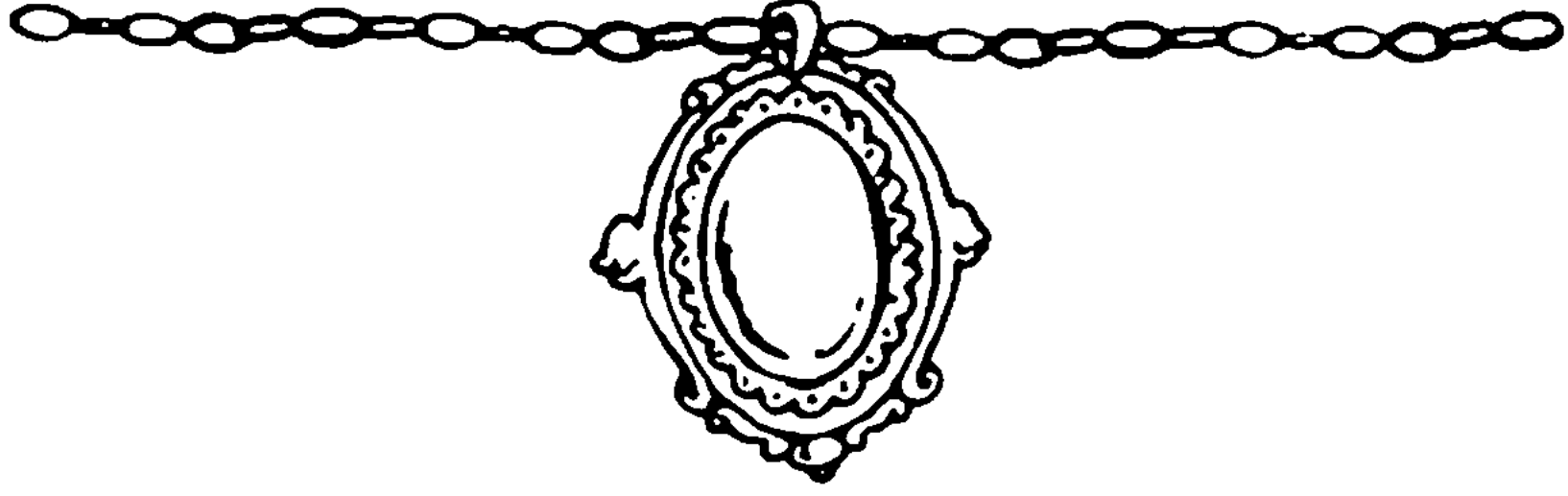
"Hiç akrabası var mıydı?" diye sordu Noah.

BİR ANNENİN MEZARI

Josie kafasını iki yana salladı. “Hayır. Yani varsa bile bana onlardan hiç bahsetmedi. Ben de çocuk olduğumdan sormak aklıma gelmedi.” *Onunla konuşmamaya gayret ediyordum.*

“Listedeki tüm adreslere birini göndereceğim. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz?” dedi Noah. “Bu şekilde hiçbir bilgi edinemesek bile gerçek Belinda Rose’un hayatını didik didik ederiz. Belki de birbirlerini tanıyorlardı.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Parmaklar Josie'nin kafa derisinde gezinip nazikçe saçlarını okşadılar. Yatağında yatmakta olan Josie'nin küçücük elleri babaannesinin Noel'de hediye ettiği yumuşacık pembe battaniyeyi sımsıkı kavramıştı. Bu battaniye, Wolfie'den sonra şu dünyadaki en sevdiği şeydi. Zavallı Wolfie... Onu hastanedeki o geceden beri görmemişti.

“JoJo,” diye fısıldadı babası.

Josie'nin gözleri aniden açıldı fakat gülümsemeye çalıştığında kulağından başlayıp çenesine kadar inen yakıcı acı yüzünden suratını buruşturdu. Neredeyse unutmuştu. Babasının yarı tebessüm eden yarı endişeli yüzünün yukarıdan ona baktığını gördü. Babası ne zaman endişelense suratında hep bu ifade belirirdi. Kaşlarından biri ortasından bükülmüş tüylü bir tırtıl misali yukarı kalkardı. Josie uzanıp işaret parmağıyla babasının kaşını düzeltmeyi denerdi.

“Babacığım,” dedi. “Kalkma vakti mi geldi?”

Babası bandaja dokunmamaya özen göstererek bir kez daha saçlarını yüzünden çekti. “Hayır, tatlım, hâlâ gece.”

“İşe gitmen gerekmiyor mu?” diye sordu Josie.

Babası gülümsedi ve endişeli tırtılı biraz daha yukarı kalktı. “Bu gece değil, tatlım. Seninle konuşmam gerek. Babaannene gideceğiz, tamam mı?”

“Annem de gelecek mi?” diye sordu Josie.

Babası gözlerini kapalı kapıya çevirdi, sonrasında tekrar Josie’ye baktı. “Hayır. Annen burada kalıyor.”

Josie bunun onu ne kadar mutlu ettiğini gizlemeye çalıştı.

“JoJo,” dedi babası yatağının kenarında kıpırdanarak. “Çok sessiz olmanı istiyorum, tamam mı? En azından kamyonete ulaşana kadar. Bunu benim için yapabilir misin?”

Gözleri fal taşı misali açılan Josie başıyla onayladı.

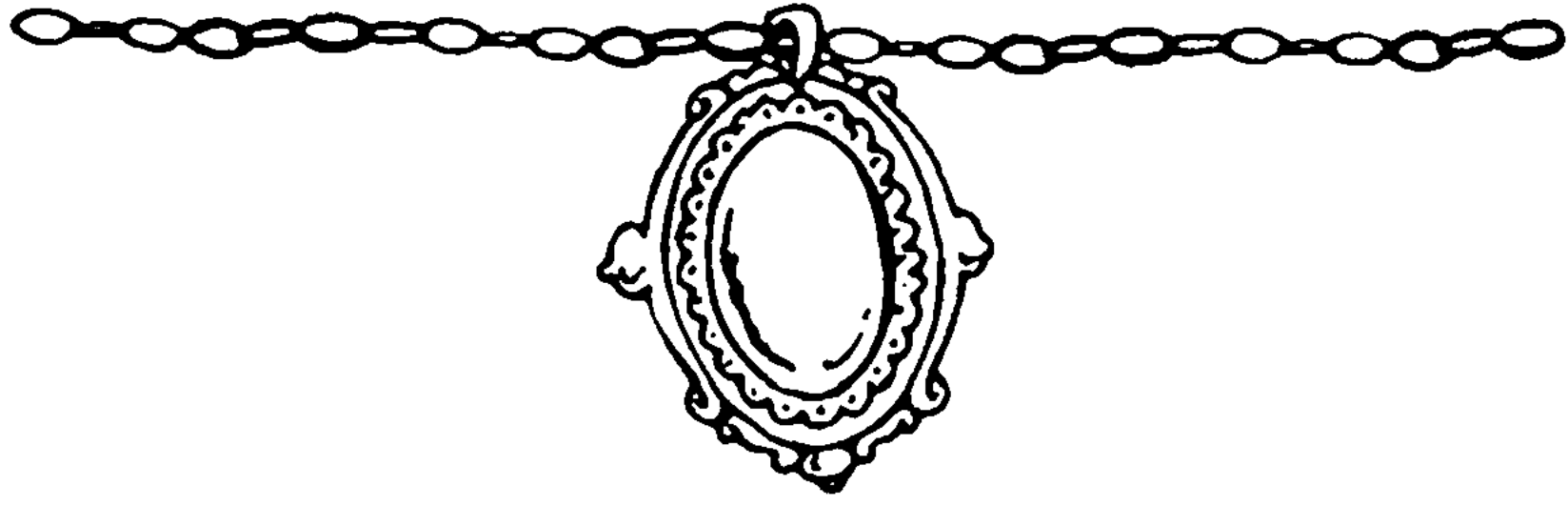
Babası ayaklandı ve kapının yanında duran silindir şeklindeki küçük çantanın başına geçip Josie’nin kıyafetleriyle oyuncaklarını içine tıktırmaya başladı. Tam Josie babaannesinde ne kadar kalacaklarını soracaktı ki odasının kapısından güm diye bir ses geldi. İkisi birden yerlerinden sıçradılar. Babası o yana döndüğü anda kapı ikinci bir darbeye sarsıldı. Ardından annesinin bağırmasını duydular. “Lanet olsun Eli, orada neler çeviriyorsun?”

Babası cevap vermedi. Elinde o silindir şeklinde çantayla Josie’nin odasının ortasında öylece dikiliyordu.

“Aç şu kilidi, Eli. Hemen,” diye hırladı annesi.

“Babacığım,” diye fısıldadı Josie. “Korkuyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta sonra Josie, Gretchen’la Noah’yı masasının önünde süt dökmüş kedi gibi dikilirken buldu. “Bir sorunumuz var da ne demek?”

Noah sandalyelerden birine otururken Gretchen elinde not defteriyle ileri geri volta atmaya başladı. Okuma gözlüğünü çıkarıp burnunun üstüne kondurduktan sonra sayfalardan birkaçını çevirdi. Ardından Sosyal Hizmetler Müdürlüğü’nde konuştuğu herkesin ismini tek tek okumaya koyuldu. Bunların hiçbirisi Josie için anlam ifade etmiyordu.

“Bir dakika,” dedi Josie. “Tüm bu insanlarla konuştuğunu ve *hepsinin* sana aynı şeyi anlattığını mı söylüyorsun?”

Gretchen başını kaldırıp ona baktı. “Evet. Belinda Rose’un dosyası orada değil. Sosyal Hizmetler Müdürlüğü’nün elinde öyle bir dosya yok.”

“Orada değil derken?” diye sordu Noah. “Başka bir yerde mi yani? Harici bir depoları mı var?”

“Hayır, yok. Tüm kayıtlar aynı yerde tutuluyor –Bellewood’daki ana binada– ve Belinda Rose’un dosyası orada değil,” dedi Gretchen.

“Demek ki kaybettiler,” dedi Josie.

“Sorduğumda kendilerine toz kondurmadılar,” diye yanıtladı Gretchen.

Noah güldü. “Yani kaybettiler ya da imha edildi ve şimdi başlarının yanmasını istemiyorlar.”

Josie elini saçlarından geçirdi. “Pekâlâ, tamam, Maggie Smith’in dosyası herhâlde ellerindedir. Belinda’nın kaldığı grup evini o idare ediyordu.”

Gretchen kalemini havada salladı. “Evet. Şu noktada elimizdeki tek ipucu bu. Öğrendiğim kadarıyla Maggie Smith 90’ların sonlarında evlenmiş, grup evi programından ayrılmış ve Maggie Lane olmuş. Adam kalp krizinden ölene dek karavanla tüm ülkeyi gezmişler.”

“Bunları dosyasından mı öğrendin?” diye sordu Noah, şaşırmıştı.

Gretchen gülümsedi. “Hayır. Bunları Sosyal Hizmetler çalışanlarından birinden öğrendim. Maggie’nin evlenip oradan ayrıldığı dönemde işe girmiş. Maggie neredeyse otuz yıldır o evi işletiyormuş, hâliyle o zamanlar gündeme bomba gibi düşmüş.”

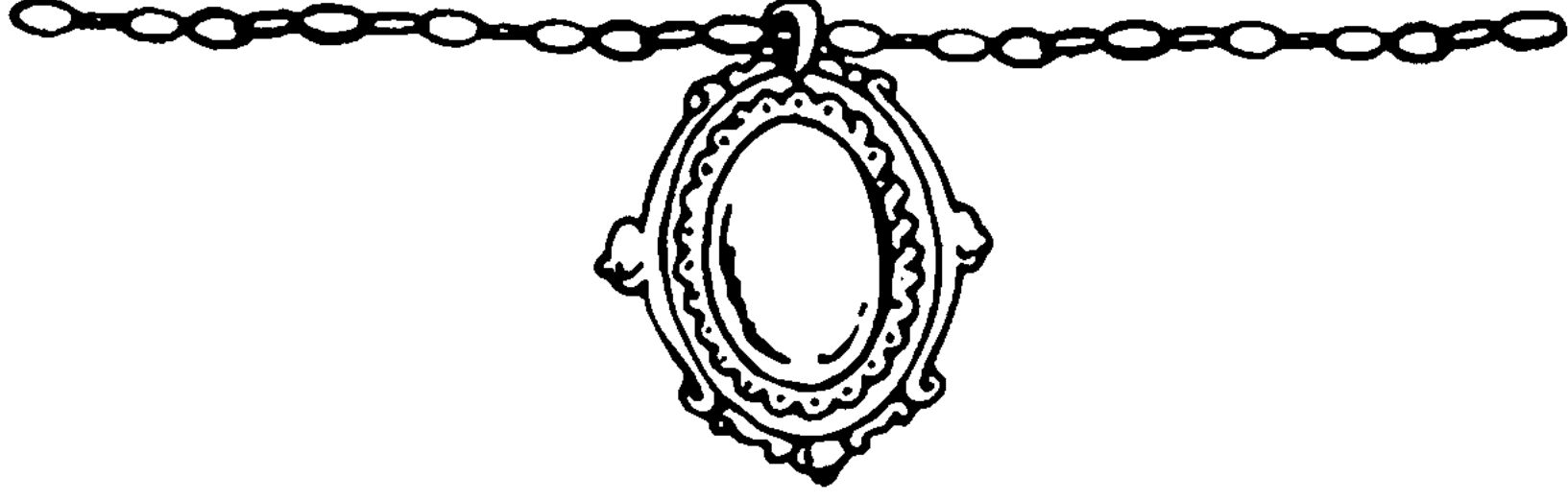
“Maggie evlendiğinde kaç yaşındaymış?” diye sordu Josie.

“Altmışlarındaymış. Dedikodunun fitilini ateşleyen şeylerden biri de buymuş. Hayatı boyunca evlenmeyi beklemiş, evlendiğindeyse kocası on yıl içinde ölmüş. Çok üzücü.”

“Grup evindeki görevinden 90’ların sonunda istifa etmiş,” dedi Josie. “Yani yirmi yıl önce. Bu da şu anda seksenlerinin ortasında olduğu anlamına gelir. O... o hâlâ hayatta mı?”

“Evet,” dedi Gretchen. “Ve şu anda Denton’da, Rockview Ridge’de kalıyor.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Josie örtüyü tepesine kadar çekip dertop olarak elinden geldiğince ufalmaya çalıştı. Ufalmalıydı, daha da ufalmalıydı. Kapının diğer tarafından gelen bağırışlar havayı delip geçiyor, incecik ahşaptan içeriye sızıyor ve küçük karyolasına çarpıyordu. Bir kez daha Wolfie'nin yanında olmasını diledi.

“O benim de kızım, Belinda,” dedi babası.

“Ne olmuş yani? Onu alıp beni bırakacak mısın? Beni bir başıma mı bırakacaksın?”

“Bu ilişkinin yürümediğini sana geçen hafta söyledim.”

Josie'nin annesinin sesi cırlamaya dönüştü. “Git o zaman! Defol!”

Kapısına bir şey çarpınca Josie iyice büzüşerek alnını dizlerine dayadı.

“Kızımı alacağım,” dedi babası.

“O senin değil! Benim!”

“Bal gibi de benim.”

Bir dizi gümbürtü ve ardından bir çarpma sesi geldi. Sonrasında Josie cam kırılmasına benzer bir ses duydu. Bunu annesinin sesi takip etti, tıpkı hastanede Josie'nin suratını kavradığı

zamanki gibi acımasızdı. “Az önce de dediğim gibi onu şuradan şuraya götüremezsın. Benimle kalacak.”

“O bıçağı yüzüne dayadığın anda onun ebeveyni olma hakkını kaybettin. Bunu senin yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Yirmi yedi dikiş, seni sadist kaltak.”

“Hiçbir bok kanıtlayamazsın. Şimdi defol. Ayrıca onu almıyorsun.”

“Yolumdan çekil, Belinda.”

Hayattaki tek varlığını elimden alıp gidebileceğini mi sanıyorsun?”

“Aynen öyle yapıyorum. Senin gerçekten çok ciddi sorunların var, Belinda. Josie burada güvende değil. Onu annemin evine götüreceğim.”

“Tabii ya, anneciğine koş.”

Josie bir hışırtı, ardından yine bir gümbürtü duydu. Sonra, “Canını yakmak istemiyorum, Belinda fakat söz konusu Josie’yi korumak olduğunda gözünün yaşına bile bakmam. Onu götürüyorum. Şimdi çekil yolumdan,” dedi babası.

Annesi güldü ve Josie’nin bedeni kaskatı kesildi. Kalp atışları arasındaki süre uzamıştı sanki.

Bir şangırtı daha. “Belinda,” dedi babası fakat bu defa sesi epey farklıydı. “Nereden buldun onu?”

“Kızı hiçbir yere götürmüyorsun, Eli.”

“Oturup konuşalım.”

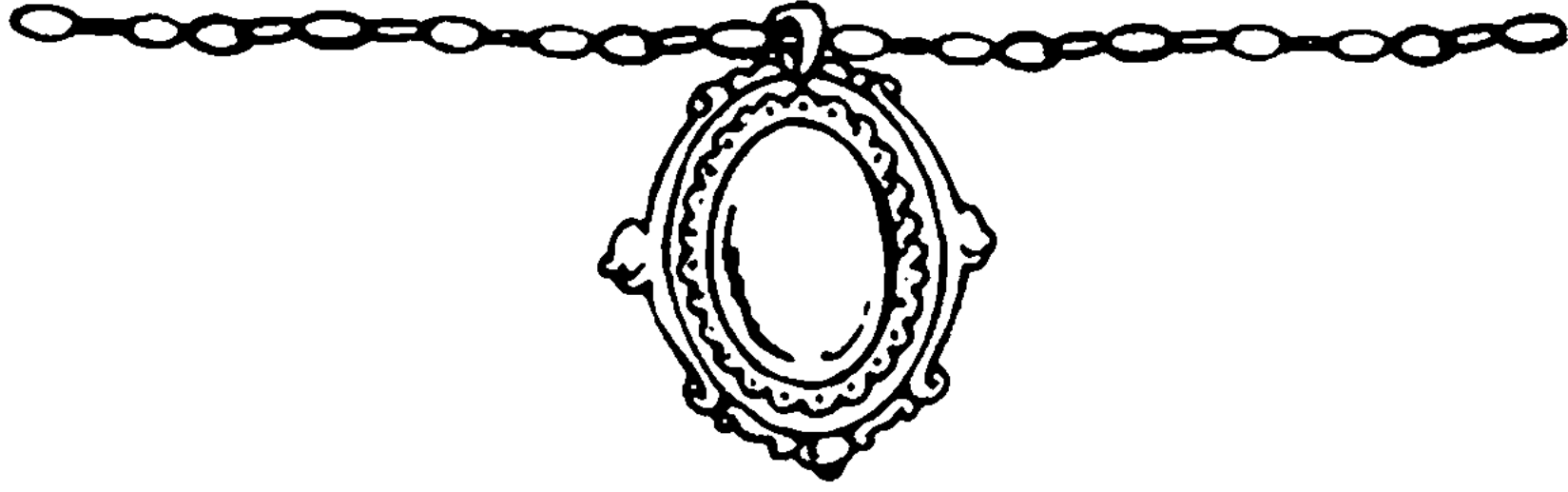
Annesi bir kahkaha daha patlattı. Josie altına kaçıracaktı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Tutmaya çalıştı. Yatağını ıslatırsa annesi sinirden *deliye* dönerdi.

“Ah, tabii, şimdi oturup konuşasın geldi,” dedi annesi kapının diğer tarafında.

“Ama burada olmaz,” dedi babası. “Yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Biraz temiz hava alalım? Bu işi konuşarak çözebiliriz.”

“İstediğin kadar konuş, Eli ama onu hiçbir yere götüremeyeceksin.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kasabanın hududundaki kayalık bir tepenin zirvesinde bulunan Rockview Ridge, Denton'ın yegâne nitelikli bakımeviydi. Josie'nin babaannesi Lisette Matson uzun yıllardır oranın sakinlerinden biriydi. Lisette, Josie'nin –annesi dışında– yaşayan tek akrabası ve en yakın arkadaşıydı. Josie babaannesini sık sık ziyarete geldiğinden günün bu saatinde onu tamı tamına nerede bulacağını biliyordu. Rockview'un kafeteryasına girer girmez Lisette'in gümüş rengi buklelerini gördü; öğle yemeği bitmişti fakat bakımevi sakinlerinin çoğu orada oyalanıyor, kimi dergi okurken kimi televizyon izliyor, kimiyse Lisette'in yaptığı gibi iskambil oynuyordu. Babaannesi başını kaldırıp baktı ve gülümseyerek Josie'ye el etti.

“Hiç bu kadar erken gelmezsin,” dedi, Josie yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde.

“Biliyorum. İşle ilgili.” Josie babaannesinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

Lisette masaya bir solitaire oyunu açmıştı. Elindeki kartı yığınlardan birine bırakırken, “Sanırım oynamaya vaktin yok,” dedi.

“Üzgünüm, babaanne. Şey, sana sormam gereken bazı sorular var.”

Lisette kaşlarını çatı. “Her şey yolunda mı? Neler oluyor?”

Josie masanın üzerinden uzanıp Lisette’in eline hafifçe pat pat vurdu. “Kaygılanma. Kimse kayıp değil, vurulmadı veya ölmedi. Pekâlâ, bu tamamen doğru sayılmaz.”

Konteyner parkının arkasındaki ormanda gerçek Belinda Rose’un kemiklerini bulduklarını anlattı. “Annemin o kızın kimliğini çaldığına inanıyoruz. Onun hakkında hatırladığın ne varsa bana anlatmanı istiyorum.”

Lisette’in bakışları masaya kaydı. İskambil kartlarını yavaşça toplayıp karıştırmaya başladı. “Josie,” dediğinde ses tonu Josie’nin ödünü kopardı. Bu, Josie’yi on altı yaşında içki içerken yakaladığında ve Josie’yle Ray’in yattığını öğrendiğinde kullandığı ses tonuydu; Josie’yi ikaz ederken kullandığı, “Seni girdiğin bu yoldan alıkoyamam ama dikkatli olsan iyi edersin,” diyen ses tonu.

Josie’nin kalbi iki kez hızla çarptı. “Babanne,” dedi usulca. “Annem bu kıza bir şey yaptıysa bilmem gerek.”

Lisette hâlâ ona bakmıyordu. “Bırak o kadın mazinde gömülü kalsın, Josie. Onu hayatımızdan çıkarmakta ne kadar zorlandığımızı unuttun mu yoksa?”

“Tabii ki unutmadım. İnan bana, seçme şansım olsaydı çılgılık çılgılığa diğer tarafa koşardım. Söylediği kişi olmaması bile umurumda değil ama şu anda bir cinayet vakasını çözmem gerek ve onun da kurbanla bağlantısı var.”

Lisette kartları karıştırmayı bıraktı, desteyi masaya koydu ve kartlar tamamen hizalanana kadar kenarlarına hafifçe vurdu. Josie babaannesinin gözlerinin dolduğunu görür gibi oldu.

“Babanne, lütfen.”

Aniden babaannesinin parmakları seksen beş yaşında birinden beklenmeyecek bir güç ve sertlikle Josie’nin koluna kenetlendi. Gözlerini kocaman açıp sesini alçaltarak öne doğru eğildi. “Sana yaptığı şeyleri bilmediğimi mi sanıyorsun, Josie?”

Josie canı fena hâlde yansa da kolunu çekme dürtüsüne karşı koydu. “Yapma,” dedi güçlkle.

“Biliyorum, Josie. Yaptığı her şeyi biliyorum.”

“Lütfen, babaanne. Oralara girme.”

“Senin için canhıraş mücadele etmemin nedeni buydu. O şeyleri yapmamın sebebi buydu. Bunu sakın aklından çıkarma.”

Josie’nin nefesi kesildi. Lisette’in parmakları gittikçe derine gömülüyordu ve Josie teninin morardığını hissedebildiğine yemin edebilirdi.

“Fırsatını bulduğumda onu öldürmeliydim,” diye ekledi Lisette.

“Babaanne!”

Josie etrafına bakındı fakat kafeteryadakilerin onlara aldırış ettiği yoktu; Josie’yle birlikte bakımevine gelen Gretchen da hâlâ danışma masasındaydı, Maggie Lane’le ilgili sorular soruyordu.

“Onu gözümü bile kırpmadan öldürürdüm,” diyerek konuşmayı sürdürdü Lisette. “Öldürmek istedim, inan bana. Hepimiz için en hayırlısı bu olurdu fakat yakalanıp seni kimsesiz bırakmaktan korktum.”

Josie babaannesinin parmaklarını kolundan tek tek ayırıp Lisette’in elini masaya bıraktı. “Babaanne, lütfen. Tüm bunlar geçmişte kaldı. Senin de dediğin gibi. Niyetim geçmişte hortlatmak değil fakat bu cinayet aydınlatılmalı.”

“O hâlde başkası aydınlatsın, Josie. Sen ondan uzak durmak zorundasın. Emrinde memurlar var. Bırak onlar yapsın.”

Josie elini Lisette’inkinin üstüne koydu. “Onlar da buraya gelecek ve sana sormak üzere olduğum soruların aynısını soracaklar. Ben polis şefiyim, babaanne. Evet, soruşturmayı yürütmek zorunda değilim ama yönetmek zorundayım. Hadi, anlat şu hatırladıklarını.”

“Ondan uzak duracağına söz veriyor musun?” dedi Lisette.

“Elimden geldiğince,” diye yanıtladı Josie.

Lisette elini çekti ve gözlerini kucağına dikti. “Korkarım senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum. Baban ilişkilerinin başında onu birkaç kez eve getirip Belinda Rose olarak tanıttı. Ona inanmamak için hiçbir nedenimiz yoktu.”

“Peki ya geçmiş?” diye sordu Josie. “Ailesinden ya da nereli olduğundan hiç bahseder miydi?”

Lisette bir anlığına sessizliğe gömüldü. Josie babaannesinin bakışlarının tavana doğru kaymasından hafızasında torununun doğumundan öncesine ait hatıra kırıntıları aradığını anlayabiliyordu. “Ailesi yoktu,” dedi Lisette. “En azından bize öyle söyledi. Çocukların kaldığı bir grup evinde büyümüş. Bunu gayet net hatırlıyorum çünkü ona üzül müştüm. Annen çok güzel bir kadındı. Onunla tanıştığımda çok gençti ve onun kadar tatlı, güzel bir kızın hiçbir aile tarafından evlat edinilmemesine şaşırdığımı hatırlıyorum.” Hıhladı. “Bunun nedenini artık ikimiz de biliyoruz. Ne yazık ki.”

“Millete ailesinin öldüğünü anlattığına kulak misafiri olduğumu hatırlar gibiyim,” dedi Josie.

Lisette omuz silkti. “Herkes farklı bir hikâye anlattı. Babanla bana grup evinde büyüdüğünü söyledi. Fakat o çekip gittikten sonra, velayet davalarında onu temsil eden avukatla konuştum. Adam onu aramaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu çünkü ona da bütün ailesinin bir ev yangınında can verdiğini anlatmış.”

“Nereli olduğunu hiç söylemiş miydi?”

“Bellewood. Orada büyüdüğünü fakat sonrasında eyaletin dört bir yanındaki grup evlerine gönderildiğini söyledi.”

“Arkadaşı var mıydı? Çalışıyor muydu?”

“Hiçbir arkadaşıyla tanışmadım. Gerçi evlere temizliğe gittiğini hatırlıyorum.”

“Bir şirkette mi yoksa kendi namına mı çalışıyordu?”

“Ah, o kadarını anımsamıyorum. Hiç sormadım. Zaten sen doğduktan sonra çalışmayı bıraktı.”

“Babamla nerede tanıştılar?”

Lisette ona kederli bir tebessümle karşılık verdi. “Nerede olabilir? Barda. Eskiden konteyner parkının az ilerisinde bir tane vardı ama asırlar önce yıkıldı.”

“Bizim yaşadığımız konteyner? O kimindi?”

“Babanındı. Daha doğrusu parkın sahibinden kiralamıştı. O öldüğünde annen kirayı ödemeye devam etti. Mülk sahibi, kira kontratı Eli’in adına olduğundan, annen çekip gittikten sonra mekânda oluşan hasarın masrafını bana ödetmeye çalıştı.”

“Sence o da mı parkta yaşıyordu? Yani babamla tanışmadan önce?”

“Hiç bilmiyorum, tatlım,” diye yanıtladı Lisette. “Orada yaşadığını sanmıyorum. Baban o zamanlar parkta uyuşturucunun gırla gittiğinden yakınıyor, o ortamda zarar görmenden korkuyordu. Sen doğduktan sonra seni de alıp gerisin geri yanıma taşınmasını istedim fakat annenin buna izin vermeyeceğini söyledi. Neyse, lafı uzatmayayım. Bence annenin bardan tanıdığı birileri konteyner parkında yaşıyordu ya da en azından oraya kafayı bulmaya gidiyordu.”

Josie iç çekti. Babaannesinin bahsettiği şu bar uzun zaman önce kapanmıştı ve Şef Harris’in görev döneminde, konteyner parkına musallat olan uyuşturucu ticaretinin kökü kurutulmuştu. Josie memurlarından birini parkta kapı kapı dolaşmaya gönderebilirdi fakat üzerinden on altı yıl geçtiğinden birinin çıkıp da işlerine yarayacak bir bilgi vereceğinden şüpheliydi. Ayrıca Josie’nin annesi babasıyla tanıştığında bir yılı aşkın süredir Belinda Rose kimliğini kullanıyordu.

“Babaanne, sende annemin hiç fotoğrafı var mı?”

Lisette’in dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Bir an sonra, “Sanmıyorum,” dedi. “Annen fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmazdı ve o zamanlar kameralı telefonlarımız yoktu. Yani sabah akşam fotoğraf çekmezdik. Film rulolarının takılı olduğu

hakiki fotoğraf makinelerimiz vardı ve o filmleri tabettirmek epey pahalıy—”

“Babaanne,” dedi Josie, Lisette’in konuyu dağıtmasına engel olmaya çalışarak.

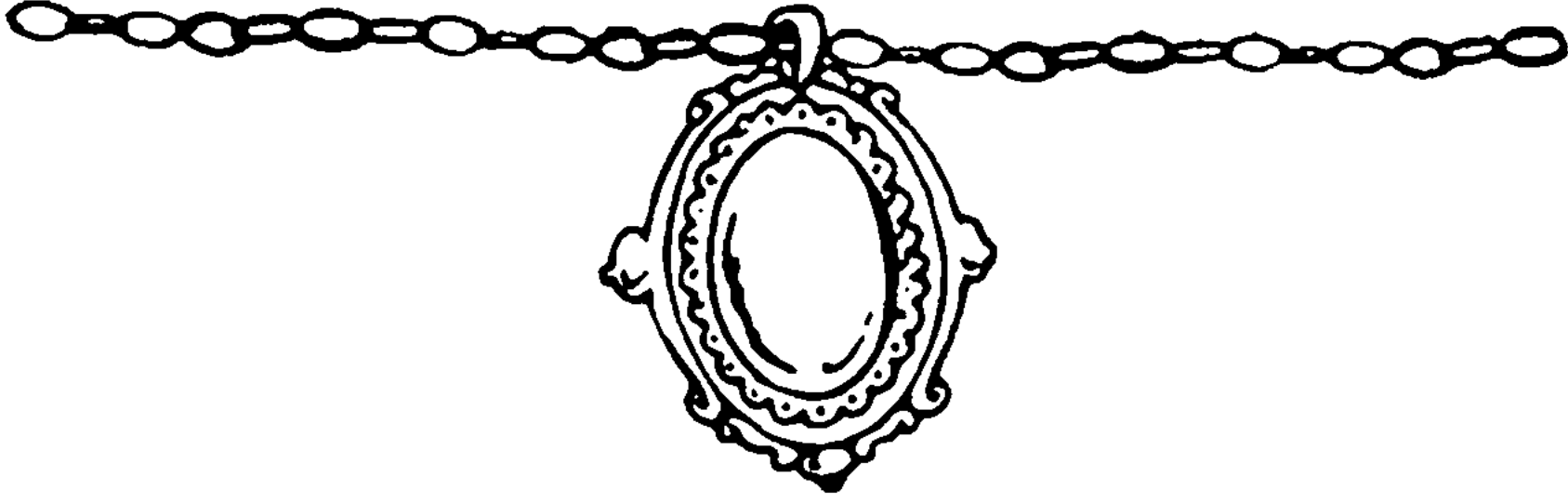
Lisette gülümsedi. “Gitmeden önce sana fotoğraf albümlerimi veririm, aradığını onların arasında bulabilecek misin bakarsın.”

Tam o anda Gretchen kafeteryanın girişinde belirdi. Başıyla Lisette’e selam verdiğinde Lisette de ona el salladı. “Buraya sadece benimle konuşmaya gelmedin, öyle değil mi?” diye sordu Lisette, Josie’ye.

“Korkarım hayır, babaanne. Maggie Lane’i tanıyor musun?”

“İsmen tanıyorum, odasından pek fazla çıkmaz. Birkaç yıl önce felç geçirdi ve o günden beri canı sosyalleşmek istemiyor. Terapi beynini ve konuşma becerisini geri getirse de eskisi gibi rahatça hareket edemiyor. Birkaç yıl önce ölen kocasından bahseder dururdu. Merak etme, akli hâlâ başında ama ölümü bekleyenlerden biri olduğu kanısındayım. İstersen seni odasına götürebilirim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ALTI YAŞINDA

Annesi onu sarsarak uykusundan uyandırıp omzunu öyle bir çimdikledi ki Josie'nin bütün kolu sancıldı. Uyku mahmuru gözlerini açtığı anda annesinin yüzünü gece lambasının ışığında yatağının üstünde süzülürken gördü. "JoJo," diye fısıldadı annesi. "Uyan."

Josie bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. Yavaşça doğrulup oturdu ve annesine baktı. Tel tel olmuş simsiyah saçları başının etrafında uçuşuyordu. *Elektriklenmiş*, derdi annesi ne zaman böyle olsa. Sadece yağmur yağdığı anda bu hâle gelirdi. Ayrıca yanakları gözyaşlarından yol yol olmuştu. Ağlıyordu.

Bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik.

"Anne?" dedi Josie.

Annesinin yumuşak ve anlayışlı gülümsemesi, o parlak bıçağı yüzüne bir kez daha dayamasından bile daha büyük bir korku saldı Josie'nin yüreğine. "Ba-babam nerede?" diye sordu.

Annesi yatağının kenarına tüneyip Josie'nin elini tuttu. "Bebeğim, çok üzgünüm... baban bu gece çok kötü bir şey yaptı."

Josie annesine bakakaldı. Akli karışmıştı. "Ne oldu?"

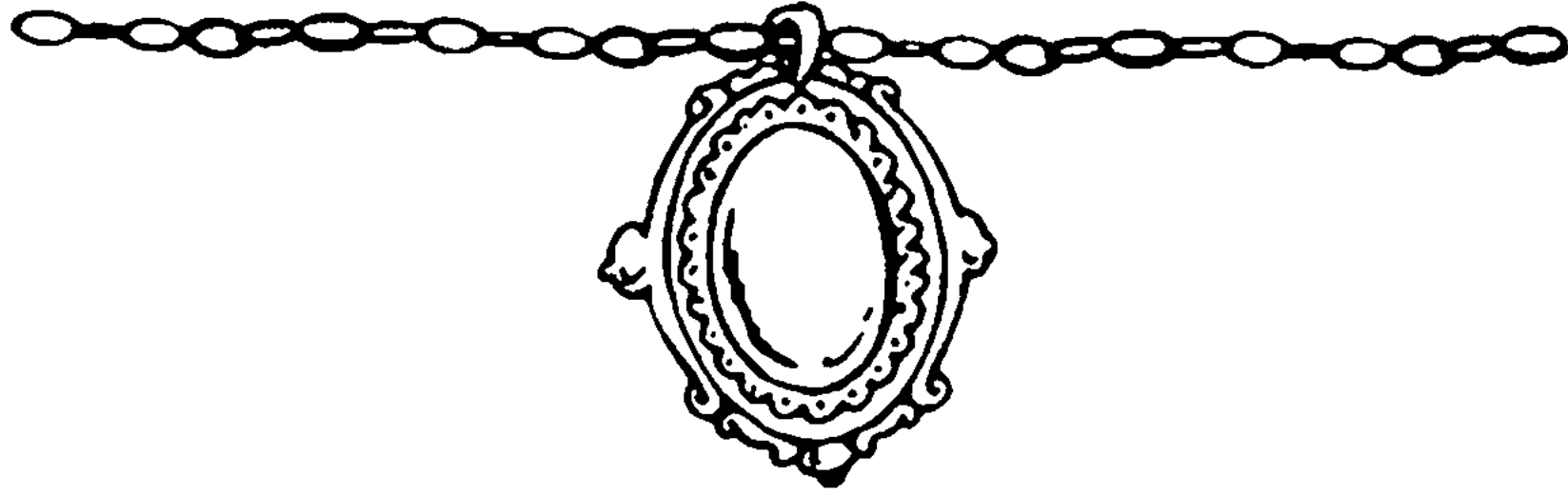
BİR ANNENİN MEZARI

Annesinin eli, Josie'nin kolunu nazikçe okşayarak bütün tüylerini diken diken etti. Josie birden annesinin cevap vermemesini diledi; dudaklarından dökülen sözcüklerin her biri Josie'nin tenine saplanan bir diken gibiydi.

“Baban bu gece bizi terk etti, JoJo. Sonsuza dek gitti. Birinin ölmesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Josie cevap vermedi ama cevabı biliyor gibiydi. İnsanların ölünce cennet diye bir yere gittiğini biliyordu. Babası ve babaannesi ona böyle söylemişti. Cennet çok ama çok güzel bir yerdi ama oraya gidenler ailelerini bir daha göremiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çelimsiz ve zayıf bir kadın olan Maggie Lane, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, sırtı kamburdu ve uzun gri saçları atkuyruğu yapılmıştı. Maggie, Josie'nin babaannesiyle aynı yaşlarda olmasına rağmen zaman ona çok daha haşin davranmıştı. Maggie'nin suratında Lisette'inkinin iki katı kadar kırışıklık vardı, elleri kucağında kıvrılmıştı ve avuç içlerine doğru bükülen yamru yumru parmakları sonsuza dek o vaziyette kalacaktı. Josie bunlara kontraktür dendiğini biliyordu, eklemler ve kaslar hareketsizlikten kıaldıklarında ortaya bu tür kalıcı deformasyonlar çıkıyordu. Josie, Maggie'nin ayaklarına göz atıp da düz beyaz spor ayakkabılarının birbirine dönük durduğunu görünce ayaklarının da aynı sıkıntıdan mustarip olduğundan şüphelendi.

Josie ve Gretchen odaya girdiklerinde Maggie başını kaldırdı ve Lisette de yürütecinin yardımıyla ayaklarını sürüye sürüye kafeteryaya geri döndü. "Bayan Lane," dedi Gretchen.

Maggie onlara baktı ve çapaklı gözleri iki beklenmedik ziyaretçinin arasında gidip geldi. Tekerlekli sandalyesi yatağıyla küçük bir komodinin arasında duruyordu. Komodinin yanındaysa geriye doğru yatan şu tekli koltuklardan vardı. Gretchen ona otururken Josie ayakta durmayı tercih etti. Kendilerini

tanıttılar ve Gretchen eskiden onun himayesinde olan bir kız hakkında konuşmaya geldiklerini açıkladı.

“Benim himayemde mi?” dedi kadın muhtemelen uzun yıllar sigara içmenin sebep olduğu hırıltılı bir sesle.

“Bellewood’daki Powell Yolu’nda bulunan grup evinde yanınızda kalan bir kız,” dedi Gretchen. “70’lerin sonları, 80’lerin başları olmalı. Adı Belinda Rose’du.” Gretchen emektar not defterini çıkarıp sayfaları çevirdi. “15 Ekim doğumlu.”

Maggie eğri büğrü ellerinden birini kaldırıp havada şöyle bir salladı. “Belli’yi hatırlıyorum. Ona öyle seslenirdim. Tatlı bir şeydi. Ta ki ergenliğe girene dek. Sonrasında ele avuca sığmadı.”

Gretchen ve Josie bakiştılar. “Yanınızda ne kadar kaldı?” diye sordu Josie.

Maggie’nin ciğerlerinden bütün vücudunun sarsılmasına neden olan bir dizi öksürük yükseldi. Tam Josie hemşire çağır-mayı düşünmeye başlamıştı ki öksürüğü geçti. “Belli’yi yanıma aldığımnda aşağı yukarı beş yaşındaydı. Öncesinde onu evlat edinmeye niyetli birkaç koruyucu ailenin yanında kalmıştı fakat işler istedikleri gibi gitmedi. Anlarsınız ya, üvey babalardan birinin kız çocuğu yetiştirmekle ilgili farklı fikirleri vardı.”

Josie’nin midesi burkuldu.

“Demek onu yanınıza aldığınızda beş yaşındaydı,” dedi Gretchen. “Size biyolojik annesiyle babası hakkında bilgi verdiler mi? Korumaya alınmasının sebebi neydi?”

“Doğrusunu isterseniz pek fazla bilgi vermezler ama yanılmıyorsam Belli, ebeveyn olmaya hazır hissetmeyen iki dalgacı yeni yetmenin kızıydı. O zamanlar çocuk yaşta çocuk sahibi olmaya... neydi o kelime? Hoş bakılmazdı. O yüzden elimizde yeni yetme ebeveynlerin evlatlık verilmesini istedikleri çok sayıda çocuk vardı.”

“Nasıl biriydi?” diye sordu Josie.

Maggie gülümsedi ve üstteki takma dişleri bir parça yerinden oynadı. Ağzını sımsıkı kapadı ve emme hareketi yaparak

protezini yerine oturttu. Ardından, “Çok tatlıydı,” dedi. “Çok tatlı bir çocuktuk. Ev işlerinde bana yardım etmeyi severdi. Diğer kızların işlerini görmeyi severdi. O tür konularda ona daima güvenebilirdiniz. Ayrıca sevgi doluydu. O kızların çoğu anne baba sevgisi görmediğinden ne sevgi gösterir ne de sevgi görmek isterdi. Bazıları çok ağır yaralar almıştı, *kötü muameleden* başka bir şey görmemişlerdi. Herhâlde ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

“Belinda’nın ergenliğe girene kadar tatlı bir kız olduğunu söylediniz,” dedi Gretchen. “Sonra ne oldu?”

Maggie omuz silkti. Kürek kemikleri sanki bir öksürük krizine daha tutulacakmış gibi yükseldi fakat ciğerlerindeki havayı boşalttığı anda gırtlğından yükselen yegâne ses uzun bir hırıltı oldu. “Doğrusunu isterseniz bilmiyorum. Bazen kızlar belli bir yaşa geldiklerinde yoldan çıkarlar. Okulda başarısız olmaya, eve giriş saatini kaçırmaya, sigara ve içki içmeye başladı. Birkaç defa ormanda diğer çocuklarla birlikte içki içerken polis tarafından yakalandı.”

Pennsylvania’nın o bölgesinde resmen her lisenin ormanda bir mıntıkası vardı. Gençler kafayı çekmek, esrar tüttürmek, sigara içmek ya da okulu asmak için orada toplanırdı. Josie lisedeyken cümbür cemaat toplanıp Yığınlar adıyla bilinen, düz kaya parçalarının dağın yamacından koparak sarp kayalığın dibinde üst üste yığıldığı o yere giderlerdi. “Yani Bellewood’da mı okudu?” diye sordu Josie.

“Bütün kızlarım öyle yaptı,” diye yanıtladı Maggie.

“Birlikte takıldığı çocuklardan hatırladığınız var mı?” diye sordu Gretchen.

“Kendi kızlarımı takip etmekte bile zorlanıyordum,” dedi Maggie. “Bir de arkadaşlarıyla ilgilenemezdim.”

“Ya himayenizdeki diğer kızlar? Yakın olduğu biri var mıydı?”

Maggie’nin ciğerlerinden bir hırıltı daha koptu. Tek elini kaldırmayla nefesinin düzene girip konuşmaya devam edebil-

mesi için birkaç saniye beklediler. “Pek sayılmaz. Kendi hâlinde bir kızdı. Angie’yle oda arkadaşydılar... ah Tanrım, soyadını bir türlü hatırlayamıyorum. Fakat üniversiteden sonra evlenip Philadelphia yakınlarında bir yere taşındı. Belli ona diğer herkesten daha yakındı.”

Angie üniversiteye gittiğine, evlendiğine ve Philadelphia’ya taşındığına göre Josie’nin annesi olamazdı. Yine de yerini tespit edip Belinda ve samimi olduğu kimseler hakkında ne bildiğini öğrenmeleri gerekecekti. “Eski dosyalardan Angie’yi bulabileceğimize eminim,” dedi Josie. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Belinda’nın tipi nasıldı?” diye sordu Gretchen.

“Belli’m kısa boylu, toplu ve kıvrıcık sarı saçlıydı. Ömrünüzde onun kadar kıvrıcığını görmemişsinizdir. Saçlarını tarayacağım diye canım çıkıyordu.”

“Himayenizde ne kadar kaldı?” diye sordu Gretchen.

“Güya on sekiz yaşına kadar yanımda kalacaktı fakat birkaç defa evden kaçtı.”

Josie’yle Gretchen’in gözleri bir kez daha buluştu. “Bu ne zamandı?” diye sordu Josie, Maggie’ye.

Maggie başını geriye doğru atıp yorgun yorgun iç çekti. Suratı kül gibiydi. Bu görüşme canına okuyordu. “Şey, on beş on altı yaşlarındayken birkaç ay arayla iki kere kaçtı. Tam olarak hatırlayamıyorum. Ona çok kızmıştım. Liseden biri ona adliyede bir iş bulmuştu; haftada birkaç saat dosyalama yapacak ve telefonlara bakacaktı. Başlarda çok iyiydi, kendi parasını kazanıyordu. Okulu asmayı bıraktı, beladan uzak durdu. Yani çoğunlukla. Fakat bu defa da diğer kızlarımla sık sık kavgaya tutuşmaya başladı.”

“Hangi konuda?” diye sordu Gretchen.

Maggie yine omuz silkti. “Kim bilir? Ergen kızlar neden kavga eder? Eşyaları konusunda zaten didişip dururlardı. Biri diğerinin tarağını kullanmış, o bunun kazağını giymiş falan filan. Sonra diğer kızlar havalı bir işi olduğundan Belli’nin kendini

onlardan üstün gördüğünü söylediler. Aptalca, çocukça şeyler. Çok geçmeden ona sataşmaya başladılar çünkü işe girdikten sonra epey kilo almıştı. Gözüne kestirdiği her şeyi yiyordu; artık ona yetişemiyordum. Kızlarımın hiçbiri için diş dokunur bir meblağ almıyordum. Devletin verdiği azıcık parayla hepsini doyurmak zorundaydım. Neyse, tartıştık çünkü evdeki her şeyi silip süpürdüğünü söyledim ve o da gözyaşlarına boğuldu, sonrasında da evden kaçtı. Ne var ki birkaç ay sonra geri döndü.”

“Geri döndüğünde hâlâ kilolu muydu?” diye sordu Josie.

“Biraz. Ama azıcık sakinleşmişti.”

Josie, Gretchen’in defterine bir şey yazdığını görünce zaman çizelgesi yaptığını anladı. Belinda Rose adliyede bir süre çalıştıktan sonra aniden kilo almış ve ne bulduysa yemeye başlamıştı. Evi terk etmiş, aylar sonra daha zayıf ve iştahsız bir hâlde geri dönmüştü. Belki Maggie neler olup bittiğini anlamamıştı fakat Josie ne olduğunu adı gibi biliyordu. “Bayan Lane, Belinda hiç... sağlık sorunu yaşadı mı?”

Maggie başını Josie’den yana çevirdi. “Sağlık sorunu derken neyi kastediyorsunuz?”

Josie omuz silkti. “Bilmiyorum. Herhangi bir şey.”

Gretchen, Josie’nin konuyu nereye getirmeye çalıştığını anladı ve uzanıp bir elini Maggie’nin incecik koluna koydu. “Bayan Lane, elimizde Belinda’nın bir noktada doğum yapmış olabileceğine dair bazı bulgular var.”

Maggie ona bakakaldı, duyduklarını idrak edememiş gibiydi. Sonra incecik omuzlarını zıplata zıplata güldü. “Yanılıyorsunuz,” dedi Gretchen’a. “Belli hiç doğum yapmadı.”

Gretchen’in ona baktığını görünce Josie çabucak başını iki yana salladı. Maggie’nin gebelikten haberi olmadığı apaçık ortadaydı, dolayısıyla onu bu konuda daha fazla sıkıştırmanın anlamı yoktu. “Belinda hakkında kayıp ihbarında bulundunuz mu?”

“Tabii ki bulundum,” dedi Maggie. “Buna mecburdum. Polis onu hiç bulamadı. Fakat günün birinde kendiliğinden geri geldi.”

“Onca zaman nerede olduğundan bahsetti mi?” diye sordu Gretchen.

“Hayır. Benim de ağzından kerpetenle laf alacak vaktim yoktu. Bir sürü kızım vardı ve ergen kızlarla uğraşmanın pek kolay olduğu söylenemez. Hani bilmiyorsanız diye söylüyorum.”

“Bayan Lane, Belinda’nın tam olarak ne zaman ortadan kaybolduğunu hatırlamaya çalışabilir misiniz? Kaç yaşındaydı? On beş mi, on altı mı?” diye sordu Josie.

Maggie dudaklarını oynatarak takma dişlerini bir kez daha yerine oturttu. “On altı. Yeni on altısına basmıştı.”

“O hâlde sonbahardı?” dedi Gretchen.

Maggie biraz düşündükten sonra, “Öyle olmalı,” dedi. “Hava buz gibiydi. Bunu hatırlıyorum çünkü evde fazladan bir sürü elektrikli ısıtıcı çalıştırıyorduk ve kızlardan birinin onlara çarpıp yangın çıkarmasından korkuyordum. Ayrıca Noel’den hemen önceydi. Okullara Noel arası verilmesini iple çekiyorlardı fakat tatil dönemleri hayli zor geçiyordu çünkü hiçbirinin ailesi yoktu. Çoğu o dönemde depresyona girerdi, bu da kavgaların sayısını artırırdı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Belli ilk kaçtığında herkes derin bir oh çekmişti.”

Demek ki on altısına bastıktan kısa süre sonra, yani 1982 sonbaharında Belinda Rose hamileliğinin ileri safhalarından birindeydi ve doğum yapmak için ortadan kaybolduktan birkaç ay sonra kimsenin ruhu duymadan geri döndü, diye düşündü Josie.

“Acaba,” dedi Gretchen, “erkek arkadaşı var mıydı? Sık sık takıldığı ya da ilgilendiği bir delikanlı?”

“Liseye birlikte gittiği bir çocuk vardı. Ah, neydi adı? Lonnie, Lyle veya öyle bir şey. İki adı vardı.”

Josie iniltisini güçlkle bastırdı. “Lloyd Todd?”

Maggie yamru yumru işaret parmağını havaya kaldırdı. “Evet, ta kendisi! Bir yıl kadar çıktılar.”

Josie, Lloyd Todd’un Bellewood’da büyüdüğünü biliyordu. Denton’a iş kurmaya gelmişti çünkü Denton, Bellewood’dan epeyce büyüktü ve hem inşaat işi hem de uyuşturucu ticareti açısından müşteri kaynıyordu.

Gretchen defterine bir not daha aldı. “İlk kaçtığında, dediniz. İkincisi ne zamandı?”

“Birkaç yıl sonra. On yedi yaşındaydı, on sekizine basmasına aşağı yukarı altı ay vardı. Hatırlıyorum çünkü on sekizini doldurduktan sonra ne yapacağını çözmeye çalışıyorduk. Benimle kalmak istedi fakat kalamayacağını söyledim. Paskalya dönemiymi. Her zamanki gibi okul çıkışında adliyeye gitti. Yedi sularında evde olması gerekiyordu ama gelen giden olmadı. Polisi arayıp tekrar kayıp ihbarında bulundum.”

“Bu bölgedeki tüm ihbarları kontrol ettik,” dedi Josie. “Belinda Rose adına tek bir kayıp ihbarı bile yok.”

“Ah, çünkü kayıp değildi, tatlım. Çekip gitmesinden birkaç ay sonra ondan bir kartpostal aldım. On sekizinci doğum gününden hemen sonraydı, yani canı ne isterse yapabilirdi. Gerçi ne adresini verdi ne de eşyalarını almaya geldi.”

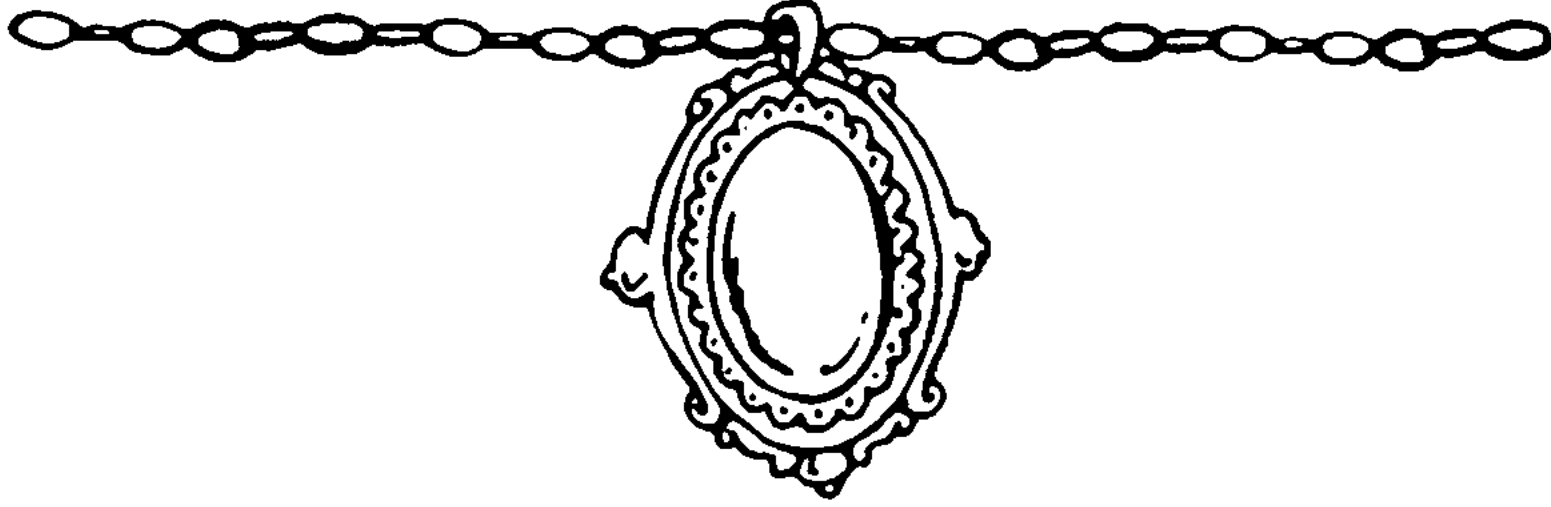
Josie sırtından yukarı bir ürpertinin yayıldığını hissetti. “Kartpostal nereden atılmıştı?”

“Philadelphia. Ansızın çekip gittiği için üzgün olduğunu fakat orada bir adamla tanıştığını ve yakında evleneceklerini yazmıştı. Bana her şey için teşekkür etmişti.”

“O kartpostalı hâlâ saklamıyorsunuzdur herhâlde, değil mi?” diye sordu Gretchen.

Maggie güldü. “Ah tatlım, evlendikten sonra o grup evinde geçirdiğim günleri hatırlatacak hiçbir şey saklamadım. Karavanla yollara düştük. Nostaljiye pek yer yoktu. Ama onu polise verdim, zaten o sayede dosyayı kapatabildiler.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIE - YEDİ YAŞINDA

Josie gördüğü kâbusun etkisiyle kan ter içinde ve çırpınarak uyandı. Gözleri ardına kadar açıldı ve tanımadığı bir yerde uyanmanın verdiği şaşkınlıkla bir an için dehşete kapıldı. Ne var ki uykunun sisinin dağılmasıyla nerede olduğunu hatırladı: Babaannesinin evinde, babaannesinin yatağındaydı. Babası öldüğünden beri burada kalıyordu. Aslında kendine ait bir odası vardı fakat genelde babaannesinin yanına kıvrılmayı yeğliyordu. Josie doğrulup oturdu ve gözlerini kırpıştırarak yatak örtüleri arasında el yordamıyla babaannesinin sıcaklığını aradı fakat bulamadı.

“Babaaanne?” diye seslendi.

Cevap yoktu. Korkunun nasırlı parmakları yüreğini kavrayıp sertçe sıktı. Josie yataktan indi ve banyo kapısının altından gelen incecik ışığa doğru karanlık koridorda parmak ucunda ilerledi. Biraz daha yaklaşıncı babaannesinin iniltilerini, tüylerini diken diken eden tiz ve iç parçalayıcı ağıtlarını duydu. Koridorda donakaldı. Kapıyı çalsa mı, ona seslense mi bilemiyordu. Derken göğsünün içindeki baskı o kadar arttı ki koşarak babaannesinin yatağına dönüp yorganı tepesine kadar çekti.

Babasının cennetten geri gelmesini her şeyden çok istiyordu fakat içten içe onu bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Tam Wolfie'nin de onunla birlikte cennette olup olmadığını düşünmeye başlamıştı ki koridorda babaannesinin ayak seslerini duydu. Gözlerini yumup uyuyor numarası yaptı ve babaannesi yatağa girip ona sımsıkı sarıldığında hiç kımıldamadı.

Uyandığında babaannesi yine yatakta yoktu ve yatak odasının pencerelerinden gün ışığı süzülüyordu. Josie alt kattan sesler geldiğini duyunca yataktan hoplayarak indi ve merdivenin başına giderek aşağıya kulak kabarttı.

Annesinin sesi Josie'nin bedeninin buz kesmesine neden oldu. "O benim. Onu benden asla alamayacaksın, Lisette."

"Lütfen, Belinda," diye yanıtladı babaannesi. "Burada mutlu. Ona ben bakarım."

"Önce cesedimi çiğnemen gerek," dedi Josie'nin annesi. Sonra da, "JoJo! Aşağı gel," diye bağırdı.

Josie çamuru yararak ilerlemeye çalışır gibi ağır ağır basamaklardan indi. Annesi onu görünce gülümsedi. Bu, annesinin bir şeytanlık yapmadan önce takındığı ürkütücü gülümsemelerden değil, nadiren de olsa Josie'ye iyi davranacağı tuttuğunda yüzünde beliren gülümsemeydi, mesela Josie'ye o boyama kitabını verdiği zamanki gibi. Josie'nin karşısına diz çöktü ve nazikçe saçlarını gözlerinin önünden çekti. "JoJo, annenle eve gelmek istiyorsun, değil mi?"

Josie ne diyeceğini bilmiyordu. Babaannesinden ayrılmak istemiyordu ama annesinin ona iyi davranması çok hoşuna gidiyordu. Josie cevap vermeyince, "Seni özledim, JoJo," dedi annesi. "Benimle eve gelmek istemez misin? Birlikte resim yaparız, oyun oynarız, kız kıza takılırız. Ne diyorsun?"

Josie suratı kaskatı kesilen babaannesine baktı.

"JoJo?" dedi annesi.

Josie annesiyle tüm bunları yapmaya can atıyordu. Saklambaç ya da elim sende oynayabilirlerdi. Hatta belki oje bile

BİR ANNENİN MEZARI

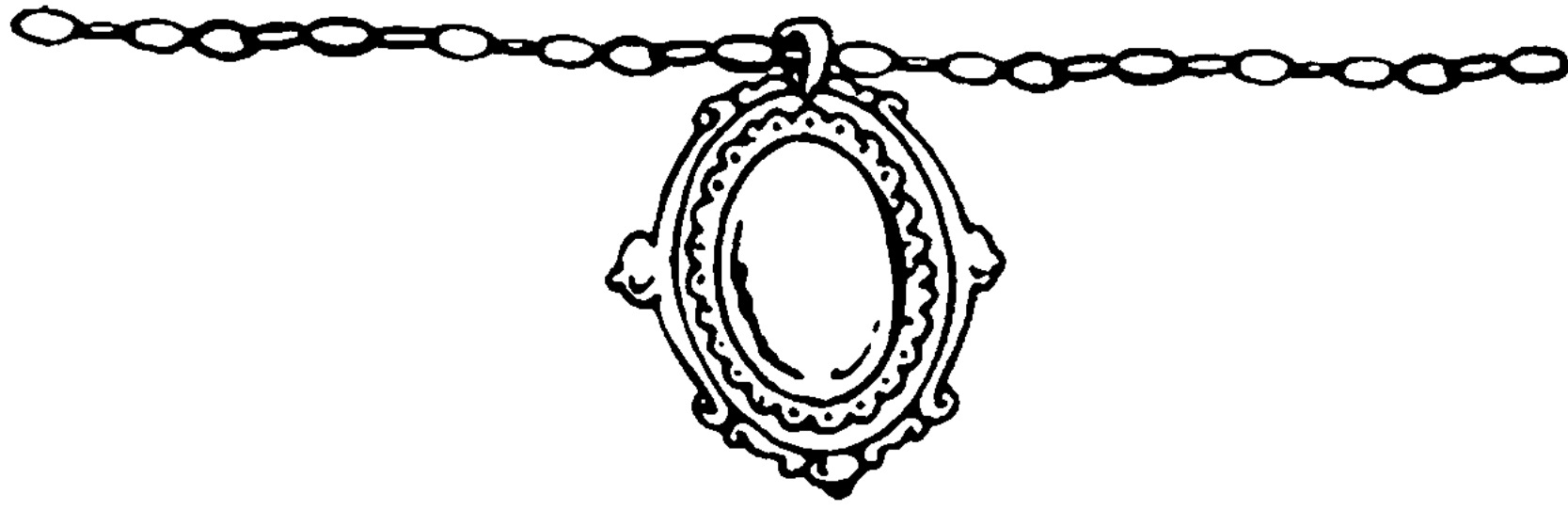
sürerlerdi. Josie'nin sınıf arkadaşlarından birinin annesiyle spa günleri oluyordu; makyaj malzemeleriyle oynayıp birbirlerinin saçlarını boyuyorlardı. Josie bunu yapabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

Başıyla onayladı ve kaşla göz arasında kendini annesinin mavi Chevett'inin yolcu koltuğunda buldu. Bir an sonra annesi kapıyı çarparak kapatıyordu. Josie başını kaldırıp gözlerinde yaşlarla verandadan yavaşça el sallayan babaannesine baktı. Josie'nin annesi şoför koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı.

“Anneciğim,” dedi Josie. “Kıyafetlerimi ve battaniyemi unuttuk.”

“Kes sesini, JoJo.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Belinda Rose dosyasına ulaşmaları neredeyse dört saatlerini aldı. Josie ufacık Bellewood Emniyeti'nin dosyayı elden çıkarmamış olmasının bir mucize olduğu kanısındaydı. Şef nezaket gösterip Josie, Noah ve Gretchen'in eski, kapanmış dosyalarla dolu tozlu depoyu karıştırmalarına izin vermişti. Görünüşe bakılırsa karakolun kurulduğu günden beri iğne bile atmamışlardı.

“Küçük kasabaların karakollarını sevmemek elde değil,” dedi Noah, Josie'yle Gretchen'in bakabilmeleri için raflardan kutuları birbiri ardına indirirken.

Dosyayı bulma umudunu yitirmeye başladığı anda şans Josie'nin yüzüne güldü. Sararmış dosya sekmesindeki mürekkep o kadar solmuştu ki yazıyı güçlükle seçebildi fakat işte oradaydı: Belinda Rose.

Gerekli formları imzaladıktan sonra ellerinde dosyayla oradan ayrılıp kendi karakollarına doğru yola koyuldular. Gretchen saatlerce tozun içinde debelenmekten yol boyunca hapşırıp durdu. Josie'nin gözleriye fena hâlde yanıyordu. Denton'a dönüş yolunda Josie'nin Escape'inin camlarını neredeyse hiç kapamayıp serin mart havasının geçmişi bir süreliğine alıp götürmesine izin verdiler.

Ofise girdiklerinde dosyanın içindekileri Josie'nin masasına yaydılar. İnce bir dosyaydı ve antika bir daktiloyla yazılmış raporlar hayli solmuştu. İçlerinde Maggie Lane'in anlattıklarından fazlası yok gibiydi. Josie kayıp ihbarlarını alan memurların isimlerini not etti. Bellewood Emniyeti'yle yaptığı kısa bir telefon görüşmesi sonucunda ikisinin de uzun zaman önce emekli olduğunu öğrendi.

“İşte burada,” dedi Noah, kâğıtların arasından eski fakat renkli bir fotoğraf çekip çıkarırken. Fotoğraf bir dizin kartından azıcık daha büyüktü ve grup evinin önündeki küçük bahçede dikilmekte olan toplu bir genç kıza aitti. Tepeden vuran güneşi kıvrır kıvrır sarı buklelerinden yansırken kız güneşe karşı gözlerini kısarak gülümsüyor, çiçek desenli biçimsiz elbisesi geniş karnını örterek solgun, kalın uyluklarının ortasına kadar iniyordu. Josie kızın omzunda sırt çantasının askısını gördü, ellerinden birindeyse kahverengi bir kese kâğıdı tutuyordu.

“Okulun ilk günü,” dedi Gretchen.

Josie fotoğrafı Noah'nın elinden alıp arkasını çevirdi. Biri oraya *Eylül 1982* yazmıştı.

“Bu fotoğrafta hamileymiş,” dedi Josie. “Tabii eğer zaman çizelgemiz doğruysa.”

“Başka fotoğraf var mı?” diye sordu Gretchen dosyayı bir kez daha karıştırırken. “İkinci kaçışından öncesine ait?”

Josie aradıkları fotoğrafı ilk kayıp ihbarından aşağı yukarı bir yıl sonra doldurulmuş ikinci kayıp ihbarına ataşla tutturulmuş hâlde buldu. Fotoğrafta Belinda, Josie'nin tahminince grup evindeki bir merdivenden iniyordu; arka planda koyu renkli lambriler ve yıpranmış gri bir halı vardı. Belinda bu defa poz vermemişti, daha ziyade biri onu merdivenden inerken yakalayıp fotoğrafını çekmiş gibi duruyordu. Buldukları ilk fotoğrafa kıyasla belirgin ölçüde zayıflayıp ufalmıştı; 1982 yılının eylül ayındaki hâlinin resmen yarısı kadardı. Saçları hiç değişmemişti; sarı lüleleri omuzlarına dökülüyor, kasvetli

arka plana bir parça canlılık katıyordu. Bu defa yüzüne güneş vurmadığından iri mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve yüzünde incecik bir gülümseme vardı. Dar bir kot pantolon ve Doktor Feist'in cesediyle birlikte gün yüzüne çıkardığı naylon rüzgârlığın aynısından giymişti. Ceketinin yakasından küçük, kalp şeklinde bir madalyon görünüyordu.

"Şuna bakın," dedi Josie kolyeyi işaret ederek. "Bu madalyon mezardan çıkmadı."

"Belki de öldüğü sırada boynunda değildi," dedi Gretchen.

"O bir evlatlıktı. Bu ise epey hoş bir madalyon," dedi Josie imalı imalı.

"İmitasyon olabilir, Patron," dedi Noah.

"Ama önemli de olabilir," diye directti Josie.

Koruyucu aile yanında büyümemiş olmasına rağmen durumu oradakilerden pek farklı sayılmazdı; ta ki annesi çekip gidene kadar. Ray aylarca para biriktirerek aldığı pırlanta kolyeyi on sekizinci yaş gününde boynuna takana dek o madalyon kadar hoş tek bir takısı bile olmamıştı. Josie üniversiteden mezun olana dek onu boynundan çıkarmamıştı. Hatta hâlâ saklıyordu.

"Gretchen," dedi Josie, "burada işimiz bittiğinde şu fotoğrafı telefonunla çek de Rockview'a geri dönüp Maggie Lane'le konuş. İkinci kez ortadan kaybolduğunda Belinda'nın eşyalarını orada bıraktığını söylemişti. Sor bakalım bu madalyon da onlardan biri miymiş?"

"Tamamdır, Patron," dedi Gretchen cep telefonunu çıkarırken.

"Fotoğraf ne zaman çekilmiş?" diye sordu Noah.

Josie fotoğrafı Gretchen'in elinden alıp arkasını çevirdi ve orada yazılı ayla yılı okudu. "Mart 1984."

"Maggie kızın 1984 yılının Paskalya döneminde kaybolduğunu söyledi," dedi Gretchen telefonundan internet tarayıcısını açarak. Josie, Gretchen'in omzunun üstünden kadının arama

motoruna bir şeyler yazmasını izledi. “O yıl Paskalya Bayramı, 22 Nisan’a denk gelmiş,” diye ekledi Gretchen.

Josie, Maggie’nin ihbarı üzerine tutulan raporu aldı. “Bu 26 Nisan tarihli,” dedi.

“O hâlde cinayetin işlendiği tarihi tahmin edebiliriz,” dedi Noah. “26 Nisan 1984 ya da ondan birkaç gün sonra.”

“Orası öyle fakat bu bize cinayeti kimin işlediğini söylemiyor,” diye yanıtladı Josie. “Gerçi burada o zaman sorgulanan insanların isimleri var. Bir dakika...” Bir başka kâğıda uzandı. “Lloyd Todd’la ve erkek kardeşi Damon’la görüşmüşler.” Daktiloyla yazılmış silik sözcüklere göz gezdirdi. “Lloyd ara sıra ayrılışlar da 1983 yılının başından beri çıktıklarını fakat aynı yılın Noel’inde ilişkilerinin tamamen bittiğini söylemiş. Kızı o gün okulda görmüş ve Belinda gayet iyi görünüyormuş. Lloyd Todd o akşam atletizm antrenmanındaymış. Kardeşi ve babası da bunu doğrulamış çünkü o gece onlar da spor sahasındaymış.”

“Lloyd Todd’la konuşmak imkânsız gibi bir şey,” dedi Gretchen. “Neticede şu anda bölge hapishanesinde duruşma gününü bekliyor. Avukatı yanında olmadan polislerle konuşmaya yanaşmayacaktır.”

Josie başıyla onayladı. “Bizimle konuşmayı kabul bile etmeyebilir. Her ihtimale karşı kardeşinin yerini tespit edelim. Şayet Bellewood Emniyeti o zamanlar onunla görüşmeye degeceğini düşündüyse belki şimdi bir faydası dokunur.”

Gretchen, Lloyd Todd’un erkek kardeşinin adını not defterine yazdı. “Burada adliyede birlikte çalıştığı bazı kişilerin de isimleri var,” dedi sonra.

“Onların da yerlerini tespit edelim,” dedi Josie. “Birinden biri kimlerle takıldığını biliyor olabilir. Ayrıca Sosyal Hizmetler’den, Belinda’nın orada kaldığı dönemde Maggie Lane’in kol kanat gerdiği tüm kızların listesine ulaşmaya çalışalım. Mümkünse hepsinin isimlerini ve fotoğraflarını istiyorum. Bulabildiğiniz

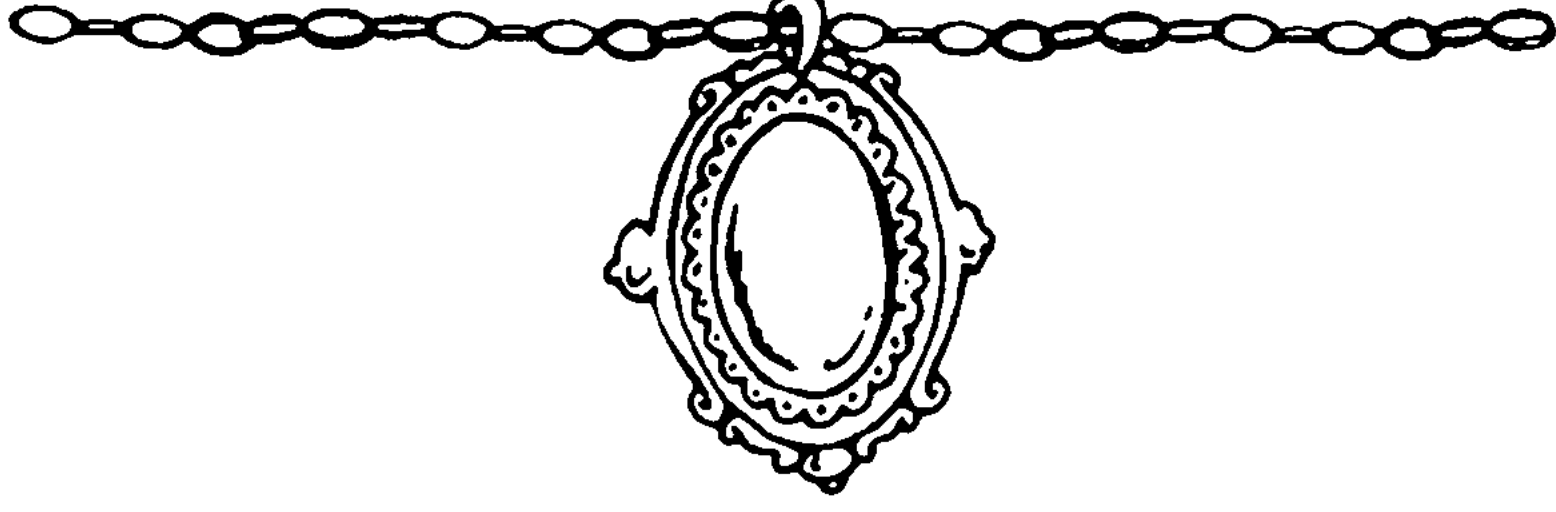
kadarını bulun. Öldürülmesinden önceki aylarda hayatının neye benzediğine dair en eksiksiz resmi istiyorum.”

Josie konuşurken Noah da dosyanın geri kalanını karıştırıyordu. Nihayet ön yüzünde Özgürlük Çanı'nın resmi olan, üstüneyse kırmızı harflerle *Philadelphia'dan Sevgiler* yazılmış bir kartpostal buldu. Josie kartpostalı Noah'dan alıp diğer yüzünü çevirdi ve arkasındaki yazıya bakarken kanı damarlarında buz kesti.

Maggie, sana haber vermeden çekip gittiğim için özür dilerim. Dünyanın en şahane adamıyla tanıştım. Sırılsıklam âşığız! Beni alıp Philadelphia'ya getirdi ve çok yakında evleniyoruz! Lütfen benim için endişelenme. Her şey için teşekkür ederim! Belinda

Belinda Rose'un on sekizinci doğum gününden bir gün sonra Philadelphia'dan postalanmıştı ve Josie'nin annesinin el yazısıyla yazılmıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

JOSIE - YEDİ YAŞINDA

Josie'nin midesi kasılıp alev alev yandı. Hiç bu kadar acıktığını hatırlamıyordu. Annesi günlerdir odasından çıkmamıştı. Yatak odasında çarşaflardan yaptığı kalesinin içinde midesi guruldayıp kendi üstüne katlanmaya çalışır gibi oldu. Josie gözlerini sımsıkı yumup ellerini birbirine bastırarak, "Cennet-teki yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Lütfen babamı geri gönder ve tabii Wolfie'yi de... Babaannemi tekrar görmeme izin ver ve annemle bana daha fazla yiyecek gönder."

Duasını ederken kapının diğer tarafında sesler duydu. Annesi bir adamla konuşuyordu; gelen İğne olmalıydı. Josie ne dediklerini duyamıyordu ama kapısının önünden geçtiklerini, sonra da annesinin yatak odasının kapısının kapandığını işitti.

Derken kokuyu aldı. Pizza. Yanılıyor olması mümkün değildi çünkü en sevdiği yemektir. Sadece kokusu bile ağzını sulandırdı. Olabildiğince sessiz hareketlerle kapısını açıp koridora çıktı. Hafif adımları koridordan oturma odasına uzanan ve mutfak fayanslarının başladığı yerde son bulan eski halının üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Büyük beyaz kutu mutfak masasının üstünde duruyor, kat yerlerinden nefis kokular geliyordu. Josie'nin midesi öyle bir guruldadı ki annesiyle İğne'nin duyduğundan emindi. Fakat konteynerin arka tarafından hiç ses gelmedi. Josie mutfaktaki sandalyelerden birine tırmanıp kutuyu açtı. Arkasına bakıp hâlâ yatak odasında olduklarından emin olduktan sonra kafasından bile daha büyük bir dilimi alıp yemeye başladı. Midesi bulanana, başı dönene kadar yedi fakat haftalardır karnı ilk defa bu kadar doymuştu.

Üçüncü dilimini yerken bir el sertçe başının arkasına indi ve onu tünediği sandalyeden düşürdü.

"İsa aşkına, Belinda," dedi İğne, annesi Josie'yi kolundan tutup sürükleyerek mutfaktan çıkarırken.

"Sana o pizzadan yiyebileceğini söyledim mi?"

Josie tek kelime etmedi. Boğazına beton dökülmüştü sanki. Gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu ama ağlamamak için var gücüyle kendini tuttu.

"Belinda," dedi İğne. "Hadi ama."

"Kapa çeneni," dedi annesi ona.

Derken Josie gardırobun kapısının açıldığını gördü. Tozlu, kahverengi halı parçasının üstündeki çubuktan paltolar sarkıyor, içerisi sigara dumanı ve havasızlık kokuyordu. "Hayır! Anne, hayır!" diye haykırdı Josie.

Josie'nin annesi onu içeri itti. "Kes sesini."

Halı Josie'nin yanağına battı. "Anne ama sen," dedi Josie artık gözyaşlarına engel olamayarak, "eğer kimseye söylemezsem beni dolaba kapatmayacağına söz vermiştin. Anne!"

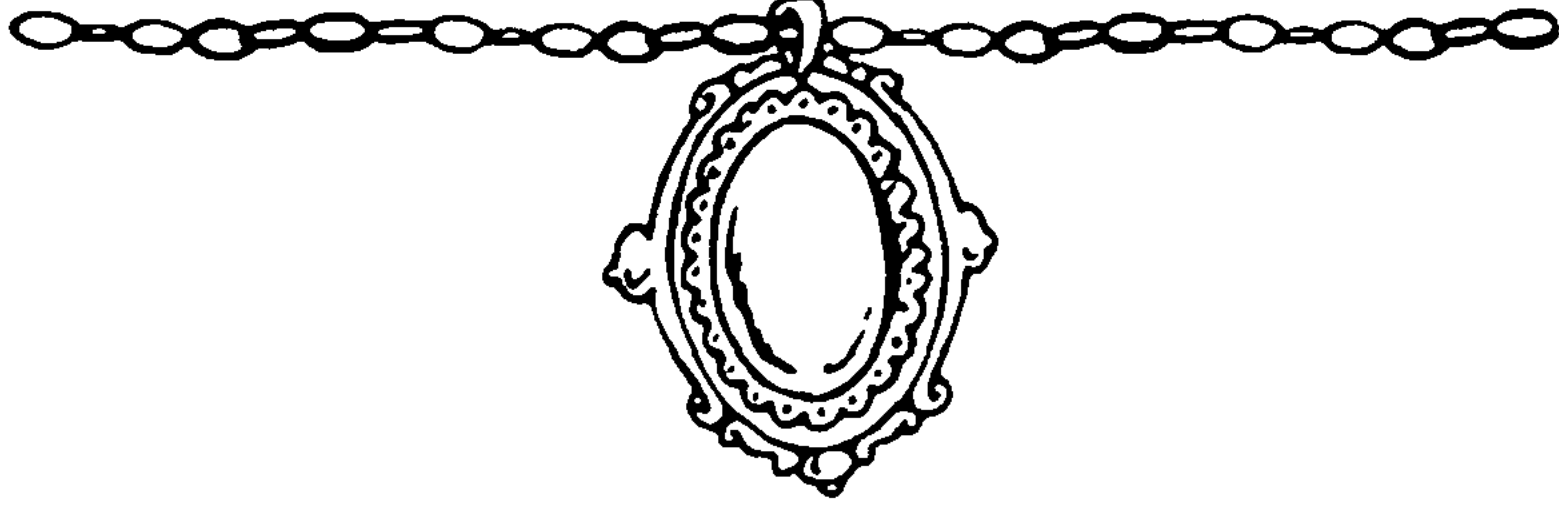
"İsa aşkına, Belinda. O daha çocuk," dedi İğne.

Annesi parmağını ona doğrulttu. "Sen bu işe karışma."

"Anne, lütfen!" diye feryat etti Josie.

Ardından kapı güm diye kapandı ve karanlık Josie'yi yuttu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“**B**unun annenin el yazısı olduğundan emin misin?” diye sordu Noah.

Josie gözlerinin arkasından gelen baş ağrısının ilk zonklamalarıyla boğuşarak kendini koltuğuna bıraktı. Bir türlü cevap vermeyince Noah bu defa, “Elinde örnek var mı? Kartpostaldaki el yazısıyla kıyaslayabileceğimiz bir şey?” diye sordu.

“Örneğe ihtiyacım yok,” dedi Josie.

“Teğmen Fraley, ergenliğinizde anne babanızın imzasını taklit etmeyi öğrenmediniz mi yoksa?” diye sordu Josie’nin masasının diğer tarafındaki sandalyede oturan Gretchen.

Noah ona baktı. “Ne? Hayır. Ne demeye imzalarını taklit edecektim ki?”

Gretchen başını iki yana sallarken dudaklarının köşeleri yapmacık bir üzüntüyle aşağı doğru kıvrıldı. “Vay canına,” dedi ciddiyetle, “uslu çocuklardan oluşan bir sülaleden geliyor olmalısın.”

Josie kendini tutamayıp kahkahalara boğuldu. Odadaki gerilimi dağıttığı için Gretchen’a minnettardı. Gülerken kürek kemiklerinin arasındaki gerginliğin bir parça azaldığını hissetti.

Noah tek kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Annenin ya da babanın imzasını taklit edemiyor musun gerçekten?” dedi Josie.

Noah’nın bakışları Gretchen’dan Josie’ye kaydı. “Hayır. Siz ne demeye...”

Gretchen ayağa kalkıp not defterini ona çevirerek Noah’nın sözünü kesti. Josie de sayfayı görebilmek için ayağa kalktı. Gretchen kâğıda birbirinden tamamen farklı iki el yazısıyla *Agnes Palmer* ve *Fred Palmer* yazmıştı. “Babaannemle büyükbabamın imzaları,” dedi. “Lise boyunca onların yanında kaldım. Son sınıfta okulu tamı tamına on yedi gün asmayı nasıl başardım sanıyorsun?”

Noah başını iki yana salladı ama dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. “Demek o zamanlar da eline su dökabilen yoktu?”

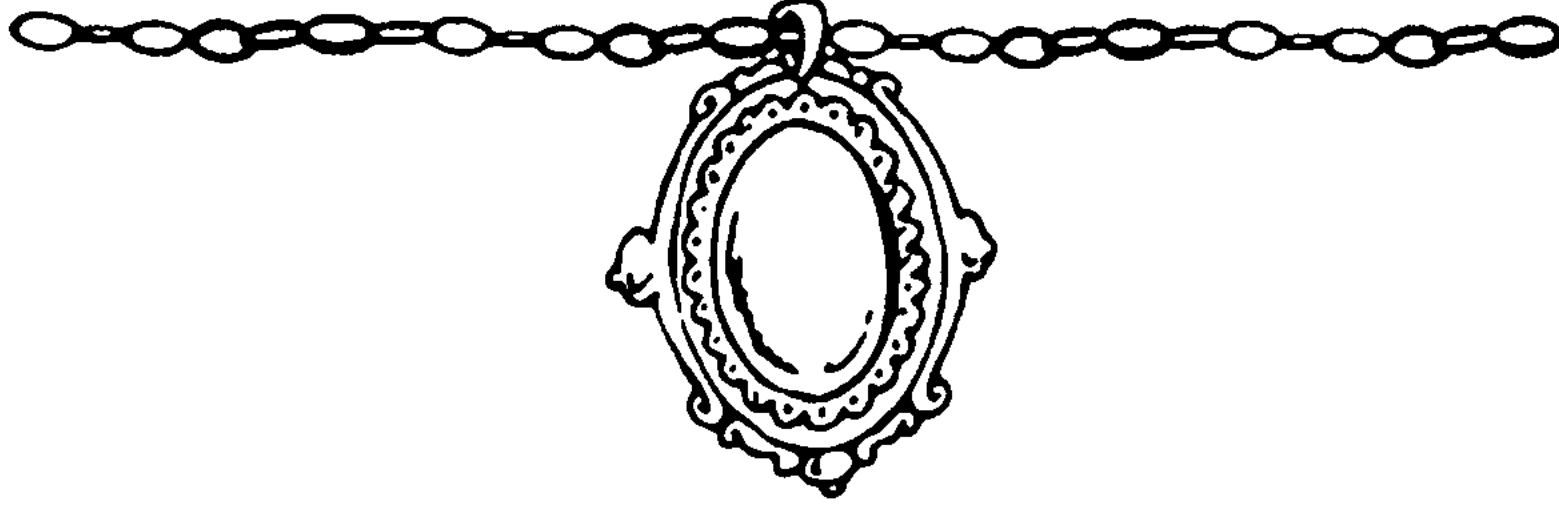
Gretchen gülerek defteriyle Noah’nın omzuna vurdu.

Josie masasının köşesinde duran yazıcıdan bir kâğıt alıp kısa süre öncesine dek annesine ait olduğunu sandığı isimle imzaladı: *Belinda Rose*.

Gretchen ve Noah gözlerini kocaman açarak Josie’nin attığı imzaya baktılar. Kartpostaldeki el yazısıyla neredeyse tıpatıp eşleşiyordu. “Okulu asmaya başladığımda on iki yaşındaydım,” diye açıkladı Josie. “Ayrıca annem pek ortalıkta görünmezdi. Söz konusu ben olduğumda ne okulu ne de doktor randevularını umursardı, o yüzden imzasını taklit etmeyi öğrenmek o gidene dek epey işime yaradı. Sonra babaannemin yanına taşındım ve el yazısını taklit etmeye çalışırken yakalandım. Sonraki bir hafta boyunca cezalıydım.”

Odadaki hafiflik Josie’nin sahte imzayı kartpostalın yanına koymasıyla uçup gitti. Memurlarına bakmadı bile. Gözlerinin arkasındaki zonklama nabız misali atan şiddetli bir ağrıya dönüşmüştü. “Görünüşe bakılırsa annem şüpheli olmaktan çıkıp baş şüpheli konumuna terfi etti,” dedi boğazı düğümlenerek.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOSIE - SEKİZ YAŞINDA

Josie dolabın kapısını yumrukladı. “Anneciğim, lütfen!” diye feryat etti. “Ev ödevimi bitirmek zorundayım.”

Oturma odasındaki halıdan bir sürtünme sesi geldi, sonra gardırobun kapısına bir şey çarptı. Josie geriye doğru sıçradı. Kapının altından gelen incecik ışık yok olunca Josie’nin nefesi ciğerlerinde donuverdi. Dolaba kapatıldığı son birkaç defadır annesi Josie’nin oradan çıkamaması için oturma odasındaki sandalyelerden birini kapıya dayıyordu.

Josie elini göz hizasında kaldırıp baktı fakat göremedi. Küt küt atan kalbinin sesi minicik, karanlık boşluğu dolduruyordu. Yere çöktü, dertop oldu ve babaannesini ziyaret etmek ya da okula gitmek gibi onu mutlu eden şeylere tutunmaya çalıştı çaresizce. Okulu düşünmek gözlerinin yaşlardan yanmasına neden oldu; ödevini bitiremediğini öğrendiğinde öğretmeni onu çok ayıplayacaktı. Bu hiç adil değildi. Yaramazlık bile yapmamıştı. Okuldan gelmiş ve ödevini yapmaya başlamıştı fakat bir an sonra annesi fırtına gibi içeri dalıp Josie’yi eski bir palto misali dolaba tıkmıştı.

Josie boğuk bir erkek sesi duyduğunda annesinin neden öyle yaptığını anladı. Annesinin özel arkadaşlarından biri gelmişti. Ne zaman onlardan biri gelse Josie dolaba girmek zorundaydı. Tatlı kokulu duman kapının altından içeri dolup başını döndürdü. Adamın sesi yüksek ve öfkeliydi. “Sana paramı bulmanı söylemiştim, Belinda,” dedi. “Param nerede?”

Bu İğne değildi. Josie bu adamın sesini daha önce de duymuştu ama yüzünü hiç görmemişti.

“Sakin ol. Sana söyledim, ödeyeceğim,” dedi annesi.

“Hayır, ödeyeceğin falan yok. Ödeyecek olsaydın param yanında olurdu ve ben de beklemek zorunda kalmazdım. Beni ne sanıyorsun sen? Hayır kurumu mu? Neyin var? Şu anda bana ne verebilirsin?”

Önce hışır hışır sesler, sonra da çekilen çekmecelerin ve devrilen eşyaların sesi duyuldu. “Hepi topu yedi dolarım var,” dedi annesi.

Tam o anda daha büyük bir gümbürtü koptu; güm diye bir çarpma sesi. Josie, annesinin bağırıldığını duydu. Tekrar konuştuğunda sesi tuhaf ve boğuk çıkıyordu. “Hadi... ama... bırak beni... bir yolunu buluruz, söz veriyorum.”

“Öyle mi? Nasıl bir yol bulacakmışız? Paramı hemen istiyorum ve öyle ya da böyle istediğimi alacağım.”

“Şimdi aklıma geldi de... pek fazla param olmayabilir fakat borcumu farklı şekillerde ödeyebilirim.”

“Öyle mi? Mesela nasıl?”

“Bir kızım var. Şu anda arka tarafta. Onunla canın ne isterse yapabilirsin.”

“Kız derken?”

“Ne demek istiyor olabilirim sence? Bir çocuk. Onu alabilirsin. Onunla konuşurum. Ne istersen yapar.”

“Kaç yaşında?”

Josie'nin annesi cevap vermedi.

“Bir dakika,” dedi adam. “Şu küçük çocuğu mu kastediyorsun? Senin gibi koyu saçlı olanı?”

“Tek çocuğum var,” dedi annesi.

Uzun bir sessizlik oldu. Josie ondan bahsedildiğinin farkındaydı fakat ne dediklerini anlayamıyordu.

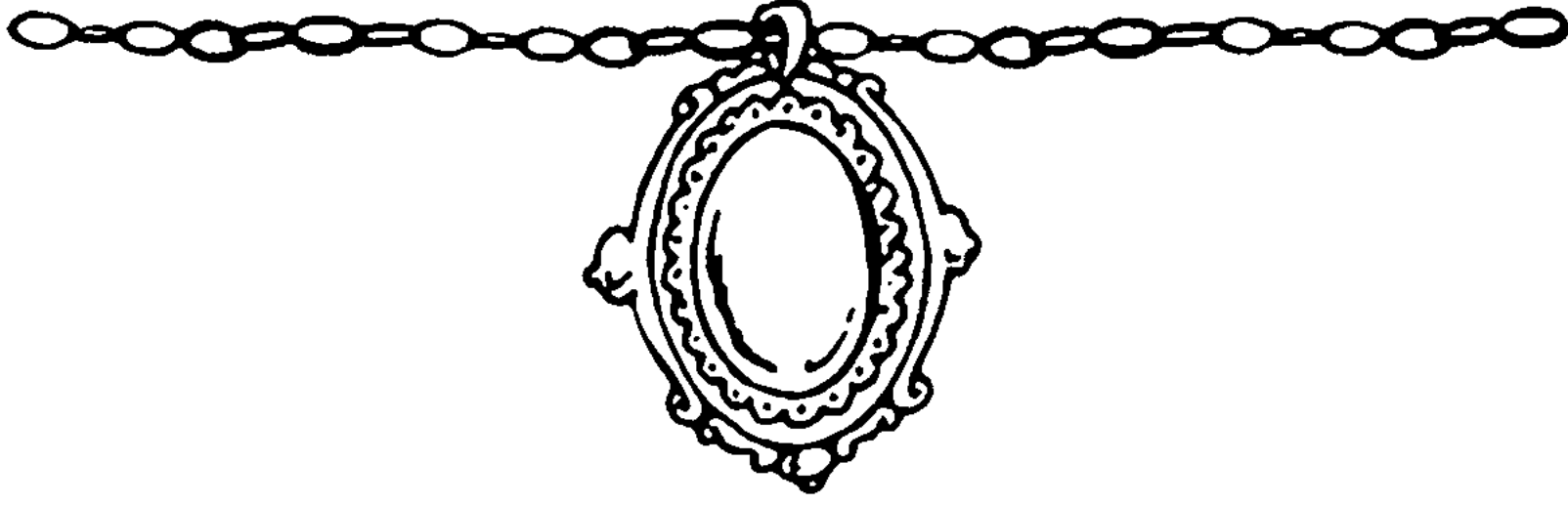
Adam tekrar konuştuğunda sesi tiksinti doluydu. Bu, babasının cennete gitmeden hemen önce annesiyle konuşurken takındığı tavrı hatırlattı Josie’ye. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Dalga geçiyorsun, öyle değil mi? Beni sapığın teki mi sandın?”

“Hayır, hayır. Öyle demek istemedim.”

“Ben küçük çocuklara el sürmem. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Sen kafayı üşütmüşsün. Malımı geri ver.”

Josie tangırtılar, homurtular, iniltieler duydu. Derken, “Hayır, lütfen. Paranı ödeyebilirim. Dur bir dakika,” dedi annesi yalvarırcasına. Bunu haşır huşur sesler takip etti. Ardından bir fermuar açıldı ve adam sığ bir nefes aldı. “Borcumu kendim de ödeyebilirim,” dedi Josie’nin annesi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“**B**abaannenin albümlerinde annenin hiç fotoğrafını bulamadın mı?” diye sordu Gretchen.

Josie, Gretchen’ın emniyet teşkilatı tarafından tahsis edilmiş Cruze’unun yolcu koltuğunda dosdoğru önüne baktı. “Babamla birlikteyken profilden çekilmiş iki fotoğrafını bulabildim ama hepsi bu. İkisinde de suratı kameradan başka yöne dönük olduğundan işimize yarayacaklarını sanmıyorum. Babaannem ondan hiç hoşlanmazdı, ayrıca anlaşılmazlardı da. Hâliyle annemin fotoğraflarını saklamadığına şaşırmadım.”

“Annenle anlaşabilen pek fazla kimse yokmuş gibi geliyor,” dedi Gretchen.

Josie bakışlarını cama kaydırıp Denton’ın işçi sınıfının mesken bellediği mahallelerin yerini daha zengin muhitlere bırakmasını izledi. Belediye başkanının oturduğu, evlerin titizlikle bakılan dönümlerce arazi üzerinde tüm heybetiyle yükseldiği mahalleye giriyorlardı. Anlaşılan Damon Todd liseden sonra Bellewood’dan Denton’a taşınmış ve çok geçmeden de köşeyi dönmüştü. Gretchen’ın onu bulması hepi topu bir gün sürmüştü ve onu aradığında, Damon abisine yöneltilen suçlamalarla hiçbir ilgisi olmaması kaydıyla onlarla konuşmayı kabul etmişti.

Josie cevap vermeyince, “Patron,” dedi Gretchen. “Onun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ve sana... yaptığı şeyleri öğrenmeme gerek yok fakat bu vakanın baş soruşturmacılarından biriyim. Nasıl biri olduğuna dair daha iyi bir izlenim edinmem işimi kolaylaştırır.”

Josie, Gretchen’in haklı olduğunu biliyordu. Josie bizzat yürüttüğü soruşturmalarda aile üyelerine aynı soruları sorardı. Onu neyin beklediğini, peşinde olduğu şahısla yüzleşme günü gelip çattığında neyle karşılaşacağını önceden kestirebilmesi gerekirdi.

Gretchen kolonyal mimarinin izlerini taşıyan, beyaz tuğlalı, büyük bir evin önünde durdu. Girişin üstünü örten sundurmayı taşıyan sütunlarla evin ön cephesi begonviller tarafından istila edilmişti. Gretchen motoru kapatıp koltuğunda kaykılarak keten pantolonunun içine soktuğu polo tişörtünü yukarı sıyırdı ve altındaki solgun tenini gözler önüne serdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Josie.

Gretchen kırklarındaydı ve karın kısmında birkaç kilo fazlası vardı. Kat kat olmuş hamurumsu derisi bingil bingil sallanırken gömleğini memelerinin hemen altına kadar sıyırdı.

“Gretchen,” dedi Josie inceden paniğe kapılarak. “Bence toparlansan...”

Yara izlerini gördüğünde nutku tutuldu. Kimi ince ve gümüş rengi kimiyse halat misali kalın ve pembemsi mor olan izler, Gretchen’in karnının üst tarafında zikzaklar çiziyordu. “Keşif amaçlı abdominal cerrahi,” diye açıkladı Gretchen. “Munchausen sendromunun ne olduğunu biliyor musun?”

Josie yutkundu. “Ebeveynlerin ilgi çekmek uğruna çocuklarını hasta ettiği sendrom değil mi?”

Gretchen gülümsedi ve tişörtünü indirip az evvelki gibi pantolonunun içine sokmaya girişti. “Evet, tam üstüne bastın.”

“Bunu... bunu sana annen mi yaptı?” diye sordu Josie.

Gretchen kafasını iki yana salladı. “Hayır, uzun yıllar içinde çok sayıda doktor yaptı. Annem onları buna ihtiyacım olduğuna inandırdı.”

“Çok üzgünüm,” dedi Josie. Gretchen suratının ortasına yumruk atsa daha fazla afallayamazdı. Neticede ketumluğuyla meşhurdu. Neredeyse bir yıldır omuz omuza çalışıyorlardı fakat kimsenin onun hakkında bir şey bildiği yoktu. Çoğu zaman, kısa ve dik saçlarıyla birleşince ona motosikletçi havası veren eski bir deri ceket giyerdi fakat Josie’nin bildiği kadarıyla Gretchen’in motoru yoktu. Ceketin ardında bir hikâyenin olduğu açıktı ancak teşkilattaki kimse ne olduğunu sormaya cesaret edememişti. Josie, Gretchen’in mahremiyet ihtiyacını anlıyordu; kendisinin de ondan pek farkı yoktu. Gretchen işini hakkıyla yapardı, dolayısıyla ne Josie ne de ekipteki başka biri Gretchen’in özel hayatına burnunu sokma gereği duymuştu.

“Bak,” dedi Gretchen, “Bu gibi konularda konuşmanın zor olduğunu biliyorum. İnsanın yara izlerini göstermesi hiç kolay değil, öyle değil mi?”

Josie yutkunup başını sertçe sallayarak onayladı.

“O yara izleri ister burada olsunlar...” Gretchen işaret parmağının ucuyla şakağına dokundu. “İster burada,” diye ekledi parmağını kalbine kaydırırken. “Ama toksik anneler konusunda bir iki şey bilirim.”

“Annen nasıl... ne zaman durdu?” diye sordu Josie.

“Kız kardeşimi öldürdüğünde,” dedi Gretchen. “O günden beri hapiste. Muncy’de. Mahkûm numarası OY8977.”

Josie tek kelime edemedi.

Kolonyal evin ön kapısı açıldı ve kırklarının sonlarında, dalgalı kır saçlı, uzun boylu bir adam arabaya doğru gelmeye başladı.

“Şey,” dedi Josie kapısını açarken, “belki yakında annem de ona katılır.”

Gretchen kendi kapısını açarken gülümsüyordu. Damon Todd'la garaj yolunun ortasında buluşup kendilerini tanıttılar. Josie adama yakından bakınca yaşına göre hayli yakışıklı olduğunu fark etti. Bronz tenli ve formdaydı, ayrıca hoş bir gülümsemesi vardı. İri yarı, asık suratlı abisinin tam tersiydi. Mavi polo tişörtü ve keten pantolonuyla golf oynamaya gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Damon onları içeri davet ederek duvarlarından birinin dibine spor ekipmanlarıyla dolu bir sürü çanta bırakılmış geniş, yüksek tavanlı bir antreden geçirdi.

Süklüm püklüm gülümseyerek eliyle torbaları işaret etti. “Kusura bakmayın. Üç tane ergen oğlum var ve üçü de spor yapıyor, şimdi bir de Lloyd'un oğlanları aldım. Antre de içeri girer girmez ellerinde ne varsa fırlatıp attıkları bir yere dönüştü.”

Oturma odası antrenin solundaydı. Geniş ekranlı bir televizyona dönük duran U şeklindeki gri modüler kanepeler parke zeminine hükmediyordu. Josie televizyonun altındaki ünitelerde üç farklı oyun konsolu saydı. Odanın iki yanında duran zarif, koyu renkli yan sehpa takımının takımı olan şık orta sehpa yapay çiçek aranjmanlarıyla süslenmişti. Bu detaylarla gri renkli, ağır, pileli perdeler, dağınık ve spor âşığı Todd erkeklerinin hayatında hâlâ bir kadın olduğunu açık ediyordu. Josie, Gretchen'in yaptığı araştırmadan Damon'ın Denton Üniversitesi kampüsündeki öğrenci atletlerle yakından ilgilenen bir fizyoterapist olduğunu biliyordu.

“Evet,” dedi Damon kanepenin uzun kenarlarından birine kurularak. “Demek buraya Belinda Rose hakkında konuşmaya geldiniz. Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir.”

“Ne yazık ki bir cinayete kurban gitti,” dedi Gretchen adamın karşısına oturarak. Josie ayakta durmayı tercih etti.

Bronz tenine rağmen Damon'ın beti benzi attı. “Ne? Ne zaman... Nasıl?”

“Kaybolduğu gece veya ondan birkaç gün sonra öldürüldüğüne inanıyoruz,” diyerek araya girdi Josie. “Yani 26 Nisan 1984 günü.”

Damon’ın kaşları çatıldı. “Kaybolduğu derken? Okulda dolaşan söylentiye göre yeni tanıştığı biriyle Philadelphia’ya kaçmıştı. Cinayete kurban gittiğini nereden biliyorsunuz?”

“Geçtiğimiz günlerde konteyner parkının arkasındaki ormanlık alanda kemiklerini bulduk,” diye yanıtladı Josie.

Damon başını önüne eğdi. “Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Ona duyduklarını sindirmesi için biraz zaman tanıdılar. Adam birkaç nefes aldı ve ardından onlara bakıp, “Bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordu.

“Ölümünden önceki günlerde Belinda’nın hayatının neye benzediğini öğrenmeye çalışıyoruz; kimlerle takıldığını, nasıl biri olduğunu, gittiği yerleri falan filan,” dedi Gretchen.

“Ah, şey, birbirimizi pek yakından tanıdığımız söylenemezdi.”

“Koruyucu annesi, abin Lloyd’la çıktığını söyledi,” dedi Josie. “Belinda kaybolduktan sonra abin polise verdiği ifadede Belinda’nın erkek arkadaşı olduğunu söylemiş ve sen de onaylamışsın.”

“Öyle bir şey söylemiş olamam. Keza Lloyd da söylemezdi. Belki de polisler öyle yorumlamıştır. Zaten herkes öyle yorumlamıştı. Anlayacağınız insanlar abimin Belinda’yla çıktığını sanıyordu.”

“İnsanlar Belinda’yla Lloyd’un çıktığını neden düşünmüş olabilirler?” diye sordu Gretchen.

“Ve Lloyd öyle düşünmelerine neden göz yumdu?” diye ekledi Josie.

Damon iri ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin arasına soktu. “Çünkü üçüncü sınıfta bizim evden çıkmazdı.”

“Ama o ve Lloyd birlikte değillerdi?” dedi Gretchen.

“Hayır, Belinda’nın birlikte olduğu Lloyd değildi.”

“Kimdi o hâlde? Yoksa sen miydin?”

Damon'ın dudakları çarpıldı. "Sanırım artık hiçbir önemi kalmadı," diye mırıldandı âdeta kendi kendine.

"Neyin önemi kalmadı, Bay Todd?" diye sordu Josie.

"Belinda babamızla görüşüyordu," dedi Damon pat diye. Bu sözcükleri telaffuz etmek için harcadığı çaba resmen soluğunu kesmişti.

Josie ve Gretchen bakiştılar. "Babanızla mı?" diye sordu Josie sonra.

"Babam öldü," dedi Damon. "Birkaç yıl önce pankreas kanserinden öldü. Lisede cebir öğretmeni idi. Üniversite birinci sınıfa başlamamdan günler önce annem bizi terk etmişti, o yüzden sadece üçümüzdük: Ben, Lloyd ve babam. Okuldan sonra Belinda'ya özel ders veriyordu ve zamanla işler... çetrefilli bir hâl aldı."

"Öyle de denebilir tabii," dedi Gretchen. Bir süredir elinde olan defterine telaşla not almaya başladı. "İlişkileri ne zaman başladı?"

"İkinci sınıftan sonraki yaz başlarında."

"1983'te mi yani?" diye sordu Gretchen.

"Evet. Aynen öyle. Kaybolmasından önceki yazdı."

"Olanlar konusunda Belinda'yla ya da babanızla yüzleştiniz mi hiç?" diye sordu Josie.

"Denedik. İkimiz de ondan tiksiniyorduk. Düşünsenize! Biz hayatına yeni birini sokmasına bile hazır değilken gidip okul arkadaşlarımızdan biriyle düşüp kalkmaya başlamıştı. Lloyd öfkeden deliye döndü. Bu yüzden babamla yumruklaşacaklarını sandım fakat babam Belinda'yla görüşmeyi kesmeyeceğini açık açık söyledi ve nihayet Lloyd bu işin peşini bıraktı. Uzun süre hiç konuşmadılar. Ben babamı ikna etmeye çalıştım ama bunun yaşımla ilerleyene dek anlayamayacağım bir şey olduğunu söyledi. Ona kızdığımız için ikimize de hak veriyordu fakat bizden tek istediği kimseye anlatmamamızdı çünkü bu mesele duyulursa kariyeri mahvolacağı gibi hapse de girebilirdi."

Josie ve Gretchen ona ters ters baktı.

Damon kederli bir ifadeyle ellerini iki yana açtı. “Bakın, kulağa korkunç geldiğinin farkındayım. Şimdi geriye dönüp baktığımda neye alet olduğumuzu anlıyorum fakat Lloyd da ben de çocuktuk. Babamızdan başka kimsemiz yoktu. Hapse girseydi bir başımıza kalırdık. Sanırım Lloyd’un onunla bu konuda didişmeyi bırakmasının sebebi de buydu. Geçici bir heves olduğunu, kanımıza ne kadar dokunursa dokunsun babamızın hapse girmesine değmeyeceğini söyler dururdu. Hâl böyle olunca ben de zamanla... hizaya girdim.”

“Peki ya Belinda?” diye sordu Gretchen. “İlişkileri hakkında onunla konuşmayı denedin mi?”

“Evet, hem de birkaç defa. Babamla görüşmekten vazgeçmeyeceğini söyleyip olanları kimseye anlatmamamı istedi. Lloyd’un çenesini tutmayı çoktan kabul ettiğini söyledi. Az önce de dediğim gibi, Lloyd neticede babamın hapse girmesini istemiyordu. Belinda’yla aynı sınıftaydılar, o yüzden insanlar buraya onu görmeye geldiğini varsaymaya başladığında öyle düşünmelerine izin verdik. Belinda okuldakilere Lloyd’la çıktıklarını söyledi ve Lloyd da bunu inkâr etmedi. Belinda abimin peşinden ayrılmıyordu. Lloyd onun yüzüne neredeyse hiç bakmasa da insanlar onları birlikte gördükçe sevgili oldukları sonucuna vardı. Şey, o kızın... kulağa tuhaf gelecek ama vampir dişleri vardı. Sadece üstteydiler. Aslında pek fark edilmiyorlardı ama liseye kadar onlardan haberdar olmayan kalmamıştı.”

“Otopside tespit edildiler,” dedi Josie. “Sürnümerer diş.”

“Öyle mi deniyormuş? Pardon. Saygısızlık etmek istemiştim. Bu konuyu gündeme getirmemin tek sebebi dişleri yüzünden okulda dalga konusu olmasıydı. Pek arkadaşı yoktu, daha doğrusu hiç yoktu fakat Lloyd birlikte olduklarını inkâr etmeyip peşinde dolanmasına sesini çıkarmadığında bütün o sataşmalar bıçak gibi kesildi. Bence tek yaptıkları onunla alay etmek olduğundan kendisiyle aynı yaşlardaki erkeklerle uğraş-

mak istemiyordu. Bunu ondan hiç duymadım. Sadece benim çıkarımım. Demek istediğim... Ona yaşına uygun biriyle çıkmasını söyledim ama bana dedi ki–” Damon cümlesini yarıda kesip bakışlarını onlardan kaçırdı.

“Ne dedi?” diye sordu Josie.

“Yaşça büyük erkeklerden hoşlandığını söyledi. Daha nazik, daha sofistike olduklarını ve ona daha iyi davrandıklarını. Daha önce de yaşlı adamlarla birlikte olmuş gibi konuştu.”

Gretchen’in kalemi defterinin üstünde asılı kaldı. “İsim verdi mi?”

Damon başını iki yana salladı. “Hayır. Uydurduğunu, olduğundan daha olgun görünmeye çalıştığını düşündüm.”

“Baban Belinda’ya hediye alır mıydı? Mücevher ya da o tür şeyler?” diye sordu Josie.

“Hayır. Hayatta almazdı. Yakalanmaktan o kadar çok korkuyordu ki iyice paranoyaklaşmıştı. İnsanlar onun dul olduğundan haberdardı, yani mücevher satın alacak olursa kasabadakilerin diline düşerdi. Belinda’nın boynunda bir madalyon vardı fakat onu alan babam değildi.”

Josie gözlerini kıstı. “Gerçekten mi? Madalyonu ona kimin hediye ettiğini hiç söylemedi mi?”

“Hiç sormadım ki. O da hiç bahsetmedi. Lloyd onu o kadar umursamıyordu ki sorduğunu hiç sanmıyorum. Okuldaki kızlar ara sıra lafını ederlerdi fakat Belinda özel birinden olduğunu söylemekle yetinirdi. Sonrasında ağzından tek kelime dahi alamazdınız. O zamanlar madalyonu kendisinin aldığını düşünürdüm. Belinda iyi biriydi ama ilgiyi severdi ve ne kadar gizemli davranırsa o kadar ilgi çekiyordu.”

“Bay Todd,” dedi Josie. “Belinda hamile olduğundan ya da doğum yaptığından hiç bahsetti mi?”

Damon’ın gözleri belerdi. “Ne? Hayır. Asla.”

Josie, Belinda’nın Damon Todd’un babasıyla yaşadığı ilişkinin doğumdan dört beş ay sonra başladığını biliyordu fakat

yine de denemeye değerdı. Neticede Damon'a bundan bahsetmiş olabilirdi. Josie, Belinda'nın gebeliğini herkesten saklayıp saklamadığını merak etti. Sırrını açabileceği tek bir arkadaşı bile yok muydu? Bebeğe ne olduğunu bilen tek bir kişi bile yok muydu?

"Peki, Belinda'yla babanız arasında ne oldu?" diye sordu Gretchen sorguya kaldıkları yerden devam ederek.

"Ah, pek uzun sürmedi. Sonraki yılın başlarında ayrıldılar."

"Kim ayrıldı?" diye sordu Gretchen.

"Belinda. Babam perişan oldu. Bence o kızıdan gerçekten hoşlanıyordu. Sonbaharda on sekizine basacaktı. Nihayet gerçekten beraber olabilirlerdi, en azından babam böyle söyleyip duruyordu. Onun hakkında konuşmayı kesmesi aylar sürdü. Derken sonbaharda Belinda'nın Philadelphia'da bir adamla tanıştığı ve evleneceği dedikoduları yayılmaya başladı. Babamı hiç o kadar üzgün görmemiştim. Yani annemin bizi terk ettiği dönem hariç."

"Bu dedikoduları kim çıkardı?" diye sordu Josie.

"Onunla aynı grup evinde kalan kızlardan biri son sınıftaydı ve koruyucu anneleri Belinda'dan bir kartpostal aldıktan sonra okuldaki kızların tek konuştuğu bu oldu. Sonrasında da kulaktan kulağa yayıldı. Babam sınıfındaki öğrencilerden birkaçının konuşmasına kulak misafiri olmuş."

"Grup evinde birlikte kaldığı kızlardan adını hatırladığın var mı?" diye sordu Josie.

Damon birkaç isim sıralasa da soyadlarını hatırlayamadı. Çoğu o kadar yaygın isimlerdi ki izini sürebilmeleri mümkün değildi. Ne var ki birkaç gün içinde Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden vaktiyle o grup evinde kalan kızların listesini alacaklardı ve bu isimleri Damon'ın hatırladıklarıyla karşılaştırabilirlerdi.

"Pek fazla arkadaşı olmadığını söyledin fakat birlikte takıldığı yakın bir arkadaşı olup olmadığını hatırlıyor musun?"

BİR ANNENİN MEZARI

O çağdaki çoğu genç kızın en azından bir tane yakın arkadaşı vardır.”

“Üzgünüm ama hayır. Aklıma kimse gelmiyor. Popüler bir tip değildi ve gerçekten okulda hiç arkadaşı yoktu. Grup evinde birlikte kaldığı kızlar dışında. Okul dışında biri vardıysa bile ben bilmiyorum. Adliyede çalışıyordu, orada varlığından haberdar olmadığım bir arkadaş edinmiş olabilir. Dediğim gibi, babamla takılıyordu. Garip bir durumdu. Onları idare ediyorduk ama arkadaş değildik, anlarsınız ya? Gerçi yıllıklara bakabilirsiniz. O grup evinde kalan bütün kızlar Bellewood Lisesi’ne giderdi.”

Josie bunu akıl edemediği için kendine bir temiz sövdü. “Yıllıklar,” dedi. “Okul o kadar eski kopyaları saklıyor mudur?”

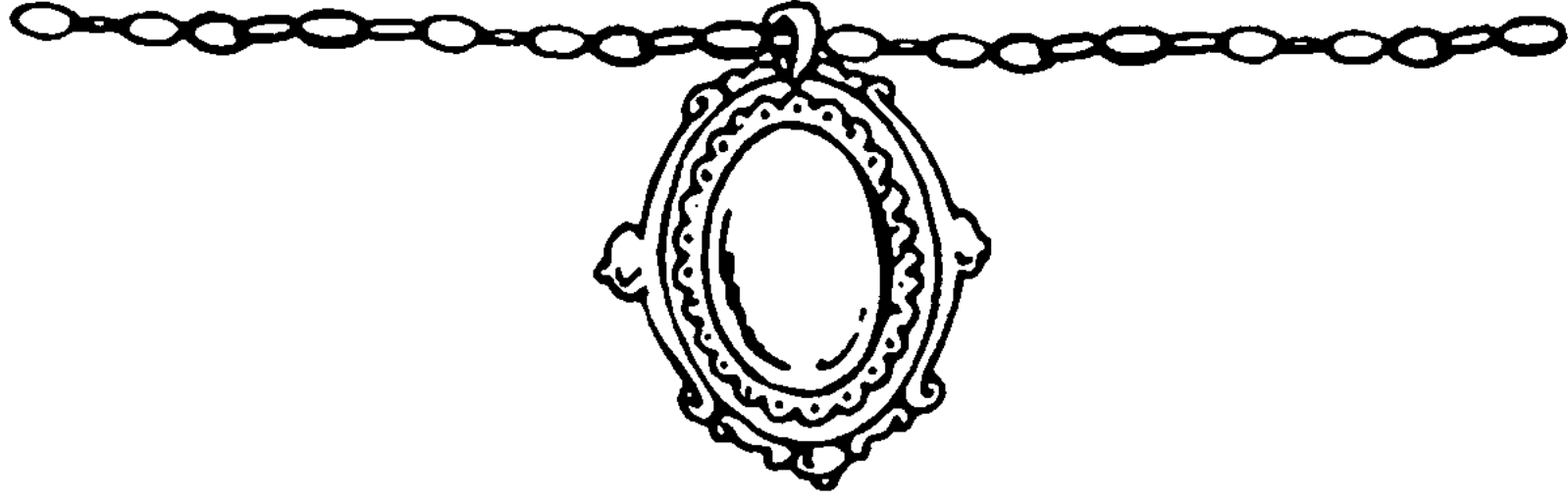
“Bilmiyorum ama isterseniz babamınkileri alabilirsiniz. Girdiği her sınıfın yıllıkını saklardı. Garajda diğer eşyalarının yanında duruyor. Onları ne yapacağımı bilemedim. Çöpe atmak yanlış geldi.”

Gretchen ayağa kalktı. “Harika olur, Bay Todd. Çok minnettar oluruz.”

“Elbette. Eşim onlardan kurtulduğumuzu duyunca havalara uçacak.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

OTUZUNCU BÖLÜM

JOSIE - DOKUZ YAŞINDA

Josie babaannesinin evinin önündeki kaldırıma mavi tebeşirle bir çizgi çekti. Belli bir desene göre kaldırıma boylu boyunca kareler çizmişti: çift, tek, çift, tek... Böyle devam ediyordu. Okulda sık sık seksek oynardı ama daha önce hiç seksek karesi çizmemişti. Babaannesi ona bir paket renkli tebeşir verdiğinde sevinçten havalara uçmuştu. Dört renk vardı: mavi, pembe, sarı ve yeşil. Josie'nin en sevdiği renk maviydi, o yüzden onunla başlamıştı. Kutular tamamlandığında en başa geçip zıplamaya başladı. Tek ayak, iki ayak, tek ayak, iki ayak... en başından en sonuna kadar.

“Josie,” diye seslendi babaannesi ön kapıdan. “Hazırlanma vakti.”

Josie tebeşirini dikkatle kutusuna koyup evin önündeki patikadan geçerek içeri girdi.

“Ellerini yıka,” dedi Lisette ona.

Josie mutfağa koşup ona söyleneni yaptı. “Sence düşer miyim, babaanne?” diye sordu.

Lisette ön kapının yanındaki portmantodan ceketlerini alırken gülümsedi. “Muhtemelen. İlk defa paten kayan herkes düşer. Kaçınılmazdır.”

Josie mutfak havlusuyla ellerini kuruladı ve ardından ceketini giydirebilmesi için Lisette’in yanına koştu. “Paten sahasına gitmek ne kadar sürer?”

“Ah, uzun sürmez,” dedi Lisette çantasıyla anahtarlığını alırken. “Taş çatlasın on dakika.”

“Hediyeyi unutmadın, değil mi?” diye sordu Josie.

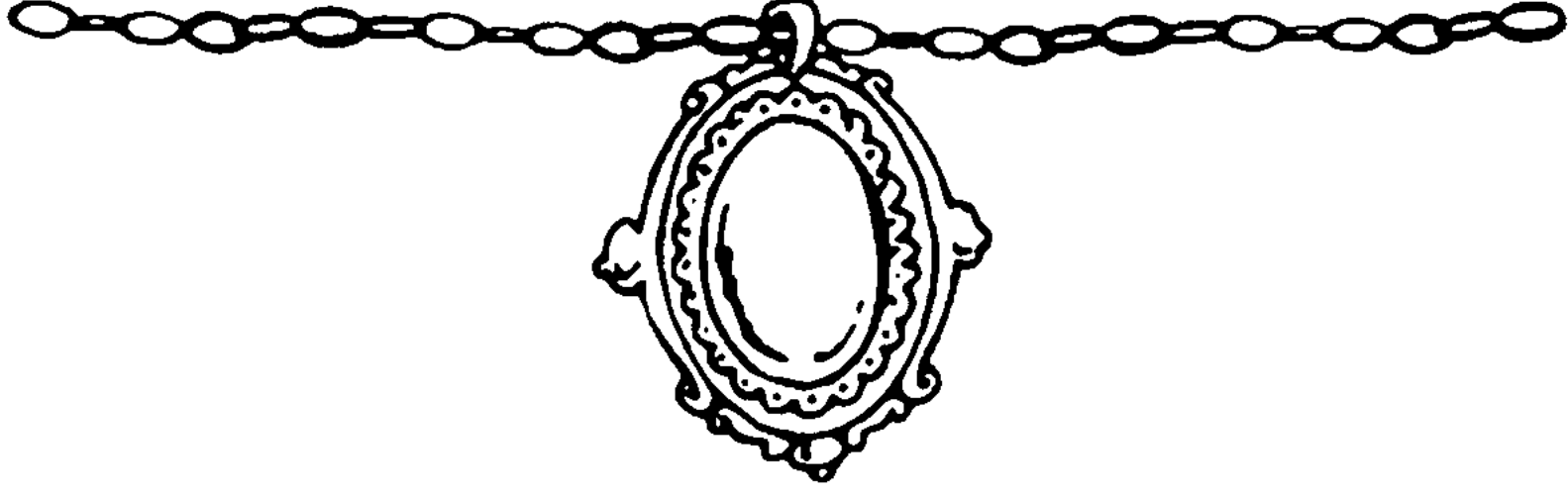
Lisette konsolun üstünde duran rengârenk hediye paketini aldı. “Tabii ki unutmadım, tatlım.”

“Çok heyecanlıyım!” dedi Josie coşkuyla. “Hiç doğum günü partisine davet edilmemiştim. Özellikle de paten sahasındaki bir partiye!”

Lisette’in suratına ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldı. Josie’nin bu partiyi tamı tamına iki haftadır iple çektiğini biliyordu. Tek konuştukları buydu. O kadar ki Lisette paten kayabileceğini bile söylemişti.

Ne var ki sokak kapısını açmasıyla yüzündeki gülümsemenin silinmesi bir oldu. Josie’nin annesi tek omzundan sarkan pis, mavi tişörtü ve yırtık kotuyla kapıda dikiliyordu. Avurtları çökmüştü ve uzun, siyah saçları cansız görünüyordu. Annesinin yüzündeki neşeden yoksun gülümsemeyi görünce Josie’nin tüyleri diken diken oldu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie ve Gretchen, Bellewood Lisesi'nin yıllıklarıyla dolu çok sayıda koliyi Josie'nin karakoldaki ofisine taşıdı. Gretchen yazdığı dilekçelere cevap gelip gelmediğine bakmaya giderken Josie 1981'den 1985'e kadar olan yıllıkları didik didik ederek yüzlerce fotoğraf arasında annesinin suratını aradı.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Josie, Noah çıkageldiğinde.

Noah içeri girip tam karşısına oturdu. "Yani Belinda Rose'la aynı okula gitmemiş. İçini ferah tut, daha grup evindeki kızlar var. Ayrıca Belinda'yla aynı dönemde adliyede çalışan bir kadınla yarına görüşme ayarladım."

Josie iç geçirerek son yıllığı bir kenara itti ve sandalyesini çevirerek masasının arkasındaki pencereden dışarı baktı. Gece çökmüştü. Bu da eve gitme vakti geldi demekti. Tek başına, bomboş bir eve, ona yaptığı en büyük iyilik çekip gitmek olan annesine dair depreşmiş anılarına. Neyse ki evde onu bir şişe Wild Turkey bekliyordu.

"İyi misin, Patron?"

Josie yüzünde yorgun bir gülümsemeyle gerisin geri ona döndü. "İyiyim," diye yalan söyledi. "Havadis var mı?"

"Maggie Lane, Belinda'nın madalyonunun grup evinde bıraktığı özel eşyaları arasında olmadığını söylüyor. Madalyonu

Belinda'ya kimin verdiğini bilmiyor fakat Belinda onu ilk kaçı-
şından sonraki Noel'de takmaya başlamış. Onunla konuşmadan
evvel birini olay mahallini tekrar kontrol etmeye göndermiştim.
Hiçbir şey çıkmadı.”

“Enteresan,” dedi Josie. “Onunla birlikte büyüyen kızlar-
dan bazılarına ulaşabilirsek belki daha fazla şey öğrenebiliriz.”

“Umarım.” Noah, Josie'nin arkasındaki karanlık pencereyi
işaret etti. “Saat epey geç oldu, Patron.”

“Farkındayım.”

Noah'nın üzerine titremediği tek bir an bile yoktu. Josie
ona birlikte iki tek atmayı teklif edecek oldu ama sonra vazgeçti.
İki yıl önce, göğsüne çöreklenen korku ve kaygıyı unutmak için
başvurduğu kolay bir çözümü vardı: Seks. Çünkü iki yıl önce,
ciddi bir ilişkisi ve canı ne zaman istese yatabileceği bir nişanlısı
vardı. Seks karmaşık değildi ve en önemlisi, zihnini uyuştu-
ruyordu. Josie'nin bedeni kafasının içine nüfuz eden karanlığı
püskürtecek o tür bir fiziksel temas için yanıp tutuşuyordu.
Noah'nın hayır demeyeceğinden emindi, tıpkı bunun kötü bir
fikir olduğundan emin olduğu gibi. Bu düşüncayı bir kenara
itti; hayatını olduğundan daha karmaşık hâle getirmeye ihtiyacı
yoktu. Ayağa kalkıp yıllık yığınının altından anahtarlarını buldu.

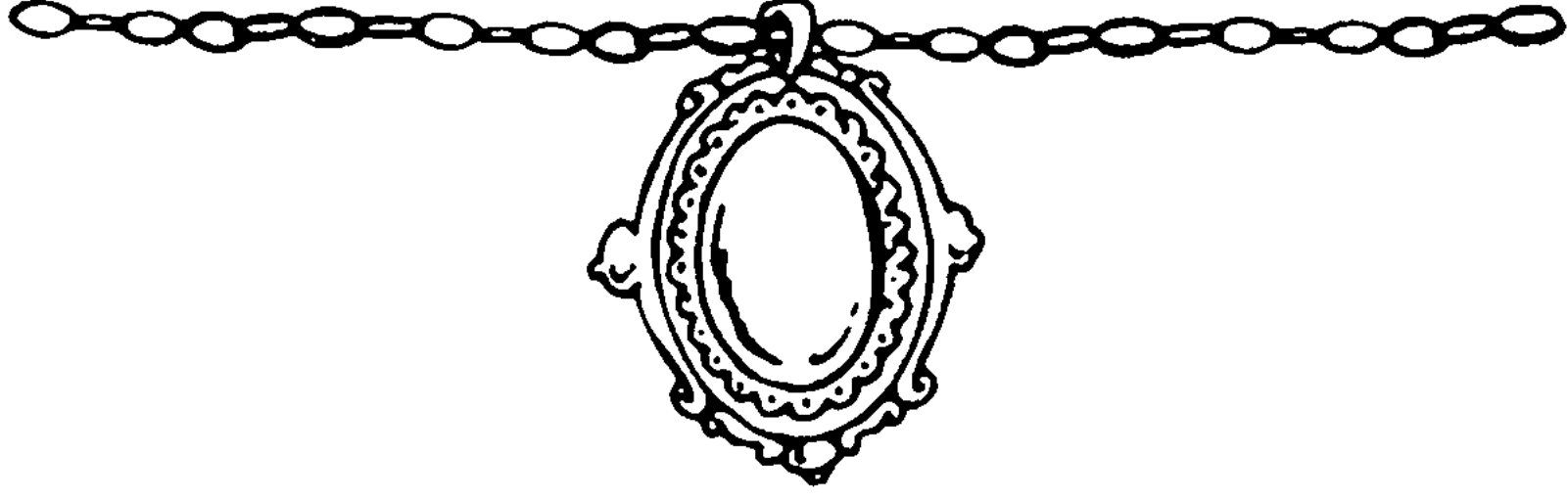
“Eve gidiyorum,” dedi. “Yarın görüşürüz. Adliyedeki gö-
rüşme sırasında orada olmak istiyorum.”

“Tamaamdır.”

Josie karakolu arkasında bırakıp buzdolabının en üst ra-
fında onu bekleyen Wild Turkey şişesinin hayalini kurarak
–çünkü seksten sonra gelen en iyi şey buydu– Denton'ın sakin
sokaklarında yol aldı fakat garaj yoluna girer girmez bir terslik
olduğunu anladı. Yatak odasının penceresinden yayılan altın
rengi ışık karanlıkta parlıyordu.

Evinde biri vardı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

JOSIE - DOKUZ YAŞINDA

“**B**elinda,” dedi Lisette tuhaf ve doğallıktan yoksun bir sesle. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum, Lisette? Çocuğumu almaya geldim.”

Lisette, Josie’ye baktı ve Josie bir adım gerileyerek babaannesinin arkasına saklandı. “Çat kapı mı? Tek kelime bile etmeden onu buraya bıraktın, Belinda. Aylar oldu. Neredeyse okullar başladığından beri bende!”

Josie’nin annesi gözlerini devirdi. “Ne olmuş yani? O benim çocuğum.” Bir elini Josie’ye uzattı. “Hadi gidelim, JoJo.”

“Belinda, bu geliş gidişler Josie için iyi değil. Çocuğun istikrara ihtiyacı var.”

“Kes sesini, Lisette, tamam mı? Sana ne düşündüğünü soran olmadı.”

Lisette’in sesi öfkeden titredi. “Bana ne düşündüğümü sormana gerek yok. Çocuk yetiştirmekten her sıkıldığında kızı kapımın önüne bırakıp gidiyorsun. Bu da söz hakkım olduğu anlamına gelir. Ben onun babaannesiyim. Onu seviyorum. Burada kalmasını istiyorum.”

“Ben de onun annesiyim. Ve canım ne isterse onu yaparım. Hadi, JoJo. Gidelim dedim.”

Lisette kımıldamadı. Josie’yle annesinin arasına âdeta duvar olmuştu. “Burada keyfi yerinde, Belinda. Notları yükseldi, mutlu. Okulda arkadaş edindi. Bırak burada kalsın.”

“Lanet olsun, Lisette. Çocuğumu bana ver.”

“Beni dinle, lütfen. Bu ders yılını burada, benim yanımda tamamlamasına izin ver.”

Josie’nin annesi tek elini incecik beline koyup Lisette’e gözlerini kısarak baktı. “Hayır dedim. Şimdi kızımı alıyorum ve eve gidiyoruz.”

“Belinda, lütfen.”

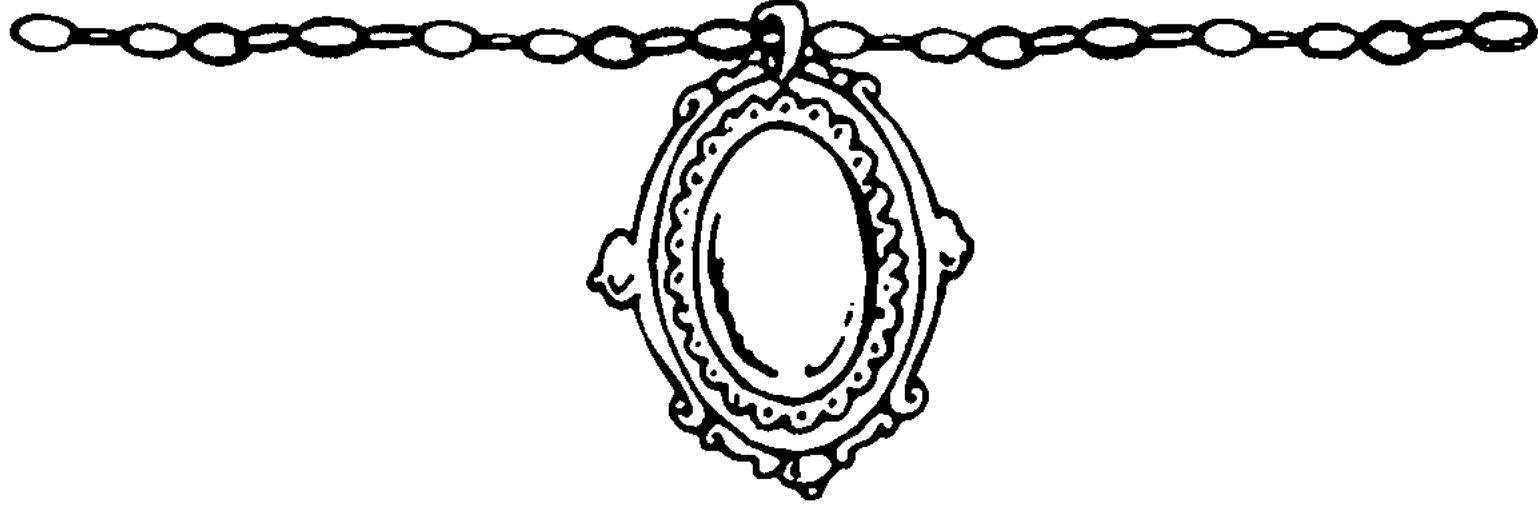
“Tepemin tasını attırma, sürtük. Yoksa bir daha yüzünü bile göremezsin.”

Josie paten sahasındaki partiye gidemeyeceğini ancak o anda anladı. Kadınlar didişirlerken Josie de kafasında hesap kitap yapıyordu. Annesi zaman zaman babaannesinin isteklerini kabul ederdi fakat bu çok nadir ve aralıklı olurdu. Josie bu defa annesinin galip geleceğini biliyordu. Koyu mavi gözlerindeki kor gibi bakışlardan ve vücudunun keskin kenar misali kaskatı duruşundan anlıyordu bunu. Josie’yi alıp o eski, pis kokulu konteynere götürecek, yine bir başına o karanlık dolaba kapatacaktı. Onu açlığa mahkûm edecek, gece gündüz demeden konteynere gelip giden özel arkadaşlarının seslerine maruz bırakacaktı. Josie diğer çocukların yaptıklarını yapabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Arkadaş edinebileceğini sanmakla aptallık etmişti. Şimdi sınıfındaki herkes paten partisinden bahsedecekti. Onun dışındaki herkes. Daha doğrusu ona hep iyi davranan Ray adındaki şu çocukla Josie dışındaki herkes. Yine dışlanacaktı fakat bu defa babaannesi onu teselli edemeyecekti. Gözleri yaşlarla doldu ancak Josie onları bastırmayı başardı. Lisette bir elini Josie’nin koluna koydu ama Josie bunun hiçbir faydası olmayacağını biliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Lisette. “İyi. Onu götürebilirsin ama en azından arkadaşının doğum günü partisine gitmesine izin ver. Biz de şimdi oraya gidiyorduk.” Lisette ona elindeki hediye paketini gösterdi. “Hediye bile aldım. En fazla birkaç saat sürer. Onu partiye götürür, sonrasında da sana bırakırım.”

Ne var ki Josie’nin annesi Lisette’i bir kenara itekleyip Josie’yi dirseğinin yukarısından sımsıkı tuttuğu gibi eşiğin diğer tarafına çekti. “Aptal çocuğun tekinin verdiği doğum günü partisi zerre kadar umurumda değil. Hadi gidelim, JoJo. Sana gelince, Lisette, kızımın hayatıyla ilgili karar verme hakkını kendinde nasıl gördüğünü bilmiyorum. Onu asla benden alamayacaksın. Onu almana izin vermeyeceğim. Bunu sakın aklından çıkarma.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie hırsızlık ihbarında bulunduktan sonra sokağın karşısındaki komşusunun büyük meşe ağacının altına park etti. Kurşungeçirmez yeleğini Escape'inin arkasından çıkarıp üstüne geçirdikten sonra Glock'unu kontrol etti. Ardından karanlıkta fark edilmeyeceğine güvenerek evinin etrafında sessizce iki tur attı. Hareket sensörlerinin yerini adı gibi bildiğinden hepsinden itinayla uzak durdu. Daha ilk turda, evindeki kişinin mutfak pencerelerinin birinden girdiğini anladı.

Öfke içinde fokurduyor, yanı başında çalkalanan anksiyeteyle cenk ediyordu. Evindeki kimdi? İçeride ne yapıyordu? Özel alanına yabancıların girdiğini, eşyalarına dokunduğunu düşünmek bile tecavüze uğramış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ray onu terk ettikten sonra evi kendi parasıyla satın almıştı. Kocaman ve havadardı, ayrıca gün ışığını içeri buyur eden bir sürü penceresi vardı – içinde büyüdüğü tabuttan farksız konteynerin tam tersiydi. Bu evde yalnızca iyi anıları vardı. Onu korkutmaktan hiç vazgeçmeyen bir dünyadaki yegâne güvenli yeri, yegâne sığınağıydı. Yahut bu geceye kadar öyleydi.

Önden üniformalı iki ekibin, hemen arkalarından da Noah'nın kendi aracıyla gelmesi üzerine Josie daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Kurşungeçirmez yeleğini çoktan giymiş olan Noah si-

lahını kontrol edip üniformalı memurlara peşinden gelmelerini işaret ederek Josie'ye koştu. Escape'in arkasında toplaşıp kafa kafaya verdiler ve Josie'nin talimatlarını dinlediler. "Biri önden, diğeri arkadan olmak üzere iki giriş noktası var. Arka cephedeki tel kapı içeriden kilitli, o nedenle oradan sessizce içeri girmek mümkün değil. Fail ya da failler arka tarafa bakan bir mutfak penceresinden girmiş. Kaç kişi olduklarını ya da silahlı olup olmadıklarını bilmiyorum. Hiçbir şey duyamadım. Lütfen çok dikkatli olun." Josie'nin uzattığı anahtarlığı Noah havada kaptı. "Önden anahtarla gireceğiz. Teğmen Fraley ve ben birinci ekip olacağız, siz de ikinci ekip olacaksınız. Siz ikiniz burada durup evi göz hapsine alın. Teğmen, yanında defter var mı?"

Noah arka cebinden katlanmış bir defter çıkardı, üniformalı memurlardan biri de bir kalem uzattı ve Josie evinin planını çalakalem çiziverdi. "Buranın lambası yanıyor," dedi yatak odasını temsil eden kareyi parmağıyla işaret ederek. "Fraley ve ben bu taraftan gideceğiz, siz ikiniz de şuradan gideceksiniz; zemin katı kolağan ettikten sonra ikinci kata çıkıp bu koridordan ilerleyeceğiz."

Hepsi başarıyla onayladı.

Peşlerinde üniformalı memurlarından ikisi ve yanında Noah'yla ön kapıya doğru temkinli adımlarla ilerlerken adrenalin Josie'nin bütün damarlarını istila etti. Bunu şimdiye dek onlarca defa yapmıştı fakat kendi evine hiç böyle girdiği olmamıştı. Bir kez daha korku zihninde öne çıktı.

"Patron." Noah'nın fısıltısı düşüncelerini böldü.

Odaklanması gerekiyordu. Bu, soyguncuların hâlâ içeride olabileceği sıradan bir evdi. Böyle bakmak zorundaydı. Bir eliyle Noah'nın omzunu kavradığı esnada Noah anahtarı kilide soktu. Kapının çıt çıkarmadan savrularak açılmasıyla eşikten geçerek iki ekibe ayrıldılar ve zemin katı sessizce kolağan ettikten sonra basamakların önünde buluşup birbirlerine temiz işareti yaptılar. İlk katta kimse yoktu.

Merdivenden çıkarlarken Josie'nin kulağına insan sesleri çalındı, anlayabildiği kadarıyla iki kişiydiler. Noah da aynı sonuca varmış olacaktı ki elini kaldırıp işaret ve orta parmağıyla iki yaptı, ardından işaret parmağını koridorun sonundaki kapıya, yani Josie'nin yatak odasının kapısına doğrulttu. Kapı çerçevesinden incecik bir ışık sızıyordu.

Konuşanlar erkekti. “Hey, bizimki geri gelecek mi?”

“I-ıh. İstedliğini aldığını söyledi. Şimdi biz buranın canına okuyup kirişi kıracağız. Dedğine göre o sürtüğün eve uğradığı bile yokmuş.”

Ana yatak odasıyla aralarında üç boş oda vardı: banyo, misafir odası ve Josie'nin ofis niyetine kullandığı, gözetleme araçlarıyla dolu oda. Çıt çıkarmadan odaların her birini el fenerleriyle kontrol ettiler fakat hepsi karanlık ve boştu. Nihayet Noah kapıya vardı ve diğerleri onun arkasına geçtiler. Josie'nin kalbi tekledi. Harekete geçmelerini işaret etmesiyle paldır küldür içeri dalıp silahlarıyla odayı tarayarak, “Kıpırdamayın! Polis! Eller yukarı! Yere yatın!” diye bağırdılar.

Eşofman altı ve kapüşonlu giymiş iki delikanlı da neye uğradığını şaşırdı. Biri elinde kırmızı spreyci boya kutusuyla Josie'nin yatağının üstüne çıkmış, yatak başlığının arkasındaki duvara kocaman harflerle S, Ü, R ve T yazmıştı. Josie sonraki iki harfin muhtemelen Ü ve K olduğunu tahmin etti. Odanın diğer ucundaki genç ise komodininin çekmecelerini tek tek çekip içindekileri yerlere saçmıştı. Polisleri görünce ânında ellerini havaya kaldırdı. Yatağın tepesindekiyse spreyci kutusunu elinden atıp yataktan aşağı atlamaya yeltendi fakat dengesini kaybedince yüzüstü halıya çakıldı. Üniformalı polisler saniyeler içinde ikisini de kelepçelemiş, karakola götürülmeye hazır hâle getirmişti. İki delikanlıya da hakları okundu fakat tepeden tırnağa arandıklarında ikisinin de üstünden Josie'ye ait bir şey çıkmadı.

“Hey, dostum,” dedi Sprey Kutusu, polislerden biri tarafından koridora doğru iteklendiğinde. “Kafamı çarptım. Biraz dikkatli mi olsan?”

Polis memuru hiçbir şey söylemedi ve onlar evden yaka paça çıkarılırken Josie’nin son duyduğu, öbür oğlanın berikine sesini kesmesini söylemesi oldu. Josie silahı elinde öylece sallanırken durup odasının her santimine göz gezdirdi. Diğer duvarlardan birine spreyci boyayla KALTAK yazılmıştı. Yastıklarının çoğu deşilip parçalanmış, elyafları avuç avuç etrafa saçılmıştı. Kıyafetleri gardırobundan çıkarılıp yerlere atılmıştı. Şifonyerleri repetaklak edilmişti, o esnada kırılan baş ucu lambaları ne hikmetse hâlâ yandığından enkaza birbirinden tuhaf gölgeler düşürüyordu. Mücevher kutusunun parçaları komodininin üstünde duruyordu.

Alelacele oraya gidip mücevher kutusundan geriye kalanları karıştırmaya başladı. “Ah, Tanrım,” diye fısıldadı.

Noah elini omzuna koydu. “Patron,” dedi, “Bence olay yeri incelemeyi çağırmalıyız. Koridorda duyduğumu sen de duydun, öyle değil mi? Onlarla birlikte çalışan biri daha vardı. Daha sonra gelip eksik bir şey olup olmadığına bakarsın.”

“Mücevherlerim,” dedi Josie. Pek fazla takısı yoktu ama yıllar içinde küpelerden, kolyelerden ve bilekliklerden ibaret küçük bir koleksiyonu olmuştu. Babaannesinin ve ilişkileri süresince eski kocası Ray’le nişanlısı Luke’un ona aldığı hediyeler. Özel günler için kendine aldığı parçalar. Çoğunun eksikliğini hissetmezdi belki fakat gerçekten değer verdiği üç mücevher vardı.

“Alyansım,” dedi boğulurcasına. “Luke’un nişan yüzüğü ve liseden mezun olduğumuzda Ray’in bana verdiği pırlanta kolye. Gitmişler.”

Kendini komodininin üstüne saçılmış koyu renkli ahşap parçalarına bakmaktan alamıyordu. Mücevher kutusunun kilidi bile yoktu. Hâliyle kırmasalar da olurdu ama yine de kırmışlardı. Neden? Bu kadar hiddet nedendi? Evin geri kalanına el

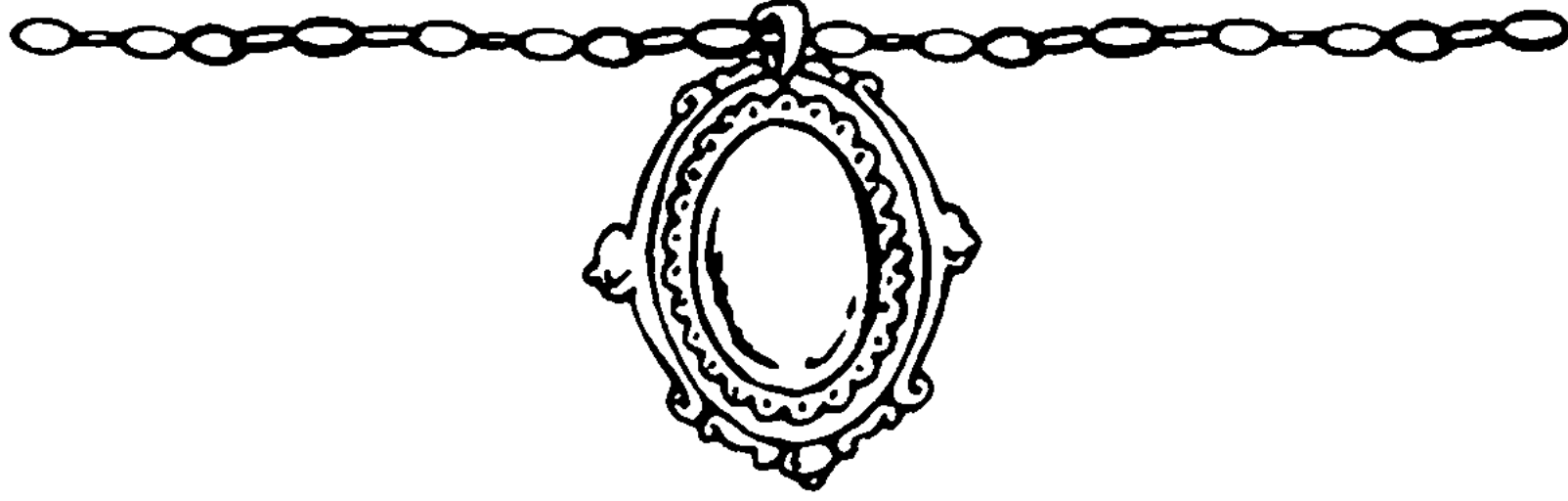
sürülmemiştir. Neden evin en sevdiği odasını mahvetmişlerdi? Mücevherlerine ne yapmışlardı?

“O küçük pisliklere günlerini göstereceğim,” deyiverdi Josie. Ve nihayet dönüp Noah’ya baktı.

Noah’nın suratında sıkıntılı bir ifade vardı. Josie, Noah’nın onu teselli etmekle işini yapmak arasında kaldığını fark etti çünkü Josie’nin ondan evvela işini yapmasını isteyeceğini biliyordu. Josie silahını kılıfına yerleştirdi fakat öylece dikilip Noah’ya baktı ve çareyi, etrafındaki dağınıklık yerine onun yüzüne odaklanmakta buldu. Noah onu nazikçe dirseğinden tutup odadan çıkardı.

“Bu meseleyi kökünden çözeceğiz, Patron,” dedi Noah merdivenden inerlerken. Dudakları Josie’nin kulağına o kadar yakındı ki Josie adamın nefesini saçlarında hissedebiliyordu. “Söz veriyorum.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIE - ON YAŞINDA

Ayak sesleri bölge mahkemesinin koridorlarında yankılanarak büyüyordu. Josie annesinin arkasından yürüyor, annesinin zoruyla giydiği sert, kahverengi eteğin altından soğuk hava giriyordu. Josie bir su sebilinin başında durdu ve açgözlülükle suya abandı çünkü annesinin ona bir tane yapıştırıp acele etmesini söylemesi an meselesiydi. Fakat beklediği olmadı. Halka açık bir yerde, resmî işlerin görüldüğü adliyedeydiler. Her yer griydi ve yetişkinler insana böceğe bakar gibi bakıyorlardı.

“JoJo,” dedi annesi tatlı tatlı gülümseyerek. “Acele et, tatlım.”

Josie annesinin sözcüklerinin altındaki tehditkârlığı duyabilen yegâne insan olduğunun farkındaydı. Başını önüne eğerek onu çift kanatlı, geniş, ahşap bir kapıya kadar takip etti. Bu kapı, duvar diplerine Josie’nin hayatı boyunca görmediği kadar çok kitapla dolu kitaplıklar yerleştirilmiş kocaman bir odaya açıldı. Odanın tam ortasında devasa bir masa duruyordu. Masanın önüne sıra sıra sandalyeler dizilmişti. İki bölüme ayrılmışlardı ve babaannesi yanında Josie’nin tanımadığı bir adamla bunlardan birinde oturuyordu.

Josie annesinin peşinden odanın derinliklerine doğru yürürken babaannesi uzandı ve annesi ters ters bakarken Josie'yi sımsıkı kucakladı. "Dediğimi sakın unutma," diye fısıldadı Josie'nin kulağına. Sonra da onu bıraktı.

Josie'nin göğsünde toplu iğne başı kadar bir korku baş gösterdi. Nasıl unutabilirdi?

Babaannesi aylar önce –paten sahasındaki o partiyi kaçırdıklarında– Josie'nin annesine velayet davası açmaya karar vermişti. Bunun üzerine Josie sonu gelmeyen görüşmelere, ardı arkası kesilmeyen randevulara ve dürüstçe cevaplayamayacağını bildiği sorular soran bir sürü sıkıcı yetişkine katlanmak zorunda kalmıştı. Hatta bir keresinde psikologla görüşmesi bile gerekmişti. Elbette hiçbirinin anlamadığı şey, Josie yetkililerle görüşmek zorunda bırakıldıkça annesinin kapalı kapılar ardında her zamankinden daha öfkeli ve acımasız olduğuydu. Josie'nin vücudunda iz bırakmamaya dikkat ediyordu fakat ona elini sürmesine gerek yoktu çünkü gardırobun kızını ne kadar korkuttuğunu iyi biliyordu. Josie o karanlık hücrede geçirdiği sürenin peyderpey uzamasına Ray'in dolaba saklaması için ona verdiği sırt çantası sayesinde tahammül edebiliyordu. İçinde fener, yedek pil, ilk Harry Potter kitabının kenarları kıvrılmış bir kopyası, bir Stretch Armstrong bebeği ve birkaç tahıl barı vardı. Josie geceliğinin içinde korkudan ve soğuktan tir tir titreyerek sonsuz gecenin sona ermesini beklerken Ray'in yanında olduğunu hayal etmeyi seviyordu.

Velayet savaşının tek iyi yanı annesinin ara ara Lisette'le vakit geçirmesine izin vermek zorunda kalmasıydı. Bu, annesi açısından tamamen stratejik bir hamleydi. Josie bir keresinde annesinin avukatının, mahkemeye yazdığı dilekçede Lisette'in onu geçimsiz, kötü kalpli ve kindar bir kadın olarak tanımladığını söylediğine kulak misafiri olmuştu. Dediğine göre Josie'nin babaannesiyle zaman geçirmesine izin verirse Lisette'in iddialarını çürütmüş olurdu. Fakat Josie, Lisette'le her buluş-

tuğunda annesinin ona yaptıklarıyla ilgili sorguya çekiliyordu. Lisette, Josie'nin, annesinin yaptıklarını asla itiraf etmeyeceğini anladığında onu gerçeği söylesen sonsuza dek birlikte yaşayabileceklerine ikna etmeye çalışmıştı.

"Josie, bu çok önemli," demişti. "Yargıca annenin sana ne yaptığını anlatmak zorundasın. Cesur davranıp gerçeği söylersen bütün hayatın değişecek. Ondan korktuğunu biliyorum ama sana bundan böyle korkmak zorunda olmadığını söylüyorum. Sana yardım edebilirim. Seni koruyabilirim fakat bunun için gerçeği söylemen gerek."

Ne var ki Josie kimsenin ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Ne cennetteki babasının, ne babaannesinin, ne okuldaki öğretmenlerin, ne görüştüğü psikoloğun ne de içeri girip herkesle tokalaşmaya başlayan yargıcın.

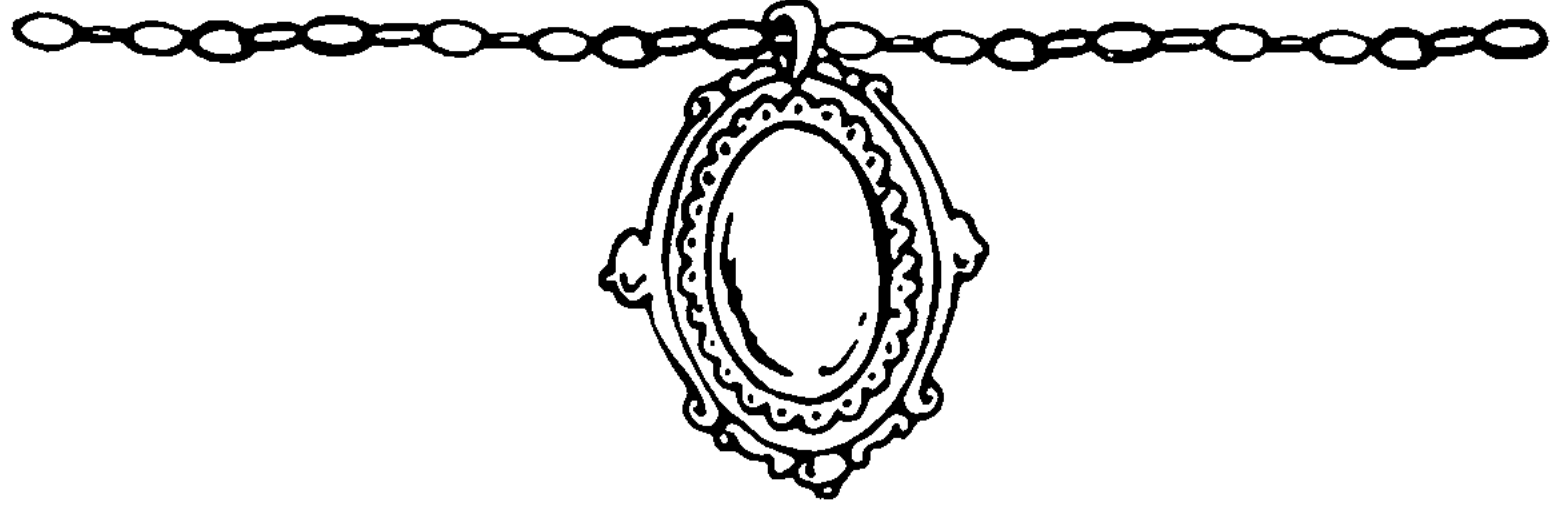
Josie annesinin yanına oturup gerginlikten bacaklarını sallamaya başladı. Elini üstündeki hırkanın cebine atıp Ray'ın verdiği Disney figürünü avucunun içine aldı. Ray önceki gün evlerinin arasındaki ormanlık alanda buluştuklarında *Uyuyan Güzel*'deki minik iyilik perisini zorla eline tutuşturmuştu. "Sende dursun," demişti. "Belki gerçek bir iyilik perisi gelir ve seni kurtarır."

Josie şimdi onu sıkıca kavradı ve etrafındaki yetişkinler yerine avucundaki acıya odaklandı. En ciddi ses tonlarını takınmış, sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşup duruyorlardı. Annesine kimse söz geçiremezdi. Josie on yaşında olabilirdi ama aptal değildi.

"Bayan Matson," dedi yargıç. "Josie Matson."

Annesi ona doğru eğilip koluna hafifçe dokunarak Josie'nin kulağına bir tehdit fısıldadı: "Uslu kız olma vakti geldi, JoJo. Hadi bakalım."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie karakoldaki izleme kabininde oturmuş, evinde tutuklanan delikanlılardan birini gösteren geniş, kapalı devre televizyona bakıyordu. Masada, elinin altında hiç dokunulmamış bir fincan kahve duruyordu. Kendini uyuşmuş ve yorgun hissediyordu. Akli yabancıların altını üstüne getirdiği yatak odasına, kırdığı cama, evine girip sığınağını ihlal ettikleri düşüncesine kayıp duruyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Gretchen elinde gıcır gıcır bir dosyayla içeri girdi.

“Bu Austin Jacks. On dokuz yaşında. Geçen sene Denton East’ten mezun olmuş, o zamandan beri de etliye sütlüye pek karışmamış. Bir fast-food restoranında yarı zamanlı çalışıyor. Geçen sene uyuşturucu madde bulundurmaktan gözaltına alınmış ama suçlamalar düşürülmüş.”

“Lloyd Todd’la bir bağlantısı var mı?”

“Bulabildiğimiz kadarıyla yok.”

“Peki ya diğeri?” diye sordu Josie.

“Ian Colton. Henüz reşit değil. On altı yaşında. Annesiyle babası gelene kadar nezarete kalacak. Denton East’te üçüncü sınıfta. Sabıkası yok. Hiç tutuklanmamış. Jacks’le aynı yerde çalışıyor. Oradan tanışıyorlar.”

Josie, Ian Colton'la konuşabileceklerinden şüpheliydi. Annesiyle babası gelir gelmez bir avukat çağıracaktı ve avukat, Josie'nin ekibinin Ian'a soru sormasına izin verse de oğlana sorulan soruların hiçbirine yanıt vermemesini tembihleyecekti. Hep aynı nakarattı.

"Bu işte başka kimin parmağı olduğunu öğrenmek açısından tek şansımız bu çocuk," dedi Josie ekranı işaret ederek. Ekranda, Austin Jacks sandalyesinde kıpırdandı. Topuklarıyla yerde huzursuz bir ritim tutturmuştu. Başparmağındaki şeytan tırnağını dişleriyle çekiştirirken diğer eliyle kayısı tüyünden farksız kısa sarı saçlarını bir ileri bir geri okşuyordu.

"Noah içeri giriyor," diye yanıtladı Gretchen kendine bir sandalye çekip Josie'nin yanına oturarak.

Saniyeler geçtikçe oğlanın kıvrınmasını, hareketlerinin git-tikçe daha telaşlı bir hâl almasını izlediler. On beş dakika sonra Noah sorgu odasına girip masanın üstünden Austin'e ezilmiş bir sigara paketi uzattı. Delikanlı sigarayı ânında kaparken Noah'ın elinde aniden bir çakmak belirdi. Oğlanın sigarasını yaktıktan sonra çakmağı gerisin geri cebine atıp duvara yaslandı. Austin sigarasından birbiri ardına derin nefesler alıp keyiften gözlerini yumarak ciğerlerini dumanla doldurdu. Telaşlı hareketleri azıcık yavaşladı ama hâlâ pek sakinleşmiş sayılmazdı.

Noah ona haklarını tekrar okudu ve Austin hepsini anladığını onayladı. Avukat istemediğinden Noah doğrudan konuya girdi. "Bu gecenin erken saatlerinde tutuklandığın evin kime ait olduğunu biliyor musun?"

Oğlan omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir kadın polisin miymiş neymiş. Umurumda değil."

"Orada ne işin vardı?"

Austin sigarasının dumanını Noah'nın bulunduğu tarafa doğru üfledi. "Sence? Bunu anlamak için illa bilim adamı olmaya gerek yok."

“Sen ve Ian oraya şu bahsettiğin kadın polisin evini soy-maya gittiniz ama sizi tutukladığımızda üstünüzden o kadına ait hiçbir şey çıkmadı. Bunu nasıl açıklıyorsun?”

Delikanlı bakışlarını kaçırarak odada Noah’dan başka her yere baktı. “Bizi hiçbir şey alamadan enselediniz, dostum.”

Noah masaya doğru bir adım attı. “Mücevherleri kayıp.”

Austin’in dizleri masanın altında zıplayıp duruyordu. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Orada senden başka kim vardı?”

Delikanlı bir kere daha omuz silkti. “Kim olduğunu bili-yorsun, onu da tutukladınız.”

Noah iki avucunu birden masaya koyarak çocuğa doğru eğildi. “Üçüncü bir erkek daha olduğunu biliyoruz, Austin. Geldi, mücevherleri aldı ve evin altını üstüne getirmeniz için Ian’la seni orada bıraktı. Kim o?”

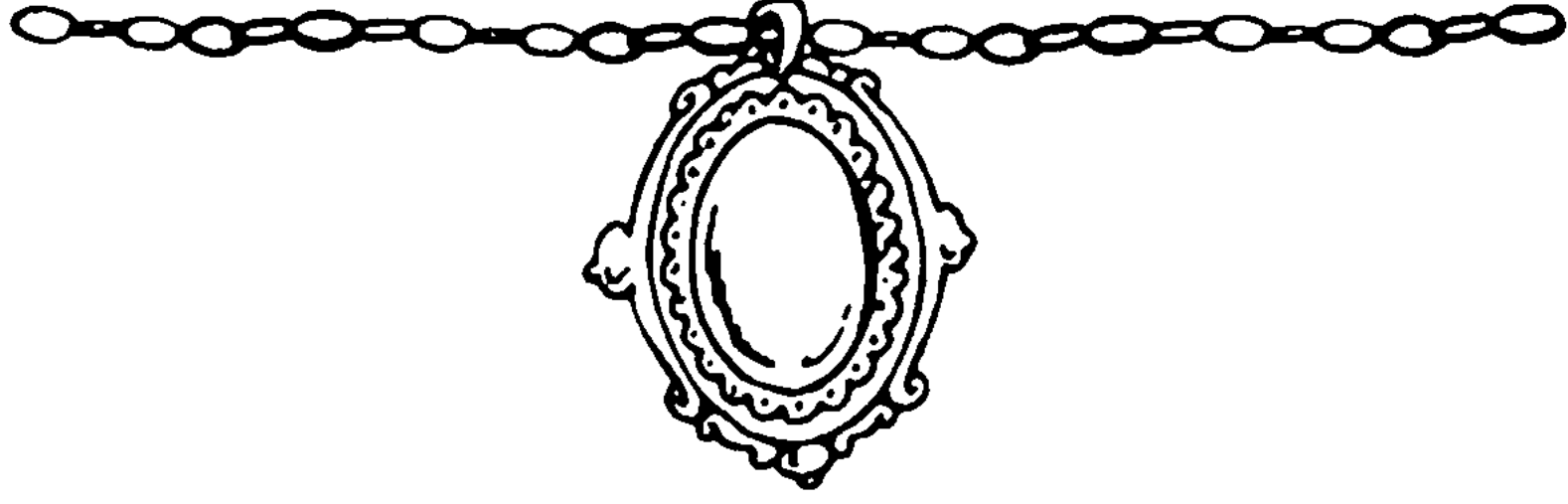
Austin’in suratında hafif bir gülümseme belirir gibi olsa da saniyesinde kayboldu. Sigarasını Noah’nın yanında getirdiği kül tablasında söndürüp ellerini kucağında kenetledi. “Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Noah iç geçirdi. “Öyle olsun. Mutfak penceresinden parmak izi alacağız. Örnekleri sistemde aratmamız pek uzun sürmez. Tabii Ian önce davranıp bizi zahmetten kurtarırsa işler değişir. Çocuğun korkudan resmen ödü kopmuş. Eminim o da annesiyle babası da üçüncü fail hakkında vereceği bilgiler karşılığında savcılığın suçlamaları hafifletme teklifine balıklama atlayacaktır. Ne yapalım... artık sen de bok yoluna gidersin.”

Noah hiç tereddüt etmeden arkasını dönüp odadan çıkarak Austin’i orada ağız beş karış açık vaziyette bırakıverdi. Oğlanın sivilceden görünmeyen teni anbean sararıp soluyordu.

On dakika sonra kameranın karşısında durmuş, kollarını sallıyordu. “Hey dostum, geri dön,” diye seslendi. “Sana söy-leyecek bir şeyim var.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

JOSIE - ON YAŞINDA

Josie olduğu yerde donakalmıştı. Derken bir el onu yargıcın masasına doğru itekleyiverdi ve Josie ayaklarını sürüye sürüye masanın dibine kadar geldi.

“Küçük hanım,” dedi yargıç, “şimdi sana birtakım sorular soracağım ve sorularıma olabildiğince doğru cevaplar vermeni istiyorum. Anlıyor musun?”

Josie başıyla onayladı. Annesinin akkor bir lazer ışınından farksız bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Kadın etrafta başka yetişkinler olduğundan gülümsemeyi sürdürse de Josie annesinin gözündeki o parıltıyı görmüştü; annesiyle eve gitmekten başka çaresi yoktu. Aynı zamanda şu anda ağzından çıkacakların onun için işleri iyileştirebileceği gibi çok daha beter bir hâle sokabileceğinin de farkındaydı.

Hâliyle yalan söyledi.

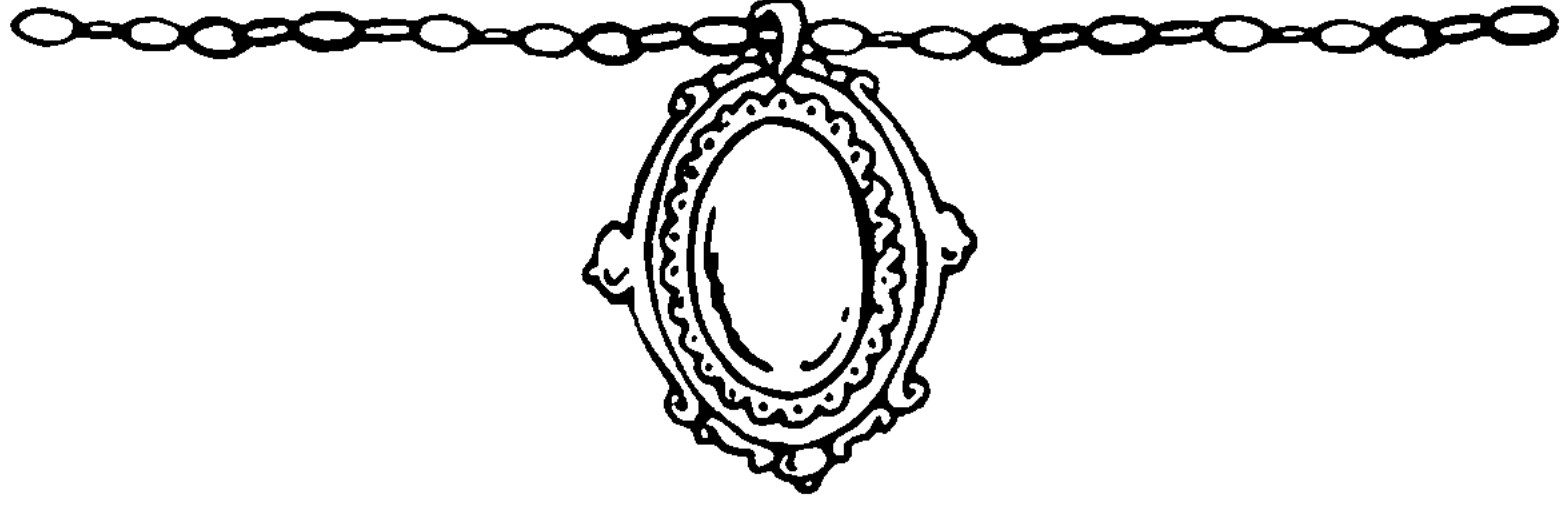
Dudaklarından patır patır dökülen her yalandan Lisette yanında biraz daha çöktü. Vicdan azabı genzinde kekremsi bir tat bıraktığından bakışlarını babaannesinden kaçırıp Josie’nin inkârları karşısında yüzü giderek parlayan annesine odaklandı.

Beklendiği gibi yargıç Josie'nin annesiyle eve dönmesine hükmetti fakat Lisette'in onu ziyaret etme hakkı olacaktı. Yargıcın odasından çıkmalarından evvel Lisette, Josie'yi sıkıca kucakladı ve Josie babaannesinin dudaklarını bir kez daha kulağına yaklaştırdığını hissetti. "Pes etmeyeceğim, Josie. Seni ondan alacağım. Söz veriyorum."

Lisette onu bıraktığında Josie gözyaşlarına ket vurdu ve plastik iyilik perisinin sivri şapkasının ucunu avucuna sertçe bastırarak ona cesurca gülümsedi. "Sorun değil, babaanne," dedi Lisette'e. "İyi olacağım."

Bir yalan daha.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Noah ecel terleri döksün diye Austin Jacks'i biraz bekletti. Josie delikanlının zıplayan bir örümcek misali düz duvara tırmanmaya başlamasını beklerken odanın kapısı açıldı ve Noah başını içeri uzattı. "Böğüren sen miydin?" diye sordu.

Austin önünde dikildiği kamerayı işaret etti. "Evet, bendim. Beni izleyen kimse yok mu?"

"Epey meşgulüz, Bay Jacks. Memurlarımı arkadaşın Ian gibi konuşmaya niyetli tanıklara tahsis etmem gerekiyor. Ne istiyorsun? Tuvalet mi gideceksin?"

"Ian'la konuştunuz mu?"

"Şu anda sorguda, yani evet," dedi Noah odadan çıkmaya davranarak.

"Köprü altındaki heriften bahsetti mi?" dedi Austin.

Noah bir an bile tereddüt etmedi. "Evet ama adamın adını bilmediğini söylüyor."

"Çünkü adını hiç söylemedi," diye yanıtladı Austin. "O... köprü altındaki adam işte."

Josie, Denton'daki Susquehanna Nehri üstünde sadece iki köprü olduğunu biliyordu ve bunlardan yalnızca bir tanesi evsizlerin sığınabileceği ve uyuşturucu ticareti yapılabilecek kadar alan ve mahremiyet sunuyordu. Bunu Noah da biliyordu.

“Austin,” dedi Noah sabırla, “o köprünün altında birden fazla adam var. Yoksa orayı haftada bir basmadığımızı mı sanıyorsun?”

Oğlan iki eliyle kafa derisini ovuşturdu. “Tipini tarif edebilirim. Bir ressam falan getirirsen o herifin resmini çizdirebilirim. Var ya, işte. Televizyondaki gibi.”

Josie’nin yanında oturan Gretchen güldü. Herkes karakolda işlerin televizyonda gördükleri gibi yürüdüğünü sanırdı fakat polis ressamı gibi şeyler için para gerekirdi. Bir sürü para. Hiçbir karakolun alelade bir soygun vakasına harcayamayacağı kadar çok para. Evine girilen kişi polis şefi bile olsa.

Noah odaya girip kapıyı arkasından kapadı ve Austin’e oturmasını işaret etti. Oğlanın gerginliğinden artık bütün sandalye zangırdıyordu. “Adam hakkında bildiklerini anlatmakla başlamaya ne dersin? Adım adım ilerleyelim.”

Austin pislik içindeki tırnaklarını kemirmeye başladı. “Bana yardım edeceksin, değil mi? Savcılıkta falan?”

“Tabii ki. Suçlamaların hafifletilmesi için savcıyla konuşabilirim.”

Austin’in gözleri öfkeyle parıldadı. “Suçlamaların hafifletilmesi için mi? Hadi ama, dostum. Beni buradan çıkarabilirsin. Hem hiçbir şey yapmadım ki. Benim fikrim bile değildi.”

Noah rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “En iyi ihtimalle hakkındaki suçlamaların hafifletilmesini sağlayabilirim, Austin. Kararı veren ben değilim. Neticede evine girdiğiniz şu kadın polis Josie Quinn.”

Austin’in ağzı ardına kadar açıldı. “Polis şefi mi? Sürekli haberlere çıkan şu seksi polis yani?”

“Ah, evet. Zaten bir tane şefimiz var.”

“Siktir.”

“Şimdi neden arada kaldığımı anlıyor musun? Sana yardım etmek istiyorum ama elim kolum bağlı. Tabii Lloyd Todd veya suç ortakları hakkında bildiğin bir şey varsa işler değişir.”

Bir an için Austin'in kaşları çatıldı. "Kim?"

"Lloyd Todd," diye tekrarladı Noah ağır ağır.

Austin'in alnındaki çizgiler derinleşti. "Geçen ay tutukladığınız şu azılı uyuşturucu satıcısı mı? Todd Müteahhitlik?"

Noah başıyla onayladı.

"Lloyd Todd'la işim olmaz," dedi Austin. "Hiç olmadı."

Noah sıkılmış gibi parmaklarıyla masada ritim tutturdu. "Todd'un çetesinden birine ne dersin? Onu içeri tıktığımızdan beri kudurmuş gibiler. Bu işi yapmanı isteyen onun yordakçılarından biri miydi?"

Austin kafasını iki yana salladı. "Yok, dostum. Söyledim ya. Benim Lloyd Todd'la işim olmaz. O işlere bulaşmaya hiç niyetim yok. Sonuçta günün birinde üniversiteye gitmek falan istiyorum. Çetesindekiler boğazlarına kadar boka batmış durumda. Lloyd Todd onları resmen parmağında oynatıyor."

"Evet, biliyoruz. Peki ya köprü altındaki şu adam? Todd namına mı çalışıyor?"

"Sanmıyorum. Todd'un adamlarıyla konuştuğunu hiç görmedim. Orada yalnız, o kadarından eminim."

"Onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Austin teni pembeleşene kadar yanaklarını ovuşturduktan sonra, "Suçlamaların hafifletileceğinde anlaştık, değil mi? Ne bilmek istiyorsun?" dedi nihayet.

"Anlaştık," dedi Noah. "Ne biliyorsan anlat."

"Moruğun teki, dostum. Yani acayip yaşlı."

"Aşağı yukarı kaç yaşındadır?"

"Bilmiyorum, ellilerinde ya da altmışlarında olsa gerek."

Josie'nin yanında Gretchen uzun uzun iç geçirdi. "Ellinin *acayip yaşlı* sayıldığını öğrendiğim iyi oldu."

Josie, Gretchen'in çocuğun taklidini yapışına güldü.

"Tam bir kemik torbası," diyerek konuşmayı sürdürdü Austin. "Demek istediğim... o herifin kafası gidik. Lloyd Todd'un kafadan kontak tipleri yanına yaklaştırmadığını bilirsin. Onun

namına çalışmak için zehir gibi olman gerek. Neyse, bence o herif köprü altında yaşıyor. Yaz kış aynı eski yeşil ceketini giyiyor.”

Noah gözlerini kıstı. “Bu adam hakkında bilgi sahibi olmadığını sanıyordum. Meğer onu bayağı tanıyormuşsun.”

Austin sandalyesinde çöktü. “Hadi ama, dostum. Şimdi de beni başka bir şeyden mi içeri tıkmaya çalışıyorsun? Evet, Ian’la birlikte sık sık nehir kenarına ineriz, ne olmuş yani?”

“Uyuşturucu almak için,” dedi Noah boşluğu doldurarak.

“Ağzımdan öyle bir laf çıkmadı. Sen o herif hakkında ne bildiğimi sordun, ben de sana bildiklerimi anlatıyorum.”

“Pekâlâ. Ellilerinde ya da almışlarında, çok zayıf, yeşil ceketli...”

“Pislikten keçeleşmiş ak saçları var. Bir de en aşağı yirmi yıllık gibi görünen eski bir çift iş botu giyiyor.”

“Adını bilmiyor musun?”

Austin kafasını iki yana salladı. “Orada karşılaştığın insanların... isimlerini sormazsın. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Makul. Nasıl oldu da o evi soymaya kalkıştın?”

Austin parmaklarını ardına kadar açtığı elini göğsüne götürdü. “Soymaya mı kalkıştım? Dostum, o evi soymak gibi bir niyetim yoktu. Polis şefini neden soyayım? Bu onun fikriydi.”

“Kimin?”

“Köprü altındaki adamın. Ara sıra ondan ıvır zıvır alırsın, anlarsın ya?”

“İvır zıvır derken?” diye sordu Noah.

“İvır zıvır işte. İlla bilmek zorunda mısın? Sana söylersem beni tutuklamazsın, değil mi?”

Noah iç çekti. “Sadece soygun hakkında bildiklerinle ilgileniyorum. O heriften ne aldığın zerre kadar bile umurumda değil, tamam mı?”

“Tamam tamam. Bu heriften otuydu, hapıydı derken sık sık bok püsür bir şeyler alıyorduk. Yani Ian’la ben. Fakat borcumuzu ödemekte biraz gecikmiştik, anlayacağın onun için

bir iş yaparsak borcumuzu kapatıp üstüne biraz daha mal alabileceğimizi söyledi.”

“Bu teklifte bulunan o muydu?”

“Evet, öyleydi. Çocuk oynacağı olacağını söyledi. Bizimle eve gelecekti, hep beraber içeri girecektik, sonra da birkaç parça eşya alıp evin altını üstüne getirecektik. Ama orada hiçbir şey yoktu, anlarsın ya? O herif aradığını bulamadı. Ne elektronik eşyalarla ilgileniyordu ne de diğerleriyle. Sonra mücevherleriyle parasını yatak odasına saklamış olabileceğini söyledi. Biz de gidip oraya baktık.”

“Sprey boyayı kim getirdi?”

“O getirdi. Duvarlara çirkin şeyler yazmamızı söyledi.”

“O hâlde *sürtük* ve *kaltak* sizin fikrinizdi, öyle mi?”

Austin kızarıp bozardı. “Hayır, dostum. Bizim fikrimiz değildi. O karıyı, pardon... yani şefi tanımıyorduk bile. Çirkinle neyi kastettiğini sordum adama. O da *sürtük*, *kaltak* falan gibi şeyler yazmamızı söyledi. *Karılar kendilerine sürtükle ya da kaltak denmesinden hoşlanmaz*, dedi.”

Noah derin bir iç geçirdi. “Kadınlar kendilerine karı denmesinden de hoşlanmaz.”

Austin başını aşağı yukarı salladı. “Hey, dostum, o kadarını biliyoruz herhâlde.”

Josie’nin yanında Gretchen başını önüne düşürdü. “Aman ne ilerleme,” diye mırıldandı.

“Bu adam Ian’la ikinizden o şeyleri yapmanızı neden istediğini hiç söyledi mi?” diye sordu Noah çocuğa.

“Hayır. O kadına bir garezi olduğunu düşündük. İçeride insanlar ya da kocaman bir köpek falan varsa oraya hayatta girmeyiz dediğimizde bize kadının polis olduğunu, yalnız yaşadığını ve nadiren eve uğradığını söyledi. Neyse. Üçümüz birlikte yatak odasına girdik, mücevherleri bulduk ve herif çekip gitti. İşimiz bittiğinde güya bizimle buluşacaktı. Ian hiçbir yere gitmemesini çünkü yakalanacak olursak bütün suçun üstümüze kalacağını

söylediğinde, *Belki geri gelirim*, dedi ama geri gelmeyeceğini adımız gibi biliyorduk.”

Noah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Daha sonra nerede buluşacaktınız?”

“Köprünün altında. Başka nerede olacak?”

Josie kafasını iki yana salladı. “Tanrım, bu çocuk aptalın önde gideni.”

“Başka türlü o adamın emellerine alet olmazdı,” dedi Gretchen ona hak vererek.

“Sence yalan mı söylüyor?” diye sordu Josie. “Köprü altındaki şu adam hakkında?”

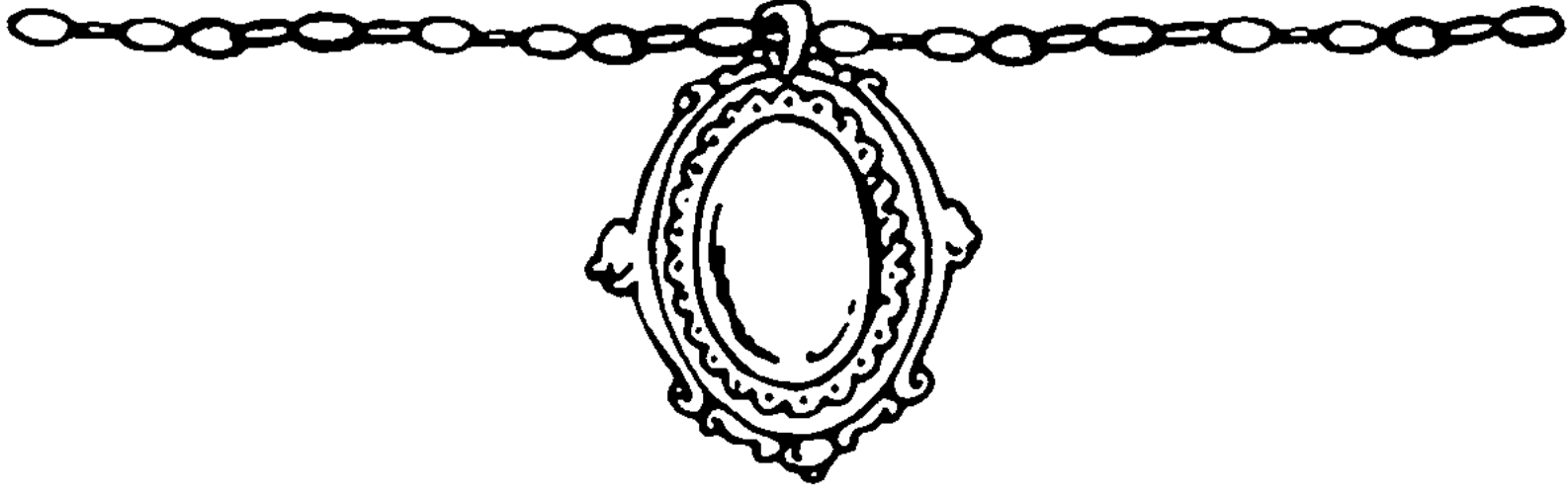
“Evde duyduklarınızdan birinin daha bu işte parmağı olduğunu biliyoruz. Birini mi koruyorlar yoksa şu torbacı hakkında doğruyu mu söylüyor kestirmesi zor. Ama öğrenmenin bir yolu var.”

“Onu köprü altında bulamayacağız,” dedi Josie.

“Muhtemelen evet,” dedi Gretchen. “Fakat iyi bir başlangıç noktası. Üniformalı ekiplerden birkaçını yanıma alıp oraya gideceğim. Gelişmeleri bildiririm.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ON BİR YAŞINDA

Annesinin küçük, mavi Chevette'i gözden çıkarılmış oyuncak bir araba misali konteynerin önünde duruyordu. Sağ ön tekerleği patladığından o tarafa doğru çökmüştü. İçki dükkânından ayrılırlarken annesi parlak kırmızı bir Mustang'e vurduğundan arabanın tamponunda kırmızı izler vardı. Kazanın üstünden iki gün geçmişti ama Josie'nin boynu hâlâ ağrıyordu.

Ödevleri mutfak masasının üstüne yayılmıştı. Kesirler. Josie kesirlerden nefret ediyordu. Onları dördüncü sınıfta görmeye başlamışlardı fakat hâlâ ustalaşamamıştı. Annesi mutfakla oturma odası arasında volta atıyor, sokak kapısının önünden her geçişinde durup arabanın hâline bakarak alçak sesle bir küfür savuruyordu.

Josie bir arabanın iki konteyner aşağıdaki büyük çukurdan sarsılarak geçtiğini duydu ve ardından annesinin çarptığı kırmızı Mustang gelip Chevette'in yanında durdu. Josie mutfak penceresinden baktığında arabanın sol tarafı boyunca uzanan kalın iz dışında aracın ayna gibi parladığını gördü. Derken Mustang'den bir adam indi ve elindeki sigara izmaritini çimenlere atarak konteynerlerinin kapısına doğru yürümeye koyuldu.

Uzun, ince ve yaşlıcaydı ama Josie'nin babaannesi kadar yaşlı değildi. Eskimiş mavi beyzbol şapkasının arkasından cansız kahverengi saçlar görünüyordu. Beyaz tişörtünün yenleri kesilip atıldığından Josie'nin bir şeye benzetemediği, rengi solmuş siyah dövmelele bezeli dal gibi kolları ortadaydı. Uzun, bombeli bir burnu ve üst dudağını olduğu gibi kaplayan gür bir bıyığı vardı. Eski kot pantolonu lekeliydi ve çizmelerinden birinin burnu delinmişti.

Kapıyı çaldığında çıkan ses bütün konteynerde yankılandı. Josie'nin annesi mutfakla oturma odası arasında donup kalmıştı. Parmağını dudaklarına götürerek Josie'ye ses çıkarmamasını işaret etti. Adam kapıya birbiri ardına yumruklar indirirken kımıldamadan beklediler. Dakikalar geçti. Derken adam bağırmaya başladı. "İçeride olduğunu biliyorum, lanet olası. Aç şu kapıyı. Bu işten paçayı sıyıramayacaksın. Arabama çarpıp kaçtın."

Adam pes edecek gibi değildi. Bir yandan kapıyı yumruklarken diğer yandan bağırmayı sürdürüyordu. "Kim olduğunu biliyorum, Belinda Rose. İçki dükkânındaki kadın seni tanıyor. Bana senin hakkında bildiği her şeyi anlattı. Şimdi dışarı çık yoksa polisi arayacağım."

Bunun üzerine Josie'nin annesi kapıya doğru ürkekçe birkaç adım attı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Sana on saniye veriyorum," diye kükredi adam. "On saniye içinde dışarı çıktın çıktın. Çıkmazsan gidip polis getireceğim."

Josie'nin annesi kapıyı açtı. "Tamam, tamam," dedi. "İşte buradayım."

"Burada böyle sap gibi dikilecek miyim yoksa beni içeri davet etmeyi düşünüyor musun? Arabamı mahvettikten sonra en azından bir içki ikram edersin herhâlde."

Josie'nin annesi gözlerini devirip kenara çekilerek adamı içeri aldı. "Arabamı pek mahvetmiş sayılmam."

Adam oturma odasının ortasında durup etrafa göz gezdirdi ve Josie'yi görünce sırıttı. "Selam, tatlı şey."

Josie elini kaldırıp isteksizce salladı. Annesi bulaşıklıktan bir bardak kapıp o gün içki dükkânından satın aldığı votkadan doldurdu. Bardağı adamın eline tutuşturmasıyla adamın votkayı tek dikişte içip bardağı geri vermesi bir oldu. Josie'nin annesi bir elini beline koyup adama baktı. "Ne istiyorsun?"

Adam yine gülümsedi. "Sence? Arabama boya yapılması gerek ve masrafımı sen karşılayacaksın."

"Öyle mi? Nasıl olacakmış o? Sigortam bile yok ki."

Adam bir kahkaha patlattı. Bakışları önce Josie'ye, sonra tekrar Josie'nin annesine kaydı. "Olsa şaşardım zaten."

"Ne kadar tutar?" diye sordu annesi.

Adam açık duran sokak kapısından Mustang'e baktı. "Böyle bir güzellik için mi? En az beş yüz."

"Beş yüz dolar mı?" diye bağırdı annesi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Azıcık boya için mi?"

"Tatlım, bu gördüğün 1965 model bir Mustang GT. Klasik bir araba. Onu toparlamak yıllarımı aldı."

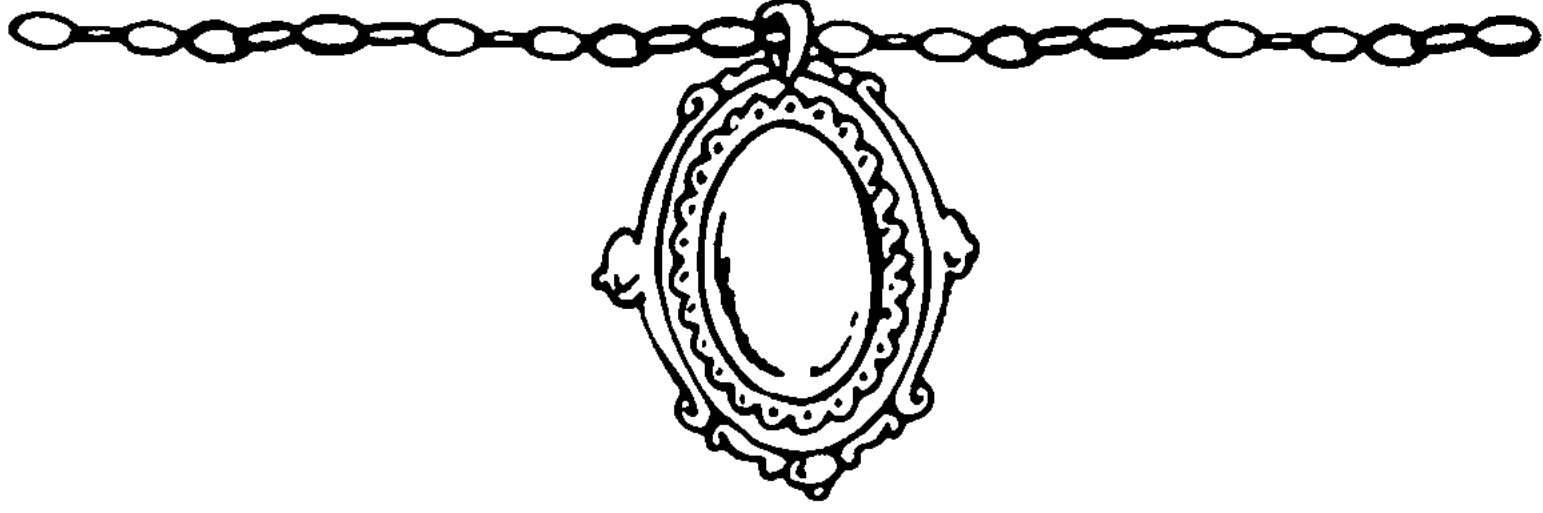
Josie'nin annesi iç geçirip ellerini havaya kaldırdı. "Beş yüz dolarım yok. Bir hafta sonra tekrar gel, belki o zamana kadar üç beş bi' şey bulup buluştururum."

Adam gidip kanepeye oturdu. "Buraya ödeme planı yapmaya gelmedim. Az önce de dediğim gibi eğer gidersem polislerle geri gelirim."

Annesi adamın peşinden gidip bacaklarının arasında diki-lerek ona yukarıdan baktı. "Polisin kimseye faydası yok," dedi. "Onları karıştırma. Bu mesele seninle benim aramda."

Adam kollarını kanepenin arkasına atıp eskiden beri tanı-şıyorlarmış gibi gülümsedi. "Öyle mi diyorsun?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Tam da Josie'nin tahmin ettiği gibi, Austin'in tarif ettiği adam köprü altında değildi. Gretchen onu tanıyan üç beş kişi buldu fakat onun hakkında tek bildikleri adının Zeke olduğuydu. Buradan pek bir yere varamazlardı. Josie, Zeke adında birini tanıımıyordu ve torbacının onunla ne alıp veremediği olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu; özellikle de Austin'in dediği gibi Lloyd Todd'la herhangi bir münasebeti yoksa. Delikanlıların kayıt işlemlerini tamamlaması için Noah'yı karakolda bırakarak hasar tespiti yapmak ve temizliğe başlamak üzere eve geri döndü. Ön kapıdan girdi ve elektrik düğmelerine basa basa zemin katta ağır adımlarla dolaştı. Alt kata neredeyse hiç dokunulmamıştı. Her şey bıraktığı yerdeydi, öyle ki eve birinin girdiğini anlamak imkânsızdı. Ama Josie biliyordu. Evin artık farklı bir havası vardı; daha boş, daha soğuktu. Sanki bir şey eksik gibiydi ve Josie onu geri alıp alamayacağını bilmiyordu.

O delikanlılar elleri kelepçeli bir şekilde yatak odasından çıkarıldığından beri bastırıldığı huzursuzluğun ve öfkenin mutfağın kırık penceresini görünce depreşeceğini bildiğinden mutfak lambasını yakmadan önce tereddüt etti. Eve dönüş yolu boyunca aklında tek bir şey vardı: Giriş noktası. Cam faillerce kırılmış, evi açık ve savunmasız hâle gelmişti. Josie pencereyi

tamir ettirene kadar dileyen o duymadan içeri girebilirdi. Tabii bir de tamir masrafı vardı.

Mutfak lambası titreyerek yandığı anda Josie'nin nefesi tılandı. Büyük, kalın bir ahşap panelin pencere kasasına çakılmasıyla açıklık kapatılmıştı. Olay yerlerini temizlemek veya pencerelere tahta çakmak Denton Polis Teşkilatı'nın sorumluluklarından değildi fakat ekibi Josie için bunu yapmıştı. Pencerenin kenarına kadar gidip sağlam olup olmadığına baktı. Elini ahşaba bastırıp da milim yerinden kıpırdatamayınca şükranla gözleri doldu. Basamakları ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktı. Yatak odası derlenip toparlanmış, şifonyerleri eski hâline getirilmiş, baş ucu lambaları olabildiğince tamir edilmişti. Elyaflar toplanmış, yırtık yastık kılıfları özenle katlanarak yatağının ayak ucuna bırakılmıştı. Biri çamurlu çarşafları çıkarıp onları da katlamıştı. Mücevher kutusunun kırık parçaları bile itinayla komodininin üstüne dizilmişti. Çekmeceleri geri takılmış komodinin başına geçtiğinde kıyafetlerinin de katlanarak çekmecelere yerleştirildiğini gördü. Sonra halıya baktı; süpürülmüştü. Eşyalarının çoğunun değiştirilmesi gerekiyordu fakat odadaki her şey temiz ve düzenliydi. Derli toplu odayı lekeleyen tek şey, ona duvarlardan âdeta haykıran o pis, kırmızı kelimelerdi.

Yatağa çöktü ve gözyaşlarından yanan gözlerini sımsıkı yumdu. O anda, ceketinin cebindeki telefonu öttü. Noah'dan mesaj gelmişti. *Evinin önündeyim, yazıyordu. İçeri gelebilir miyim?*

Noah kapısının önünde bekliyor, elindeki kese kâğıdından iştah açıcı bir köfte ekmek kokusu geliyordu. "Tek lokma bile yemedin," dedi, Josie'nin yanından geçerek içeri girerken. Başıyla kese kâğıdını işaret ederek mutfığa yöneldi. "Bu saatte üniversitenin yanındaki mini markette sandviçten başka bir şey bulamadım. Muhtemelen acısı sonradan çıkar."

Josie mikrodalgadan saate baktı ve neredeyse üç olduğunu gördü. "Noah," dedi usulca. "Hiç zahmet etmeseydin..."

“Bence bir iki gün bende kalmalısın. Burayı tekrar hâle yola sokana kadar.” Başını bile kaldırmadan kese kâğıdının içinden çıkardıklarını mutfak masasına yerleştirmeye koyuldu. Koku güçlendikçe Josie’nin midesi açlıktan kasıldı. Noah haklıydı. Ağzına tek lokma bile koymamıştı. Dahası açlıktan ölüyordu.

“Gerek yok,” dedi Noah’ya.

Birlikte oturup yemeklerine gömüldüler. Josie normalde mini marketten satın alınmış bir sandviçi muhtemelen yavan bulurdu fakat o anda, peynir ve sosla kaplanmış köfteler şimdiye dek yediği en lezzetli şey gibi geldi. Noah, Josie’nin karnı doyana kadar bekledikten sonra şansını bir kez daha denedi.

“Yatağımı alabilirsin. Ben kanepede uyurum.”

“Ben iyiyim,” diye diretti Josie.

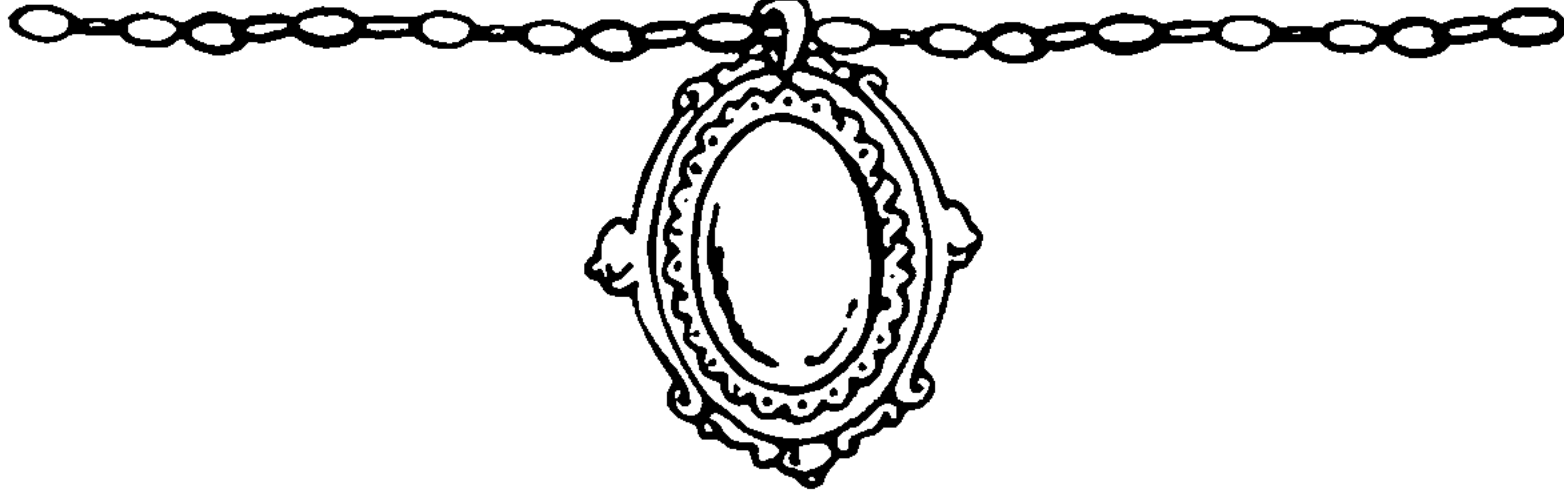
Noah tek kaşını kaldırdı. “Yani bu gece burada uyuyabileceğini mi söylüyorsun?”

Haklıydı.

“Yarın Belinda Rose vakasıyla ilgili yapacağınız şu görüşme için sizinle adliyeye gelmek istiyordum,” dedi Josie.

“O hâlde kesinlikle biraz uyumalısın. Bende kal, en azından bu gece.”

KIRKINCI BÖLÜM

JOSIE - ON BİR YAŞINDA

Josie annesinin beden dilinin değişmesini izledi. Vücudu gevşemiş, iğne ya da hap alacak parası olmadığında özel arkadaşlarına karşı kullandığı o yapmacık gülümsemesini takınmıştı. Adama biraz daha yaklaştı, artık bacakları adamın bacaklarının iç kısımlarına değiyordu. “Bence bu işi aramızda çözebiliriz, ne dersin?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu adam. “Takas gibi mi?”

Josie’nin annesi uzandı ve elini adamın uyluğundan yukarı, kemerine doğru kaydırды. “Onun gibi bir şey. Sana bir kıyak yapacağım, sonra da boya işini unutacağız. Böylelikle ödeşmiş olacağız.”

Adam kıkırdadı. “Ödeşmiş olacağız, ha?”

Annesi bacaklarını iki yana açarak adamın kucağına oturdu. Adam ellerini annesinin kalçasına attı ama gözleri annesinin omzunun üstünden mutfak masasında âdeta taş kesilmiş olan Josie’ye kaydı. Annesi adamın bakışlarını takip ederek Josie’ye baktı. Gerisin geri adama döndüğünde işaret parmağını kullanarak dikkatini tekrar kendi üzerine çekti. “Arka tarafa geçelim,” dedi.

Adamın ellerini aşağı indirip annesinin poposunu avuçladı ve kulağına eğilip bir şey fısıldadı. Annesi önce güldü, sonra adam başka bir şey daha fısıldadı. Josie'nin ne olduğunu anlayamadığı uzun bir tartışma geçti aralarında. Ardından annesi adamın kucağından kalktı, eviyedeki bardaklardan birini çalkaladı ve içini votkayla doldurdu. Josie annesiyle adamın annesinin yatak odasına çekilmelerini bekliyordu. Böylelikle ödevine odaklanabilecekti ama en olmayacak şey oldu ve önünde bir bardak votka belirdi. Annesi bardağı masanın üstünden Josie'nin burnunun dibine kadar itti. Adam kanepede pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“JoJo,” dedi annesi, “iç şunu.”

Josie annesine baktı. “Anne, ben içki içemem. Çocuklar içki içmez.”

Annesi işaret parmağının ucuyla bardağın ağzına pıt pıt vurdu. Josie adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Başını kaldırıp adama baktı fakat bu defa gülümsemesi farklıydı; resmen ağzının suları akıyordu. Josie'nin kalbi tekledi. Duvarlar sanki üstüne üstüne geliyordu.

“Ben senin annenim, yani ben ne dersem o olur,” dedi annesi. “Şimdi bunu içeceksin, sonra da bu beyefendiyle arka odaya geçeceksin.”

“A—arka odaya mı?” dedi Josie. Sesi çatladı.

Annesi gözlerini devirdi. “Evet, arka odaya. Benim odamı kullanabilirsiniz.”

“Kullanmak mı?”

Annesinin bardağı biraz daha itmesiyle içindeki sıvı çalkalanıp Josie'nin matematik ödevinin üstüne döküldü. Annesi sesini alçalttı. “Soru sorma, JoJo. Bu beyefendiyle arka odaya geçecek ve sana ne derse yapacaksın, anladın mı?”

Votka o kadar kötü kokuyordu ki Josie öğürdü. “Tanrı aşkına, JoJo,” diye söylendi annesi. Gidip buzdolabını karıştırarak bir kutu portakal suyu buldu. Birazını bardağa doldurarak

votkayı seyreltti. Portakal suyuna rağmen votka Josie'nin ağzıyla boğazını olduğu gibi yakıp dilinde tuhaf bir uyuşukluk bıraktı.

İlkinden sonra annesi Josie'ye zorla bir bardak daha içirdi. Josie'yi kolundan tuttuğu gibi sandalyesinden kaldırdığında oda dönmeye başladı. Josie'nin ayakları tutmuyordu. Fakat bunun votkadan mı yoksa adamın ona bakış şeklinden mi kaynaklandığını kestiremiyordu. Annesinin yatak odasının kapısı hem milyonlarca kilometre uzakta hem de rahatsız edici derecede yakındaydı.

Adamın dediğini yapmak istemiyordu. İçinden bir ses, annesinin erkeklerle yaptığı o iğrenç şeyleri yapmak isteyeceğini söylüyordu. Josie onları birçok kez görmüştü. Bazen annesi Josie'yi gardıroba kilitlemeyi ya da özel arkadaşlarıyla yatak odasına çekilmeyi unutacak kadar alkollü veya uyuşturucu etkisinde olurdu. Pek çok kez Josie mutfak masasında otururken soyunmaya başlamışlardı. Kimse onu fark etmemişti ve o da dikkat çekmekten korktuğundan yanlarından geçip de odasına gidememişti. Adamların annesine yaptığı şeyler acı verici ve ürkütücü görünüyordu.

"Anneciğim, istemiyorum," dedi Josie boğulurcasına.

"Kes sesini, JoJo." Annesi onu koridora doğru itekleyince Josie sendeledi ve düşmemek için koyu renk lambriyle kaplı duvara tutundu. Adam hemen arkasındaydı.

Josie adamın elini saçlarında hissedince irkildi. Adamın kahkahalarının sıcaklığını ensesinde hissedebiliyordu. "Rahatla, tatlı şey. Birazdan hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın."

Josie'nin midesi bulandı. Votka ve portakal suyu ağzına geliyordu. Adam çok yakındı. Fazla yakın. Vücudundan yayılan sıcaklık Josie'yi dört bir yandan kuşattı. Gözleri yaşardı. Derken adamın eli boynundan aşağı kaydı, omurgasını takip etti ve en nihayetinde parmaklarından birini Josie'nin şortunun beline taktı.

Josie bir kez daha sendeledi ve adamın parmağının takılı olduğu şort aşağı sıyrılarak mahrem yerlerini gözler önüne

serdi. Adam pes bir ıslık çaldı. “Bu eğlenceli olacak,” dedi. Bu sözler üzerine Josie’nin kalbi öyle hızlı çarpmaya başladı ki canı yandı. Gözlerini yumup elini yatak odasına açılan kapının koluna attı ve...

Birdenbire konteynerin kapısı güm diye açıldı ve adam geriye doğru sıçrayarak ellerini Josie’nin vücudundan çekti. Josie arkasına dönünce İğne’nin girişte öylece dikilmekte olduğunu gördü. İğne hiç kıpırdamadan önce annesine, sonra da Josie’yle adamın donakaldıkları yere baktı. Koridordaki adamı görünce koyu renk gözleri kısıldı. “Burada neler dönüyor?” diye sordu.

Bütün gözler Josie’nin annesine döndü. Josie bir an için annesinin gözlerinde korku görür gibi oldu. Ne var ki o korku yerini çabucak bir öfke parıltısına bıraktı. Annesi İğne’ye doğru bir adım attı. “Seni ilgilendirmez.”

Ama İğne olduğu yerde çakılı kaldı. Adamı işaret etti. “Bu herif de neyin nesi?”

Josie’nin annesi gözlerini devirdi. “Seni zerre kadar ilgilendirmez. Bir şey getirdin mi?”

İğne onu duymazdan geldi. “JoJo,” diye seslendi.

Josie hiçbir şey söylemedi. Korku votkanın tesiriyle de birleşince onu kifayetsiz bırakmıştı. Fakat İğne’ye gözleriyle yalvarıyordu.

“Hey,” diye terslendi annesi. “Sana işime karışmama—”

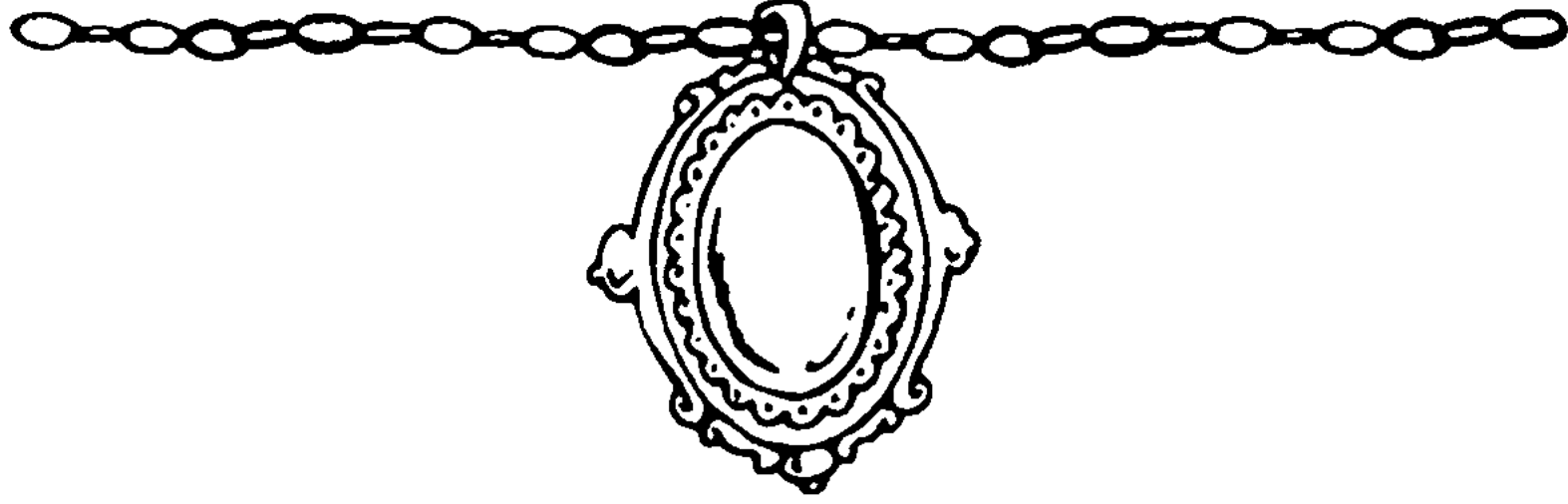
“Kes sesini,” dedi İğne. Bir elini Josie’ye uzattı. “JoJo, hadi, yanıma gel.”

Her nasılsa Josie ona doğru koşmayı başardı. İğne başının tepesine dokundu ve sonra kafasıyla sokak kapısını işaret etti. “Dışarı çıkıp biraz oyna.”

“Seni orospu çocuğu,” diye homurdandı annesi ama İğne ona aldırış etmeden Josie’yi kapıya doğru itekledi.

Josie, İğne’nin lafını ikiletmedi. Neredeyse yuvarlanarak kendini dışarı attı ve serin havada var gücüyle koşarak ormana daldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Josie derin uykusundan uyanıp çapaklı gözleriyle yabancısı olduğu odaya baktı. Açık mavi duvarlara, boydan boya çiziklerle dolu dört çekmeceli komodine ve komodinin üstünde duran erkek eşyalarına: elektrikli tıraş makinesi, parfüm, siyah bir cüzdan. Tabii bir de koku vardı. Nahoş değildi. Sadece farklıydı. Bunun Noah'nın kokusu olduğunu anladı. Uykunun pusu dağılırken Noah'nın yatağında doğrularak kulak kesildi. Alt kattan sesler geldiğini duyar gibi oldu. Yabancı bir yatakta yatmasına ve dün geceki olayın şokunu hâlâ üzerinden atamamış olmasına rağmen huzurlu bir uyku çekmişti. Bir kez daha etrafa bakınarak kendi yatak odasıyla kıyaslandığında ne kadar az ışık aldığını fark etti. Mobilyalar kullanışlı olsa da buraya altı ay önceki gelişinden beri Noah alt katı yeni, modern mobilyalarla ve ev aletleriyle donatmıştı. Evde hâlâ bekâr evlerine has o tamamlanmamışlık havası vardı ama eskisine göre çok daha davetkâr ve konforluydu.

O anda kapı tıklatıldı. Ne var ki Josie'nin cevap vermesine kalmadan Noah elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle içeri girdi. Josie'yi gördüğünde donakaldı. "Ah, özür dilerim. Sanırım, *Girebilirsin*, demeni beklemeliydim."

"Sorun değil," dedi Josie.

“Üstünü değiştiriyor olabilirdin,” dedi Noah. “Ben... öf! Gerçekten üzgünüm.”

Noah gerilemeye başlayınca Josie ayağa kalkıp kahveye uzandı. “Sorun değil,” dedi. “Gerçekten. Teşekkür ederim.”

Öylece ayakta durarak kahvesinden bir yudum aldıktan sonra aniden Ray’ın rengi atmış, eski Denton Polis Teşkilatı tişörtü ve eprimiş eşofman altıyla nasıl görüldüğünün farkına vardı. Kupayı şifonyerin üzerine bıraktı ve elleriyle saçlarını düzeltti. Kafasının arkasında eline kocaman bir saç yumağı geldi.

“Şey, sanırım banyonu kullanmam gerek,” dedi Josie.

Tam Noah’nın yanından geçecekken Noah da kapının önünden çekilmeye davranınca ikisi aynı tarafa kaydı. Birbirlerine yol vermeye çalıştıkları bu tuhaf dans bir süre devam etti fakat tek yapabildikleri göğüs göğüse gelmek oldu. Noah’nın tıraş sonrası losyonunun baş döndürücü kokusu Josie’nin burun deliklerini istila etti ve günün ilk konuşmasından önce dişlerini fırçalayacak zamanı olmadığına yandı.

“Pardon,” dedi Noah, sonunda odadan geri geri çıkarken. Solunu işaret etti. “Banyo şu tarafta.”

Josie dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. “Tamamdır. Teşekkürler.”

Duş aldı, dişlerini fırçaladı ve çabucak giyindi. Noah mutfakta domuz pastırmasıyla yumurtadan ibaret bir kahvaltı hazırlayıverdi. Oturup sessizce karınlarını doyurdular. Aralarındaki gerginlik ancak eski adliye çalışanıyla görüşmek için Gretchen’la buluşmak üzere evden çıktıklarında dağıldı. Emekli bölge mahkemesi kâtibi Alona Ortiz’in Bellewood’daki evine doğru yol alırlarken Josie önceki gece evinde yaşanan olaya odaklanmamak için elinden geleni yaptı.

Ortiz, Bellewood’un merkezindeki adliye yakınlarında, iki katlı bir tuğla evde oturuyordu. Verandası saksılarla çocuk oyuncaklarından geçilmiyordu. Ortiz kamburlaşmış omuzlarında el örgüsü bir şalla verandaya çıktığında onlara gülümseyip eliyle

yerdeki dağınıklığa işaret etti. “Torunlar,” diye açıkladı. “Küçük birer hortum gibiler. İçeri gelin, içeri gelin. Oturun lütfen.”

Oturma odası da tıpkı veranda gibi bitkilerle ve çocuk oyuncaklarıyla doluydu. Parlak renkli bloklar, aşınmış pelüş hayvanlar, plastik bir alet takımı ve son olarak, simli pembe ve mor elbiselerin yanı sıra çok sayıda ıslıl ıslıl taçla dolu kostüm sandığı. Gretchen kadınla ayaküstü hoşbeş ederken Josie ve Noah döşemeleri hayli aşınmış bordo rengi kanepede kendilerine oturacak yer buldular. Ortiz karşılarındaki televizyon koltuğuna oturup omuz hizasındaki gümüş rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Josie kadının altmışlarında olduğunu biliyordu fakat çok daha genç gösteriyordu. Dudaklarını âdeta paranteze alan derin gülme çizgileri haricinde zeytuni teni nispeten pürüzsüzdü.

“Üçünüz birden geldiğinize göre,” dedi, “önemli olmalı. Genç Belinda yine neler karıştırdı? Başı belada mı?”

Gretchen kanepenin kolçağına tünedi. “Bunu söylemekten büyük üzüntü duyuyorum, Bayan Ortiz fakat Belinda’nın 1984 yılında, muhtemelen ortadan kaybolduğu gün öldürüldüğüne inanıyoruz. İki hafta önce Denton’da kemiklerini bulduk.”

Bayan Ortiz’in dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Kahverengi gözlerini yere dikti. “Çok üzüldüm,” dedi kederle.

“Bize Belinda ve adliyedeki işi hakkında anlatabileceğiniz bir şey olup olmadığını merak ediyorduk,” dedi Josie.

Bayan Ortiz koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini karnının üstünde kavuşturdu. “Çok uzun zaman oldu fakat onu hatırlamıyor olsaydım size gelmenizi söylemezdim. O sarı bukleleri unutmak zor ama onu hatırlamamın esas nedeni epey cilveli olmasıydı. Ofiste bulunduğu dönemde ortalığın tozunu attırdı.”

“Adliyede ne yapıyordu?” diye sordu Noah.

“Ah, klasik işler. Çoğunlukla dosyalama, gidecek postaları hazırlama, kahve demliğini boş bırakmama. Yarı zamanlı bir işti. Bir başka kadınla birlikte adliyede kâtip olarak çalışıyorduk.

Gelip bize yardımcı olabilecek bir iki öğrenci bulmak amacıyla liseye gitmiştik. Epey aday çıktı fakat işi Belinda kaptı. Şen şakrak bir kızdı. İşiyile ilgili hiçbir sorun çıkarmadı. Yani tamam, biraz güvenilmezdi. Birkaç ay ortadan kaybolduktan sonra işe geri dönmesine izin vermememiz gerektiğini düşündüm fakat yardıma ihtiyacımız vardı ve o da işinde iyiydi. Dediğim gibi, işiyile ilgili hiç sorun yaşamadık.”

Josie öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Ama başka sorunlar yaşadınız?”

Bayan Ortiz zoraki gülümsedi. “Şey, sadece ben değil. Adliyede çok sayıda yargıç, birkaç bölge savcısı yardımcısı, birkaç tane de kamu avukatı görev yapıyordu. Hepsinin kendi personeli vardı ve Belinda’nın patronlarıyla flört etme tarzından pek hoşlanmıyorlardı.”

“Personel genellikle kadınlardan mı oluşuyordu?” diye sordu Noah.

Bayan Ortiz ona bilgiç bilgiç gülümsedi. “Seksenlerin başından bahsediyoruz, evlat. Yargıçlar ve avukatlar erkekti, personellerse kadındı. Yani evet, hepsi kadındı. Bence çoğu kıskançlıktan kuduruyordu. Belinda çok canlı ve enerjik bir genç kadındı, üstelik birçok erkeğin bakışlarını üzerine çekiyordu.”

“Belinda’nın o erkeklerden biriyle ilişkisi oldu mu?”

Bayan Ortiz kaşlarını çatı. “Daha reşit bile değildi,” dedi sanki bu ilişki ihtimalini ortadan kaldırırmış gibi.

“Peki, diğerlerinden daha çok flört ettiği biri var mıydı?” diye sordu Gretchen.

“Sanırım Yargıç Bowen’a epey ilgisi vardı.”

Bu isim Josie’ye bir yerden tanıdık geliyordu fakat kim olduğunu bir türlü çıkaramadı.

Gretchen defterine bir şeyler karaladı. “Yargıç Bowen, Belinda’nın ilgisine nasıl tepki verdi?”

Bayan Ortiz tek elini salladı. “Ah, bayılıyordu. Gerçi genç bir karısı olduğundan dikkatli davranmalıydı. Hem karısı da

adliyede çalışıyordu, üstelik sekreter olarak. Bu cilveleşme başlarda ikisinin arasında tartışmalara yol açtı ama sonra Bayan Bowen, Belinda'yla arkadaş oldu. Yaşları birbirine yakındı."

"Ne kadar yakın?" diye sordu Josie.

"Ah, şey, Bayan Bowen yalnızca yirmi yaşındaydı. O ve yargıç evlendiklerinde yer yerinden oynadı çünkü adam ondan on beş yaş büyüktü fakat kız reşitti ve âşık gibi görünüyorlardı."

"Evlendiklerinde Bayan Bowen kaç yaşındaydı?" diye sordu Noah.

"On sekiz," diye cevapladı Bayan Ortiz.

Noah tek kaşını kaldırarak Josie'ye baktı. Josie adamın aklından neler geçtiğini biliyordu. Kız on sekiz yaşında yargıçla evlendiyse demek ki görüşmeye başladıklarında reşit değildi. Bu da adamın genç kızlara teşne olabileceği anlamına geliyordu. Belinda adliyede işe başladıktan kısa süre sonra hamile kalmıştı. Bu göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tesadüftü.

"Bayan Bowen'ın adı neydi?" diye sordu Gretchen.

"Sophia."

"Bowenlar evliliklerini sürdürebildiler mi?" diye sordu Noah.

Bayan Ortiz başıyla onayladı. "Ah, evet. Yargıç Bowen on sene kadar önce kanserden vefat edene kadar sürdü. Tanrı'ya şükürler olsun ki çocukları çoktan büyümüştü. İki oğulları oldu."

"Belinda'nın hamile kaldığından haberiniz var mıydı?" diye sordu Gretchen esas meseleye dönerek.

Bayan Ortiz'in alnında birbirine paralel üç yatay çizgi belirdi. "Hamile mi? Belinda hiç hamile kalmadı ki. O daha çocuktu."

Belinda gebeliğini saklamakta gerçekten o kadar iyi miydi yoksa hayatındaki yetişkinler mi çok ilgisizdi, diye düşündü Josie. Bayan Ortiz'i biraz saf bulmuştu. Gerçi bu, işi gereği her gün gördükleri yüzünden epeyce kalaylanmış olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. "Belinda'nın Sophia Bowen'la arkadaş olduğunu söylediniz. Yakın olduğu başka biri var mıydı? Sırlarını paylaşabileceği biri?"

Bayan Ortiz düşünürken parmaklarından ikisiyle çenesine pıt pıt vurdu. “Temizlik şirketinden gelen genç bir hanım vardı. Öf, neydi adı?” Dudaklarını büzdü. Aradan saniyeler geçti. İç çekti. “Adını hatırlayamıyorum. Akşamüstleri ve akşamları temizliğe gelen şu temizlik şirketinde çalışıyordu. Şimdi düşünüyorum da galiba üçünün arasından su sızmiyordu. Onları arka tarafta sigara içerken veya kıkırdarken yakalardım. Sadece Belinda ve temizlikçi kız olsaydı kimse fark etmezdi ama Sophia... şey, insanlar bir yargıcın eşinin belli kalıplara göre davranmasını beklerlerdi. Hatta birkaç kez onu karşıma alıp okulu asmış bir ergen gibi davranmaması için ikaz ettim.”

“Temizlik şirketinin adını hatırlıyor musunuz?” diye sordu Josie.

“Hayır, ne yazık ki hatırlamıyorum.”

“Peki, bize Belinda’yla Sophia’nın birlikte takıldığı şu temizlikçi kız hakkında ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Noah. “Neye benziyordu?”

“Ah, çok güzeldi,” dedi Bayan Ortiz. “Neredeyse poposuna kadar gelen uzun, siyah saçları vardı. Mavi gözlüydü. Çok zayıftı. Belinda veya Sophia gibi değildi. Hayır, o temizlikçi kız incecikti.”

“Kaç yaşındaydı?”

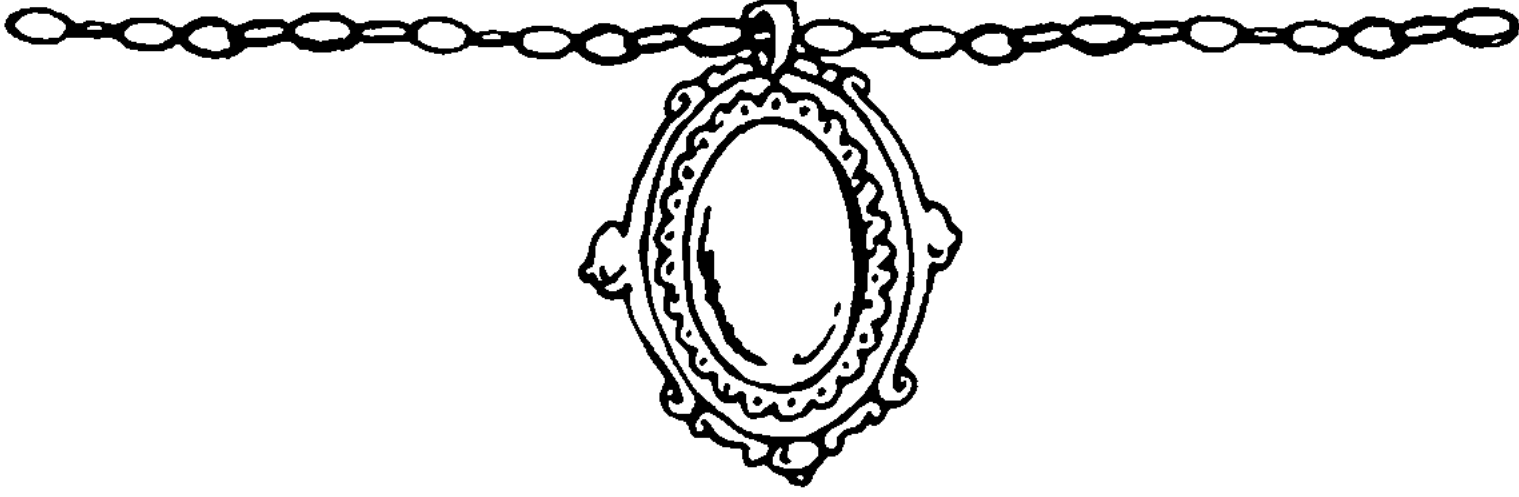
“Bilemiyorum, tatlım ama çok gençti. Taş çatlasın yirmilerindeydi.”

Josie, Noah’nın bakışlarını üzerinde hissetti ama ona bakmadı. Annesi Belinda’nın kimliğini çaldığında on sekiz yaşında sanılabilecek kadar gençti. Mavi gözlüydü ve siyah saçlarını asla toplamazdı. On dört yaşına bastığında Josie annesinden daha kiloluydu. Bunun uyuşturucu yüzünden olduğunu biliyordu. Annesi resmen uyuşturucuyla besleniyordu, neredeyse hiçbir şey yemezdi. Evlerinde yemek hiçbir zaman öncelikli olmamıştı. Josie, Noah’ya çabucak bir bakış attı ve gözleriyle anlaştılar. O olabilirdi. Noah başıyla belli belirsiz onayladı.

“Temizlik şirketinin kime ait olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Noah. “Ya da orada çalışan başka birinin adını?”

Bayan Ortiz başını iki yana salladı. “Üzgünüm, hatırlamıyorum. Onlarca yıl önce iflas ettiler. Belki sizinkilerden biri hatırlar? Bölgedeki karakolların temizlik ihalelerini de almışlardı. Farklı binalara farklı temizlik ekipleri gönderirlerdi ama şirketin adını öğrenmek işinizi göreceksen seksenlerin başlarında anlaşmalı oldukları karakolların birinden öğrenebilirsiniz.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Çavuş Dan LaMay elini seyrelmekte olan kır saçlarından geçirip başını ağır ağır iki yana salladı. “Temizlik şirketi mi?” dedi. “Seksenlerin başlarında?” Josie, Gretchen ve Noah ona bakarken biraz daha düşündü. LaMay teşkilattaki en yaşlı polis olmasının yanı sıra 1980’lerde orada olan yegâne kişiydi. Kariyeri boyunca dört polis şefinin geliş gidişine ve afili bir skandala şahit olmuştu. Ağrıyan dizi ve günden güne üniformasının sınırlarını biraz daha zorlayan göbeğiyle emeklilik yaşına yaklaşıyordu. Josie, karısının kanserle savaştığını ve kızının üniversitede okuduğunu bildiğinden maaşına da sağlık sigortasına da ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyordu. O yüzden onu işten çıkarmak yerine masa başına vermişti.

“Aklına gelecek en ufak şeyin bile faydası olur,” dedi Josie onu teşvik edercesine.

LaMay sol kulağının yukarısını kaşıdı. “Üzgünüm, Patron,” dedi. “Hatırlamıyorum. O zamanlar dışarıdan temizlik hizmeti alıp almadığımızı bile hatırlamıyorum. Hep devriyede dim. Akademiden yeni mezun olmuşum. Karakolda pek zaman geçirmiyordum.”

Josie iç çekip eliyle ofisinin kapısını işaret etti. “Yine de teşekkürler, Çavuş.”

LaMay ağır aksak kapıya doğru ilerledi ama eşiği geçmeden durdu. “Patron,” dedi, “belki üst kattan bir şey çıkar. Geçen sene eski bir vaka dosyasını almak için oraya çıkmam gerekti. 70'lere kadar giden kayıtlara rastladım, sadece kapanmış dosyalar değil, makbuzlar falan da vardı.”

Josie heyecanla sandalyesinden fırladı. “Hadi gidip bakalım,” dedi.

Denton Polis Teşkilatı'nın üçüncü katını nadiren kullanırlardı. Eski, tarihi binada asansör yoktu ve kimsenin durduk yere bir kat daha merdiven çıkmak istediği söylenemezdi, hâliyle ağırlıklı olarak depo niyetine kullanılıyordu. Josie buraya sadece birkaç kez çıkmıştı, onda da tek yaptığı tarih cemiyetinden gelen kadınların depodaki dolaplardan birine süslemeleri asmasına ve toplamasına yardım etmek olmuştu. Koridorlara yığılmış evrak kutuları daha önce hiç dikkatini çekmemişti ya da daha doğrusu, odalardan taşarak koridoru ele geçiren kutuların nedenli fazla olduğunu hiç fark etmemişti.

O, Noah ve Gretchen koridorlardan birinin ağzında durup alık alık kutu yığınlarına bakarken yanı başındaki Gretchen, “Burası Bellewood Polis Teşkilatı'nın depo odasından bile daha kötü,” dedi.

“Yangına davetiye çıkarmak diye buna derim,” dedi Noah.

“Bu kadar çok kapanmış dosyamız ve eski kaydımız var mı gerçekten?” diye sordu Josie.

Koridorda birkaç adım ilerlediler ve Josie ilk odanın kapısını savurarak açtı. Duvarlar boydan boya raflarla kaplıydı ve her birinin üstü, neredeyse bir parmak toz bağlamış kutularla doluydu.

“Şef Harris her şeyi saklamış,” dedi Noah.

“Görünüşe bakılırsa ondan öncekiler de,” dedi Josie.

Gretchen hapşırdı.

“Bence hiçbirinin eski evrakları düzenleyip gereksizleri öğütecek vakti olmamış,” diye açıkladı Noah.

Josie iç çekti. “Bu dağınıklığı toplamak için kimseye fazladan mesai yazmayacağımdan emin olabilirsiniz ama işimizin başımızdan aşkın olmadığı günlerde birkaç kişi ucundan başlasın, tamam mı?”

“Elbette,” dedi Noah.

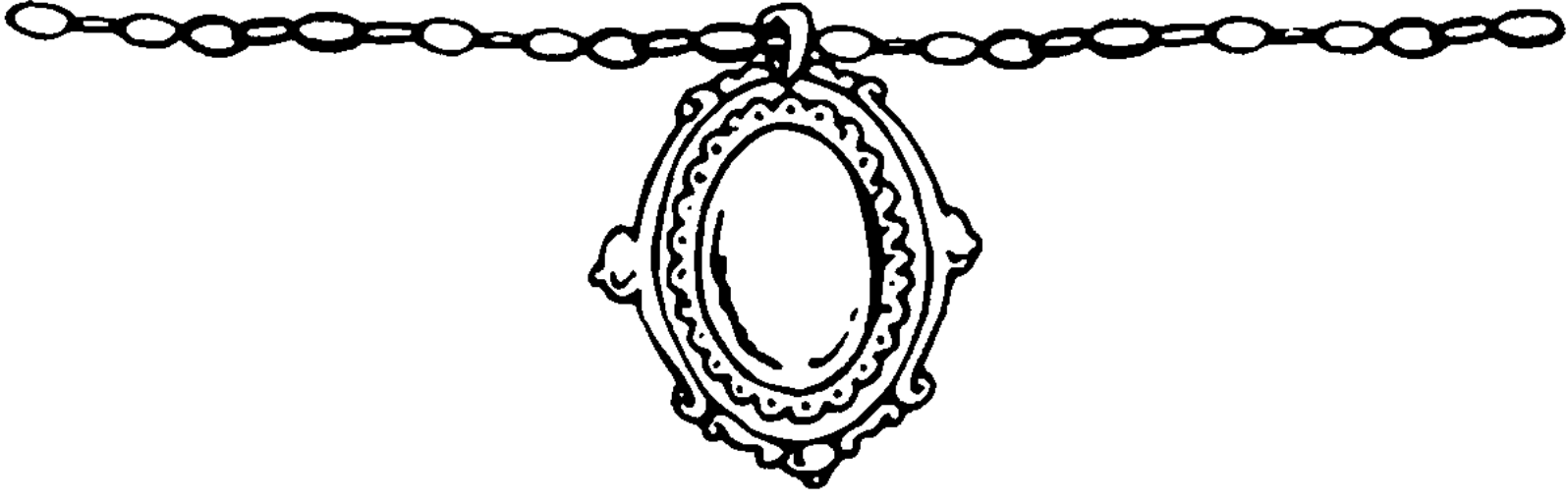
“Pekâlâ, bakalım neler bulabileceğiz.”

Ayrıldılar. Her biri başka bir odayı aldı ve 80’lerin ortalarına ait eski makbuzların ve sözleşmelerin durduğu kutuları aramaya koyuldular. Bir saat sonra Josie kutuların üstüne abanıp içlerini karıştırmaktan ağrıyan belini tutarken koridordan Gretchen’in sesi geldi. “Buldum!”

Josie ve Noah koridora fırladıklarında onu eski, beyaz bir evrak kutusunu peşi sıra sürüklerken buldular. “Burada,” dedi Gretchen elinin tersiyle alın terini silerek. “Yardımcı Eller Temizlik Şirketi. 1981, 1982 ve görünüşe bakılırsa 1983 yıllarında mesai saatlerinden sonra binayı temizlemek için emniyet teşkilatıyla anlaşmışlar. Personel kaydı yok, tek bulabildiğim şirketle polis teşkilatı arasında imzalanmış sözleşme. 1983 yılından sonrasına ait bir şey bulamadım. Başka bir kutuda olmalı.”

“Sorun değil,” dedi Josie. “Elimizdekiyle yetinelim. Zaten şirketin sahibinin adını öğrenek yeter. Otuz yıllık personel dosyalarını sakladıklarını sanmıyorum ama şirketin sahibi annemi hatırlayabilir ya da hatırlayan birini tanıyor olabilir.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**D**alga geçiyorsunuz,” dedi Josie bir Gretchen’a bir Noah’ya bakarak. Okul müdürü tarafından azarlanan bir çift öğrenci misali masasının önünde dikiliyorlardı.

Noah gözlerinde kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Patron. Yardımcı Eller Temizlik Şirketi 1984 yılında şirket sahibi öldüğünde kapanmış. Trafik kazası. Belinda’nın ortadan kaybolmasından çok kısa bir süre sonra.”

“Birkaç akrabasıyla konuştum, biri kız iki yeğeni var. İkisi de işletme kayıtlarını saklamamış,” dedi Gretchen.

“Yani personel dosyaları da yok,” dedi Josie.

“Üzgünüm, Patron,” dedi Noah.

“Daha yargıcın eşi Sophia Bowen var. Vaktizamanında Belinda ve şu temizlikçi kızla birlikte takılıyorduyorsa belki de bize bir ipucu verebilir. Günün ilerleyen saatlerinde bizimle görüşmeyi kabul etti ve artık Denton’da oturuyor.”

Josie bunu biraz düşündü. Sophia Bowen’ı sorgulamak her şeyden evvel gerekliydi ama temizlik şirketinin personel kayıtlarından, bir insanın onlara anlatabileceğinden daha somut bir bilgi edinmeyi ummuştı. İsim soyisim. Doğum tarihi. Sosyal güvenlik numarası. Annesinin, Belinda Rose’un hayatını çalmadan önce kim olduğunu öğrenmelerine önayak olabilecek bir şey.

“Sizinle geleceğim,” dedi Josie. “Belinda’nın orada bulunduğu dönemde Maggie Lane’in grup evinde kalan kızların listesi ne âlemde?”

“Müjdemo isterim,” dedi Gretchen arka cebinden rulo yapılmış bir kâğıt tomarı çıkarıp Josie’ye uzatarak. “Tam listeye ulaştım ve Angie şu anda bizimle konuşmak için karakola geliyor.”

Josie’nin dakikalar önce kapıldığı hüsrân yerini umuda bıraktı. “Harika.”

Gretchen, Josie’nin kâğıtları masasına sermesine yardım etti. “Belinda’nın orada bulunduğu süre boyunca Maggie Lane’in grup evinde yaşayan toplamda on dört kız varmış. Bunlardan ikisini eleyebiliriz çünkü Belinda on yaşına basmadan evlat edinilmişler. Üçü ölmüş. Biri hapiste. İkisi Belinda lise çağına gelmeden başka grup evlerine nakledilmiş. Yani geriye altı kız kalıyor. Bunlardan biri de şu anda buraya gelmekte olan Angie Dobson. Evlendiğinde kocasının soyadını almış.”

Gretchen, uzun kahverengi saçları yeni yeni kırışmaya başlamış, ellilerinde bir kadının fotoğrafını işaret etti. Fotoğraf bir sosyal medya hesabından indirilmiş benziyordu. Fotoğrafta Dobson iri cüssesine geçirdiği Hawaii desenli kolsuz elbisesiyle gün batımında bir sahilde dikilmiş, güneşten kızarmış yanaklarıyla kameraya gülümsüyordu. Elbisesinin altından belli olan mayosunun askıları bronz omuzlarına oturmuştu. “Philadelphia dışında oturuyor fakat kızı burada üniversiteye gidiyor ve o da kızını ziyarete gelmiş. Belinda yaşıyor olsaydı liseden birlikte mezun olacaktı.”

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Josie fotoğrafları tek tek inceleyerek. Çoğu sosyal medya hesaplarından indirilmişti. Aralarında bir sabıka fotoğrafı ve çoktan hayata veda etmiş üç kadının fotoğraflarına eşlik eden üç ölüm ilanı vardı. Hepsi kırklı ya da ellili yaşlarda gibi duruyordu. Ve hiçbirisi Josie’nin annesine benzemiyordu.

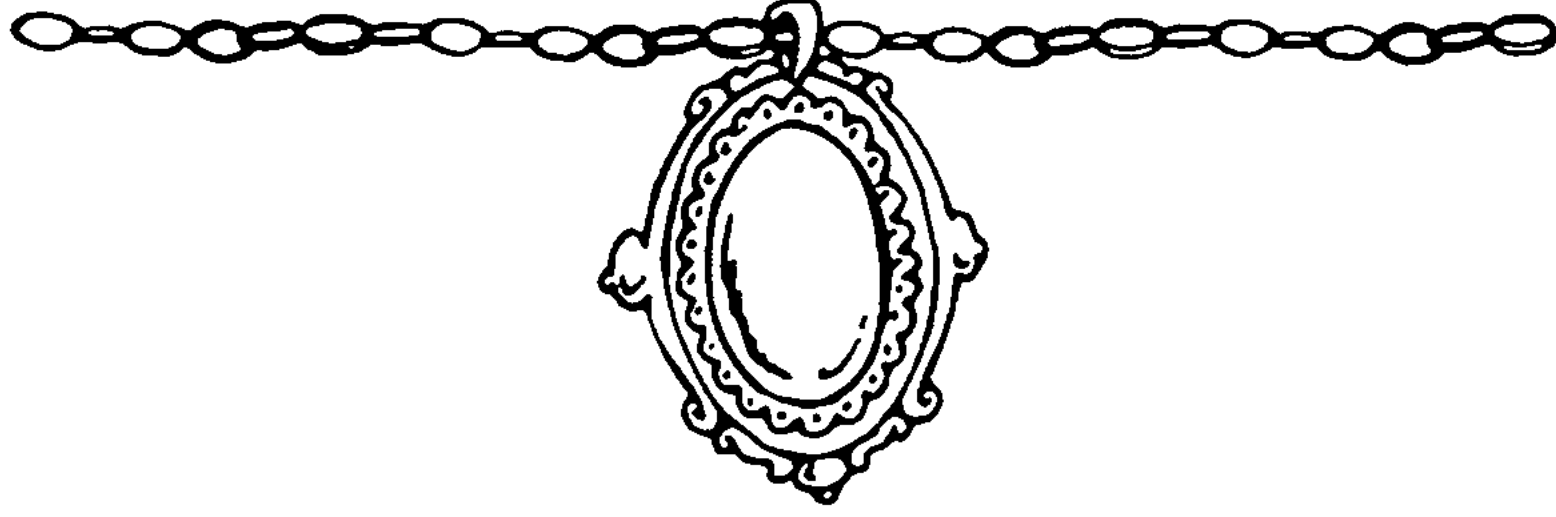
“Hepsiyle konuştum,” dedi Gretchen. “Pek bir şey anlata-
madılar. Dediklerine göre Belinda bildiğini okuyan bir kızmış.
Çoğu onu pek sevmezmiş çünkü Bayan Lane’in onu kayırdığı
izlenimine kapılmışlar. Derken adliyede işe girmiş ve eve doğru
düzgün uğramaz olmuş. Adliyede işe başladıktan kısa süre sonra
kilo aldığını, üç ay ortalarda görünmediğini ve ardından geri
döndüğünü teyit ettiler. Fakat bu defa da Lloyd Todd’un evin-
den çıkmaz olmuş. Birkaçı hamile olduğundan şüphelendiğini
fakat kesin konuşamayacağını söyledi. Hiçbiri kaçtığında ne-
reye gittiğinden bahsettiğini hatırlamıyor. İkisi adliyede birkaç
arkadaşı olduğunu ama isimlerini hatırlamadıklarını söyledi.
Lloyd ve Damon Todd dışında başka bir arkadaşının adını
hatırlayan da çıkmadı.”

“Anlaşılan grup evindeki kızlar soruşturmasında son umu-
dumuz şu Angie,” dedi Josie.

Gretchen başıyla onayladı. “Aynen. Umarım diğerlerinin
bilmediği bir şey biliyordur.”

“Belinda sırlarını grup evindeki kimseye açmadıysa bile,”
diyerek araya girdi Noah, “hâlâ Yargıç Bowen’in eşi var.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Angela Dobson toplantı odasındaki masanın başına kurulurken Gretchen sadık defterinden yeni bir sayfa açtı. Noah da onlara kahve getirmeye gitti. Kadının omuz hizasındaki saçlarında, Gretchen'in bulduğu Facebook fotoğrafında görünenden daha fazla beyaz vardı. Gülümsediğinde kahverengi gözlerinin köşelerinde kaz ayakları belirliyordu. Ütülenmiş kot pantolonunun üstüne giydiği hırkası rengârenk kelebeklerle bezeliydi. “Belinda’nın başına ne geldiğini hep merak etmişimdir,” dedi Josie’yle Gretchen’a. Kafasını iki yana salladığında saçları da salındı. “Çok üzücü. Beyaz atlı prensiyle tanışıp evlendiğine hiç inanmamıştım ama ölmüş olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Üstelik bir de cinayete kurban gitmiş! Çok üzüldüm. Peki nasıl... nasıl olmuş?”

Gretchen ve Josie bakıştı. “Kusura bakmayın, Bayan Dobson fakat bu gibi ayrıntıları sizinle paylaşmamız mümkün değil.”

Angie ağırbaşlılıkla onayladı. “Anlıyorum. Gerçi er ya da geç duyulur.”

O anda Noah karton bardaklara doldurup avuçlarının arasına sıkıştırdığı üç kahveyle içeri girdi. Kahveleri dağıttıktan sonra ceplerinden şeker paketlerini, süt tozlarını ve plastik

karıştırıcıları çıkardı. Angie ona gülümseyerek, “Tam benim tipim.” dedi.

Gretchen kahvesine hiç dokunmadan söze girdi. “Belinda’yla ne kadar yakından tanıyordunuz?”

Angie kahvesine üç şeker atıp karıştırdı. “Galiba gayet iyi tanıyordum. Aynı yaşta olduğumuzu herhâlde biliyorsunuzdur. Doğum günlerimiz arasında hepî topu bir ay vardı. Fakat grup evine Belli’den iki yıl sonra geldim. Maggie ona böyle derdi. Size söylemiş miydi?”

“Evet, söyledi.” diye yanıtladı Josie.

Angie gözlerini devirdi. “Başka hiçbirimizin lakabı yoktu ama Belinda’nın vardı. Maggie bunu asla itiraf etmezdi fakat hepimiz gözdesinin Belinda olduğunu biliyorduk. İyi bir kadındı. Maggie yani. Fakat kıymetli Belli’sini göz göre göre kayırırdı.”

“Maggie, Belli’nin ergenliğe girdikten sonra zıvanadan çıktığını da söyledi,” dedi Noah.

Angie tek elini havada şöyle bir salladı. “Ah tabii, hepimiz çıkmıştık. Belinda’nın tek farkı bizden daha sık yakalanıyor olmasıydı.”

“Belinda’yla çok vakit geçirir miydiniz?” diye sordu Gretchen.

“Maggie’nin evinde sürekli birlikteydik ama hepsi buydu. Özellikle de adliyede işe girmesinden sonra. Eve doğru düzgün uğradığı yoktu.”

“Belinda size hamileliğinden bahsetti mi hiç?” diye sordu Josie.

Angie’nin suratında şokla şaşkınlık karışımı bir ifade görmeyi bekliyordu fakat kadın gülmekle yetinip, “O hamilelik hakkında kimseye tek kelime etmedi,” dedi.

“Hamile kaldığından haberiniz vardı yani?” diye sordu Noah.

“Şey... İşkillenmişim. Bir türlü cesaretini toplayıp da itiraf edemedi ama inkâr da etmedi. Bir keresinde onu gecenin köründe buzdolabını yağmalarken yakaladım. Benden Maggie’ye söylemememi rica etti. *Yiyecek aşırıldığını ispiyonlamayacağım*

fakat bence bu dert etmen gereken en son şey çünkü esas hamile olduğunu öğrendiğinde fena tırlatacak, dedim. Tek kelime etmedi. Hatta gözünü bile kırpmadı. Tıpış tıpış yatağına döndü. İşte o zaman haklı olduğumu anladım.”

“Bebegin babasının kim olduğunu ya da bebekle ne yapmayı planladığını sordunuz mu hiç?” dedi Gretchen.

Angie kafasını iki yana salladı. “Hayır, yani en azından o şekilde değil. Birkaç defa onu tek başına yakaladım ve eğer isterse bana her şeyi anlatabileceğini, onu Maggie’ye ispiyonlamayacağımı söyledim. Fakat her defasında arkasını dönüp gitti.”

“Hamile olduğunu fark ettiniz,” dedi Josie. “Nasıl oldu da sizden başkası fark etmedi?”

Angie omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. “Belinda hamilelik döneminde aldığı kilolar vücutlarına orantılı dağılan kızlardandı. Anlayacağınız karnı davul gibi şişmedi, sadece enikonu genişledi, o yüzden yalnızca kilo almış gibi görünüyordu. Hamile olduğunu anlamamın tek sebebi aynı odayı paylaşmamızdı çünkü çöp kutusuna kusup duruyordu. Ayrıca Maggie’den önce yanında kaldığım koruyucu anne naklimden hemen evvel hamile kalmıştı, o yüzden emareleri biliyordum. Aslında kendimi o grup evinde bulmamın nedeni buydu çünkü koruyucu annemin bebeği olmuştu ve korunmaya muhtaç çocuklarla işi bitmişti. Hamilelik belirtilerini de oradan öğrenmiştim –sabah bulantısı, artan iştah, kilo alma– ve dediğim gibi, şayet aynı odayı paylaşıyor olmasaydık belki ruhum bile duymazdı. Onu evde nadiren görüyorduk. O zamanlar sürekli çalışıyordu. Sabah okula gitmek üzere bizimle birlikte evden çıkar fakat kızların yarısı yatana kadar gelmezdi. Maggie’nin işi başından o kadar aşkındı ki bir şeyleri fark etmeye vakti yoktu.”

Son cümleyi kötü niyetle söylememişti. Her ne kadar Maggie’nin Belinda’yı kayırdığından şikâyet etse de ses tonu koruyucu annesini hayli sevdiğini ele veriyordu.

“1982 yazında kaçtığınızda kimseye bir şey anlattınız mı?” diye sordu Gretchen.

“Hayır,” dedi Angie. “Bana düşmezdi.”

“On beş yaşında bir avuç gençtiniz,” dedi Noah. “Kardeş gözüyle baktığınız kızlardan biri hamileydi. Belinda ortadan kaybolduğunda Maggie’ye anlatmadınız mı? Onun için endişelenmediniz mi?”

“Bakın,” diye yanıtladı Angie, “Belinda özgürlüğüne çok düşkün bir kızdı. Evet, gebeliğini sakladı fakat başı beladaymış gibi bir hâli yoktu. Evhamlanmamızı gerektirecek bir kız değildi. Bir şekilde başının çaresine bakardı. Maggie elbette onun için endişeleniyordu fakat evde bakması gereken daha bir sürü kız vardı ve Belinda evden ayrılmadan önce ikisinin arasında patlak veren kavgalar artık zıvanadan çıkmıştı. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Belinda pılını pırtını toplayıp gittiğinde hepimiz derin bir oh çektik. Doğumun yaklaştığını biliyordum ve gerekli ayarlamaları yaptığını düşündüm. Ayrıca sır benim sırrım değildi, anlarsınız ya? Birkaç ay sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndü.”

“Bebegine ne olduğunu hiç sordunuz mu?” dedi Josie.

“Tabii ki sordum. Her şeyin icabına baktığını söyledi. Bu konuda tam bir kapalı kutuydu.”

“Bebegi ne yaptığını size anlatmadı mı?” diye sordu Gretchen.

“Hayır, tek kelime bile etmedi.”

“Üç ay boyunca nerede olduğuna dair ağzından kaçırdığı bir şey oldu mu?” diye sordu Josie.

“Hayır. Sadece iyi olduğunu ve her şeyin istediği gibi gittiğini söyledi.”

“Hamileliğini tamamlayıp sağlıklı bir bebek dünyaya getirdiğini varsayarsak bunu resmî yollardan yapmış olamaz,” dedi Noah. “Hastanede doğum yaptığını hiç sanmıyorum. Reşit olmayan –özellikle de hâlihazırda koruyucu bakım sisteminde olan– bir kız doğum yapmak üzere hastaneye gitseydi muhak-

kak bunu fark eden ya da bildiren biri olurdu. Bebeği evlatlık vermesi için de mahkemelerin devreye girmesi gerekirdi.”

Angie kahvesini bitirip fincanı masaya bıraktı. “Aynen öyle.”

“Peki siz bebeğe ne olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu Gretchen.

Angie biraz düşündü. “Doğrusunu isterseniz hiç bilmiyorum. Ama biri ona yardım etmiş olmalı. Neticede hamileliğinin son aylarında başını sokacak bir yere ihtiyacı olmuştur, öyle değil mi? Belki de biri bebeği alıp götürmüştür. Evde doğum yaparsanız doğum belgesini dilediğiniz zaman doldurup posta yoluyla nüfus müdürlüğüne gönderebileceğinizi biliyor muydunuz?”

Josie kaşlarını çatı. “Evrakları ebelerin doldurması gerekmiyor mu?”

“Hayır, Pennsylvania’da yanınızda ebe olmadan da doğum yapabilirsiniz. Büyük kızımı oturduğumuz evin küvetinde doğurdum. Aynı şey. Demek istediğim... Hamileliğim boyunca doktor randevularımı hiç aksatmadım fakat bebeğimi doğurmama kocam yardımcı oldu. Herhangi bir komplikasyon olmadığı için şanslıydık. Sonrasında tek yapmam gereken, doğum belgesi için evrakları doldurmaktı. Şu anki kanunu bilmiyorum ama o zamanlar, hamile olduğunuzu beyan eden bir formu imzalayacak iki tanıktan fazlasına ihtiyacınız yoktu. İki tanık bulmak da imkânsız sayılmaz.”

“Belinda’nın bebeğine de böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Noah. “Bebeğini alacak birini bulduğunu?”

Angie gözlerini masaya dikti, suratı aniden çöküvermişti sanki. “Diğer seçenekten daha iyi değil mi?”

“Diğer seçenek nedir?” diye sordu Noah.

Josie, Angie’nin ne diyeceğini kadın daha ağzını bile açmadan anladı. “Bebeğin ölmesi ve Belinda’nın onu bir yere gömmüş olması.”

“O tür bir işin altından kalkabilecek biri miydi?” diye sordu Josie.

Angie koyu renk gözlerini onunkilere dikti ve delici bakışları Josie'nin saç diplerinden ayak parmaklarına kadar ürpermesine neden oldu. "Parası pulu ve başka seçeneği olmayan on beşinde bir evlatlıksanız neredeyse her şeyin altından kalkabilirsiniz."

"Bebegin babasının kim olduğunu söyledi mi hiç?" diye sordu Gretchen.

"Hayır. Onun hakkında tek kelime etmedi."

"Hamile kalmadan önce görüştüğü biri var mıydı?"

Angie bir kez daha başını iki yana salladı. "Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu. Zaten Maggie duysa canına okurdu. On yedimize basana kadar bize aşk meşk yasaktı. Tabii çoğumuzun onu taktığı yoktu, erkeklerle çıkmaya on üçümüzde, on dördümüzde falan başlamıştık fakat ondan saklıyorduk. Belinda hiç kuşkusuz biriyle görüşüyordu yoksa hamile kalmazdı ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Cinsel saldırıya uğramış da olabilir," dedi Gretchen.

Angie bunu biraz düşündü. "Sanırım haklısınız fakat bence görüştüğü biri vardı. Yani öyle perişan bir hâli yoktu. Gerçi o yaşa kadar aramızda cinsel saldırıya ya da tacize uğramamış kimse kalmamıştı herhâlde."

Angie bunu öyle bir soğukkanlılıkla söylemişti ki Josie üzülse mi yoksa kadının gücüne ve açık yürekliliğine hayran mı kalsa bilemedi. "Şimdi düşününce..." dedi Angie konuşmayı sürdürerek, "hamileliğinden sonra eve döndüğünde boynunda hoş bir madalyon vardı. Onu ne çıkarır ne de kimin hediyesi olduğunu söylerdi. Bence her nereye gittiye ve ona her kim yardımcı olduysa hiçbiri iradesi dışında değildi."

"Peki ya arkadaşları? Kimlerle takıldığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Josie.

Angie dudaklarını bükerek uzun uzadıya düşündü. "Okulda arkadaşı yoktu. Bundan eminim. İnsanlar onunla acımasızca dalga geçerdi, özellikle de dişleri yüzünden. Onlardan haberiniz vardı, değil mi?"

“Var,” dedi Noah.

“Üçüncü sınıfta şu Todd’la çıkmaya başladı. Sanırım gençlerde tutuklanan da oydu. Ne tesadüf ama, değil mi?”

Gretchen, “Ya birlikte çalıştığı insanlar?” diye sordu Belinda konusuna dönerek.

“Ah, evet. Adliyede arasının iyi olduğu iki kız vardı. Yanılmıyorsam biri yargıç karısıydı. Diğeri de orada çalışıyordu.”

“İsimlerini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Josie.

“Üzgünüm, hatırlamıyorum.”

“Yargıcın karısının adını biliyoruz,” dedi Gretchen kadına. “Sophia Bowen. Birlikte takıldığı diğer kadının adını bilmiyoruz.”

“L harfiyle başladığını hatırlıyorum ama hepsi bu,” dedi Angie. “Linda? Lilly? Laura? Öyle bir şeydi. Belinda’dan birkaç yaş büyüktü. Bunu iyi hatırlıyorum çünkü Belinda o kızın tek başına eve çıkabilmesinin çok havalı olduğunu söyleyip duruyordu.”

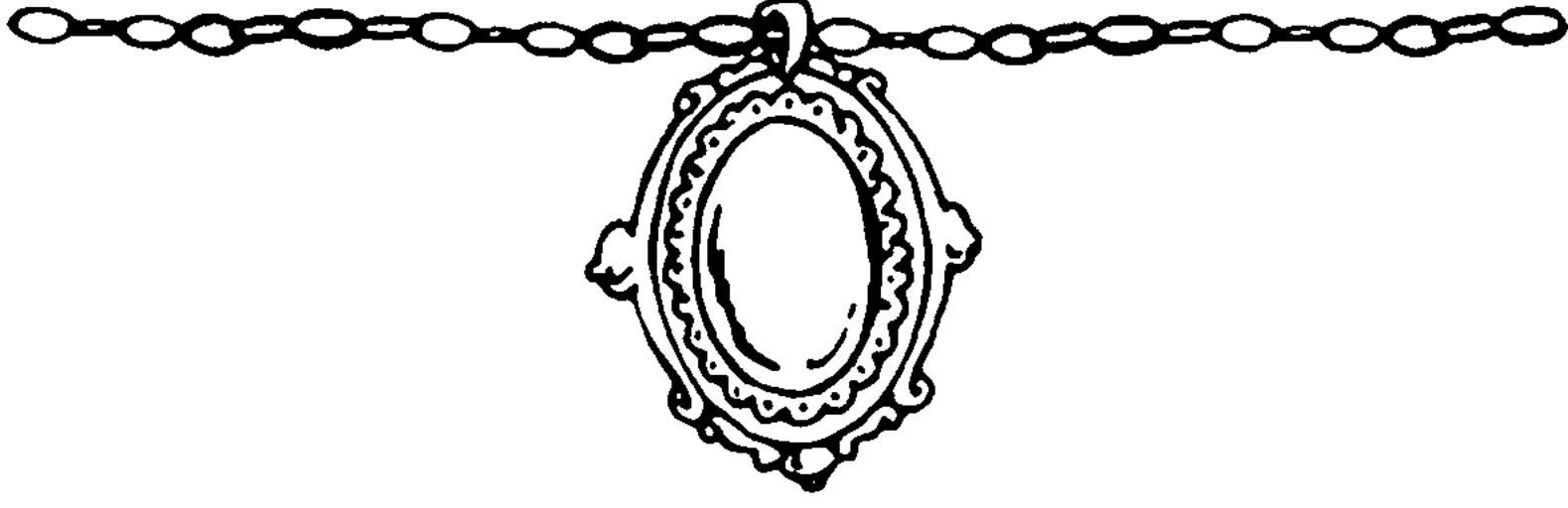
“Bu evin nerede olduğunu söyledi mi?” diye sordu Josie.

“Hayır. Bellewood’da olduğunu farz etmiştim.”

Gretchen defterine bir not aldı. “Belinda’nın onun hakkında söylediklerinden hatırladığınız başka bir şey var mı?”

“Gerçekten üzgünüm ama yok.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah onları Denton sokaklarından Sophia Bowen'm evine doğru götürürken bildikleri her şeyi gözden geçirmeye koyuldular. “Belinda 1982 yılının başlarında, okuldan sonra adliyede yarı zamanlı bir işe giriyor. Sonbaharda hamile olduğunu biliyoruz fakat bunu oda arkadaşından başkası fark etmiyor. Derken üç aylığına ortadan kayboluyor. Döndüğünde artık gebe değil ve girdiği zahmete karşılık boynunda hoş bir madalyon var. Nereye gittiğine, kimin yanında kaldığına ya da bebeğine ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Konuştuğumuz insanlardan öğrendiğimiz kadarıyla olanları kimseye anlatmamış. Eve dönmüş ve eski hayatına kaldığı yerden devam etmiş. Bundan birkaç ay sonra okuldaki öğretmenlerden biriyle ilişki yaşamaya başlıyor ve öğretmenin oğulları ilişkilerini saklamalarına yardımcı oluyor. Ne var ki Belinda çok geçmeden öğretmeni sepetliyor ve üç dört ay kadar sonra da bijon anahtarı gibi bir şeyle kafası patlatılıp ormana gömülüyor. Altı ay sonra patronun annesi Belinda'nın kimliğini Denton'da kullanmaya başlıyor.”

“Belinda'nın çok fazla sırrı varmış,” dedi Gretchen. “Herhangi biri öldürülmesine sebep olmuş olabilir.”

“Veya sebepsiz yere öldürülmüştür,” diye mırıldandı Josie. Noah'nın gözlerini üstünde hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu ki annem fevri, hatta dengesiz bir kadındı. Gözünün dönmesi için gerçek Belinda Rose hakkında öğrendiğimiz şeylerin hiçbirine ihtiyacı yoktu. Belinda’nın tek bir bakışını beğenmeyip beynini patlatmaya karar vermiş de olabilir.”

Denton Üniversitesi’nin kampüsü camın diğer tarafından kayıp giderken Josie arabadaki ağır, sıkıntılı sessizliğin farkına vardı. Döndüğünde Noah’yı göz ucuyla kendisine bakarken buldu. Boynunu uzatıp arka koltuğa baktığındaysa Gretchen’la göz göze geldi. “Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz,” dedi iç çekerek.

“Angie’yle Bayan Ortiz’in anlattıklarına göre arkadaşlar-mış,” dedi Noah.

Josie kuru kuru güldü. “Annemin arkadaşı yoktu. Sadece insanların etinden sütünden nasıl faydalanabileceğine bakardı.”

“Belinda’yla arkadaşlıkları kızın kimliğini çalmasından çok önce başlamış,” dedi Gretchen. “Belinda’dan nasıl faydalanmış olabilir?”

Josie’nin cevap vermeye vakti olmadı çünkü Noah dış cephesi taş deseniyle kaplı, ferforje çiçekliklerle süslenmiş kavisli pencereleri ahşap kepenklerle âdeta köşeli paranteze alınmış, beşik çatılı, büyük bir evin önünde durmuştu. Çiçeklikler boştu ama Josie bahar mevsiminde rengârenk çiçeklerle dolup taşı-tıklarını hayal edebiliyordu. Onlar daha arabadan bile inmeden ön kapı açıldı ve içeriden çıkan bir kadın taş basamaklara adım attı. Kısa boylu ve tombuldu; uzun kırmızı eteği, beyaz bluzu ve boynuna astığı kırmızı fularıyla pek zevkli giyinmişti. İnce telli sarı saçları ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı.

Basamakları çıkarlarken, “Bayan Bowen?” dedi Noah tokalaşmak için elini uzatarak.

Tanışma faslından sonra Bayan Bowen onları içeri buyur etti. Ev genişti ve yumuşak pastel tonlarda, zevkli mobilyalarla dayanıp döşenmişti. Aydınlık ve ferah olan geniş oturma

odasıyla antre saksı bitkileriyle doluydu. Açık gri, düğme detaylı iki Chesterfield kanepesi, ortasında büyük bir vazoda duran yuvarlak cam sehpayı iki yandan kuşatırken vazodan tazecik çiçekler fışkırıyordu.

Üç polis aynı kanepeye otururken Bayan Bowen karşısına geçip diğer kanepenin ucuna tüneyerek ayak bileklerini zarifçe çaprazladı ve ellerini kucağında kenetledi. “Size çay ya da kahve ikram edebilir miyim?” diye sordu.

“Teşekkürler, böyle iyiyiz,” dedi Gretchen. Not defteriyle kalemini çoktan hazırlamıştı.

Sophia’nın bakışları bir anlığına kucağına kaydı. “Belinda’nın başına gelenlere çok üzüldüm. Aklımın ucundan bile geçmezdi. Herkes adamın tekiyle kaçtığını sandı.”

“Bunu nereden duydunuz?” diye sordu Josie.

Sophia omuz silkti. “Ah, emin değilim. Sanırım Bayan Lane adliyeye uğradığında oradakilerden birine söylemişti. Hepimiz çok kaygılanmıştık. İşe gelmeyi kesmişti. O sıralar büyük oğlumuzu eve yeni getirmiştik, o yüzden işten ayrılmıştım fakat ofis havadislerini Malcolm akşam eve geldiğinde ondan alıyordum. Neyse, aradan onca yıl geçmişken size nasıl yardımcı olabilirim?”

İlk konuşan Gretchen oldu. “Ölümünden önceki haftalarda Belinda’nın hayatının neye benzediğini kabaca anlamaya çalışıyoruz. Kimlerle zaman geçirdiğini falan. Alona Ortiz o dönemde Belinda’yla aranızdan su sızmadığını söyledi.”

“Ah, evet. Çok yakındık. Birlikte sigara molasına çıkıp *Hanedan*’da neler olduğunu konuşurduk.”

“Bayan Ortiz, Belinda’nın kocanızla sık sık flört ettiğinden bahsetti,” dedi Noah. “Bu ikinizin arasında sorun oldu mu?”

Sophia rüzgâr çanlarının çınlamasını andıran bir sesle gülüp tek elini havada şöyle bir salladı. “Ah, o mesele. Evet, şey, Belinda herkesle flört ederdi. O öyle biriydi. Tüm genç kızlar gibi ilgiye bayılıyordu. Başlarda Malcolm’un ona ilgi gösterme-

sinden rahatsız olduğum doğru. Genç yaşta gelin olmuştum ve epey özgüvensizdim. O sıralar anlamadığım şey, Belinda gibi kızlar için hayatın ne kadar zor olduğuydu.”

“Belinda gibi kızlar?” diye tekrarladı Josie.

Sophia gülümsedi. “Evlatlık çocuklar. Ne aileleri var ne de maddi manevi destek alabilecekleri biri. Belinda’nın bir korucuyu annesi vardı tabii fakat hayatında baba figürü yoktu. Malcolm’um sadece ona rehberlik etmeye, örnek alabileceği güçlü bir erkek figürü vermeye çalışıyordu. Bunun yapılabilecek en doğru şey olduğunu söylerdi.”

Josie, Malcolm’un Belinda Rose’a başka neler vermeye çalıştığını merak etti ama sessizliğini korudu. “Demek Belinda’yla arkadaş oldunuz,” dedi Gretchen.

Sophia başıyla onayladı.

“Sırlarını sizinle paylaşır mıydı?” diyerek konuşmayı sürdürdü Gretchen.

“Yani, elbette.”

“Size bebeğinden hiç bahsetti mi?” diye sordu Josie.

Sophia’nın yüzündeki yapmacık tebessüm donuverdi. “Nesinden?”

“Bebeğinden,” dedi Noah.

Sophia kendini nazikçe gülümsemeye zorlasa da göz kapakları titreşti. “Belinda’nın bebeği yoktu.”

“Yapılan otopside, ölmeden önce doğum yaptığı tespit edildi,” dedi Josie.

“Hayır,” diye karşılık verdi Sophia. “Olamaz. Belinda hamile falan değildi ki!”

“1982 yılında hamileydi,” dedi Josie. “Yıl sonuna doğru da doğum yapmış olmalı.”

Sophia manikürlü ellerinden birini göğsüne götürdü. “Tanrım. Hiç haberim yoktu. O kış kaybolduğunu biliyordum elbette. Koruyucu annesiyle çok sık kavga ediyordu, o kadarını hatırlıyorum. Ama hamile olduğunu anımsamıyorum.”

“Sonrasında adliyedeki işine geri döndü. Nerelerde olduğunu hiç sordunuz mu?”

“Evet, tabii ki sordum. Hepimiz sorduk. O konuyu açmak istemedi. Ben de fazla üstelemedim. Bilirsiniz işte, muhtemelen arkadaşlarından birinin yanında kalmıştı ama Belinda drama yaratmaya bayılırdı.”

“Evet,” dedi Josie. “Biz de öyle duyduk.”

“Arkadaş demişken,” dedi Gretchen. “Belinda’nın birlikte takıldığı başka kim vardı?”

“Ah, kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmiyorum; grup evindeki oda arkadaşı hariç tabii. Okulda da kendince bir çevresi olduğundan eminim fakat onu bir tek adliyede görürdüm, o yüzden net bir şey söyleyemeyeceğim.”

“Öğrendiğimiz kadarıyla temizlik şirketinden gelen kızlardan biriyle de yakınmış. Hatta üçünüz hayli sıkı fıkıymışsınız,” dedi Josie.

Sophia rüzgâr çanını andıran o kahkahasından bir tane daha attı. “Ah, Dokungaç Eller mi?”

“Yardımcı Eller demek istediniz herhâlde,” dedi Noah.

“Hayır, onlara Dokungaç Eller derdik çünkü şirketin sahibi... şey... dokunmayı seven bir tipti, anlarsınız ya?”

“Çalışanlarına cinsel tacizde bulunduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Gretchen açıkça.

Sophia suratında aynı zoraki gülümsemeyle hıhladı. “Sanırım bugünlerde öyle diyorlar. O adam namına çalışan çok sayıda genç kız vardı ve söylentiye göre ellerine hâkim olamıyordu. Bu yüzden sirkülasyon o kadar yüksekti. Üç kuruş paraya kim patronunun sürekli orasını burasını avuçlamasına tahammül ederdi ki?”

Josie dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici lafları yuttu ve meselenin maaş olmadığıyla, kadınların ne iş yerinde ne de başka bir yerde asla ellenmemesi ve taciz edilmemesi gerektiğiyle ilgili nutuk çekmekten de son anda vazgeçti. Görünüşe

bakılırsa Sophia evlenmeden önce yargıcın genç sekreteri olduğu gerçeğini tamamen görmezden geliyordu. Josie bunun altını çizmek yerine, “Temizlik şirketinin gönderdiği genç hanımlar arasında arkadaşlık ettiğiniz biri var mıydı?” diye sordu.

“Ah, şey, pek sayılmaz. Dediğim gibi ciddi bir sirkülasyon vardı, yani hiçbirini uzun süre görmezdik. Ayrıca geri kalanımızın evlerimize dağılmaya hazırlandığı mesai sonlarına doğru gelirlerdi.”

“Bayan Ortiz, Belinda’yla ikinizin o genç hanımlardan biriyle çok yakın olduğunuzu söyledi,” dedi Noah. “Zayıf, uzun siyah saçlı, mavi gözlü. Bu size birini hatırlattı mı?”

“Adı L harfiyle başlıyor olabilir? Linda, Lilly? O tür bir şey? Mesela Laura?” diye ekledi Josie.

Sophia’nın kaşları çatıldı. Bakışları hızlıca tavana kaydı. “Hımm,” dedi. “Tanıdık geliyor aslında. Onlardan hiçbirisiyle *çok yakın* değildim ama diğerlerinden daha uzun süre gelip giden bir iki kişiyle arada lafladığım olurdu. Bunu söylemekten utanıyorum fakat eskiden sigara içerdim ve o temizlikçi kızlar Belinda’yla sigara içmeye çıktığımızda arada sırada bize katılırlardı.”

“Adı L harfiyle başlayan birini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Gretchen.

“Adı Linda ya da Lilly –bu diğerinden daha tanıdık geliyor– olan genç bir kadın olduğundan eminim ama kesin olarak hatırladığım kimse yok. Çok üzgünüm.”

Bir çıkmaz daha. Josie’nin annesi tek bir kişinin bile adını hatırlayamayacağı kadar silik biri miydi? Yoksa ortada bir kasıt mı vardı? Biri yalan mı söylüyordu? Belki de birden fazla kişi? Eğer öyleyse nedeni neydi? Josie, Bayan Ortiz’in yalan söylemesi için ortada hiçbir neden göremiyordu. Ayrıca Damon Todd’un da gerçekleri saptırmak için hiçbir nedeni yoktu, özellikle de babasının kepezeliğini ortaya döktükten sonra. Onun da abisinin de babalarının da Belinda’nın kaybolduğu gece için mazeretleri

vardı. Angie Dobson şimdiye dek görüştükleri kimseler içinde en açık sözlüsüydü. Josie'nin annesinin gerçek kimliğine ya da en azından Belinda'ninkini çalmadan önce kullandığı kimliğe dair ilk somut ipucunu o vermişti. Josie'nin aklına, Sophia Bowen'in yalan söylemesi için hiçbir gerekçe gelmiyordu fakat kadının tamamen dürüst davranmadığından adı gibi emindi.

"Adliyedeki işinizden ne zaman ayrıldınız?" diye sordu Josie.

"Ah, 1983 yılının yaz mevsiminde büyük oğlumuzu eve getirdiğimizde. Ondan birkaç yıl sonra küçük oğlumuz doğdu, sonrasında işe dönmeyi düşünmedim bile. Artık kocaman adam oldular tabii. Belki tanıyorsunuzdur. Andrew burada, yani Denton'da avukatlık yapıyor."

O anda Josie, Bowen soyadının ona nereden tanıdık geldiğini buldu. Andrew Bowen müvekkillerini savunmak için defalarca karakola gelmişti. Josie onunla hiç doğrudan konuşmamıştı ama yıllar içinde pek çok kez yolları kesişmişti. "Oğlunuz ceza hukuku alanında mı çalışıyor?" diye sordu.

Sophia'nın gülümsemesi genişledi. "Evet, öyle. Arada sırada aileyi ve kamuyu ilgilendiren davalara da bakıyor fakat esas uzmanlık alanı ceza hukuku. Andrew aslında bir savunma avukatı. Diğer oğlum ise doktor. San Francisco'da yaşıyor."

Sonraki birkaç dakika boyunca Sophia'yla Gretchen biraz sohbet ettiler fakat Josie'nin onları dinlediği yoktu. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Sophia'nın bakışlarının sürekli kendisine kaydığını fark etse de kadını neden huzursuz ettiğini bir türlü kestiremiyordu. Biraz sonra Sophia'ya her şey için teşekkür edip başka bir şey hatırlayacak olursa aramasını söylediler ve ardından sokak kapısına yöneldiler.

Tam o anda Josie antrenin arka duvarında asılı duran çerçeveli fotoğrafları fark etti. Fotoğrafların çoğu, Josie'den muhtemelen sadece birkaç yaş büyük olan, biri kahverengi saçlı, ötekiyse sarışın iki genç adama aitti: lise mezuniyetleri, üniversite mezuniyetleri, çeşitli sporlar yaparken çekilmiş doğal kareler ve

hatta delikanlılardan tekinin bir dağın zirvesinde çekilmiş bir fotoğrafı. Josie, Andrew Bowen'ı ilk bakışta tanıdı. Bu, Sophia Bowen'ın görünüşte kusursuz olan çocuklarının başarılarının sergilendiği etkileyici bir koleksiyondur ancak Josie'nin boğazının düğümlenmesine neden olan şey bu değildi. İşaret parmağını diğer tüm fotoğrafları gölgede bırakan büyük portreye doğrulttu: Gençecik bir kadın olan Sophia Bowen, kocası Yargıç Malcolm Bowen'ın yanında âdeta baston yutmuş gibi oturarak kameraya poz vermişti.

Noah, Josie'nin yanına geldi. "Ne oldu, Patron?"

Josie'nin dudakları aralandı fakat ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

"Patron?" diye tekrarladı Noah.

Josie güç bela, "O," demeyi başardı.

Sophia yürüyerek yanlarına geldi. "O benim Malcolm'um," dedi sevgiyle. "Elbette asırlar önce çekildi."

Göz açıp kapayıncaya dek Gretchen de öbür yanında belirdi. Bakışları Josie'yle portre arasında gidip geliyordu. "Yargıç Bowen'ı tanıyor muydun?" diye sordu.

"Ne oldu?" dedi Sophia. Sesine belli belirsiz bir tedirginlik karışmıştı.

Josie nihayet sesini buldu. "Onu tanı mıyordum ama o, annemi tanıyordu."

"Ah, öyle mi? Anneniz kimdi?" diye sordu Sophia.

"Patron," dedi Noah sesinde bir endişe tınısıyla.

Josie, Sophia'yı duymazdan gelip Noah'ya döndü. "Bir velayet duruşması vardı. Hayır, duruşma değildi. Daha ziyade arabuluculuk görüşmesiydi. Sadece ben, annem, babaannem, avukatları ve Yargıç Bowen. Dokuz ya da on yaşındaydım. Babaannem velayetimi almak istiyordu. Kaybetti. Çünkü annemin bana yaptıkları hakkında yalan söyledim. Gerçeği söylemeye korkuyordum."

Şimdi Josie, doğruyu söylemenin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordu. Babaannesinin açtığı davada annesinin adı Belinda Rose olarak geçiyordu; oysa Yargıç Bowen, 1982 yılında adliyede çalışan gerçek Belinda Rose'u tanıyordu. Josie, Belinda'nın bebeğinin babasının o olduğuna bahse girebilirdi. Josie'nin annesi 1997 yılında huzuruna çıktığında adam onun Belinda Rose olmadığını anlamış olmalıydı. Hatta onu Yardımcı Eller'de çalıştığı günlerden bile hatırlamış olabilirdi olabilirdi. Yoksa bölgede aynı isimde birden fazla kadın olduğunu mu düşünmüştü?

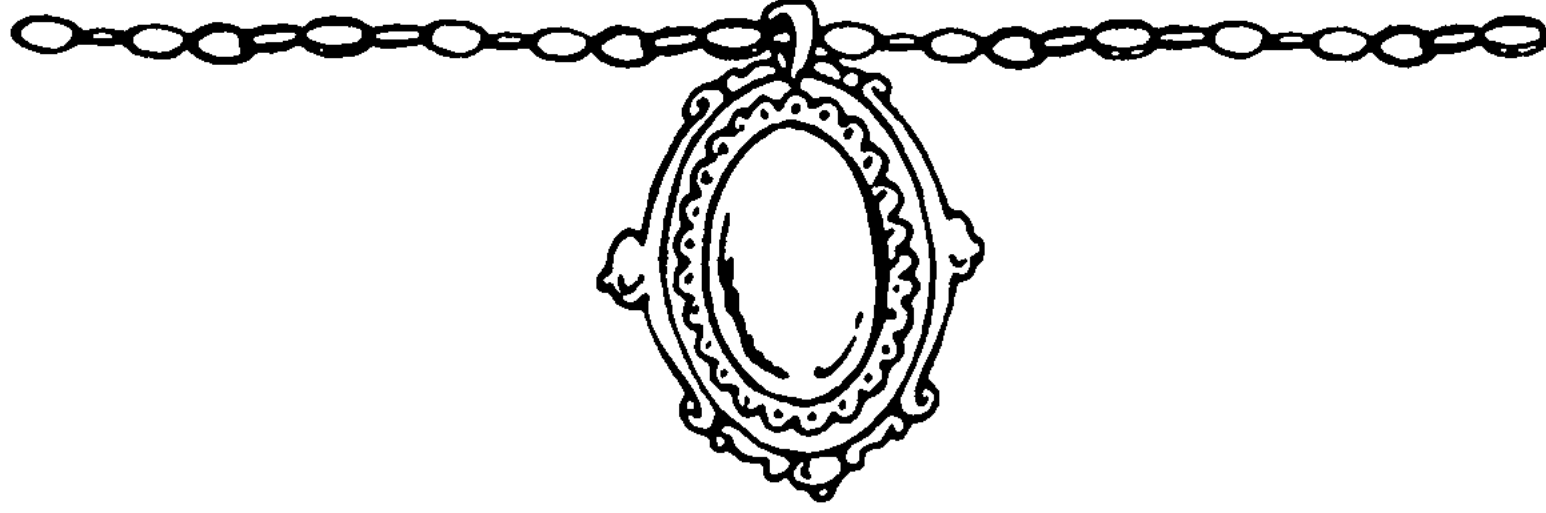
Josie kendini o günü hatırlamaya zorlayarak hafızasında yargıçla annesinin müttefik olduklarına delalet edebilecek küçük de olsa bir ipucu aradı. Eğer Josie haklıysa ve Belinda Rose'u hamile bırakan Yargıç Bowen'sa annesinin ilişkiden haberdar olması ve yargıcı şantajla köşeye sıkıştırması mümkündü. Bölgede bir sürü yargıç vardı. Ne olmuştu da annesinin dosyası onun önüne gelmişti ve koskoca yargıç duruşma yerine sıradan bir arabuluculuk görüşmesine girmişti?

"Anneniz kimdi?" diye sordu Sophia bir kez daha.

Fakat artık yargıç ölmüştü. Kayıtlarında ve duruşma listesinde bulabilecekleri tek şey, Belinda Rose adında bir kadına öz kızının velayetinin verildiği idi. Josie, annesi nihayet çekip gittiğinde velayet kararını onaylayan yargıcın da o olup olmadığını merak etti. Annesinin söylediği kişi olmadığını bilen yegâne insan ölmüş ve Josie'yi bir hayaletle ve cevaptan çok soruyla baş başa bırakmıştı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Josie. "Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

“Yalan söylüyor,” dedi Josie.

O, Noah ve Gretchen karakola dönmüş, yol üstünden aldıkları yemek paketleriyle toplantı odasına yerleşmiş ve Belinda Rose vakasıyla ilgili notlarıyla materyallerini masaya yaymışlardı.

“Patron,” dedi Noah, “babaannenin velayetini almak için mahkemeye başvurmasından çok önce adliyedeki işinden ayrılmış. Bu konuda bilgisi olduğundan bile şüpheliyim.”

“Tabii Malcolm eve geldiğinde ona anlatmadıysa,” dedi Gretchen. “Görünüşe bakılırsa iş çıkışında ofis dedikodularını karısına anlatmak pek hoşuna gidiyormuş. Sence o gün kapıdan girdiğinde, *Hey, adliyede çalışırken ortadan kaybolan şu kızı hatırlıyor musun? Bugün onu duruşma salonunda gördüm ama aynı kız değildi, dememiş midir?*”

“Olabilir,” dedi Noah, “ya da eyalette birden fazla Belinda Rose vardır. Malcolm Bowen’ın Josie’nin annesini temizlik şirketi için çalıştığı dönemden tanıyıp tanımadığını bile bilmiyoruz. Onun gibi erkekler çalışanların farkına varır mı?”

“Belinda Rose’un farkına varmıştı,” dedi Josie. “Bebegin babasının o olduğuna bahse varım.”

Gretchen başıyla onayladı. “Aynı fikirdeyim.”

Noah hüsrân yüklü bir ses çıkardı. “Yine de anneni 1980’lerin başlarından tanıdığı ya da hatırladığı anlamına gelmez.”

“Annemin elinde ona karşı kullanabileceği bir koz vardı,” dedi Josie katiyetle. “Olduğundan eminim. Bir zamanlar temizliğini yaptığı adliyeye, orada birlikte çalıştığı bir kızın kimliğini kullanarak gitmesi sizce de fazla cesurca değil mi?”

“Üstünden on beş yıl geçmiş, Patron,” dedi Noah.

Josie tezini savunmak istedi fakat cep telefonu titreşerek masanın cam yüzeyinde dans etmeye başladı. Ekranda Misty’nin adını görünce telefonu kaptığı gibi kulağına götürdü, çıt çıkarmadan bir dakika kadar dinledi ve ardından, “Hallederim. Bana yarım saat ver, olur mu?” dedi.

Telefonu kapatıp ayağa kalkmaya davrandığında Noah’yla Gretchen’in ona bön bön baktığını fark etti. “Misty’nin yardıma ihtiyacı var,” diye açıkladı. “O da bebek de hasta olmuş. Bayan Quinn onları doktora götürmüş fakat işe gitmesi gerekiyormuş. Misty bebeğin ilaçlarını eczaneden almamı istiyor.”

Ne var ki Noah’yla Gretchen’in istifini bozmadığını görünce şef olarak orada bulunmasına gerek olmamasına rağmen aktif bir vakanın ortasında çekip gitmesinin mizacına ziyadesiyle aykırı olduğunu fark etti. Birilerini görevlendirmeyi öğrenmesi gerekiyordu. “Bir saate dönerim,” dedi. “Bu arada siz de mahkeme emri çıkarabilmemiz için birkaç dilekçe yazın. 1962 ile 1982 yılları arasında eyalet tarafından koruma altına alınan ve adı Linda, Lilly ya da Laura olan bütün kız çocuklarının tespit edilmesini istiyorum.”

Noah inledi. “Patron, saygısızlık etmek istemem ama samanlıkta iğne aramaktan farksız olacak.”

Gretchen not almaya başlamıştı bile. Josie tek kaşını kaldırarak Noah’ya baktı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Annenin kim olduğuna ya da akıbetine az da olsa ışık tutabilecek başka bir tanıdığı yok mu?” diye sordu Noah.

“Yok,” dedi Josie. “Herkes onu Belinda Rose adıyla tanıyordu. Buradan bir şey çıkmaz. Tanıdığı insanların çoğu öyle ya da böyle uyuşturucuyla ilişkili tiplerdi. İsimlerini bilmiyorum. Tek bildiğim, çocukken onlara taktığım lakaplar. Zaten çoğu ölmüştür.”

“Erkek arkadaşları olmadı mı? Baban vefat ettikten sonra?” diye sordu Gretchen.

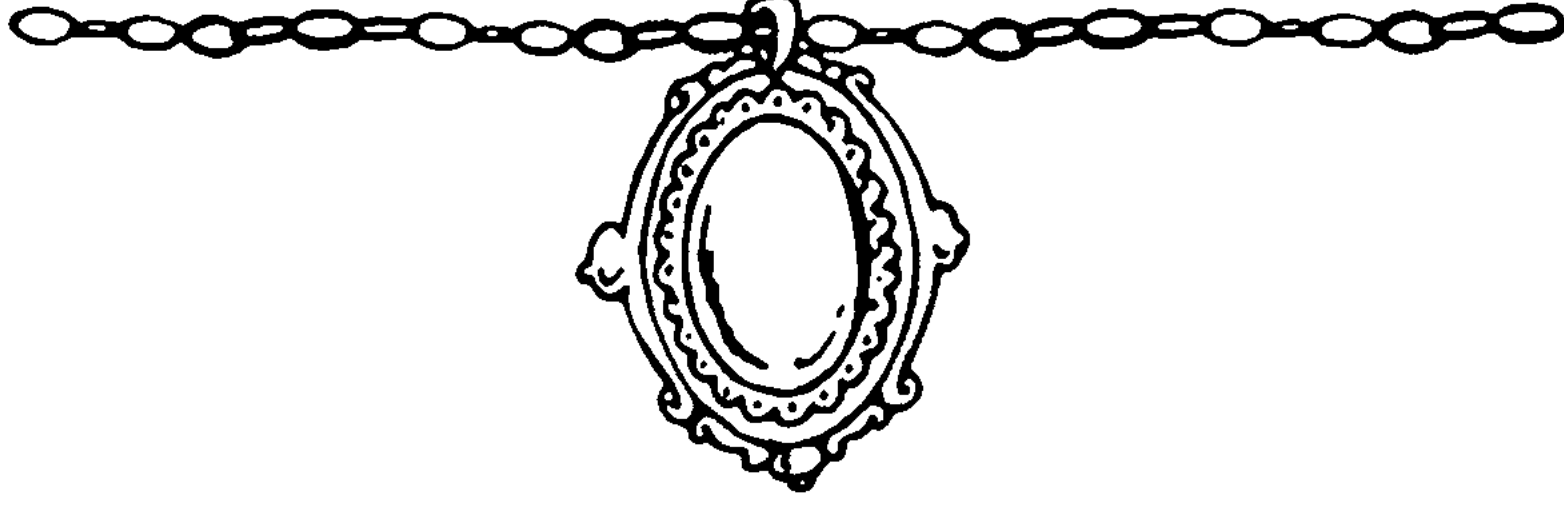
Dexter McMann ismi bir kez daha aklına geldi. “Bir adam vardı,” dedi itiraf edercesine. “Erkek arkadaşıydı. Ama vereceği bilgilerin işimize yarayacağından kuşkuluyum. O da benim gibi annemin adının Belinda Rose olduğunu sanıyordu. Sonrasında ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Adını biliyor musun?” diye sordu Gretchen.

“Ben... Ben hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi Josie.

Gretchen ona içine işleyen bir bakış attı. “Hatırlamaya çalış,” dedi sonra. “İnsanlar genelde eski sevgililerinin fotoğraflarını saklar. Onu ziyaret etmeye degebilir. Biz de bu sırada çocuk koruma sistemindeki Lindaların, Lillylerin ve Lauraların izini bulmaya çalışırız.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ON ÜÇ YAŞINDA

Annesinin yatağında bir adam vardı. Bu garip değildi, asıl garip olan son iki haftadır yatağında aynı adamın olmasıydı. Şehvetli gece aktivitelerinin sesi o küçücük konteynerde uykusuna musallat olsa da Josie her sabah mutlaka onlardan önce uyanıyor, duş alıp giyiniyor ve evden çıkıyordu. Sonra da kestirme olsun diye ormanın içinden geçerek Ray'in arka verandasında beklemeye koyuluyordu. Josie'nin annesi ve yeni sevgilisi öğleden sonraları pek etrafta olmuyordu; konteynere genellikle akşam yemeğinden sonra geliyorlardı. Josie de o saatte kapısına âdeta barikat kurarak odasına çekilmiş oluyordu. Josie erkeklerin geceyi evlerinde geçirmelerinden hoşlanmıyordu ama annesinin onu görmezden gelmek için bir sebebi olmasına bayılıyordu.

Annesinin yeni sevgilisiyle tanışması tamamen tesadüf eseri oldu. Mide ağrısı yüzünden gece doğru düzgün uyumamıştı ve tuvaletten çıkıp mutfaktan bir bardak su almaya giderken resmen adamın çıplak göğsüne çarptı. Josie bu çarpışmanın etkisiyle geriye savruldu ve mutfak fayanslarına kış üstü yapıştı. Işıklar açılıp da gözleri kamaşınca kolunu yüzüne siper etti. Tepesinde

dikilen ve hayli uzun boylu görünen adam annesinden çok kendi yaşına yakın görünüyordu. Dağınık kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu. Üzerinde yalnızca baksırı vardı ve Josie'yi yerden kaldırmak için uzandığında uzun gövdesindeki kaslar gerildi.

“Hey,” dedi. “İyi misin?”

Josie başını aşağı yukarı salladı ve aniden kusmuk koktuğunu fark etti.

“Pek de iyi görünmüyorsun,” dedi adam. “Bu arada ben Dex. Annen bizi tanıştıracaklarını söylemişti ama sen hiç burarlarda değilsin.”

Ah, ben buradayım, diye düşündü Josie. Annesinin tek yapması gereken odasının kapısını tıklatmaktı ama annesinin neden tanışmalarını istemediğini şimdi anlamıştı. Bakışlarını adamın dümdüz karnından ve aşağı doğru inip baksırının içinde gözden kaybolan tüylerinden alamıyordu. Ray'i daha önce defalarca üstsüz görmüştü ama Ray kesinlikle böyle görünmüyordu. “Ka—kaç yaşındasın?” diye sordu Josie.

Dex güldü. “Yirmi yaşındayım, biliyorum aramızda biraz yaş farkı var ama annen, eh bilirsin işte, çok havalı biri.”

Josie buna cevap vermeye zahmet bile etmedi. Dex kendisinden önceki birçok adamın aksine uyuşturucuyla alkolün birbirine karıştığı bir gecenin sonucunda burada değildi. O, gerçekten burada olmak istiyordu ki bu da ya aptal ya da en az Josie'nin annesi kadar taş kalpli biri olduğu anlamına geliyordu. Josie oyunu aptaldan yana kullandı; annesinin erkekleri daha önce nasıl manipüle ettiğini görmüştü. Adamın yanından geçti ve başının üstündeki dolaptan bir bardak alarak suyla doldurup tek dikişte içti. Midesi hemen bulandığı için de bu yaptığına pişman oldu.

“Hasta mısın?” diye sordu Dex.

Evet, kesinlikle çok zeki biri değildi.

Josie onu görmezden gelerek yanından geçip gitmeye çalıştı ama oturma odasına adım atamadan midesi tekrar bulandı ve

önündeki halıya kustu. Karnını tutarken olduğu yerde sendeledi. Sadece su içmişti ama koku korkunçtu. Annesi ona bu yaptığını fena ödetecekti.

Ama sonra aniden Dex ayaklarının dibinde bitti ve halıyı kâğıt havluyla temizlemeye başladı. Bir an sonra gitti ve elinde mutfak tezgâhının altından bulduğu bir leke çıkarıcıyla geri geldi. “Sen gidip uzan,” dedi. “Bunu ben hallederim.”

Josie ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama o anda yatağına gitmezse bunu hiç yapamayacağından korkuyordu. Odasına koştu ve güçlkle yatağına tırmanıp yorganı başına kadar çekti. Sonra da kendini hastalığın kollarına bıraktı.

Uykuya daldığını bile hatırlamıyordu ama uyandığında şifonyerinin üstünde dört şişe zencefilli gazoz ve iki paket tuzlu kraker buldu. Şaşkınlıkla doğrulup oturdu, rüya görüyor olmalıydı. Şişelerden birine uzandığı sırada ayağı yatağının yanındaki sert ve plastik bir şeye çarptı. Bir kova. Kusması için. Bir anlığına Josie, babaannesinin gece vakti çıkıp geldiğini sandı ama elbette öyle olmadığını biliyordu. Annesi, Lisette’in konteynere girmesine hayatta izin vermezdi. Annesinin böyle bir şey yapmasına imkân yoktu. O zaman... Dex?

Yolları tekrar kesiştiğinde aradan iki hafta geçmişti ve karşılaştıklarında Josie’nin tek yapabildiği, “Teşekkürler,” diye mırıldanmak oldu. Erkeklerin ona nazik davranması Josie’yi geriyordu. Bunun bedeli her zaman çok ağırdı; annesinin öfkesini körükler ya da pazarlık konusu veya çok daha beteri olurdu. Ara sıra Dex, annesiyle televizyon izlerken ya da yemek yerken Josie’yi de davet ediyordu ama Josie bu teklifleri hep geri çeviriyordu. Dex onu dışarıda hep beraber yemek yemeye ve sinemaya da davet etti fakat Josie bu davetleri de reddetti. Dex her defasında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama onun annesinin dünyasında işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Sonra Dex, annesi yokken Josie'ye yaklaşmaya başladı. Artık resmen konteynere taşınmıştı ve annesi konteynerden olmamak adına dışarıda türlü türlü işler çevirirken Dex, Josie'yi kabuğundan çıkarmaya çalıştı. Onu okula götürüp getirmeyi teklif etti, dondurma yemeye götürmek istedi, ödevlerinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu, onunla birlikte televizyon izlemeye çalıştı. Bir gün eve bir düzine çörekle gelip ona da ikram etti; altı tanesini Josie'nin en sevdiği Fransız çöreklerinden almıştı. Josie, Dex'in bunu nereden bildiğine akıl sır erdiremedi. Yoksa ona kendi ağzıyla mı söylemişti?

Dex aklından geçenleri okumuş gibi, "İkidir annen çörek aldığında Fransız çörekleri gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor. Anlayacağın attım tuttu," dedi.

Josie ufacık mutfağın ortasında öylece durmuş, çöreklerle bakıyordu. Baktıkça da karnı gurulduyordu. Nihayet elini beline koydu.

"Bak," dedi. "Benim zaten bir erkek arkadaşım var, anlayacağın kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Hele ki annemin sapık erkek arkadaşlarından birinin bana *nazik davranmasına* hiç ihtiyacım yok. Milyonlarca çörek getirsen de sana dokunmam. O yüzden kes artık şu tavırları. Tamam mı?"

Dex bir an fal taşı misali açılmış gözlerle ona baktı, şaşkınlıktan ağzı beş karış açık kalmıştı. Derken yavaşça yüzüne bir sırıtış yayıldı ve kahkahayı patlattı. İki büklüm olmuş, karnını tuta tuta gülüyordu. Josie ona elinden gelen en ters bakışı attı.

"Sen bayağı küstahsın, farkında mısın? Hem benden önce annenin *sapık erkek arkadaşlarından* kaç buraya taşındı?" dedi Dex en sonunda.

Josie onun yanından ayrılıp ödevlerini yaydığı kanepeye yerleşti. "Yeterince fazla," dedi.

"Sana iyi davranmamın nedeni senden bir şey istemem değil. Ayrıca sapık falan da değilim."

“Hep böyle derler,” diye mırıldandı Josie kalemini alıp ödevine odaklanmaya çalıştı.

Derken önünde, kâğıt havluya sarılı bir Fransız çöreği belirdi. “Birlikte yaşıyoruz,” dedi Dex. “Annenle çıkıyorum. Senden bir şey istemiyorum. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Bu kadar perişan görünmenin önüne geçebilirsem o da cabası olur.”

“Eh, babam olmaya da çalışma,” diye çıkıştı Josie.

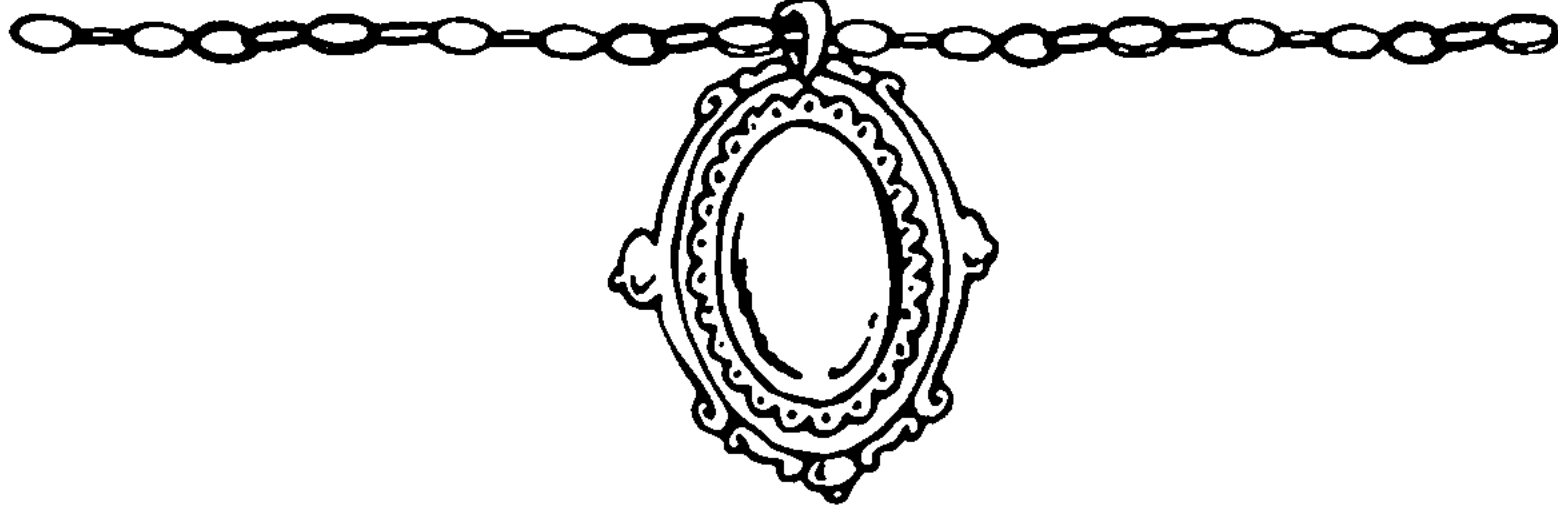
“Kimsenin babası olmaya çalıştığım yok,” diye cevap verdi Dex. “Annen ve ben, biz sadece eğleniyoruz.”

“Biliyorum,” dedi Josie. “Sizi her gece duyuyorum.”

Dex bir kez daha güldü. “Gerçekten dilinin kemiği yok,” dedi. “Neyse, biraz çörek ye ya da yeme. Ben dışarı çıkıyorum. Yarın birinin seni okula bırakmasını istersen ben bırakırım.”

Koyu renkli saçlarının altından ıslıl ıslıl parlayan yeşil gözleriyle Josie’ye gülümsedi ve konteynerden çıktı. Josie arabasının gittikçe uzaklaşan sesini dinledi ve Dex’in ne kadar süre daha hayatlarında kalacağını merak etti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie bir elinde Harris'in antibiyotikleri, diğer elinde cep telefonuyla eczaneden çıktı. Misty telefonda cır cır öterken Harris arkada avazı çıktığıınca bağılıyor, Josie çocuğun fer-yatlarını duydukça onu kucaklayıp bağrına basmak istiyordu. Fakat Harris'in hastayken annesinden başka kimseyi istemediğini biliyordu. İlaçları alıp götürerek de onlara yardımcı olabilirdi. "Bebeklere verilen şu Tylenol'den de aldım," dedi Josie. "Birkaç dakikaya orada olurum."

"Ah, harika," dedi Misty. "İmdadıma yetiştin."

Josie otoparka girdiğinde Escape'inin sol ön kapısına yaslanan bir adam gördü. Telefonu kapatıp adamın karşısına dikildi. Hava karanlıktı ve otopark onlarla bir iki araç dışında ıssızdı fakat Josie adamın beyzbol şapkasının altından parlayan koyu renk gözlerini seçebiliyordu. Altında rengi atmış mavi bir kot, üstündeyse oduncu gömleğiyle mavi şişme yelek vardı. Josie adamın kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti. Başparmaklarını kotunun kemer yerlerine takmış, ayağının tekini arabanın kapısına dayamış, sinsi sinsi gülümsüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Josie onu tepeden tırnağa süzerken.

Adamın yüzündeki gülümseme Josie'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti. Öyle ki tek elini ceketinin içine sokup beylik tabancasının kabzasının üstüne koydu.

"Bu davranışı sana hiç yakıştıramadım, Şef," dedi adam.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Josie.

"Hayır," dedi adam, "ama tanımak istiyorsun."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum," dedi Josie. "Çekil yolumdan. Acelem var."

Adam hafifçe kenara kayıp kapıyı açacakmış gibi yaparak tek elini kapının koluna koydu fakat Josie kilidi henüz devreden çıkarmamıştı. Ona daha fazla yaklaşmak istemediği gibi arabaya binmeye çalışırken yanından geçmeyi de hiç istemiyordu. "Müsaadenle," dedi adam yapmacık bir nezaketle.

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Josie.

Elinin altındaki silah yüreğine su serpiyordu ama dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Tek niyeti polis şefinin kapısını açmak olan bir adama silah çekerken yakalanırsa belediye başkanı canına okurdu.

Adam kılını bile kıpırdatmayınca, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece seninle muhabbet etmeye çalışıyorum, tatlı şey."

Josie'nin sesi sert ve netti. "Adım tatlı şey değil ve sana ayıracak zamanım yok. Az önce de söylediğim gibi gitmem gerek. Beni bekleyen biri var."

"Bence centilmenlik yapmaya çalışan bir adama daha nazik davranabilirsin," dedi adam. Mide bulandırıcı gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

Josie'nin sabrı tükendi. "Çekil yolumdan," dedi.

Yumruk sert ve süratliydi fakat kafasının sol tarafını kıl payıyla ıskaladı çünkü Josie tam zamanında başını eğdi ve var gücüyle adama doğru atılarak onu Escape'ine yapıştırdı. O anda adamın nefesi kesilerek, "Sürtük," dediğini duydu. Sonraki her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Josie geriye doğru bir

adım attı, elini Glock'uyla birlikte ceketin içinden çıkardı fakat atış pozisyonu almasına kalmadan adamın vahşice savurduğu yumruğu suratının yan tarafına isabet etti. Josie yanağının şişmeye başladığını hissetti. Yana doğru sendelese de dengesini korumaya çalışarak Glock'u bir kez daha adama doğrultmaya yeltendi. Ne var ki adam diğer kolunu kırbaç misali savurarak bileğine vurdu ve Glock çat diye yere düştü. Ardından ellerini Josie'nin boynuna kenetlendi ve onu olduğu yerde döndürüp arabanın yan tarafına çarpmasıyla Josie'nin başının arkasında âdeta bir şimşek çaktı.

Adam Josie'yi oraya mihlayarak boğazını sıktı. Josie'ninse gözleri kararıyor, adamın elinden kurtulmak için çaresizce parmaklarını tırmalıyordu. "İstedığinin bu olduğunu söyledin," diye soludu adam Josie'nin suratına. "Ben de sana istediğini vereceğim, Şef."

Josie'nin kalbi bir an için durdu fakat sonra deli gibi çarpmaya, göğüs kafesini âdeta yumruklamaya başladı. Tam o anda adam tek elini Josie'nin boğazından indirip bacaklarının arasına uzandı ve kotunu indirmek için aşağı doğru çekiştirmeye davrandı. Bu Josie'nin aradığı fırsattı. Bir dirseğini kaldırıp adamın koluna geçirerek elinden kurtulurken diğer dirseğiyle burnuna bir darbe indirdi. Adam bir kez daha, "Sürtük," diye homurdanarak geriye doğru sendeledi ve ellerini yüzüne götürdü. İndirdiğinde parmakları kan içindeydi. Şaşkınlıkla ellerine baktı, sonra gözlerini bir kez daha Josie'ye dikti. "Ah, demek gerçek olmasını istiyorsun. Şimdi buraya ne için geldiysem onu alacağım."

Adam Josie'ye doğru atıldı fakat Josie süratle kenara çekilerek adamı bileğinden yakaladı ve kolunu arkasında sertçe büktü. Ardından ayaklarının arasına bir tekme savurarak bacaklarını birbirinden ayırıp dengesini bozdu. Bir dirsek darbesiyle adamın suratını arabasının camına yapıştırdı, sonra işini sağlama almak için bir dirsek daha attı. Josie'nin yanında kelepçe yoktu

fakat adamın diğer bileğini de yakalayıp arkasında büktü. “Diz çök,” diye buyurdu.

Adamın debelenerek kurtulmaya çalıştığını hissedince acıdan feryat edip diz çökünceye kadar bileklerini kanırttı, sonra da sertçe yere itip artık ikisi de olmayacak açılarla bükülmüş olan bileklerini daha sıkı kavradı. Adamı tekrar saldırıya geçmekten alıkoyan tek şeyin acı olduğunu biliyordu. O yüzden yüzünü asfalta yapıştırdığında bir dizini sırtına, diğerini ise ensesine bastırdı. “Tutuklusun,” dedi ve ona haklarını okudu.

“Sen ne bok yediğini sanıyorsun?” diye feryat etti adam.

Josie adamı dizleriyle olduğu yere mıhlarken tek elini çabucak cebine daldırdı, telefonunu çıkardı ve 911’i çevirdikten sonra bir yandan operatörle konuşurken diğer yandan adamı zapt edebilmek için asfalta bıraktı. Çabucak adresi tekrarladı. “Polis memuruna acil destek. En yakındaki ekipleri yönlendirin. Teğmen Fraley’ye haber verin.”

Adam altında kıvranıyordu. “Sen benimle taşak mı geçiyorsun?” dedi tükürürcesine. “Böyle anlaşılmamıştık. Anlaşmada bu yoktu.”

Josie adamın suratına doğru eğildi. “Ne?”

“Beni tutuklamayacağına söz vermiştin,” diye bağırdı adam.

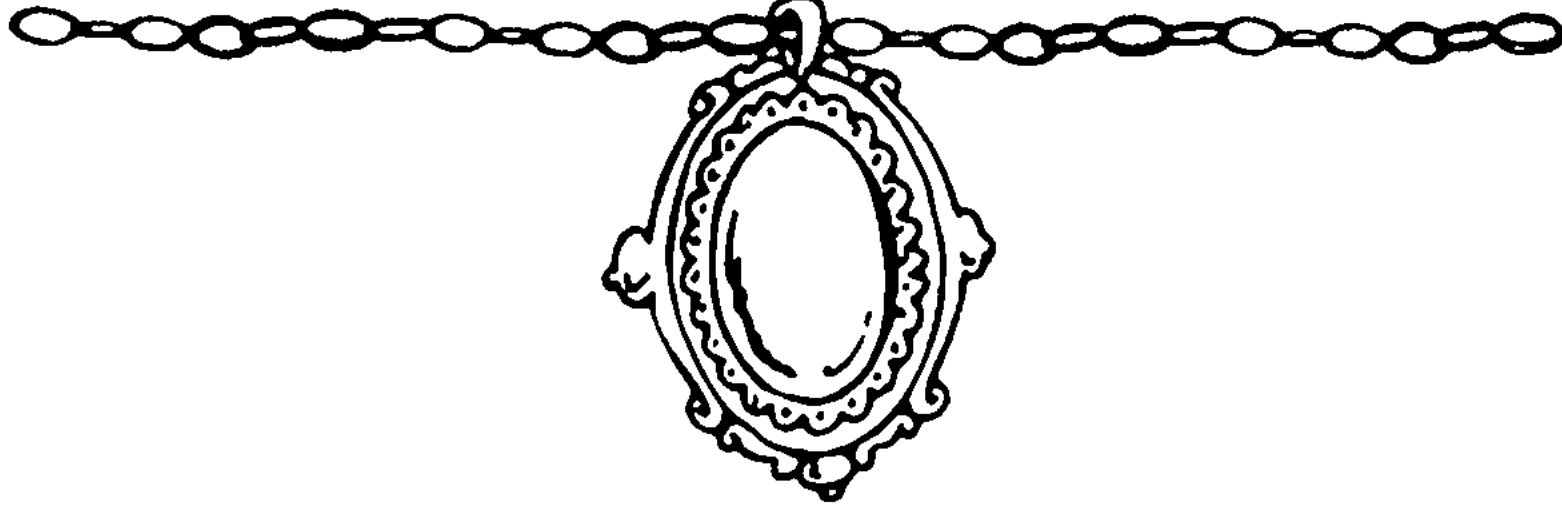
“Tutuklamayacağıma söz mü vermiştin? Kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Benim,” dedi adam. “Keith. İlanına cevap yazan.”

Josie yüreğinin sıkıştığını hissetti. “İlanıma mı? Ne ilanı?”

Adam çırpınmayı sürdürüyor, homurdanarak ona karşı koymaya çalışıyordu. “Craigslist’teki ilanın, seni deli sürtük.”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah iki devriye aracının peşi sıra otoparka dalıp daha üniformalı memurlar emniyet kemerlerini bile çözemediğinden arabasından fırlayarak Josie'ye doğru koştu. Karanlıkta mavi ve kırmızı ışıklar nabız misali yanıp sönüyordu. Noah dizlerinin üzerine çökerek adamın bileklerini kavradı ve cebinden çıkardığı iki plastik kelepçeyle sımsıkı bağladı.

“Çoktan haklarını okudum,” dedi Josie, Noah'yla birlikte Keith'i yerden kaldırıp polis araçlarından birinin arka koltuğuna tıkmaları için devriye memurlarına teslim ederlerken. Josie, Escape'inin etrafında bir tur atarak önce silahını buldu. Onu kılıfına yerleştirdikten sonra da saldırı esnasında yere düşürdüğü ecza poşetini aramaya koyuldu. Neyse ki ezilmemişti. Poşeti yerden alırken Noah yanına geldi. “Bunu Misty'ye ulaştırmam gerek,” dedi Josie.

Fakat onu tepeden tırnağa süzen Noah'nın yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü; sert, profesyonel duruşu yerini şoka bırakmıştı. Dönüp duran kırmızı ve mavi ışıklara rağmen Noah'nın betinin benzinin attığı gözünden kaçmadı. Bakışlarını aşağı indirdiğinde kot pantolonunun fermuarının yırtıldığını ve altındaki siyah iç çamaşırının bel kısmının görüldüğünü fark etti.

“Josie,” dedi Noah.

Josie boştaki elini uzattı. “Ceketini ver, Fraley.”

Noah yavaşça ceketini çıkarıp ona uzattı. Josie’ye ecza poşetini onunla takas ederek ceketini beline doladı ve kollarını sıkıca arkasından bağladı. “Bu ilaçlar Misty’ye lazım, anlıyor musun?” dedi.

Noah ona doğru bir adım attı. Devriye memurları onlardan birkaç metre ötede, devriye aracının yanında bekliyordu. “Şu anda Misty umurumda bile değil,” dedi Noah.

Josie gözlerini kaçırdı. “Ama olmalı. Şayet bana yardım etmek istiyorsan ilaçları ona bırak ve ardından benimle karakolda buluş.” Memurlardan birine el etmesiyle adam koşarak yanlarına geldi. “Az önce olanları muhtemelen dükkânın güvenlik kamerası kaydetmiştir. Elllerinde ne varsa hepsini istiyorum.”

“Tamamdır, Patron,” dedi adam ve doğrudan dükkâna yöneldi.

Noah’ın suratında hüsrân vardı. Josie tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Bir sorun mu var, Fraley?”

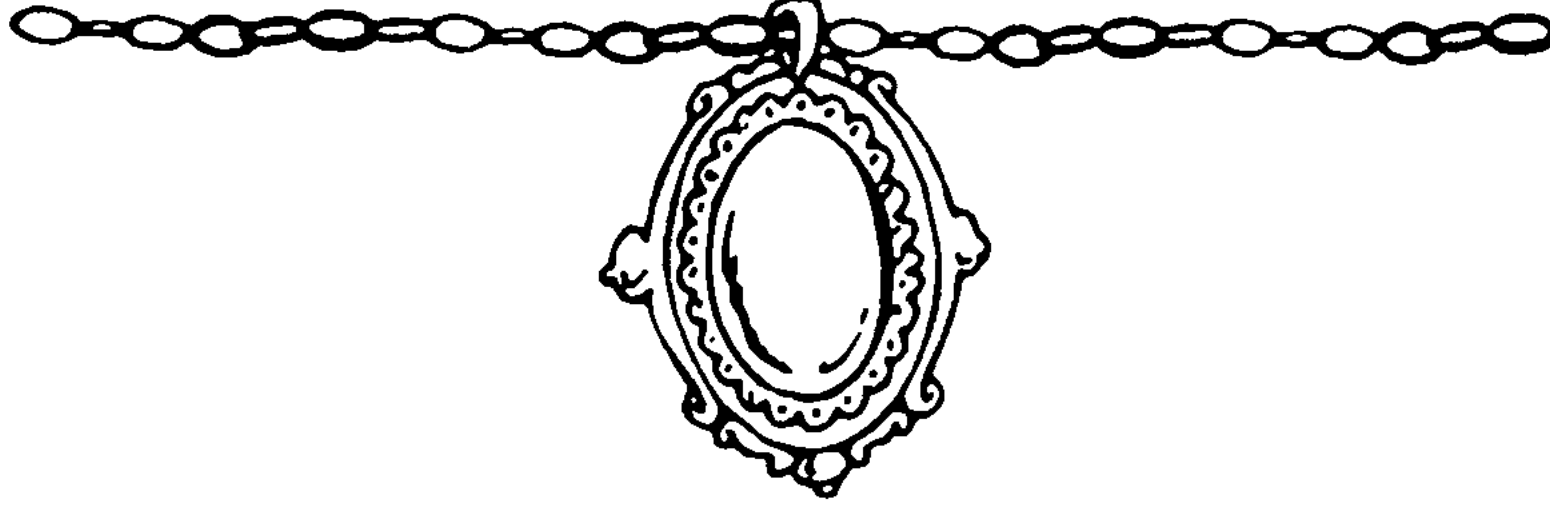
Noah başını iki yana salladıysa da çenesinde bir kas seğirdi.

“Güzel,” dedi Josie. Bir kez daha yere göz gezdirdi. “Bir an önce işe koyulmanı istiyorum. O herif bir ilana cevap vermiş ve bu seferkinin *ateşli dakikalardan* çok daha fazlası olduğundan adım gibi eminim.”

Noah yutkundu. “Ne demek istiyorsun?”

“Verilen ilan bence bir tecavüz fantezisi ilanıydı.”

ELLİNCİ BÖLÜM

“**A**damın adı Keith Gibbs,” dedi Noah. “Kırk dört yaşında, Denton’da oturuyor. Bekâr, çocuğu yok. Cips fabrikasında çalışıyor. İlanını birkaç gün önce bulduğunu, mesajlaştığınızı ve senaryo üzerinde anlaştığınızı söylüyor. Avukatını istemeden önce ağzından bu kadarını alabildim.”

Josie, Noah’nın peşinden kapalı devre izleme kabinine doğru yürürken az evvel giydiği tişörtüyle kot pantolonunu iki eliyle düzeltti. Yedek kıyafetleri o kadar uzun zamandır ofisindeki çekmecelerden birinde duruyordu ki kırış kırış olmuşlardı. Fakat şimdilik bunlarla idare etmek zorundaydı. “E-postaları aldın mı?” diye sordu.

“Telefonundan Gretchen’a gönderdi. Gretchen de şimdi çıktıларını alıyor.”

Keith Gibbs’in ileri geri volta attığı sorgu odasını gösteren geniş televizyon ekranına baktılar.

“İlanı buldun mu?” diye sordu Josie.

Ardından Noah’ya göz ucuyla şöyle bir baktı ve boynundan saç diplerine kadar kızardığını fark etti. Noah ona bir kâğıt uzattı. İlanın konu satırında *Fantezimi Gerçekleştir... Bana Zorla Sahip Ol*, yazıyordu. Altındaki metin ise şöyleydi: *Otuzlarında, ateşli bir kadın polis tecavüz fantezisini gerçekleştirecek iri yarı,*

güçlü kuvvetli bir erkek arıyor. Bana sert davranmayacaksan ve iki tane çakamayacaksan cevap verme zahmetine bile girme. Eğer eğlenmek ve tabuları yıkmak istiyorsan bana ulaş.

Josie'nin bir saat kadar önce toplantı odasında yediği akşam yemeği midesinde çalkalandı. "Tanrım," dedi.

Noah kâğıdı elinden alıp yazılı tarafı aşağı bakacak şekilde masaya bıraktı. "E-postaları okudum. Aslında hepi topu dört taneler. Özetle, sen gibi davranan her kimse senin adını ve adresini verip polis şefi olduğunu söylüyor, sonra da kafasındaki senaryodan bahsediyor. Senaryoya göre Keith bir iki gün boyunca seni takip ettikten sonra kamuya açık bir alanda yanına yaklaşıp sana tecavüz edecek; ona karşı koyacaksın fakat durmayacak. Dahası onu tutuklamayacağına söz veriyorsun."

"E-posta adresi?" diye sordu Josie.

"Her önüne gelenin uydurma bir isimle alabileceği şu ücretsiz e-posta adreslerinden. Hesap tabii ki senin adına açılmış. Hizmet sağlayıcısı ve Craigslist için mahkeme emri çıkarttım fakat pek bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Bu işin arkasındaki her kimse kimliğini gizlemeyi başaracak kadar teknolojiden anlıyor. Demek istediğim, daha büyük bir teşkilat ya da FBI olsaydık işler değişirdi fakat bu gibi operasyonlara ayıracak kaynağımız yok. Eğer istersen eyalet polisinden bir iyilik isteyebilir ya da üniversitede danışabileceğimiz biri olup olmadığını sorabilirim."

Josie kafasını iki yana salladı. Aklında başka biri vardı. "O iş bende. Sen bulabildiğin tüm ipuçlarını toplamaya bak, tamam mı?"

"Tanıdığın biri mi var?"

"Mühim yerlerde tanıdıkları olan bir tanıdığım var," diye yanıtladı. Ardından telefonunu çıkarıp Trinity Payne'e bir mesaj attı. *Selam, kasabaya gelme planında değişiklik var mı? Şu Lloyd Todd hikâyesi hâlâ ilgini çekiyor mu? Sana özel röportaj vereceğim ama bir konuda yardımına ihtiyacım var. ACİL!*

Sonra da Noah'ya dönüp, "Lloyd Todd'la konuşmak istiyorum," dedi.

"Patron."

"Ne yapman gerekiyorsa yap ve onunla bir görüşme ayarla. Bölge hapishanesine gidip onunla konuşurum. İsterse yedi avukat daha tutsun. Bu iş burada bitecek."

O anda cep telefonu çaldı. Arayan Trinity'ydi. "Bu akşam kasabada olurum," dedi, Josie telefonu açtığı anda. "Eudora'da kalacağım ve Lloyd Todd hikâyesi hâlâ ilgimi çekiyor. Ama senin hakkında bir hikâye yazmak daha çok ilgimi çekiyor."

"Nefesini boşa harcama," dedi Josie.

Trinity güldü. "Asla asla deme, tatlım. Artık seni gayet iyi tanıyorum. Bir şeye ihtiyacın olmasaydı beni hayatta aramazdın. Todd hikâyesi karşılığında ne istiyorsun?"

"Birtakım... siber suçlar konusunda yardımın lazım. Bağlantıların var, öyle değil mi?"

"Ah, tatlım, hayatın boyunca tanışma fırsatına nail olamayacağın en iyi hackerlardan bazılarını tanıyorum. Ama Todd hikâyesinin, yaptığım iyiliklerin karşılığını istememe değecek kadar ses getireceğinden şüpheliyim."

Josie inledi. "Ciddi olamazsın."

"Son iki yıldır ülkenin en merak uyandıran vakalarından bazılarını bizzat soruşturdun. Kanal seninle ilgili bir haberin reytingleri uçuracağını düşünüyor."

"Buna gerçekten hiç vaktim yok, Trinity. Suratımın bir kez daha ulusal haberlerde boy göstermesini hiç istemediğimden bahsetmiyorum bile."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Beni bi' dinle. Baş başa oturur konuşuruz. Yalnız. Ne prodüktör olur ne de kameraman. Sadece ikimiz. Yarın otele uğra, olur mu? Böylece şu siber suçlarla ilgili vakada sana yardım edebilirim."

Josie, Noah'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Trinity'nin bu konuda söyleyeceklerini dinlemeye ne zamanı ne de

tahammülü vardı. Basına konuşmaktan nefret ediyordu ve şu anda ihtiyacı olan en son şey, ulusal bir kanalda mercek altına alınmaktı. Fakat ilanları veren kişinin kimliğini resmî kanallardan tespit etmek haftalar süreceken Trinity'nin bağlantılarının aynı işi birkaç saat içinde halledebileceğinin farkındaydı. Son birkaç günün ardından özel hayatına yönelik bu saldırının sona ermesi için yanıp tutuşuyordu. Öyle ki bunun için birkaç saatliğine Trinity'nin suyuna gitmeye bile razıydı.

Ağır ağır iç çekerek, "Tamam," dedi. "Otele yerleştğinde oda numaranı mesaj atarsın."

Trinity mutluluktan öyle bir ciyakladı ki sesi odanın diğer ucundaki Noah'ya kadar gelip adamı yerinden sıçrattı.

Josie boşa konuştuğunun farkındaydı fakat yine de telefonu ağzına iyice yaklaştırıp, "Teklifini kabul ettiğimi söylemedim. Ama seni dinleyeceğim," dedi. Ne var ki Trinity'nin yırtıcı hayvanlarinkini andıran sırıtışını gözünde canlandırabiliyordu. Trinity ne pahasına olursa olsun istediğini alırdı. "Bakarız," dedi Josie'ye.

Gretchen elinde bir kâğıt destesiyle içeri girerken Josie telefonu kapatıp kâğıtları ondan aldı ama okumaya başlamadı.

"Sana tecavüz etmeye kalkan Keith Gibbs denen şu herifin Lloyd Todd'la bilinen bir bağlantısı yok. İlana cevap veren sapığın teki sadece," diyerek açıklamaya girişti.

"O kadarını çözdüm," dedi Josie. "Bu ilanların arkasında kimin olduğunu tespit edip esas onun peşine düşeceğiz."

Gretchen kapalı devre kamera sisteminden gelen görüntüyü veren televizyona baktı. Gibbs nihayet oturmuştu. Ardından bakışlarını tekrar Josie'ye çevirdi. "Patron," dedi, "onu daha fazla tutamayız."

Josie, Gretchen'a doğru bir adım attı. "Ne?"

"Senin de bildiğin gibi," dedi Noah. "Tarafların karşılıklı rıza gösterdikleri bir cinsel ilişki ilanına cevap verdiğini sanı-

yordu. Teknik açıdan suç işlemedi. En azından avukatı öyle olduğunu iddia edecek.”

“Avukatının ne diyeceği umurumda bile değil,” diye çıkıştı Josie. “Bana saldırdı. O pis elleriyle vücuduma dokundu. Hayır cevabını kabul etmedi.”

“Çünkü öyle anlaşıştınız,” dedi Gretchen. “Bak, o herifin bok kafalının teki olduğu ve sana saldırdığı konusunda yerden göğe kadar haklısın fakat aranızdaki anlaşmanın bu olduğunu sanıyordu. İlanı paylaşan ya da e-postaları gönderen kişinin bir başkası olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Sabıkası yok. Trafik cezası bile yememiş. Tam bir süttan çıkma ak kaşık.”

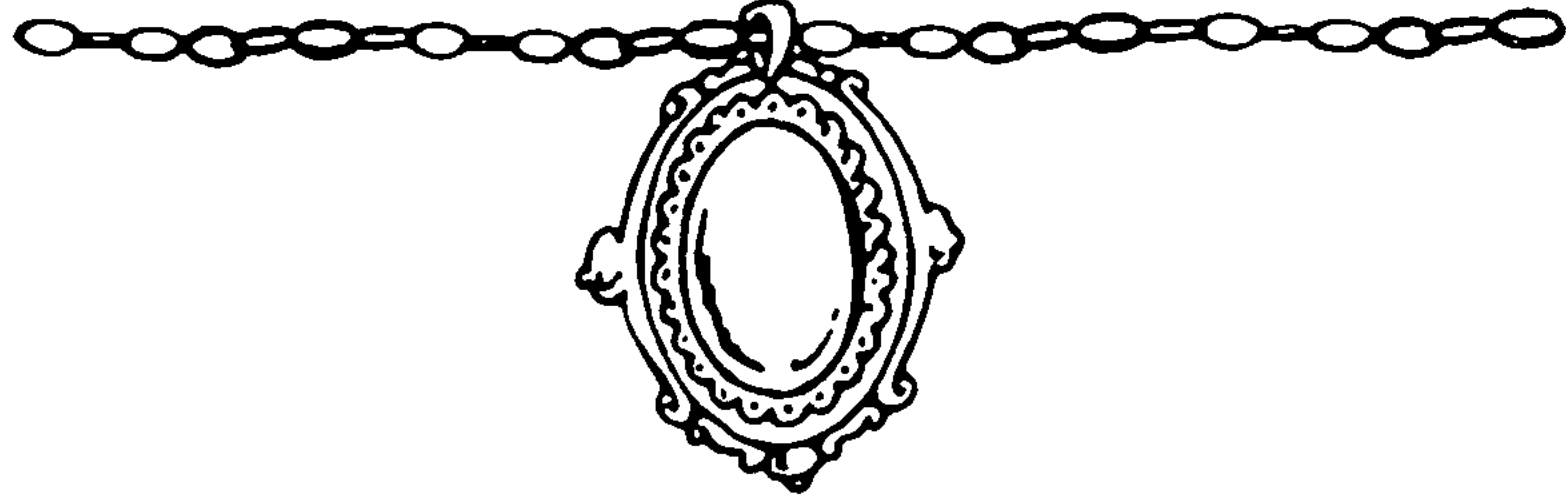
“Şikâyetinde bulunmak istiyorum,” dedi Josie.

“Savcı şikâyetini ciddiye bile almayacaktır,” dedi Noah. “Bunu sen de biliyorsun, Patron.”

Josie’nin içinde kabaran öfke iyiden iyiye harlanarak tenini kasıp kavurdu. “Umurumda değil. Gerekirse savcıyla bizzat konuşurum. Keith Gibbs bu gece hiçbir yere gitmiyor. Yasal işlemleri başlatın.”

Gretchen ve Noah bakışıp anlaştı. “Pekâlâ,” dedi Gretchen. “Evrak işlerini ben hallederim.”

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Noah'nın dekoderinde parlayan rakamlar saatin neredeyse gecenin biri olduğunu söylüyordu. Kanepede bir battaniyenin altına kıvrılmış olan Josie silkinerek uyku mahmur-luğunu üstünden atmaya çalışırken televizyonda 1990'lardan bir komedinin oynadığını gördü. Ekrana odaklanmayı denedi fakat vücudundaki hücrelerin her biri uykuya geri dönme ar-zusuyla ağırlaşmıştı. Mutfaktan gelen seslere kulak kabarttı; tabak çanak şingirtisi, mikrodalga'nın vızıltısı ve o anda ne olduğunu kestiremediği bir başka ses. Sıcacık bir sakinlik hissi onu gerisin geri uykuya sürüklüyordu. Orada güvende idi. Biraz olsun dinlenebilirdi. Uzaktan kumandayı alıp sesi azıcık açarak odayı kahkaha efektiyle doldurdu ve göz kapaklarının bir kez daha titreşerek kapanmasına izin verdi. Fakat tam dalıyordu ki Keith Gibbs'in ellerini, nemli soluğunu üzerinde hissetti. Dehşete kapılarak çırpınmaya başladı.

"Patron!" Josie sıçrayarak uyandı. Noah yüzünde endişeli bir ifadeyle tepesinde dikiliyordu. İki elinde birer büyük kupa vardı.

Josie doğrulup oturdu ve alnındaki terleri sildi. "Kusura bakma," dedi. "Ben... ben, şey, uyuyakalmışım."

"Rüya görüyordun," dedi Noah.

Rüya görmüyordum, diye düşündü Josie. *Hatırlıyordum*. Zihni artık işe odaklı olmadığından o dehşet verici, kaotik anları hazmetmeye çalışıyordu.

“İyi misin, Patron?” diye sordu Noah.

“Bana Josie diyebilirsin, yani en azından burada baş ba-şayken,” dedi Josie, Noah’nın sorusunu duymazdan gelerek.

Ardından yanına pat pat vurdu ve Noah, Josie’nin gösterdiği yere oturarak eline bir kupa tutuşturdu. Üzerine toz tarçın serpiştirilmiş beyaz köpüğün dumanı tütüyordu. Belli belirsiz bir viski aromasının eşlik ettiği tatlı ve baharatlı bir kokusu vardı. “Bu nedir?”

Noah gülümseyip kupasını hafifçe kaldırdı. “*Dirty chai latte*: kahve, baharat ve viski. Hoşuna gidebileceğini düşündüm. İstersen yiyecek bir şeyler de hazırlayabilirim.”

Josie gülümsedi ve içeceğinden bir yudum alarak aheste aheste tadını çıkardı. “Gerek yok,” dedi. “Bu harika oldu, teşekkürler.”

Bir müddet televizyonda oynayan diziye dalarak sessizce içeceklerini yudumladılar. “Bu gece olanlar hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu Noah biraz sonra.

“Hayır,” diye yanıtladı Josie.

“Pat– Josie, benimle konuşabileceğini biliyorsun.”

“Sen de konuşmaktan pek hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Noah güldü. “Doğru. Tamam, peki şu koruma işi ne olacak? Biz bu işi çözene kadar bir ekibin sana eşlik etmesine ne dersin?”

Josie üstelemediği için Noah’ya minnettardı. Şimdiye dek başına gelenleri atlatmasının tek yolu, yaşadığı korkunç şeylere ve onlara eşlik eden tüm o karanlık hislere ket vurmak olmuştu. Tek seçeneği önüne bakmaktı. Bunun sağlıklı olmadığını biliyordu. Üniversitedeyken görüşmeye mecbur kaldığı bir terapist, yaşadıklarının acısının günün birinde çıkacağını söylemişti fakat şimdiye kadar iblislerinden bir adım önde olmayı başarmıştı ve bunu sürdürmeye kararlıydı.

Latte içini ısıtıp uykusunu getirdi. Kahve kupasını sehpaye bırakıp ayağa kalkarak Noah'ya hafifçe gülümsedi. "Bunu şimdi konuşmasak olur mu? En iyisi gidip yatayım."

Şaşırmış görünen Noah da kendi kupasını sehpaye bıraktı. "Ah, tabii. Olur. Yani tabii takılmak istemiyorsan. İş konuşmak zorunda değiliz."

"Teşekkür ederim ama gerçekten biraz uyumam gerek."

Josie odadan çıkarken Noah'nın bakışlarını sırtında hissetti. Üst kata çıkar çıkmaz da kendini onun yatağına bırakıp derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Birkaç saat sonra uyandığında sırtı ve ensesi uğradığı saldırıdan ötürü ağrıyordu fakat Keith Gibbs'in ona saldırdığı anlar öncesine kıyasla biraz daha silikti. Kısa süre sonra bu hatıra da atlattığı tüm diğer badirelerle birlikte zihin kasasına kilitlenecek kadar ufalacaktı.

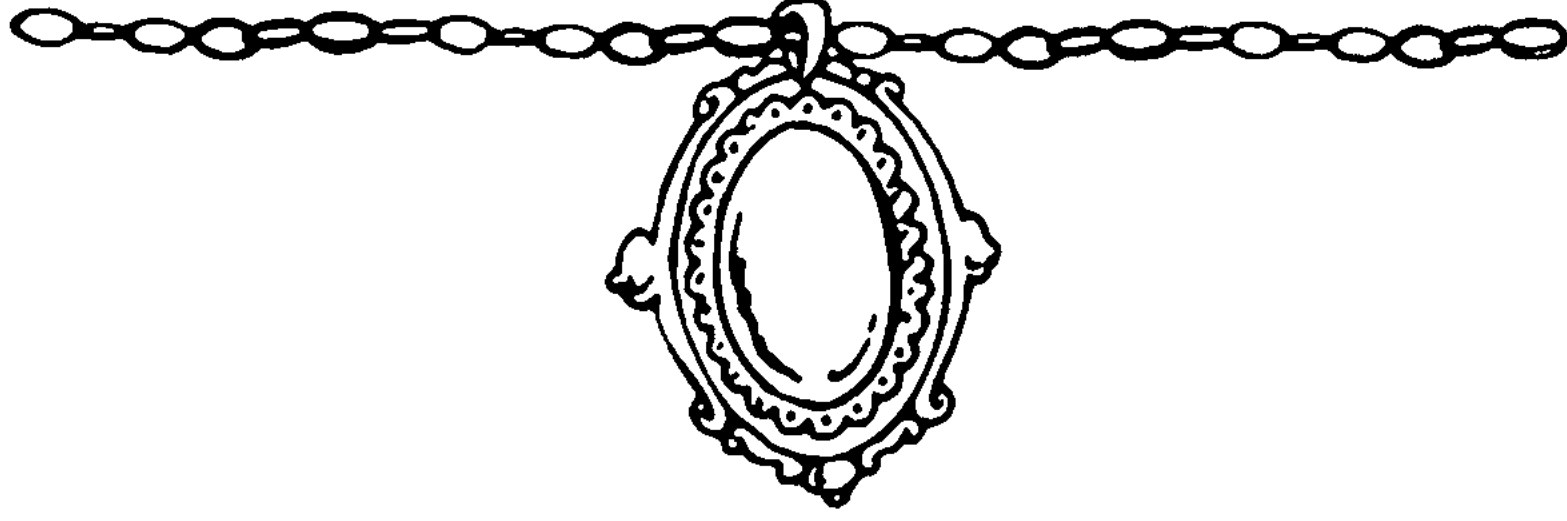
Merdivenden indi ve kanepede horul horul uyumakta olan Noah'nın yanından parmak ucunda geçerek mutfakta şarja taktığı telefonunu aldı. Normalde bu saatlerde işe gitmek üzere hazırlanmaya başlardı. Telefonunda, yirmi dakika önce Gretchen tarafından gönderilmiş bir mesaj vardı.

Todd seninle görüşmeyi kabul etti. Saat onda, bölge hapis-hanesinde.

Trinity'den de bir mesaj gelmişti. *Oda 227. Akşama doğru görüşürüz, değil mi?* Josie ona cevap vermedi.

Oturma odasına geri dönüp Noah'yı nazikçe sarsarak uyardı. "Fraley," dedi. "Uyan. Bugünkü korumam sen olacaksın."

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Bellewood'da bulunan Alcott Bölge Hapishanesi şerifin yönetimindeydi. Hapishane bölgedeki tüm karakollar için merkez görevi görüyor, suç isnat edilmiş tutuklular duruşmaya çıkana kadar burada tutuluyordu. Denton Karakolu'nun kendi nezarethanesi olsa da çoğunlukla sarhoş üniversite öğrencileriyle ufak tefek suçlar işlemiş kimseler için kullanılırdı. Birinin mahkemeye çıkarılma vakti geldiğinde şerif onu Denton'dan alır, gerisini bölge cezaevinde hallederdi.

Lloyd Todd'un avukatı görüşmeye katılmakta ısrar ettiğinden şerif yardımcıları onları özel bir toplantı odasına almıştı. Lloyd, ellerindeki kelepçe masanın üstündeki demir bir halkaya geçirilmiş olduğundan kambur oturuyordu. Üstündeki turuncu tulum geniş omuzlarına dar geliyor, koyu renk gözleri gür kaşlarının altından ters ters bakıyordu. Kısa, dik, kahverengi saçları ve kirli sakalı yer yer ağarmıştı. Aralarında sadece iki yaş olmasına rağmen kardeşinden epey yaşlı duruyordu. Noah içeri girmeyip dışarıda bekledi.

"Hayli alışılmadık bir durum," dedi Lloyd'un avukatı, müvekkilinin arkasında dikildiği yerden. Arkaya yatırılmış siyah saçları ve muhtemelen Josie'nin arabasından daha pahalı olan füme rengi takımıyla şık ve buyurgan görünüyordu.

“Müvekkiliniz görüşmeyi kabul etti,” dedi Josie.

Avukat huysuzlandı. “Kabul etmemesi yönünde tavsiye vermiştim.”

Lloyd’un görüşmeyi kabul etmesi Josie’yi çok şaşırtmıştı fakat Trinity Payne’in sıklıkla dile getirdiği gibi *herkesin istediği bir şey vardı, tek yapması gereken onun ne olduğunu bulmaktır*. İnsanlarla pazarlığa tutuşmak normalde Josie’nin tarzı değildi ama Todd’la konuşması gereken iki önemli konu vardı ve fırsatını bulduğunda doğrudan kaynağa gitmeyi yeğlerdi.

Ne var ki Lloyd duvardan farksızdı.

Josie onu hassas noktasından vurmayı denedi. “Önceki gün kardeşinizle görüştüm.”

Lloyd istifini bile bozmadı.

“Oğullarınızın keyfi orada pek yerindeydi.”

Todd’un gözleri belli belirsiz parıldadı. Ardından zincirlerini şangırdatarak ellerini kavuşturdu. Josie bastırdı. “Oraya kardeşinizle Belinda Rose hakkında konuşmaya gittim. Onu hatırlıyor musunuz?”

“Aynı liseye gitmiştik,” dedi Lloyd.

“Aynen öyle,” dedi Josie. Damon’ın anlattıklarının hızlıca üstünden geçti ve Lloyd hepsinin doğru olduğunu onayladı.

“Başına kötü bir şey gelmiş olmasaydı buraya onunla ilgili sorular sormak için gelmezsiniz,” dedi Lloyd.

“Belinda öldü,” dedi Josie. “Biri otuz üç yıl önce kafatasını çatlatıp onu Denton’daki ormanlık alana gömmüş.”

Lloyd’un ifadesi değişmedi ama, “Bunu duyduğuma üzül-düm,” dedi.

“Bay Todd,” dedi Josie, “Belinda’nın takıldığı birini hatırlıyor musunuz? Arkadaşlarından birini? Mesela adliyeden?”

“Neden bana soruyorsunuz?”

“Damon, Belinda’yla çokça vakit geçirdiğinizi söyledi,” dedi Josie.

“Damon size onun babamızla birlikte olduğunu da söyledi, yani Belinda’yla... numaradan vakit geçirdiğimi biliyorsunuz. Hepsi bir oyundu.”

Josie tek kaşını kaldırdı. “Yine de onunla vakit geçirdiniz. Muhakkak laflamışsınızdır.”

Lloyd güldü. “Belinda’nın çenesi hiç durmazdı, Şef. Ağzından çıkan her şeyi hatırlamam mümkün değil.”

“Her şeyi hatırlamanızı istemiyorum,” dedi Josie. “Size tek bir soru soruyorum. Belinda’nın arkadaşlarından bahsettiğini herhâlde hatırlıyorsunuzdur.”

Lloyd iç geçirdi. “Grup evinden Angie diye bir fıstıkla arkadaşlık ediyordu,” dedi.

“Başka?” diye sordu Josie.

“İki soru oldu.”

“Hâlâ aynı sorudayız. Belinda’nın arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Adliyeden bir iki kız vardı.”

“İsimleri?” diye sordu Josie.

“Hadi ama, Şef...” diyecek oldu Todd.

“Grup evindeki arkadaşının adını hatırladınız; adliyedeki arkadaşlarının isimleri neydi?”

Lloyd Todd iç geçirdi ve sanki Josie ipe sapa gelmez bir soru sormuş gibi kafasını iki yana salladı ama yine de düşünüp taşınır gibi bir hâli vardı. Derken alnındaki çizgiler derinleşti ve en nihayetinde, “Sophia,” dedi. “Sophia ve Lila. Diğerinin adı Lila’ydı.”

Josie heyecanının yüzünden okunmadığını umdu. Sırtını dikleştirip hafifçe öne doğru eğildi. Adamın hatırlamasını beklemiyordu. Linda, Lilly ya da Laura değildi.

Lila.

Gizli bir şifreyi çözmekten farksızdı bu. Az da olsa nefesinin kesildiğini hissetti. “Lila’nın soyadını hatırlıyor musunuz?”

Lloyd kafasını iki yana salladı. “I-ıh, üzgünüm. Ne onunla ne de diğeriyle yüz yüze geldim. Ama Belinda onları dilinden düşürmezdi. Gevezenin tekiydi ve Damon’ın da anlattığı gibi, kimsenin babamla onun hakkında yanlış bir fikre kapılmaması için zaman zaman okulda peşime takılmasına göz yumardım.”

Josie, Noah’nın çoktan telefonuna davrandığından ve Gretchen’dan devlet korumasına alınmış çocukların kayıtlarına bakmasını istediğinden emindi, yine de kapının üstündeki kameraya imalı bir bakış attı. “Bir şey daha var,” dedi sonra.

“Bence bu kadarı yeter,” diyerek araya girdi avukat. “Müvekkilim bu konuda size fazlasıyla yardımcı oldu. Bugün sizinle görüşmek zorunda değildi.”

Lloyd omzunun üstünden arkasına bakarak adamı tek bakışıyla susturdu. Sonra Josie’ye döndü ve avuçlarını açarak devam etmesini işaret etti.

“Adamlarınıza beni taciz etmeyi bırakmaları için haber göndermenizi istiyorum. Dün gece çizgiyi aştınız.”

“Şef Quinn,” dedi avukat masaya yaklaşarak.

Lloyd’un tek bir bakışı yine adamın susmasına yetti. “Kor-
karım neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi Todd.

“Pekâlâ, olabilir,” dedi Josie. “Adamlarınız attıkları her adımı size haber vermiyor olabilir ama tutuklandığınızdan beri teşkilatın araçları tahrip edildi, karakol yumurta yağmuruna tutuldu, biri arabamın kapı kollarına bok sürdü, evimi soyup özel eşyalarımı kırıp döktü ve en kötüsü de adımı kullanarak Craigslist’e iğrenç ilanlar verdi. Dün gece adamın teki yine benim adıma açılmış bir tecavüz fantezisi ilanına istinaden bir eczanenin otoparkında bana saldırmaya kalktı.”

“Bunlar çok ağır ithamlar,” dedi avukat.

Josie gözlerini Lloyd’dan ayırmadı fakat adamın ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. “Onu hiçbir şeyle itham ettiğim yok,” dedi Josie. “Emrindekileri suçluyorum. Şayet adamlarıyla

konusur ve onları bu davranıştan vazgeçmeye ikna ederse kendi hayrına olur.”

Avukat konuşmak üzere ağzını açtı ama Lloyd ondan önce davrandı. “Hayrıma derken?”

Josie bir kez daha öne eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Aptal değilim, Bay Todd. Benimle görüşmek zorunda olmadığınızı biliyorum. Belinda Rose hakkında konuşmak zorunda da değildiniz. Siz bana bir iyilik yaptınız. Peki, ben sizin için ne yapabilirim? Sizi adamlarınızla konuşmaya teşvik etmek için ne yapabilirim?”

“Benim adamım falan yok,” diye yanıtladı Todd. “Fakat olsaydı evinizi soymak ya da internet sitelerine ilan vermek gibi boktan işlere kalkışmazlardı.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Diyorum ki adamlarım olsa olsa birkaç zararsız eşek şakası yapardı.”

“Teşkilat bünyesindeki bütün araçların tekerleklerini parçalamak ve sileceklerini kırmak pek öyle hafife alınabilecek bir şey değil,” dedi Josie üstüne basa basa.

Lloyd omuz silkti. “Dediğim gibi benim adamım falan yok. Farazi konuşuyorum.”

Josie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. “Pekâlâ, farazi konuşalım. Ne diyorsunuz?”

“Farazi adamlarımın bahsettiğiniz şu diğer işlerle, yani soygun ve ilan meselesiyle hiçbir ilgisi yok.”

“Evimi soyan adam ellilerinde ya da altmışlarında, zayıf, kır saçlı, üstünden hiç çıkarmadığı yeşil bir ceket var, genelde köprüünün altında takılıyor ve Zeke adıyla tanınıyor. Yine farazi konuşacak olursak onunla hiçbir bağlantınız yok, öyle mi?”

Lloyd sarsıla sarsıla güldü. “Larry Ezekiel Fox’u diyorsunuz. Kimsenin o morukla işi olmaz. Sadakat nedir bilmeyen haydudun tekidir. Bizim altımıza bez bağlanırken o uyuşturucu

kullanıyordu. Eskiden ona Larry derdik. Birkaç yıl önce göbek adını kullanmaya başladı. Artık herkes ona Zeke diyor.”

“Yani teşkilatım sizi tutukladı diye gaza gelip evimi soymuş olamaz mı? Varsayımsal olarak?”

Avukatın yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Gerçekten, Şef, sınırı iyice aştınız. Artık buna...”

Bu defa onu susturan, Josie’nin elini kaldırması oldu.

“Varsayımsal olarak, hayır. Zeke evinizi soyduysa kendince nedenleri olmalı,” diye yanıtladı Lloyd.

“Onu nerede bulabilirim?” diye sordu Josie.

“O konuda yardımcı olamam.”

“Fakat vandalizm ve *ufak tefek* tahribatlarla ilgili farazi sorunuma yardımcı olabilirsiniz?”

Adamın suratına inceden bir gülümseme yayıldı. “Tabii siz de bana oğlum konusunda yardımcı olursanız. Büyük oğlum. Tahmin edebileceğiniz gibi kendini bu pisliğin içinde buldu; haksız yere suçlanmam falan. Yapmadığı şeylerle itham ediliyor.”

“Eminim iyi bir avukatı vardır,” dedi Josie imalı imalı.

“Ah, var tabii. Ama polis şefinin onun namına bölge savcısıyla konuşmasının hiçbir zararı olmaz.”

Normalde Josie, Lloyd Todd gibi birine siktirip gitmesini söylemekten büyük keyif alırdı. Todd’un büyük oğlunun anlattığı kadar masum olduğuna pek ihtimal vermiyordu ama bir babanın çocuğunu koruma içgüdüsünü de anlayabiliyordu. Ayrıca Todd’un eteğindeki bütün taşları döküp ondan sonra bir iyilik istemeyeceğinin de farkındaydı. Sakladığı bir şey vardı ve bunu öğrenmenin tek yolu küçük bir iyi niyet gösterisiydi.

“Birkaç telefon görüşmesi yapmama izin verin,” dedi.

Josie iki saat sonra toplantı odasına geri dönmüş ve Lloyd Todd’un karşısına oturmuştu. Lloyd Todd Jr. ile ilgili evrakları avukata

uzattı. “Savcıyı suçlamaları düşürmeye ikna edemedim,” dedi. “Fakat hafifletmeyi başarabildim. Oğlunuz hızlandırılmış bir rehabilitasyon programına katılacak. Terapi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığıyla ilgili danışmanlık ve mesleki eğitim alacak. Kamu hizmeti yapacak ve para cezası ödeyecek ama şartları yerine getirmesi hâlinde suçlamalar sabıkasından silinecek. Elimden daha fazlası gelmedi. Temiz bir sicili olacak. Şimdilik.”

Lloyd, Josie’nin iğnelemesi karşısında sinirlense de avukatının önüne koyduğu evrakları incelemeye koyuldu. Bir yandan da Josie konuşurken başıyla onaylıyordu. Hiç acele etmedi. Tamı tamına beş dakika sonra başını kaldırıp Josie’ye bakarak, “Altıncı Cadde’de bir alışveriş merkezi var. Bir de yıllardır orada olan bir çamaşırhane,” dedi.

“Hangisinden bahsettiğinizi anladım,” dedi Josie.

“Zeke köprüünün altında değilse genelde orada takılır. Yani duyumlarıma göre. Varsayımsal olarak.”

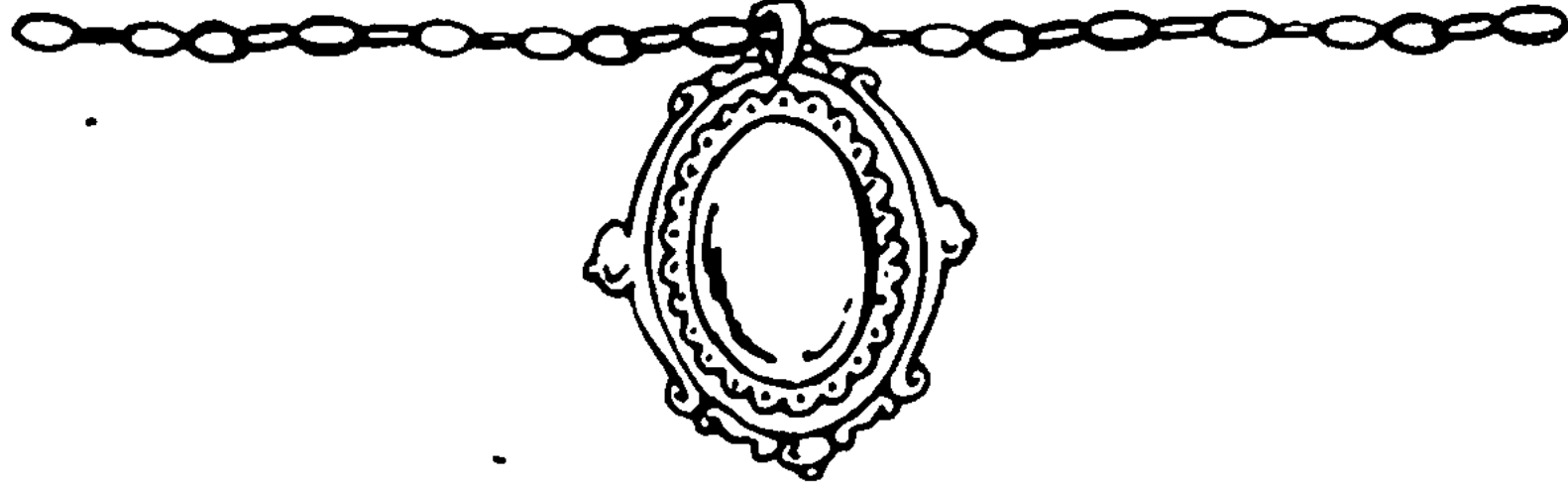
Josie ayağa kalktı. “Teşekkürler, Bay Todd,” derken dudaklarından dökülen sözcüklere kendisi bile inanmadı.

Tam elini kapı koluna atmıştı ki Lloyd arkasından seslendi. “Jensen ve Bowen.”

Josie başını çevirdi. “Efendim?”

“Belinda’nın arkadaşlarının soyadları. Jensen ve Bowen. Gayet iyi hatırlıyorum çünkü yan yana geldiklerinde baş harfleri J.B. oluyordu. Hani şu viski markası gibi?”

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Lila Jensen.”

Noah arabayı kullanırken Josie de yolcu koltuğunda oturmuş, görmeyen gözlerle dümdüz önüne bakıyordu. Hapishaneden çıktıklarından beri ismi tekrarlayıp duruyor, ölçüp tartıyordu. Beklediği bu değildi. Gerçi ne beklediğinden de emin değildi. Lila Jensen o kadar normal ve güzel bir isimdi ki annesi olacak o şeytana hiç ama hiç uymuyordu.

“Lila Jensen,” dedi bir kez daha.

“Gretchen kayıtlarında yapacakları aramayı hızlandırsınlar diye DHS’i” aradı bile. Ayrıca veri tabanlarını kontrol ederek eyalette şu anda veya o dönemde kaç tane Lila Jensen olduğuna bakıyor. Adliyede Belinda’yla tanıştıklarında on sekiz ila yirmi dört yaşlarında olduğunu varsaydığımızdan özellikle 1958 ile 1964 yılları arasında doğanları araştırıyor. Neticede Belinda’dan yaşça büyük olduğunu biliyoruz ama aralarında o kadar büyük bir yaş farkı yoktu.”

Josie gözlerini kırptırınca süratle akıp giden dağ manzarası netleşti. “Onu böyle bulamayız.”

“Neden?”

* İç Güvenlik Bakanlığı –y.h.n.

“Belinda’nın kimliğini çalmadan önce kim olduğunu artık biliyoruz. Kendi kimliğinden durduk yere kurtulmadı. Bir nedeni vardı. Hâliyle ona geri dönmeyecektir. Bulunmak istemiyor.”

Annesinin sırlarından birini gün yüzüne çıkarmanın verdiği tuhaf coşku şimdi yerini hüsrana bırakmıştı. Josie’nin annesinin, Josie’nin annesi olmadan önceki hayatına dair bir şeyler öğrenebilirlerdi fakat Josie bunların hiçbirinin onları annesine götürmeyeceğini içten içe biliyordu. Yerini hâlâ tespit edememişlerdi. Hatta ellerinde tek bir fotoğrafı bile yoktu.

“Dex,” diye fısıldadı.

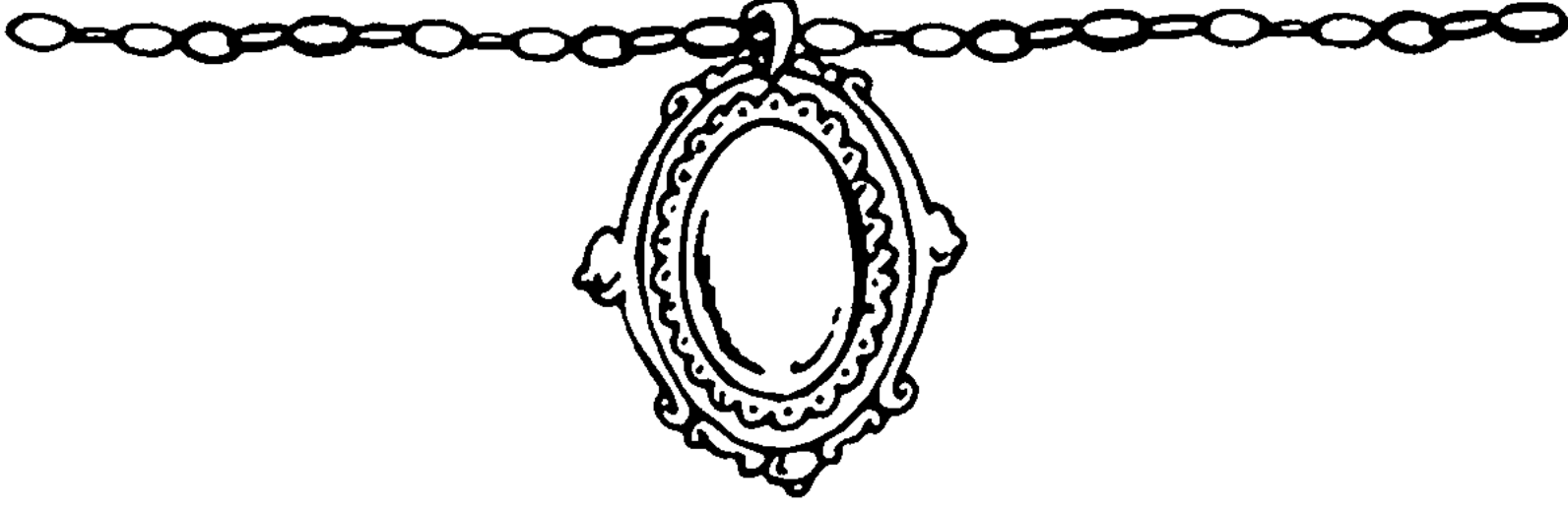
Noah ona göz ucuyla saniyelik bir bakış attı. “O da kim?”

Josie boğazını temizleyip sesini yükseltti. “Dexter McMann. Size bahsettiğim şu erkek arkadaş. Nihayet adını hatırladım. Şu anda nerede ikamet ettiğini öğrenmeni istiyorum. Şimdilerde otuz yedi yaşında olmalı.”

“Sence elinde annenin fotoğrafı var mıdır?”

“Sanmam,” dedi Josie. “Muhtemelen bir şey çıkmaz ama Gretchen haklı, hiç değilse onunla konuşmayı denemeliyim. Ama önce Larry Ezekiel Fox’u bulup onunla biraz sohbet etmek istiyorum.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOSIE – ON DÖRT YAŞINDA

Josie'nin en büyük hatası Dex'in varlığından keyif almak oldu. Neredeyse bir yıldır onlarla yaşıyordu ve dediği doğrudu: Sapık olmadığı gibi Josie'nin babasının yerini almak gibi bir niyeti de yoktu. Josie'nin annesinin evde olmadığı zamanlarla kısıtlı tuhaf bir arkadaşlık kurmuşlardı. Josie onunla *ER* izlerken o da Josie'yle *Ally McBeal* izliyordu. Lisette olsa Josie'nin bu gibi yetişkin içerikli televizyon dizilerini izlemek için çok küçük olduğundan dem vururdu ama Dex bunu sorun etmiyordu. Sabahları Josie'yi okula bırakırken yol üstünden Ray'i de alıyor, zaman zaman da onları okuldan almaya geliyordu. Josie'yi yazları dondurmacıya ve nehirde yüzmeye, kışları kızakla kaymaya götürüyordu. Bir keresinde kar fırtınasında boş bir otoparka girmiş, Josie'nin çıgıllıklarıyla kıkırtıları arasında buzlu çamurda daireler çizmiş ve her nasılsa sokak lambalarının birine bile çarpmamayı başarmıştı.

Annesi aralarındaki ilişkinin farkına vardıysa bile bu konuda yorum yapmamıştı. Her zamanki gibi annesi evde olduğu sürece Josie ayak altında dolaşmıyor, Dex de bütün ilgisini Josie'nin annesine yöneltiyordu. Josie bir süre sonsuza dek böyle

devam edebileceklerini bile düşündü. Ama hiçbir şey sonsuza dek süremezdi. Bu, on dört yaşındaki saf bir çocuğun aptalca hayalinden ibaretti.

İlk bomba, Josie'nin bir bilim projesinin üstünde çalışırken elini kestiği gün patladı. İnsanlardan parmak izi alıp karşılaştırması gerekiyordu ve kendininkilerle Dex'inkileri aldıktan sonra kâğıt havluya uzanırken bir bardak kırdı.

Avucunun etli kısmına kocaman bir cam parçası saplanmıştı. Acayip kanıyordu fakat Dex'in, "Lanet olsun!" diye bağırdığını duyana kadar Josie acıyı hissetmedi bile. Dex bir anda harekete geçerek Josie'nin elini kâğıt havluya sardı ve onu apar topar hastaneye götürdü. Acil serviste camı çıkardılar, Josie'nin eline dikiş attılar ve onu annesinin onları beklemekte olduğu eve gönderdiler.

Josie kapıdan girer girmez içki kokusunu aldı. Annesi mutfakta öylece bıraktıkları kanlı cam parçalarının yanında eli belinde durmuş, onlara öfkeyle bakıyordu. Josie annesinin gözlerinin kısıldığını görünce başının belada olduğunu anladı fakat annesi Dex'e bakarak konuştu. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Josie göz ucuyla Dex'e baktığında adamın suratındaki kafa karışıklığını gördü. Dex, Josie'nin annesinin şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi gülümsedi. "Pardon," dedi. "Ne dedin?"

"Neredeydiniz?"

"JoJo'yu hastaneye götürdüm. Elini çok kötü kesti. Dikiş atmak zorunda kaldılar. Ben—"

"Peki on dört yaşındaki kızımı hastaneye götürmek için benden izin aldın mı?" Annesinin sesi o kadar sert ve soğuktu ki Josie'nin sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Dex neye uğradığını şaşırmıştı. "Ne dediğimi duymadın mı? Dikiş atmaları gerekiyordu. Her yer kan olmuştu."

"Seni bebek bakıcılığı yapasın diye tutmadım, Dex," dedi annesi. "Sen benimsin."

Dex bir elini göğsüne koydu. “Pardon, ne?”

“JoJo kendi başının çaresine bakar. Senin yardımına ihtiyacı yok. Sen benim için buradasın.”

“O daha çocuk,” diye çıkıştı Dex.

“Evet, benim çocuğum. Senin değil. Ondan uzak dur ve sakın işimize karışma, anladın mı? Lanet olası eli kopsa bile umurumda değil. Ayrıca bunlar da neyin nesi?” Eliyle Josie’nin sehpanın üstünde bıraktığı uyduruk parmak izi kitini işaret etti.

“Bilim projesinde ona yardım ediyordum,” dedi Dex. “Dur tahmin edeyim, bunu da yapmamı istemiyorsun?”

Annesinin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Nihayet anlamaya başladın.”

Dex ona doğru bir adım attı. “Sana bir soru sorayım, Belinda. Çocuğuna bilim projesinde en son ne zaman yardım ettin? Ya da ödevlerinde ya da—”

“Dex,” dedi Josie, “yapma.”

Annesinin yüzündeki gülümseme silindi ve yerini saf bir öfke aldı. Bakışları Josie’den Dex’e, sonra tekrar Josie’ye kaydı. Ardından alaycı bir tavırla Josie’nin taklidini yaptı. “Dex, yapma.”

“Belinda,” dedi Dex.

“Burada neler döndüğünü görüyorum. JoJo’nun anlaşmanın bir parçası olduğunu sandın. Sense—” Bu defa gazabından nasibini alacak olan Josie’ydi. “En nihayetinde küçük bir orospudan başka bir şey değilsin, öyle değil mi?”

“Hey!” diye bağırdı Dex. Josie’nin önüne geçip işaret parmağını annesinin göğsüne doğrulttu. “Ne dediğine dikkat et.”

Annesi Dex’i dengi değilmiş gibi tepeden tırnağa süzdü. “Öyle mi? Etmezsem ne olur?”

Dex suratını Josie’nin annesininkine yaklaştırarak havayı kokladı. “Sen sarhoşsun,” dedi.

“Eee? Bu yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Hiçbir şey yaptığım yok. JoJo’nun da öyle. O daha çocuk, Belinda.”

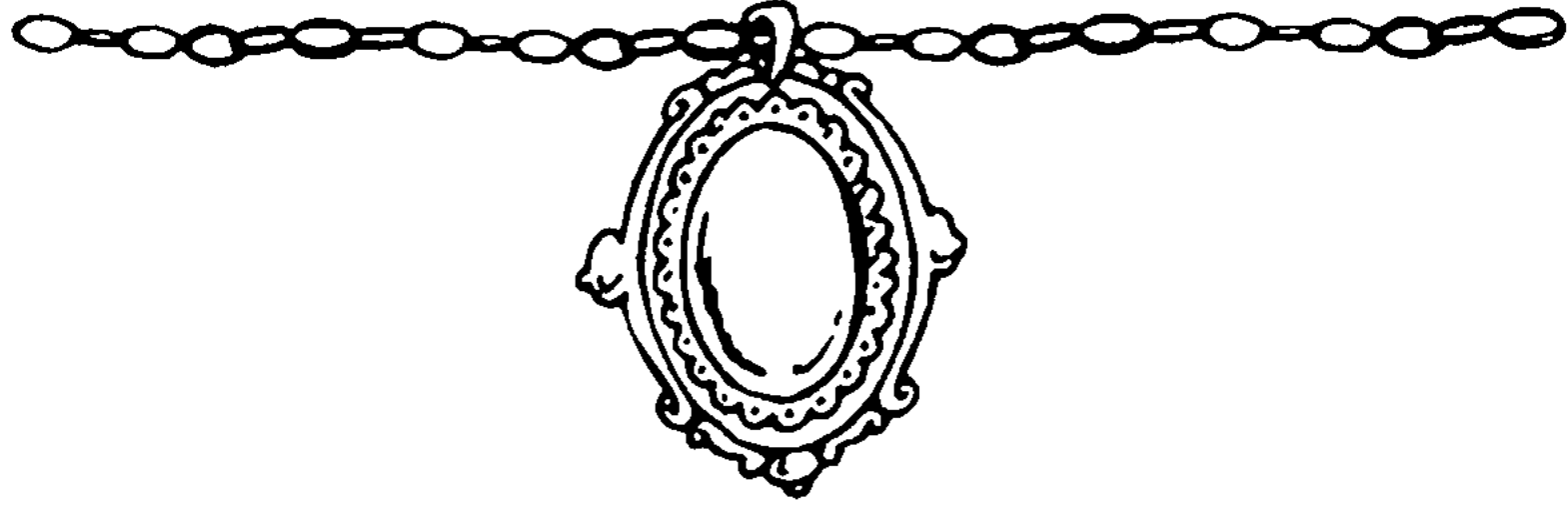
“Sen de öylesin. Şimdi evimden *defol*.”

Diyeceğini dedikten sonra da konteynerin arka tarafındaki yatak odasına doğru salına salına yürüdü. Josie tuttuğu nefesini bıraktı. Avucu alev alev yanıyordu. Dex ona uzun uzun baktı. “İyi misin?” diye sordu.

Josie başıyla onayladı.

Dex’in gideceğini varsaymıştı. Hepsi giderdi. Ama Josie yanılıyordu. Dex evi terk etmek yerine annesinin peşinden koridora dalıp kapıyı bir tekmede açtı ve arkasından kapadı. Josie olduğu yere mihlanıp kaldı. Bağırışlar inlemelere dönüşürken annesinin yatağının yaylarının tanıdık gıcırtısı küçük konteyneri doldurdu; Josie’nin hiç duymadığı kadar tempolu ve gürültülüydü. Ayrıca hiç bitmeyecek gibiydi. Josie, Ray’in evine kaçtı ve sabahın ilk saatlerine kadar orada kaldı ama eve döndüğünde onları hâlâ duyabiliyordu.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie her ne kadar Zeke’i bizzat tutuklamak istese de evini soyduğu için ondan şikâyetçi olmak istiyorsa devriye polisleri tarafından gözaltına alınmasının bölge savcısının işini kolaylaştıracağını biliyordu. Polisler Zeke’i, tam da Lloyd Todd’un dediği gibi, çamaşırvhanenin arka köşesindeki iki plastik sandalyede uyurken buldular.

Zeke karakola getirildiğinde Noah tarafından sorgu odalarından birine alındı. Avukat istemedi. Yeni yetme suç ortağının dediği gibi üstünde kenarları eprimiş, düğmeleri eksilmiş, rengi solmuş yeşil bir ceket vardı. Suratı yaşının ve zor yaşam koşullarının getirdiği çizgilerle doluydu, ayrıca uzun kır sakalının uçları sararmıştı. Başına bağladığı ve rengi iyiden iyiye attığından soluk desenli, gri bir paçavraya dönmüş olan bandanın altından seyrek beyaz saçları çıkıyordu. Josie onu kapalı devre televizyondan izlerken Zeke, Noah’nın bıraktığı sigaraları zincirleme tütürüyor, birini söndürmeden diğerini yakıyordu.

“Bin tane sigara bile o kokuyu bastıramaz,” dedi Noah içeri girip elindeki dosyayı Josie’ye uzatırken. “Bu herifin on sene önce yıkanması lazımmiş. Son on yıldır evsiz. Uyuşturucu bulundurmaktan, imalatından ve satmaktan sık sık içeri

girip çıkmış. Todd'un da dediği gibi Lloyd Todd'la bilinen bir bağlantısı yok."

Josie dosyanın kapağını açtığı anda karşısına tutuklama kayıtları, hüküm giydiği davaların mahkeme tutanakları ve birkaç eski sabıka fotoğrafı çıktı. Onlara bakarken gözüne yedi yıl öncesine ait bir fotoğraf takıldı ve zihninin derinliklerinde bir şey kıpırdandı. Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra on üç yıl öncesine ait bir başka fotoğrafla karşılaştı. Burada suratında daha az kırılganlık vardı ve yüz hatları daha belirgindi. Josie bu suratı bir yerden tanıyordu ama nereden?

"Sence Todd soygun ve ilanlar konusunda doğruyu mu söyledi?" diye sordu Noah.

Josie gözlerini elindeki dosyadan ayırmadan daha fazla fotoğraf aramaya koyuldu. "Sen de pekâlâ bilirsin ki Todd gibi serserilere güvenmek hiç huyum değildir fakat o kadar çok bilgi vermişken bu konuda yalan söylemesi için ortada hiçbir neden göremiyorum. Varsayımlar üzerinden de olsa yaşanan hadiselerin en yüksek bedelli olanlarını itiraf etti. Neden diğerlerini saklasın ki? Ona hiçbir faydası yok."

"Galiba öyle. Bu da şu soruyu doğuruyor: Soygunun ve Craigslist ilanlarının arkasındaki kim?"

Josie televizyonu işaret etti. "Belki Zeke söyler."

Birden aradığı şeyi o anda buldu: Yirmi yıl önce, Josie henüz on yaşındayken çekilmiş bir sabıka fotoğrafı. Dosyanın geri kalanı elinden düşerken gırtlğından bir inilti yükseldi.

"Patron?" dedi Noah. "Sorun nedir?"

Josie kelimeyi güçlükle telaffuz etti. "İğne."

"O da nedir?"

Başını kaldırıp televizyon ekranına baktı. "Onunla konuşmam gerek."

Noah, Josie'nin peşi sıra izleme kabininden fırlayıp kordondan sorgu odasına doğru koşarken, "Patron," diye seslense de ona yetişemedi.

Kapı dan diye açıldı ve İğne başını kaldırıp Josie'ye baktı. Josie ağır adımlarla masaya doğru yürürken Noah da peşi sıra içeri süzülüp kapıyı arkasından kapadı. Araya girmek, Josie'yi durdurmak ister gibi bir hâli vardı fakat çenesini tuttu. Josie bir elini masaya dayayıp İğne'ye doğru uzandı ancak sigara ve terle karışık vücut kokusundan boğulacak gibi oldu. "Beni hatırlıyor musun?"

İğne'nin yüzünde, suratını ortadan ikiye bölen dişsiz bir sırtı belirdi.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Josie tekrar.

"Küçük JoJo."

Josie arkasındaki Noah'nın irkildiğini hissetti. Kimse ona Josie veya Patron dışında bir isimle hitap etmezdi. Bir tek Ray adını Jo şeklinde kısaltma ayrıcalığına nail olmuştu. Yıllar sonra çocukluk lakabını duymak Josie'yi de sarsmıştı fakat hislerini belli etmemek için elinden geleni yaptı.

"Annemi tanıyordun," dedi Josie. "Adı neydi?"

İğne güldü. "Annenin adını biliyorsun."

"Senden duymak istiyorum."

"Belinda," dedi adam kayıtsızca. "Belinda Rose."

"Gerçek adını soruyorum," dedi Josie bu defa.

Adamın suratı sahici bir şaşkınlıkla allak bullak oldu. "Belinda Rose," diye tekrarladı.

Demek ki annesi sırrını bu adamla da paylaşmamıştı. Josie taktik değiştirdi. "Evimi neden soydun?"

"Kimsenin evini soymadım."

Josie gözlerini devirdi. Adamın dikkatinin dağılmasına engel olmak için avucuyla masaya sertçe vurdu. "Zırvalamayı kes, Zeke," dedi. "Orada olduğunu söyleyen iki tanıgım var. Ayrıca verdikleri ifadeye göre onları oraya götüren de senmişsin. Neden? Neden ben? Neden şimdi?"

Zeke önünde duran ezilmiş paketten güçlkle çıkardığı sigarayı söndürmek üzere olduğuyula yaktı. “Çok sevimli bir çocuk olduğunu biliyor muydun, JoJo?”

Josie ağzını bile açmadı.

“Sanırım annenin sinirine dokunuyordu. Öyle güzel bir yumurcağın etrafta koşuşturup oynaması. Herkesin sana ilgi göstermesi. Baban... sen doğduktan sonra anneni hiç iplemedi. Tahmin edebileceğin gibi annen de bunu hiç hazmedemedi.”

Josie istemsizce elini kaldırıp çenesi boyunca uzanan yara izine dokundu. İğne suratını işaret etti. “Hiç o kadar tırlattığını görmemiştim,” dedi. “Yani o geceye kadar.”

“Onu sen durdurdun,” dedi Josie.

İğne başıyla onayladı. “O gece benim bile ödümü patlattı. Pek çok şey yaptığına tanık olmuştum fakat bu seferki farklıydı.”

“Beni hastaneye sen mi götürdün?”

“Evet.”

Josie’nin boğazı öyle bir düğümlendi ki boğulacağını sandı. Sıradaki sorusunu sorduğunda sesi fısıltıdan farksızdı. “Neden içeri girip bunu bana onun yaptığını söylemedin?”

Adam omuz silkti. “Üstüme vazife değildi. Ayrıca onun gibi bir kadınla ters düşmek istemezsin.” Sigarasından uzun bir nefes almasıyla ucundaki kül akkor gibi parladı. “Bunu en iyi sen bilirsin.”

Josie tek kelime etmedi. Sigara dumanı bulut misali havada asılı kaldı. Noah sessizce masaya doğru bir adım atıp onlara baktı. Ardından bakışlarını İğne’ye kaydırıp, “Zeke, soygundan yırtamazsın. Sen en iyisi mücevherleri ne yaptığını söyle. Sattın mı?” diye sordu.

İğne kafasını iki yana salladı.

“Satmadın mı?” dedi Noah.

“Onlara ne olduğunu bilmiyorum.”

“Elinden puf diye kayboluverdiler, öyle mi?” diye sordu Noah.

“Benim evim olduğundan haberin var mıydı?” diyerek araya girdi Josie.

İğne bakışlarına karşılık verdi ve Josie çocukluğuna gitti. Kanepenin arkasına ya da mutfak masasının altına saklanır, İğne bakışlarını yakaladığında ona güler, sandviçinden bir lokma ya da sodasından bir yudum verirdi. Josie hep açtı. Günün birinde İğne çat kapı gelmiş ve annesini, Josie’yi pasta cila karşılığında satmaya çalışırken yakalamıştı; mevzuya uyanır uyanmaz da Josie’ye dışarı çıkıp oynamasını söylemişti. Josie o gün oradan koşarak kaçtıktan sonra ne olduğunu hiç öğrenememişti ama ilerleyen saatlerde eve döndüğünde adam gitmişti. Uyuşturucu konusu da bir daha hiç açılmamıştı. İğne doğru zamanda doğru yerdeydi. Ona karşı hep nazik davranmıştı. Onun gibi birinin olabileceği kadar nazik.

Adam buruk bir gülümseme takındı. “Üzgünüm, küçük JoJo.”

“Çocukluğumda neden bana iyi davranıyordun?” diye sordu Josie.

İğne omuz silkti. “İyi davranmamam için hiçbir neden yoktu. O evde başın yeterince beladaydı, özellikle de baban öldükten sonra.”

Adamın nezaketinin ve anlayışının bir yere kadar olduğunu görmek Josie’nin bir kez daha afallamasına sebep oldu. Evet, ona iyi davranmıştı, istismar edildiğini anlamıştı fakat bu durumdan kurtulmasına yardım etmeye kalkışmamıştı. Dünya İğne gibi insanlarla doluydu. Başkalarının başının belada olduğunu fark eden fakat kendilerini koruma içgüdülerini, adalet duygularına baskın çıkan insanlarla.

“Neden?” diye sordu Josie bir kez daha. “Neden evimi soydun?”

İğne sigara paketini salladı fakat içinde tek bir dal bile kalmamıştı. Elindeki izmariti Noah’nın getirdiği kül tablasında

söndürüp uzun uzun iç çekti. “Sen zeki bir kızsın, JoJo. Hadi şimdiye kadar anlamadın diyelim. Hâlâ mı anlayamadın?”

Josie, korkunun soğuk parmaklarının omurgasından yukarı tırmandığını hissetti. “Neyi anlayamadım?”

İğne arkasına yaslanıp nikotinden sararmış ellerini karnının üstünde kavuşturdu. “Burada işim bitti. Eğer beni suçlayacaksanız suçlayın. Avukat tutacak param yoksa devlet tarafından görevlendirileceğini söylediğiniz avukatı da kabul ediyorum. Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

Noah ve Josie fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini ya da bir şey isteyip istemeyeceğini görmek için uzunca bir süre İğne’ye baktılar ama adam sandalyesinde kaykılmış, ıslıkla ne idüğü belirsiz bir melodi tutturmıştu. Nihayet Noah kapıya yöneldi ve Josie de peşinden gitti. Tam Noah’nın onun için açtığı kapıdan geçecekti ki İğne tekrar konuştu.

“Ne yaptın da kuyruğuna bastın hiç bilmiyorum, küçük JoJo.”

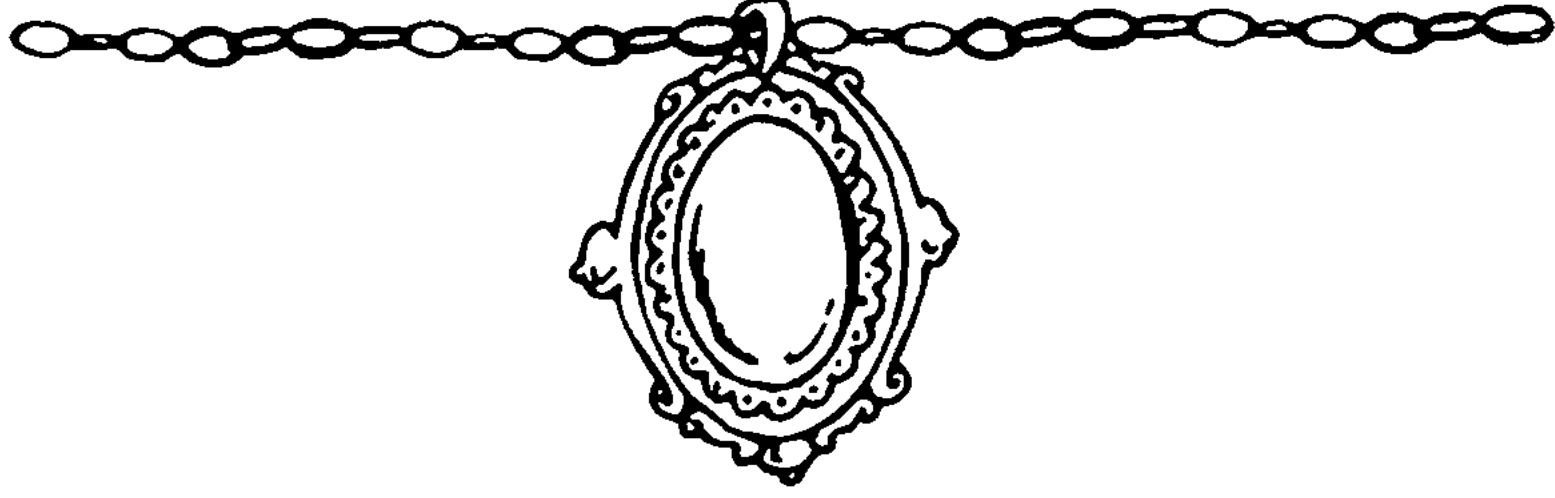
Josie’nin yüreği sıkıştı. İğne’ye döndü. “Ne dedin?”

“Beni bulacağını söyledin. Ben de bulamayacağımı, hatta bu işte parmağım olduğunu bile öğrenemeyeceğini söyledim. Ama haklı çıktın. Beni yakaladın. Hatta tanıdın da.”

“Seni bulacağımı kim söyledi?” diye sordu kapı boşluğunda donakalan Josie. “Neden bahsediyorsun sen?”

İğne gözlerini onunkilere dikti. “Sana bir mesaj iletmemi istedi. Sevdiğin her şeyi mahvedecekmiş.”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

“Patron,” dedi Noah, Josie yanından rüzgâr gibi geçip koridorun sonuna doğru koşar adım ilerlerken. Sorgu odasıyla ofisi arasındaki mesafe sonsuzluktan farksızdı, sanki ne kadar hızlı koşarsanız koşun milim ilerleyemediğiniz ve çıkışa asla ulaşamadığınız şu rüyalardan birinde gibiydi. Kesik kesik soluyordu ve en nihayetinde kapının kolunu kavrayan avucu terden yapış yapış olmuştu.

Noah sadece birkaç adım gerisindeydi, öyle ki ayak seslerinin arkasında giderek yavaşladığını duyabiliyordu. “Patron,” diye seslendi Noah tekrar. “Bu da neyin nesiydi?”

Josie kapıyı Noah’nın suratına çarptı, kilitledi, sırtını ahşaba dayadı ve yavaşça yere çöktü. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Çok hızlıydı, fazla hızlı. Başı dönmeye başladı. Noah kapının diğer tarafından ona sesleniyordu fakat Josie’nin cevap verecek takati yoktu. Ofisinde etrafına bakındı ama tek görebildiği çocukluğundan kesitler oldu; karanlıkta volta atarak babasının eve dönmesini beklerken Josie’nin asla unutmayacağı o sözleri mırıldanan annesi:

Sevdiğin her şeyi mahvedeceğim.

En başından beri oydu. Döneli ne kadar olmuştu? Onca yıl sonra onu geri getiren neydi? Neredeydi? Belinda’nın –ha-

yır, Lila'nın— ona çektiirdiği acıların anıları Josie'nin zihninde uyanıp haykırmaya başladı; siyah ve boğucuydu. Josie gözlerini sımsıkı yumdu fakat bu, durumu iyiden iyiye kötüleştirdi. Güçlölkle ayağa kalkıp masasının başına geçti. Elleri Ray'le dokuz yaşındayken çektiirdikleri fotoğrafı buldu ve Ray'in suratına odaklandığında kafasının içindeki canavarlarla yüzleşmesine nasıl yardım ettiğini hatırladı. Bir an için Ray'in öldüğüne sevindi. Bu, annesinin onu incitemeyeceği anlamına geliyordu.

Başını kaldırıp masasının arkasındaki duvarda asılı duran mantar panoya iliştirdiği fotoğraflara baktı; yıllar önceki terfi töreninde şef Harris'le çekildikleri fotoğrafa. Hiç tanımadığı insanların, cinayetlerini çözdüğü kurbanların minnettar aileleri tarafından gönderilmiş fotoğraflarına. Lisette'in son doğum gününde çektiirdikleri fotoğrafa. En yeni fotoğraf küçük Harris Quinn'in yüzüne gözüne bulaştırdığı bezelye püresiyle kıkırdarken habersizce çekilmiş bir fotoğrafıydı.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Josie kendi kendine.

Ayağa fırladı ve ofisinin kapısını açtığında Noah'yı kollarını göğsünde kavuşturmuş, delici bakışlarla hâlâ orada dikilirken buldu.

“Misty Derossi'yle babaanneme koruma tahsis edilmesini istiyorum,” dedi.

“O adam neden bahsediyordu, Patron?” diye sordu Noah.

“Annemden bahsediyordu. Geri dönmüş. şu anda burada ya da yakınlarda bir yerde. Tüm bunların arkasında o var; ilanların, soygunun. Beni ve sevdiğim insanları bitirmeyi aklına koymuş, kimse güvende değil. Rockview'a birini göndermen gerek. Babaannemi yanıma alırdım ama orası da güvenli değil. Tabii bir de Misty'yle Harris var. Er ya da geç onlardan haberi olacaktır. Onlara en ufak bir zarar gelmesine müsaade edemem. Hem de benim yüzümden.”

Josie konuşurken Noah'nın kolları iki yanına düştü. "Şu herifi sıkıştırmama izin ver. Annenin nerede olduğunu biliyor olmalı. O seni bulmadan biz onu buluruz."

"Olmaz," dedi Josie. "Zeke annemin nerede olduğunu bilmiyor. Gerçi bilse de söylemez. Annem o kadarını akıl etmiştir. Zeke'i bulacağımı tahmin ettiğine göre işimi kolaylaştırmak istememiştir."

O anda Gretchen, Noah'nın arkasından yaklaşıp elindeki kâğıdı Josie'ye uzattı. "Fraley adını söyledikten sonra şu bahsettiğin erkek arkadaşı bulabildim. Dexter McMann şu anda Fairfield'da yaşıyor."

Yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Josie oraya yarım saatte varabilirdi.

"Kâğıtta bir telefon numarası var," dedi Gretchen.

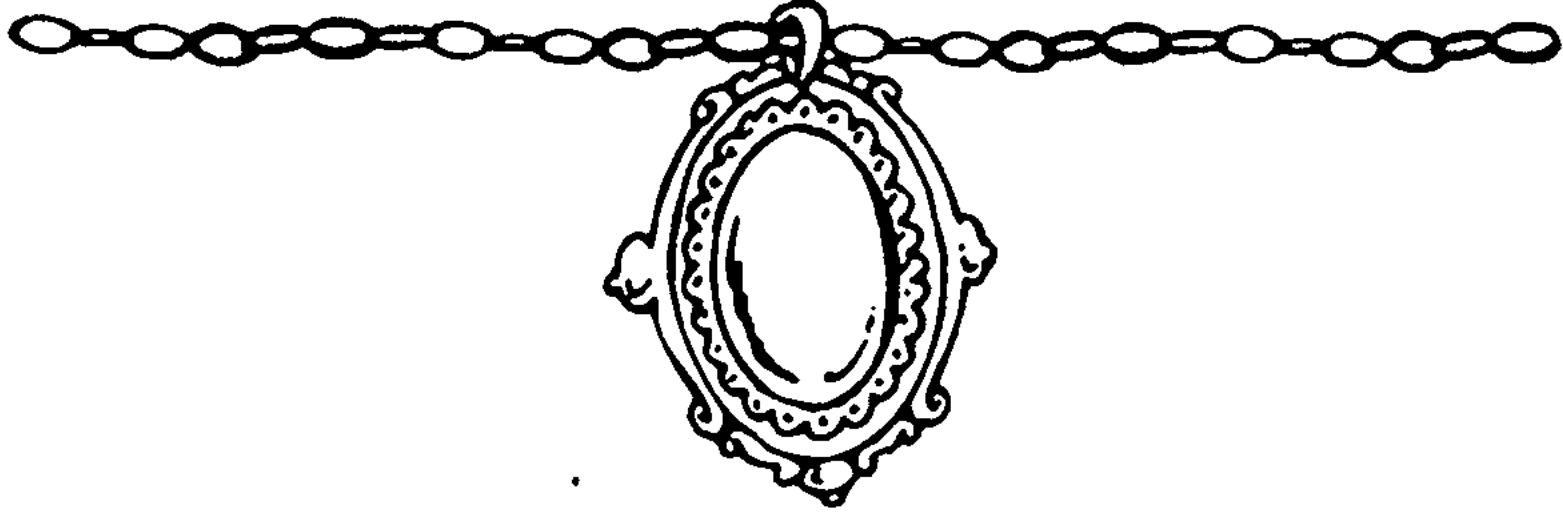
"Numaraya ihtiyacım yok," dedi Josie. Gidip masasından arabasının anahtarlarını aldı. "Birkaç saate dönerim."

"Seninle geliyorum," dedi Noah.

"Hayır, gelmiyorsun. Burada kalmanı istiyorum. Zeke'in kaydını yaptır ve Misty'nin eviyle Rockview'a birer ekip gönder."

Telefonu cebinde titredi. Ekrana baktığında Trinity'den gün içinde buluşacaklarını hatırlatan bir mesaj daha geldiğini gördü. *Bir işim çıktı, yazdı çarçabuk. Akşam uğramaya çalışırım ama muhtemelen yarına kalacak.* Trinity'nin cevabı somurtan bir emoji oldu. Josie gözlerini devirdi, telefonunu cebine attı ve binadan ayrıldı.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

JOSIE - ON DÖRT YAŞINDA

Dex taşındığından beri, evlerinde zaten sallantıda olan huzurda çatlaklara yol açan başka olaylar da olmuştu. Bir akşam annesi işten erken gelmiş ve onları kanepede yan yana oturup televizyondaki bir filme kahkahalarla gülerken bulmuştu. Birdenbire Josie'nin üstüne atılmış ve Dex araya girip de onu zapt edene kadar Josie'nin kafasına yağmur gibi tokatlar indirmişti. Josie odasına kaçmış ve sular durulana kadar orada kalmıştı. Dex ise o gece çekip gitmiş ve bir hafta boyunca geri dönmemişti.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı bir gün Dex, Josie'nin annesini konteynerde bırakmış ve o yağmurda eve yürümek zorunda kalmasın diye Josie'yi okuldan almaya gitmişti. İlk başta annesi bu meseleyi büyütmemişti ama Dex uyuduktan sonra Josie'nin odasına dalıp o uyurken başından aşağı bir kova dolusu buz gibi su dökmüştü. İrkilerek uyanan Josie, kendini küfürlerin havada uçuştığı bir öfke patlamasının ortasında bulmuştu. Josie sonraki günlerde yatağı kuruyana kadar yerde yatmıştı, hâliyle çok yorgundu fakat Dex bunu fark ettiyse bile ağzını açıp bir şey söylememişti.

Dex'in ikinci el mağazasında görüp de Josie'ye aldığı adli tıp kitapları o isteyken konteynerin önündeki metal bir varilde yakılmıştı. Dex kitaplardan keyif alıp almadığını sorduğunda Josie'nin içi annesinin yaptıklarını söylemeye el vermemişti. Belki söylemeliydi. Belki Dex o zaman giderdi. Ya da belki de annesinin odasına gider ve onu biraz daha becerirdi. Josie onların bu tuhaf ilişkisine akıl sır erdiremiyordu. Aslında birinin annesiyle herhangi bir ilişki kurmasına akıl sır erdiremiyordu. Tabii Lisette hariç; o, annesinden her şeyden çok nefret ediyordu.

Çoğunlukla iyi geçen o yılın sonunu getiren, Josie'nin hatası olmuştu. Belki de onunla konuşan, onu önemseyen, ona ilgi gösteren birinin olması Josie'yi daha cesur biri yapmıştı. Ya da belki de onu Dex kadar aptal birine çevirmişti sadece. Birinci sınıflar için düzenlenen, resmî kıyafetli dans gecesi yaklaşıyordu ve Ray, Josie'yi dansa davet etmişti. Ray'in babası çekip gideli bir yıl olmuştu ve Ray sonunda gerçekten özgür olduğunu hissediyordu; bu dansa sevgili gibi gitmelerini, normal gençler gibi olmalarını istiyordu. Josie kendi saçını ve makyajını yapabileceğini düşündü, okuldaki birkaç kızın tuvalette öyle yaptıklarını görmüştü. Ama bir elbiseye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve çok fazla parası yoktu.

Dex'ten onu önce ikinci el mağazasına, sonra da Ray'le birlikte dansa götürmesini rica etmişti. Fakat Dex, her zamanki gibi fazlasını yapmış, onu bir mağazanın önünde indirip kasaya bıraktığı parayla istediği elbiseyi alabileceğini söylemişti.

Dex onu dans öncesi üstünü değiştirmesi için eve götürdüğünde Josie aynada kendisini neredeyse tanıyamamıştı. "Ray'in aklını başından alacaksın," demişti Dex ona gülümseyerek.

Josie, Ray'in onu görmesi için sabırsızlanıyordu. Odasında elbisesini giyip aynanın önünde döndüğünde hayatında ilk kez kendini güzel hissetmişti. Baş ucundaki saate baktığında Ray'i almaya gitmelerine sadece birkaç dakika kaldığını gördü. Annesi bütün gece işte olacaktı ve Josie annesinin bu dans, elbise,

makyaj ya da Ray onu dansa davet ettiğinde hissettikleriyle ilgili hiçbir şey öğrenmemesini umuyordu.

Onu gördüğünde Dex'in gözleri parladı. "Vay canına," dedi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Josie.

Dex onu durduğunda kapıdan çıkmak üzereydiler. "Bekle," dedi. Omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. Bir anlığına Josie'nin içine bir korku düştü ve Dex baş parmağının ucunu yalayıp gözünün altındaki bir noktayı sildiğinde irkildi. "Mas-kara," dedi Dex.

Josie gergin gergin güldü. Dex'in omzundaki eli sıcacıktı. Ona daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Dansa gitmenin verdiği heyecanla bu yakınlığın karışımı baş döndürücüydü. Dex ona sıırttı. "JoJo," dedi usulca. "Bu akşam iyi vakit geçir, tamam mı?"

Josie başıyla onayladı.

"Ray şanslı bir çocuk, evlat."

Josie aniden parmak uçlarında yükselip Dex'in yanağına bir öpücük kondurdu. Dex'in yüzü şaşkınlıkla aydınlandı ve orada öylece donup kaldılar; yanağında Josie'nin ruju, eli Josie'nin omzunda birbirilerine şapşal şapşal gülümsüyorlardı. O anda kapı açıldı; annesi elinde altılı bir bira paketiyle karşılarında duruyordu. Onlara uzun süre baktı; Josie'nin elbisesini, makyajını, saçını, dip dibe durmalarını, Dex'in boştaki elinden sallanan araba anahtarlarını... Hepsini tek tek fark etti.

Josie'nin kalbi durdu ve iki uzun saniyeden sonra göğsünü parçalayıp dışarı çıkmak isteyen öfkeli bir yaratık misali yeniden atmaya başladı. Annesinin öfkesini, elindeki bira şişelerini kafasına atmasını ya da üstüne yürüyüp onu insan içine çıkamayacak hâle getirmesini bekledi.

Ama annesi hiçbir şey yapmadı. Tek yaptığı orada öylece durmaktı. Sonra, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

“JoJo’nun okul dansı var. Ray’le birlikte gidecek. Ona, onları bırakacağımı söyledim,” dedi Dex.

Annesi bakışlarını Josie’ye çevirdi. “Sana bu üstündekini el altından babaannen mi verdi? O sürtük yine her şeye maydanoz oluyor.”

Josie bunu boş verebilirdi. En iyisi bu olurdu. Ama o ağzını açacak fırsatı bulamadan Dex hemen araya girdi. “Hayır, ben verdim. Ayrıca el altından da değil. JoJo’nun dans için bir elbiseye ihtiyacı vardı, kuzenim de saç ve makyaj işinde olduğu için yardımını istedim.”

Annesi Dex’e gözlerini kısarak baktı. “Bu *senin* marifetin mi?”

“Yapma, Belinda. Hiç okul dansına gitmedin mi? Şu çocuğu bir rahat bırak. Babaannesini görmesine izin vermiyorsun. Babası öldü. Gördüğü tek kişi o tıfıl Ray. Dansa gitmek istiyorsa ne olmuş yani? Bırak biraz eğlensin.”

Josie kaçınılmaz olduğunu çok iyi bildiği o saldırıya kendini hazırladı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı; yumrukların yağmasını, elbisesinin parçalanmasını, suratının morarıp makyajının işe yaramaz hâle gelmesini bekledi.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Yanından bir şeyin geçtiğini hissetti ve gözlerini açtığı anda annesinin bir bira açıp kanepeye yerleştiğini gördü. Josie de Dex de ona şok içinde baktılar ama onun tek yaptığı, birasını yudumlayıp kumandayı eline alarak televizyonu açmak oldu. İkisinin de hâlâ ona baktığını hissedince, “Eh, gitseniz iyi olur,” dedi.

Dışarı çıkarak konteynerin kapısının arkalarından kapanmasına izin verdiler; havada korkunç bir canavardan kıl payı kaçıp kurtulmuşlar gibi bir enerji vardı. Ray’in evine giderken ne konuştular ne de birbirlerine dönüp baktılar.

Ray hiçbir şey fark etmemiş gibiydi, Josie’nin gerginliğinin muhtemelen danstan olduğunu düşünüyordu. Josie iyi vakit geçirmeye, Ray’e ve onun kendisine saklı bir hazineymiş gibi

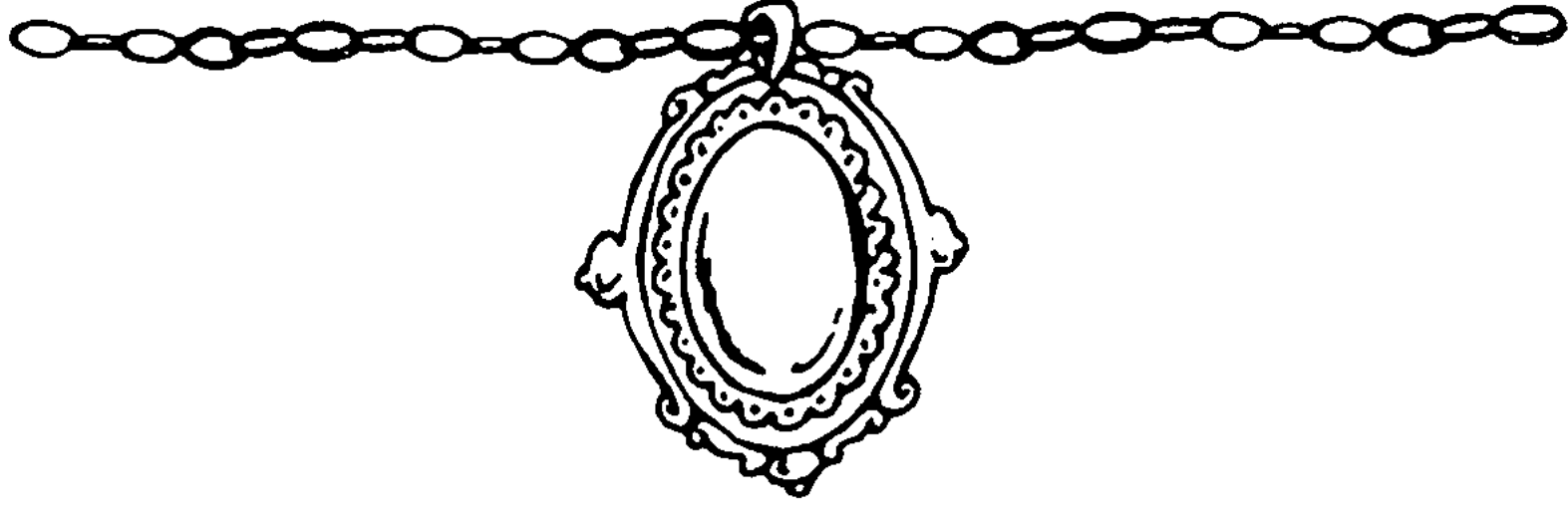
BİR ANNENİN MEZARI

bakmasına odaklanmaya çalıştı ama aklı uysalca kanepede oturup birasını içen annesinin o ürkütücü sakinliğindeydi.

Dex gecenin ilerleyen saatlerinde Josie'yi danstan alıp eve getirdiğinde annesi önündeki votka hariç yerinden milim kıpırdamamış gibi görünüyordu. “Ben yatmaya gidiyorum. Geliyor musun?” diye sordu Dex.

“Hayır,” dedi annesi. “Sanırım biraz daha oturacağım. Burada televizyon izlerken uyuyabilirim.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie, Gretchen'in verdiği ve eldeki kayıtlara göre Dexter McMann'in ikamet ettiği adrese doğru tek başına yol alırken endişeden içi içini yiyordu. Arabasına doğru yürüdüğü esnada Noah ona eşlik etme çabalarını iki katına çıkarmıştı fakat en nihayetinde kendisine söyleneni yapıp geride kalarak iki devriye aracını Rockview Ridge'le Misty Derossi'nin evini izlemeye göndermişti. Josie arabadan Misty'yi aradı ve azıcık yüzüne gözüne bulaştırarak da olsa işi yüzünden son zamanlarda birtakım kişilerin hedefi hâline geldiğini ve tacizlerin çevresindekilere sirayet etmediğinden emin olmak istediğini açıkladı. Josie'nin şansına Misty hem çok hastaydı hem de hasta bir bebekle uğraşmaktan yorgun düşmüştü. Aksi takdirde onu soru yağmuruna tutardı. Josie, Rockview'un müdürüyle de benzer bir konuşma yaptı ve güvenlik önlemlerinin artırılacağını sözünü aldı. Gretchen, İğne'nin tutuklanmasıyla ilgili evrakları tamamlamakla meşguldü. Yani Josie dönene dek başlarını kaşıyacak vakitleri olmayacaktı.

Fairfield, Alcott County'nin güneyinde kalan Lenore County sınırlarında bulunan minicik bir kasabaydı. Lenore County'nin büyük bölümü tarım arazilerinden ve eyalete ait avlaklardan oluşuyordu. Escape yilankavi dağ yollarının virajlarına tutunarak

ilerleyip en sonunda göz alabildiğine uzanan tarım arazilerinin arasından kıvrıla kıvrıla uzanan tek şeritli bir yola çıktı. Şayet Dex'i tekrar görme düşüncesi Josie'nin midesini ağzına getiriyor olmasaydı bu dingin manzaranın tadını çıkarabilirdi.

Gretchen'in verdiği adres onu tek katlı bir eve götürdü; beyaz cephe kaplaması köhnemiş ve ev, yanına inşa edilmiş derme çatma eklentilerle genişletilmişti. Ana yoldan iki dönüm kadar içeride, çakıl taşlı bir garaj yolunun sonundaydı. Verandanın önünde eski, kırmızı bir pikap kamyonet duruyordu. Derken Josie'nin dikkatini, evin önündeki çimenlikte muhafız misali sıralanmış kesik ağaç gövdeleri çekti. Yaklaştığında çoğunun hayvan suretinde yontulduğunu fark etti: bir ayı, bir kartal, bir de büyükçe bir baykuş vardı. Gövdelerden birine, uzun sakalları yerlere değen bir erkek suratı oyulmuştu. Nefes kesiciydiler. Josie, Escape'ini park edip heykellere doğru yürüdü. Ayaklarının dibindeki uzun çimenlerin arasında daha küçük oyma figürler vardı: Bir ördek ve uyuyan bir çakal.

"Üç yüzden başlıyorlar. Ne yazık ki kartal çoktan satıldı. Arka tarafta dahası var. İlk denizkızımı yeni bitirdim," diye seslendi adamın teki.

Josie yaklaşan ayak sesleri duydu. Dönmek, onunla yüzleşmek istemiyordu fakat artık buradaydı ve kaçma şansı yoktu.

"Şey, o tür şeyler ilginizi çekiyorsa birkaç tane ejderham da var. Son zamanlarda insanlar ejderha sorar oldular. Her nedense mitolojik yaratıklara büyük bir talep var. Bir tekboynuzlu denemeyi düşünüyordum ama..." Josie'nin ona doğru dönmesiyle adamın cümlesi dudaklarında son nefesini verdi.

Olduğu yerde donakalmış, şaşkın şaşkın Josie'ye bakıyordu. Zaten uzun boylu bir adamdı fakat Josie'nin onu son görüşünden beri biraz kilo almıştı. Göğsüne yapışmış siyah tişörtüyle aşınıp yer yer yırtılmış kotunun içinde şimdi daha yapılı ve güçlü kuvvetli görünüyordu. Hep yakışıklı bir adamdı. Ta ki yangına kadar.

Josie belki de yara izleri zaman içinde geçmiştir ya da kaybedileni geri getirebilecek bir plastik cerrah bulmuştur diye düşünerek avutuyordu kendini fakat şimdi ona bakınca annesinin gazabının suratında bıraktığı o belirgin ve kalıcı izleri hâlâ taşıdığını görebiliyordu.

“Görüşmeyeli neredeyse yirmi yıl oldu, JoJo,” dedi Dex hırıltılı bir sesle.

“Josie. Benim adım Josie.”

Dex gülümsedi ve suratının erimeyen kısmı hafifçe yukarı kalktı. “Biliyorum,” dedi. “Josie Quinn. Ray’le evlenmenize hiç şaşırmadım. Fakat öldüğünü duyduğumda çok üzüldüm. Bir elmanın iki yarısı gibiydiniz.”

“Zaman içinde bambaşka insanlara dönüştük,” dedi Josie.

Dex başıyla onayladı. “Evet, sanırım öyle oldu, değil mi? Şu kayıp kızlar vakasını çözüp de şefliğe terfi ettiğinden beri seni haberlerde sık sık görüyorum. Yolunu bulmuşsun.”

Josie parmağının ucunu devasa ayı heykelinin yan tarafı boyunca gezdirerek ona doğru bir adım attı. “Görünüşe bakılırsa sen de.”

Dex omuz silkti. “İdare ediyorum. Böylesi her gün iş gidip insanlarla muhatap olmaktan daha iyi.” Başının yan tarafını işaret etti. Yanıklar sol şakağının arkasındaki saçların bir kısmını götürmüştü. “Bir noktadan sonra sorulara cevap vermekten insanın sıdkı sıyrılıyor, anlarsın ya?”

Josie adamın ne çektiğini anlayamazdı ama yine de başıyla onayladı. “Bakıyorum da sana cam göz takmışlar,” dedi. “İyi duruyor.”

Dex’in parmakları sol göz yuvasının hemen altına dokundu. “Evet, sanırım beni daha insani gösteriyor.”

Aralarında garip bir sessizlik oldu. Josie dönüp bir kez daha heykellere baktı. “Bunlar harika, Dex. Böyle hünerlerin olduğundan hiç haberim yoktu.”

“Burada ne yapıyorsun, JoJ– Josie?”

Josie verandayı işaret etti. Sandalye yoktu fakat tüneyebilecekleri birkaç basamak vardı. “Oturabilir miyiz?”

Dex ona el etti ve en üst basamağa yan yana oturdular. Birkaç dakika boyunca Dex’in ön bahçesine bakarak yol boyunca sıralanan ağaçların tepelerinin rüzgârda salınışını izlediler. Derken Dex, “Sana hiç söylemedim, daha doğrusu söylemeye fırsatım olmadı ama hiçbirisi senin suçun değildi,” dedi.

Ânında boğazı düğümlenen Josie güçlükle yutkundu. “Pallavra. Hepsi benim suçumdu. Çok ama çok üzgünüm, Dex.”

Dex uyluğuyla onunkine vurdu. “Kes şunu. Bunu yapanın o olduğundan bile emin değiliz. Sadece tuhaf bir zamanlamaydı.”

“Sen uyurken biri saçlarını yakıyor? Hem de ne hikmetse onun tehlikeden uzakta, kanepede uyuyakaldığı gece? Bunu onun yaptığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve hepsi benim yüzümdendi.”

“Daha çocuktun. Belinda’ysa delinin tekiydi.”

“Lila,” dedi Josie. “Gerçek adı Lila Jensen’miş.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

Josie ona her şeyi anlattı ve Dex, Josie sözünü bitirdikten sonra uzunca bir süre sessiz kaldı. “İnsan başka nelerin yanına kâr kaldığını merak ediyor, öyle değil mi?” dedi sonra.

Josie başıyla onayladı.

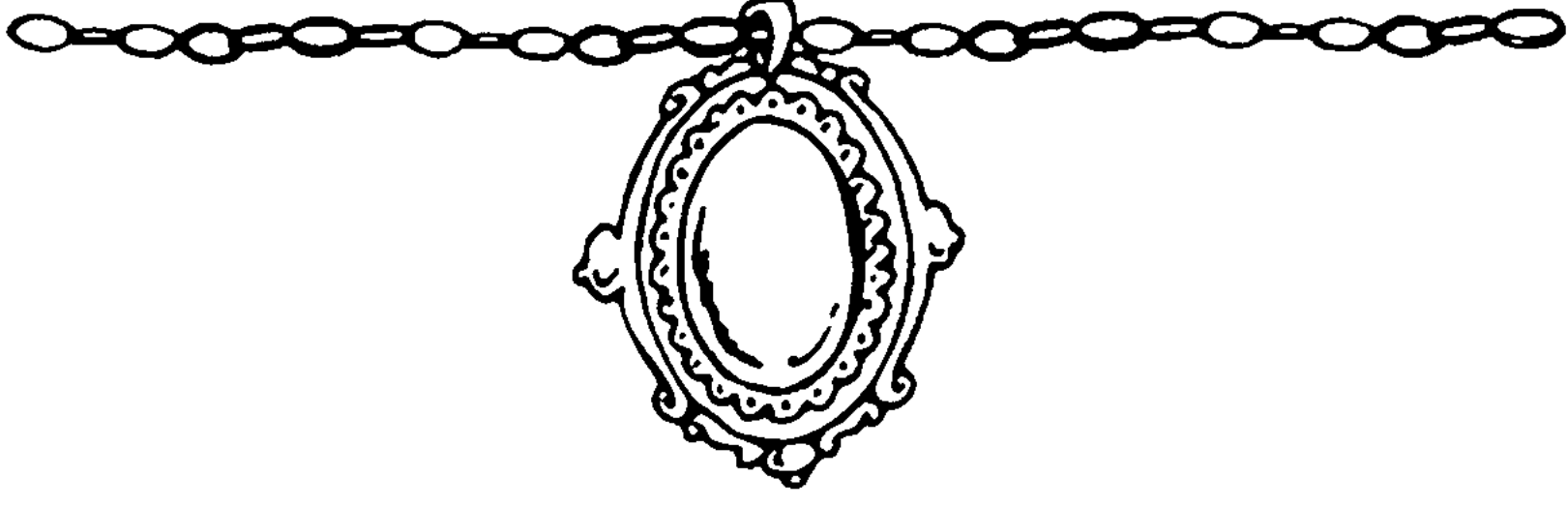
“Benden ne istiyorsun?”

“Bir fotoğraf,” diye yanıtladı Josie. “Yani elinde varsa ya da... sakladıysan. Uzak bir ihtimal olduğunun farkındayım. Senin yerinde olsam herhâlde suratımı tarumar eden kadının fotoğrafını saklamazdım.”

Dex yola baktı. “Saklamadım.”

Hüsrân, Josie’nin omuzlarına bir karabasan gibi çöktü. Fakat topyekûn bir çaresizliğe dönüşmesine kalmadan, “Ama senin fotoğrafını sakladım,” dedi Dex. “Ve ne tesadüftür ki fotoğrafta annen de var. Onca zamandır bunun büyük bir talihsizlik olduğunu düşünmüştüm.”

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

JOSIE - ON DÖRT YAŞINDA

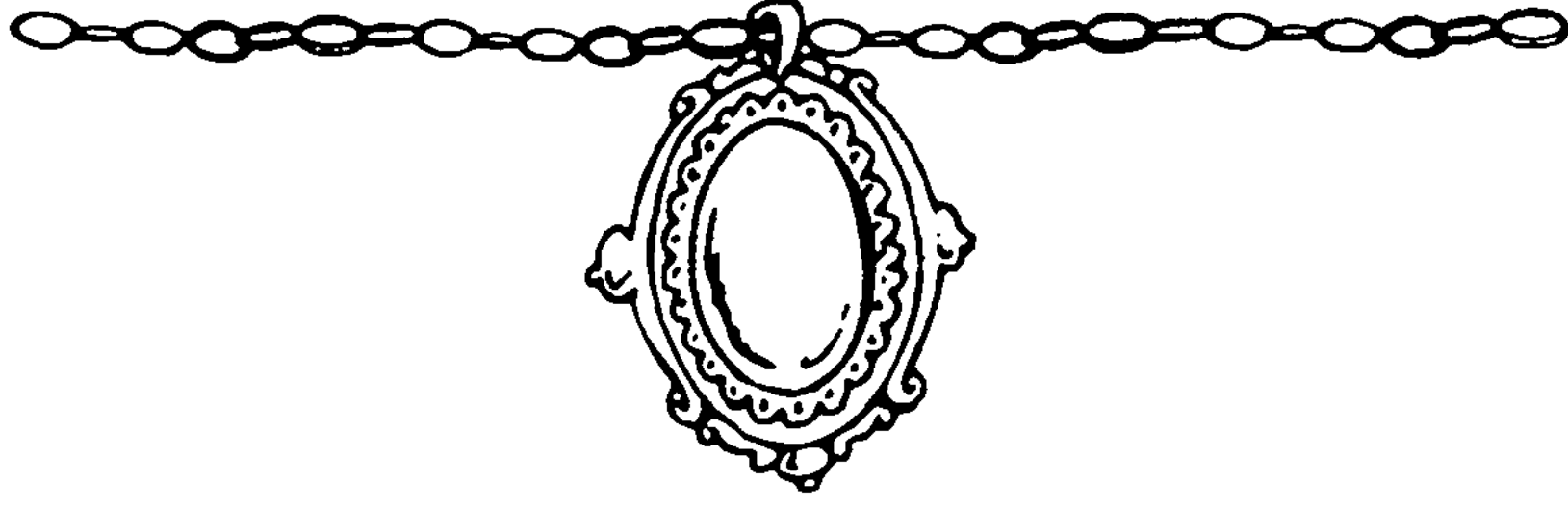
Josie, Dex'in tuzığa yakalanmış yabani bir hayvan misali attığı çığlıklara uyandı. Bu ses yıllar boyunca rüyalarına musallat olacaktı. Yataktan fırlayıp koridora çıktığında annesinin odasından dumanlar yükseldiğini gördü. İçeride, Dex'in kafası bir alev topuna dönüşmüştü ve pinpon topu misali kendini duvardan duvara vuruyordu. Yataktaki yastıklardan biri tutuşmuş, alevler yatak örtüsüne sıçramıştı. O esnada açık pencereden içeri akın eden rüzgâr perdeyi alevlere doğru savurup onları da tutuşturdu. Dex elleriyle kafasına deliler gibi vursa da alevler söndürebileceğinden çok daha hızlı yayılıyordu.

Josie odasına koştu ve yatak örtüsünü kaptığı gibi ebeveyn yatak odasına döndü. Adını haykırarak Dex'in dikkatini çekmeye çalıştı ama Dex onu duymuyor gibiydi. En nihayetinde Josie yatağa tırmandı ve alevlerden uzak durmaya özen göstererek önünden geçtiği esnada örtüyü Dex'in üzerine attı. Elleri kafasını bulduğunda hiç düşünmeden pat pat vurmaya başladı. Dex hâlâ avazı çıktığıınca bağıırıyordu. Josie'nin onu odadan çıkarması gerekiyordu. Yataktan atlayıp onu kapıya doğru çekiştirdi. Ne var ki Dex sendeleyip koridorda yere kapaklandı. Josie alevleri

bir nebze olsun kontrol altına alma umuduyla kapıyı arkasından çekip kapadı ve ardından örtünün üzerinden Dex'in kollarını bulmaya çalıştı. Eli onunkilerden birinin üstüne kapandığında, "Dex," dedi. "Hadi. Gitmemiz gerek."

Dex sendelese de doğrulup ayağa kalktı. Yatak örtüsü hâlâ üstündeydi ve örtünün altından incecik dumanlar yükseliyordu. Yanık et kokusu Josie'nin burnunun direğini sızlattı ama yine de durmadı. Dex'i oturma odasından geçirip sokak kapısına kadar götürmeyi başardı. Annesiyse elinde bir bardak votkayla istifini bile bozmadan onları izliyordu. Dudaklarında tatminkâr bir gülümseme vardı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Josie arabasına bindikten sonra telefonuyla Lila'nın suratının fotoğrafını çekti ve fotoğrafı en kısa zamanda haber kanallarına ulaştırabilsinler diye Noah'yla Gretchen'a gönderdi. Arabayı kullanırken gözü Escape'in yolcu koltuğuna koyduğu fotoğrafa kayıp duruyordu. Konteyner evlerinin önünde dikilen annesi kot pantolonunun üstüne giydiği lavanta rengi V yaka- kalı tişörtünün içinde incecik görünüyor, uzun ve parlak siyah saçları omuzlarından çağlayan misali dökülüyordu. İnce suratı, belirgin elmacık kemikleri, köşeli çenesi ve hafif çekik mavi gözleri ona inceden egzotik bir hava katıyordu. Josie, Lila Jensen'in istediğinde erkeklerin dikkatini nasıl da çekebildiğini ve o erkeklerin ardı arkası kesilmeyen ilgisini çok iyi hatırlıyordu.

Josie'nin on üç yaşındaki hâli, üstüne iki beden büyük gelen askılı elbisesiyle annesinin yanında dikiliyordu. Mavi gözlerinde bomboş bir bakış vardı. *Buradayım ama aslında burada değilim*, diyordu suratındaki ifade ve gergin duruşu; omuz omuza dursalar da bedeni hafifçe diğer tarafa meyletmişti.

Josie bu fotoğrafın çekildiğini hatırlamıyordu. O zamanlar tanıdıkları çok az kişinin fotoğraf makinesi vardı ve Lila genelde fotoğrafının çekilmesine izin vermezdi. Josie bunun nedenini yeni yeni anlıyordu. Yine de Dex'in bu fotoğrafı sak-

lamış olmasına minnettardı. Şimdiye dek ele geçirdikleri en somut ipucu buydu.

Karakola vardığında Gretchen, Pennsylvania'da dört Lila Jensen olduğunu bildirdi ve yalnızca bir tanesi Josie'nin annesinin yaşlarındaydı. 1983 yılında Bellewood'da bir apartman dairesinde otururken aniden ortadan kaybolmuştu. Kendilerini yine bir çıkmaz sokakta bulmuşlardı. Ellerindeki tek kesin bilgi, gerçek doğum tarihiydi. Ekim değil, temmuz doğumluydu. Josie hafta başından beri savsakladığı idari işleri yüzünden masasında dağ gibi biriken evrak yığınınına baktı. Sandalyesine oturup da odaklanmaya çalıştığında vücudunu öyle bir titreme aldı ki elindeki kalemin ucu tık tık masasına vurdu. Misty'yle Harris'i arayıp nasıl olduklarını sordu. Sonra bir kez daha Rockview'u aradı. Olağan dışı bir durum yoktu.

Gretchen, Lila Jensen'i koruyucu aile sisteminde bulmuştu ancak Denton'dan yüzlerce kilometre uzaktaki bir kasabadaydı ve oradaki İGB ofisi o kadar eski bir dosyayı bulmakta zorlanıyordu. Josie'nin yüreği sıkıştı; Belinda Rose'un dosyasının başına her ne geldiyse Lila Jensen'in dosyasının başına da aynı şeyin geldiğinden şüpheleniyordu. Yargıç Malcolm Bowen'in ölmeden önce bu işe karışıp karışmadığını merak etti. Neticede iki koruyucu aile dosyasını birden ortadan kaldırabilecek kadar nüfuzlu yegâne kişi oydu. Sophia Bowen'in görüşmeleri esnasında tam anlamıyla dürüst davranmamış olabileceği düşüncesi yine Josie'nin kafasını kurcalıyordu. Artık ellerinde bir fotoğraf olduğundan belki de onu karakola getirip resmî olarak sorgulayabilir ve ağzından laf almayı deneyebilirlerdi. Bowenların evini aradı ama çağrısı telesekretere düştü. Hâl böyle olunca telesekretere mesaj bırakarak Sophia'dan resmî bir görüşme için karakola gelmesini isteyip iş ve cep telefonlarını verdi. Artık hamle sırası Sophia'daydı.

Evrak işlerini halletme fikrinden vazgeçen Josie, Eudora'ya uğrayıp Trinity'yle konuşmaya karar verdi. Ne var ki odasının

kapısını çaldığında yanıt alamadı. Trinity'ye mesaj atıp orada olduğunu haber verdi fakat koridorda on beş dakika beklese de Trinity'den ses soluk çıkmadı.

Josie otelden ayrıldığında çoktan karanlık çökmüştü. Yorgunluktan gözleri yanmaya başlayana kadar şehirde amaçsızca dolaştı. Hareket hâlinde olmak, hatıraların zihnine üşüşmesine engel olacak ne varsa yapmak istiyordu. Ancak gösterge panelindeki saate baktığında gece yarısı olduğunu gördü, üstelik Noah şimdiden iki mesaj atmıştı. Josie'ye dinlenmesi gerektiğini hatırlatıyor, kendi güvenliği için yine onda kalmasını teklif ediyordu.

Noah.

Josie arabasını park ederken Noah'nın küçük evinin ışıkları ıslıl ıslıl yanıyordu. Noah tek kelime bile etmeden onu içeri aldı. Gür, kahverengi saçlarının hâlâ ıslak oluşuna bakılırsa duştan yeni çıkmıştı. Altında şort, üstündeyse Denton Polis Teşkilatı tişörtü vardı.

Josie yukarı çıkıp üstünü değiştirdi. Tişörtü ve eşofman altıyla tekrar Noah'nın kanepesine yerleştğinde gözü siyah televizyon ekranındaki yansımasına takıldı. Çökmüş avurtlarına, kasvetli bakışlarına.

Noah kanepede yanına oturdu. Bu defa dirty chai latte yoktu. Köfte ekmek yoktu. Hatta Josie'ye karnını doyurup doyurmadığını bile sormadı. Josie onu bu defa hakikaten kızdırdığının farkındaydı; İğne hakkında ona dürüst davranmamış, Dex'le görüşmeye tek başına gitmişti. "Üzgünüm," dedi.

"Sınırlarına saygı duyuyorum," diye yanıtladı Noah. "Beni dışarıda bırakmana gerek yok."

"Seni dışarıda... Ben aslında... Şey..."

Noah eliyle geçiştirdi. "Sorun değil. Seni korumamıza izin ver yeter. Emrinde koskoca bir teşkilat var. Ekibindekilerden biri aynı hafta içinde hem soyulup hem de saldırıya uğrasa sen de başına birini dikmek isterdin. Bunu gayet iyi biliyorsun."

Doğruydu. Fakat acizliğini ve savunmasızlığını kabullenmek hoşuna gitmediği gibi personelinin ona o gözle bakmasını da istemiyordu. “Denerim,” dedi.

“Lila Jensen’ın fotoğrafı on bir haberlerine yetişti,” dedi Noah. “Şu anda bütün haber sitelerinde yayımlanıyor. Dişe dokunur bir ihbar alırsak ânında bilgilendirileceksin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Josie.

“Gretchen, Zeke’i konuşturmaya çalıştı ama adamın ağzını bıçak açmadı.”

Josie gözlerini televizyon ekranındaki yansımasından ayırmadı. “Konuşmayacağını söylemiştim. Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ayrıca dediğinde ciddiydi, annemin yerini bilse bile onunla ters düşmek istemez.”

“Josie, sence annen gerçekten o kadar tehlikeli biri mi? Babaannenin, Misty’nin ya da bebeğin peşine düşecek kadar?”

Josie kafasını iki yana salladı. “Belki doğrudan değil. Kendi gözlerinle gördün... evimi başkasına soydurttu. Bilgisayar dehası olduğundan da şüpheliyim. Craigslist ilanlarını muhtemelen bir başkasına verdirtmiştir. Spur Mobile mağazasında çalışan şu aptal ergenlerden biri el altından ona numaramı veriyor olmalı. Lanet olsun, ilanları paylaşan aynı ergen bile olabilir. Mevzu insanları kullanmak olduğunda kimse annemin eline su dökemez; uyuşturucu vaadiyle, yaptığı bir kıyağın karşılığında ya da sırf bir açığını bildiği için ona yardım eden insanlar hep olmuştur. Bir ayı aşkın süredir bu işin peşinde. Sevdiğim her şeyi yok edene kadar durmayacak.”

Noah bir an sessiz kaldı. Josie, adamın malum soruyu hiçbir çam devirmeden sormanın yolunu aradığını görebiliyordu. “Neden... Neden senden—”

Josie gözlerini onunkilere dikti. “Benden neden bu kadar nefret ediyor?”

Noah bakışlarını kaçırdı.

“Sorun değil. Bak.” Josie, yüzünün yan tarafındaki uzun, gümüşü yara izini görebilmesi için saçını suratından çekip başını çevirdi. “Bunu bana yaptığında altı yaşındaydım. Bu gece karakola getirdiğin adam var ya? Zeke? Annemi o durdurdu. Eskiden ona İğne derdim çünkü ismini bilmiyordum ve ne zaman gelse yanında muhakkak bir iğne getirirdi.”

“Çok üzgünüm,” dedi Noah.

“Bu bana yaptığı korkunç şeylerin muhtemelen en hafifiydi. Bugün görmeye gittiğim adam annemin erkek arkadaşıydı. Annem benim yüzümden ona kızdı ve adam uyurken saçlarını ateşe verdi. Ya da en azından öyle olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir kanıt bulunamadı. İkisi de sigara içiyordu ve ağzında sigarayla uyuyakaldığı varsayıldı. Ama ben bunu yapanın annem olduğundan eminim.”

“Yüce İsa.”

“Üniversitenin ikinci yılında birtakım... sorunlar yaşadım. Depresyondaydım. Çok içiyordum. Psikiyatriste gitmek zorunda kaldım. Terapiye devam edemedim fakat bu sayede annemin sadece benden değil, herkesten nefret ettiği aydınlanmasını yaşadım.” Josie acı bir kahkaha attı. “Anlayacağın kişisel bir mesele değildi. Annem kendinden başka kimseyi düşünmez, yalnızca çıkarı varsa başkalarını önemsiyormuş gibi görünür. İşi görüldüğündeyse onlara acı çektirmekten zevk alır. Kindarın, kiskancın tekidir. İntikam peşinde koşar... ama en fenası, öngörülemez olmasıdır. Üstelik çok ama çok tehlikelidir.”

“Hiç bilmiyordum.”

“Bilemezdin zaten. Kimse bilmez. Bu konuda konuşmam. Hem de hiç. Bir tek Ray annemin aslında nasıl biri olduğunu biliyordu ki onun bile bilmediği şeyler vardı. Uzunca bir süre babamı orada tutan tek şey bendim. O öldükten sonra annem sırf bana işkence etmek için babaannemi görmeme engel oldu. Yani sorunun cevabına gelecek olursak... benden nefret ediyor

      huyu bu. Beni esas meraklandiran, neden geri d  nd    . Neden   imdi?”

Konuştukça iliklerine işleyen bir yorgunluk    kt     zerine. Gözlerini yumdu. Bir an sonra Noah’nın elini tutup hafifçe s  kt    n   hissetti. Josie’yi teselli edebilecek hiçbir sözcük yoktu, o yüzden adamın ona bahşettiği s  k  nete minnettardı. Elini sıkarak ona karşılık verdi.

Gözlerini a  t    nda Noah’nın yoğun bakışlarıyla karşılaştı. Her ne kadar yorgunluktan ölüyor olsa da birbirine kenetlenmiş ellerinin arasından yayılan elektrik onu hayata döndürdü. Noah diğer elini uzatıp yanağına koydu ve Josie başını Noah’nın sıcak avucuna bıraktı. Gözlerine hücum eden ya  ları gözlerini kırpıştırarak bastırdı. Bu tür bir şefkati kaldıracabilece  inden emin değildi. Noah’nın bakışları yüzünde geziniyordu; derken hafifçe uzanıp dudaklarını Josie’ninkilere yaklaştırarak aralarındaki havayı tarttı. O anda Josie çenesini kaldırıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve Noah onu uzun uzun, ağır ağır öptü. Öyle ki bir noktadan sonra Josie’nin dizleri titremeye ve bütün vücudu karıncalanmaya ba  ladı. Noah’yı öpmek tuhaftı fakat hiç de beklediği gibi değildi; hayal edebileceğinden çok daha güzeldi ve bu, Josie’yi korkuttu.

Noah hafifçe geri çekildi ama Josie’yi bırakmadı. Alnını onunkine dayamasıyla bir müddet solukları birbirine kar    tı.

“Noah,” dedi Josie. “Bunu yapma... yapmamalısın–”

“Neyi?”

“Beni istemiyorsun. Sen çok iyisin ama ben çok... hasarlıyım.”

Noah başını hafifçe geriye atınca Josie adamın g  l  mse-di  ini gördü. Ardından Josie’nin suratını avuçlarının arasına aldı. “Hayır,” dedi mutlak bir inançla. “Sen hasarlı değilsin. Ola  an  st  s  n.”

Josie’nin dudaklarını onunkine yap    tırmasıyla bedenleri âdeta alev aldı ve birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirmeye başladılar. Noah’nın telaşlı ellerini ve dudaklarını vücudunda

hissetmek son günlerin travmasını alıp götürdü. Sadece o ve vücudunda uyandırdığı hisler vardı. Bu bir su bidonuyla koca bir orman yangınını söndürmeye çalışmaktan farksızdı fakat daha akliselim bir parçası onu geri çekilmeye itti. Artık böyle biri olmak istemiyordu; iblisleri saklandığı yerden her çıktığında onları püskürtmek için seksin ihtirasına ve sarhoşluğuna dört elle sarılan bir kadın.

“Dur,” dedi Josie. “Durmamız gerek.”

Son iki ilişkisi tam bir fiyaskoydu. Esas sorun duygularından kaçmak için sığındığı seks ve viski olmasa da yine de hüsrarla sonuçlanmışlardı.

Noah’nın boynundaki dudakları ateş gibiydi. Josie onu nazikçe itip toparlanarak ayağa kalktı. Aralarına biraz mesafe koymaya ihtiyacı vardı, oysa her zerresi ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Noah’nın göğsü inip kalkıyordu. Ona bakıp, “Ne oldu?” diye sordu nefes nefese. Josie adamın tişörtünü çıkarmayı başarmıştı. Derken gözü sağ omzunun oradaki yara izine, kayıp kızlar vakası sırasında onu vurduğu yere kaydı. Noah onu şıp diye affetmişti ama Josie hâlâ vicdan azabı çekiyordu.

“Bundan daha iyisini hak ediyorsun,” dedi.

Noah’nın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Ne?”

“Ben... ben sana layık değilim.”

Noah ayağa fırladı. Baksırıyla kalmıştı, hâliyle Josie onun hazır olduğunu görebiliyordu. “Bence bu kararı ancak ben verebilirim, sen değil,” dedi Noah.

Josie bir anda tenini okşayan havanın farkına vardı. Etrafına bakındı ama tişörtü ortalıkta görünmüyordu. Kollarını sütyeninin üstünde kavuşturarak gözlerini Noah’nın kilere dikti. İçinde bir duygu fırtınası kopuyordu. Odaklanmaya çalıştı. “Noah,” dedi, “bu iyi bir fikir değil.”

Noah ona dokunmak için elini kaldırsa da Josie gerileyerek ondan uzaklaştı ve baldırları orta sehpanın kenarına dayandı. O

anda Noah'nın gözlerindeki kafa karışıklığının yerini kırgınlık aldı. Bu manzara Josie'nin yüreğine hançer misali saplandı.

“Çok üzgünüm,” demeyi başardı Josie. “Sadece bunu yapmamızın—”

Cep telefonları aynı anda çalmaya başlayarak sözünü yarıda kesti.

Noah gözlerini onunkilerden ayırıp telefonunu bulmak için körlemesine etrafına bakındı. “Masada,” dedi Josie kendininkini ararken. Telefonunu kanepenin minderlerinin arasında buldu. Telefon susmuştu ama cevapsız çağrı karakoldandı. Gerçi Noah çoktan biriyle konuşmaya başlamıştı bile. “Evet, anladım,” dedi. “Hemen geliyorum.”

“Ne oldu?” diye sordu Josie.

Noah iç çekip elini saçından geçirdi. Josie'ye bakmıyordu. “Kampüs dışındaki evlerden birinde büyük bir parti varmış. Turner Hill'deki şu malikânedен bozma evleri biliyorsundur herhâlde?”

“Arkasında sarp bir uçurum olanları mı kastediyorsun?”

“Evet, arkalarından bir dere geçiyor. Komşulardan biri gürültü yüzünden polisi aramış. Devriye ekibi oraya intikal ettiğinde çocuklardan birkaçı arka kapıdan kaçmaya kalkışmış fakat bir tanesi kaçmaya çalışırken uçurumdan düşmüş. Çocuk yaşıyor ama helikopterle Geisinger'a sevk edilmiş.”

“Aman Tanrım.”

Noah tişörtünü kanepenin yanında yerde buldu ve çarçabuk üstüne geçirdi. “Yaşı tutmadığı hâlde içki içmekten gözaltına alınan çok sayıda çocuk var. Gidip bizimkilere yardım edeceğim.”

Bir an sonra merdivende gözden kayboldu. Josie adamın yatak odasındaki çekmeceleri açıp kapadığını duyabiliyordu. Gerisin geri aşağı indiğinde altında bir kot, omzundaysa silah kılıfı vardı.

Josie yarı çıplak gövdesinde kavuşturduğu kollarını çözmeden ona doğru bir adım attı. “Seninle geleyim.”

Noah sehpanın üzerinde duran anahtarlarını alırken başını iki yana salladı. “Bir üniversite partisinin altından kalkabilirim. Sen yukarı çıkıp uyu.”

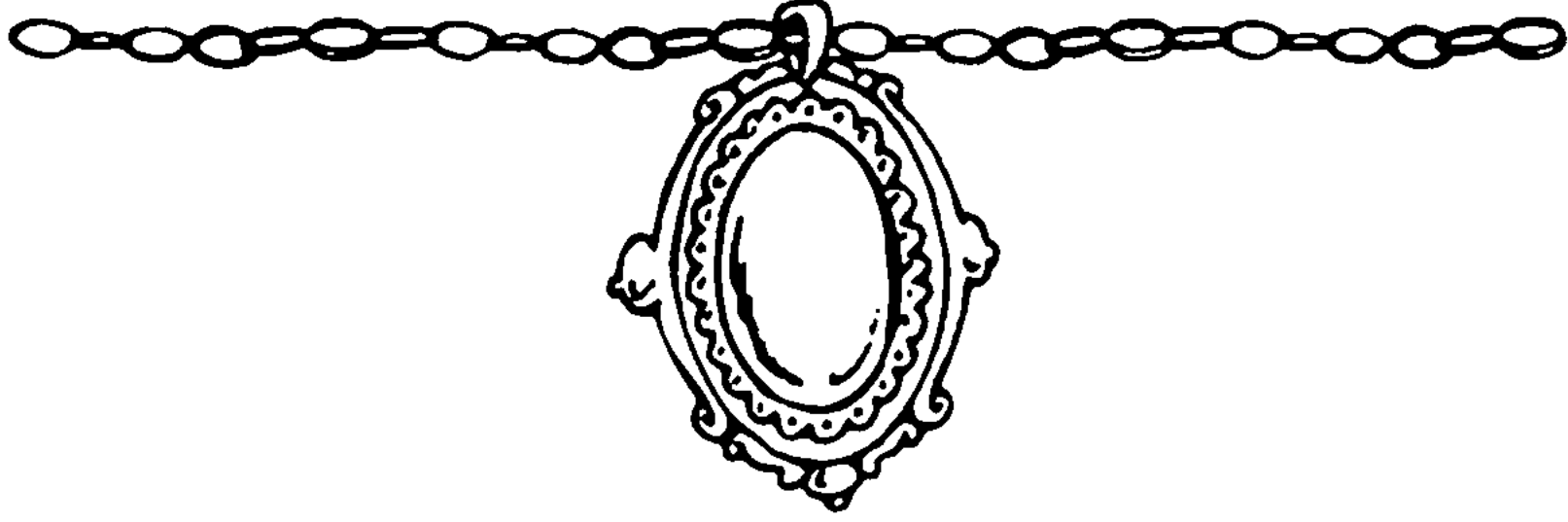
Noah antreye doğru giderken Josie arkasından bakakaldı fakat o anda göğsünün derinliklerinde bir panik baş gösterdi. “Dikkatli olman gerek,” deyiverdi peşinden koşarken. “Annem... senin de peşindedir. Muhakkak anlamıştır–”

Noah elini kapı koluna attı ama yine de ona dönüp bakmadı. “Neyi anlamıştır?”

Josie, Noah’nın sırtına uzandı ve parmakları hafifçe gömleğine dokundu. Yanakları al al oldu. “Seni...” Devamını getiremedi. Noah’nın gömleğinin üstünden omuz kaslarının gerildiğini görebiliyordu. Şansını tekrar denedi. “Seni önemsemişimi.”

Noah kapıyı açtı. “Her nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi omzunun üstünden. Sonra çekip gitti.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Noah'nın dijital saatinin parlak yeşil rakamları saatin onu geçtiğini söylüyordu. Josie telaşla doğrulup yatak örtülerini üzerinden attı. Yatak odasının perdelerinin kenarlarından gün ışığı süzülüyordu. Noah onu neden uyandırmamıştı? O kadar mı kızgındı? Yoksa eve gelmemiş miydi? Josie şifonyerin üstünde duran telefonunu kaptığı gibi bildirimlerine baktı ama Noah'dan ses soluk yoktu. Bir terslik vardı. Josie üstüne bir şeyler geçirip alt kata indi. Her şey önceki gece Noah'nın yatak odasına çıkarken bıraktığı gibiydi. Kahve demliğinin boş olduğunu görünce Noah'nın eve gelmediğine ikna oldu.

Midesinin derinliklerinde küçük bir huzursuzluk tohumu filizlendi. Şefliğe terfi ettiği günden beri saat ondan önce en az üç telefon almadan geçirdiği tek bir gün bile olmamıştı ki izin günleri de buna dâhildi. Basamakları uçarcasına tırmanıp pılını pırtını topladıktan sonra arabasına koştu. Arabaya bindiğinde sağ ayağı istemsizce gaz pedalını aradı ama bulamadı. Ancak ondan sonra koltuğun direksiyondan ne kadar uzaklaştırılmış olduğunu fark etti.

“Bu da ne?”

Vücudu aheste bir panikle karıncalandı. Koltuğunu öne çekip üç trafik kuralını ihlal ederek karakola ulaştı. Çavuş La-

May lobideki masasının başında oturuyordu. Josie adamın fal taşı misali açılmış gözlerini görür görmez bir terslik olduğunu anladı. Halka açık bölümü binanın geri kalanından ayıran kapıdan geçip LaMay'e doğru ilerledi. "Burada neler oluyor?"

LaMay fısıltıyla konuştu. "Bir hadise oldu. Şey, cinayet yani. Vaziyet kötü. Patron... senin yapmadığını biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama itfaiye şefi, Fraley'ye ya da Palmer'a güvenmediğinden doğrudan belediye başkanını aramış. En azından birkaç saat önce belediye başkanıyla çıkageldiğinde öyle söyledi."

Josie'nin nabızı hızlandı, az önce karıncalanmaya başlayan bedeni şimdi tir tir titriyordu. "Birkaç saat önce mi?" diye tısladı.

LaMay hâlâ yalnız olduklarından emin olmak istercesine arkasına baktı. "Gelip seni alacaklardı."

"Alacaklar mıydı? Tutuklayacaklar mıydı yani?"

LaMay başıyla onayladı. Josie'ye doğru uzandığı esnada sandalye şişman cüssesinin altında gıcırdadı. "Hâlâ gidebilirsin, Patron," dedi. "Ben kameraların icabına bakarım."

Josie elini adamın omzuna koydu. "Teşekkür ederim ama gerek yok."

"Patron, durum gerçekten kötü."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bu kasabanın polis şefiyim. Burası da benim teşkilatım. Benim karakolum. Şimdi neredeler?"

LaMay'in omuzları çöktü ve üniformasının gömleğinin düğmelerinden biriyle oynamaya başladı. "Toplantı odasındalar."

Josie arkasına dönüp yürümeye koyuldu fakat onu binanın derinlerine ve akıbetine götürecek koridora girmeden önce durdu. Aklına önce babaannesi geldi, sonra da Misty'yle bebek Harris. Midesi çalkalandı. "LaMay," dedi. "Kurban. Kadın mı? Yoksa çocuk mu?"

"İkisi de değil," dedi adam. "Altıncı Cadde'nin köşesindeki oto tamircinin sahibi. Geçen gece Zeke'in yakalandığı yerden pek uzakta sayılmaz."

Josie'nin beti benzi attı.

BİR ANNENİN MEZARI

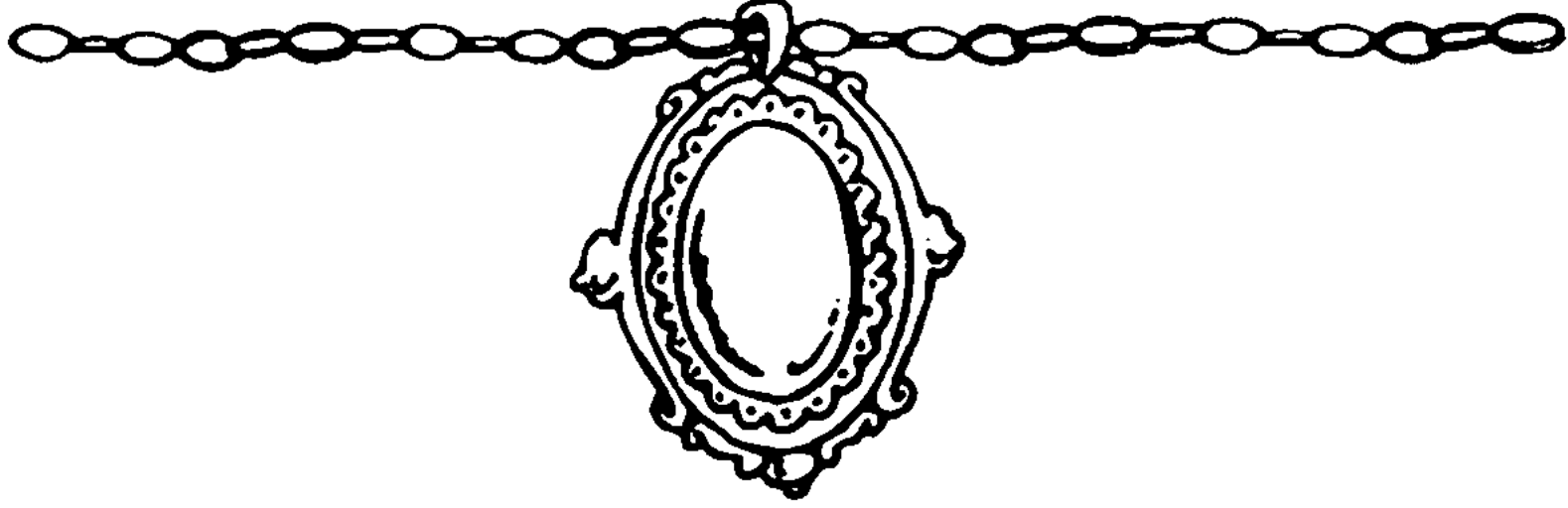
“İyi misin, Patron?” diye sordu LaMay.

Hayır. İyi değildi. Sözcükler Josie’yi yüzüstü bıraktı. Düşmemek için elini duvara dayadı.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu LaMay.

Genzi safradan yandı. “Sayılır.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Belediye Başkanı Tara Charleston, Josie'nin teninin karınca-
lanmasına neden olan buz gibi bir bakışla toplantı odasın-
daki masanın başında oturuyordu. Hiç iyi geçinemiyorlardı ve
Josie, Belediye Başkanı Charleston'ın onu şeflikten almak için
fırsat kolladığının farkındaydı. Ya da Tara'nın tabiriyle "geçici
şeflikten". Josie neler döndüğünü henüz anlayamamıştı fakat
her ne olduysa kariyerini bitirme ihtimali hayli yüksekti.

"Şef Quinn," dedi Tara, Josie kapıdan girdiğinde. "Biz de
seni getirmesi için birini göndermek üzereydik."

"Öyle olduğuna eminim," dedi Josie.

Gretchen ve Noah masanın uzun kenarında yan yana otu-
ruyorlardı. İkisi de yorgun ve perişan görünüyordu. Noah'nın
suratı koyu renkli kirli sakalla kaplıydı. Göz göze geldiklerinde,
Noah'nın bakışlarındaki acı ve akıl karışıklığının yüzüne âdeta
bir tokat gibi çarpmasıyla Josie önceki gece yaşananların tat-
sız bir şekilde son bulmasından ötürü bir kez daha pişman
oldu. Gretchen'in anlayışlı gülümsemesinden de eser yoktu.
Kırk dört yıllık yaşamı boyunca yüzüne kazınmış çizgilerin her
biri belirginleşmişti. İkisi de iradeleri dışında orada tutuluyor-
muş gibi görünüyordu. Belki de gerçekten öyleydi çünkü Josie
birinden birinin ne yapıp ne edip onu uyaracağından emindi.

Gerçi kalp kırıklığı Noah'yı ona haber vermekten alıkoymuş olabilirdi. Derken telefonlarının Tara'nın sağ elinin yanında dip dibe durduğunu gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu Josie sırtını dikleştirerek.

"Patron," dedi Gretchen.

"Dedektif," dedi Tara onu uyarırcasına.

Tara'ya baktığı esnada Gretchen'in suratını katıksız bir öfke bürüyünce Noah soğukkanlılığını koruması için onu dirseğiyle dürterek sessizce uyardı. Gretchen çenesini tuttu fakat başını iki yana salladı. Alnındaki damarlardan biri resmen zonkluyordu. Josie onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

"Otur," dedi Tara.

Josie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım ayakta duracağım."

"Sen bilirsin." Tara'nın sandalyesinde hafifçe dönüp teşkilata ait dizüstü bilgisayarın düğmesine basmasıyla ekran canlandı. "Dün gece, gece üç sularında, sen ya da sana ikizin kadar benzeyen bir kadın Escape'ine –ya da plakası seninkiyle tıpatıp aynı olan bir Escape'e– binerek Ted Oto Tamir'e gitti. Burada dükkân sahibi Ted Heinrich bir sandalyeye bağlandı, dövüldü ve yakıldı. Ne yazık ki hayatını kaybetti."

Josie yutkundu fakat tek kelime etmedi.

Tara ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarı Josie'ye doğru çevirdi. Başka bir düğmeye basmasıyla ekranda bir video oynamaya başladı. Josie oynatıcının sol üst köşesinde Rowland Teknoloji yazdığını gördü. Belli ki Ted Heinrich kesenin ağzını açıp yüksek çözünürlüklü bir güvenlik sistemi kurdurmuştu. Son teknoloji ürünü. Josie'nin bakışları tamircinin önünü kuş bakışı gösteren görüntüye kaydı. Ortasında kocaman bir yağ lekesi olan beton bir yol, camları beyaza boyanmış iki büyük garaj kapısında son buluyordu. Garaj kapılarının sağında, üstünde OFİS yazılı bir tabelanın asılı olduğu sıradan bir kapı vardı. Josie, Heinrich'in 1965 model kırmızı GTO Mustang'inin bir

köşesinin kadrāja girdiğini görebiliyordu. Arabayı görmek bile midesini ağzına getirmeye yetti.

Birkaç saniye sonra bir Escape beton yola girip yağ lekesinin üstünde durdu. Josie ekranda kendi plakasını görünce Tara'nın sözünü dinleyip oturmadığına pişman oldu. Fren lambaları söndü ve şoför mahallinin kapısı açıldı.

Derken Josie üstünde sarı bir tişört, altında kot pantolon ve ayaklarında bir çift beyaz spor ayakkabıyla arabadan indi. Yeni alınmışa benziyorlardı. Odadaki diğer üç kişinin delici bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen istifini bozmamayı başardı; beyni gördüklerini anlamlandırmak için ılık hızında çalışıyordu. Bir anlığına kendinden sahiden şüphe etti. Biri habersizce ona ilaç mı vermişti? Yoksa uyurgezer miydi? Gecenin köründe arabasına atlayıp Ted Heinrich'in dükkânına gitmiş ve onu öldürmüş müydü? Yıllardır bunun hayalini kurduğu kesindi. *Ama hayır*, diye düşündü, sabah arabasına bindiğinde şoför koltuğunu geriye kaydırılmış vaziyette bulduğunu hatırlayarak. Bu işin içinde başka bir iş vardı.

Ekrandaki kadın kapıyı kapadı, Escape'ten iki adım uzaklaştı ve etrafına bakındı. Ardından bakışları yukarıya kayıp kamerayı aramaya koyuldu. Aradığını bulduğunda dosdoğru kameraya baktı; kendi suratı kameradan Josie'ye bakıyordu. Toplantı odasında Josie saniyeleri saydı. Bir, iki, üç, dört. Ardından ekrandaki kadın kollarını kaldırıp uzun, siyah saçlarını atkuyruğu yapacakmış gibi toplayarak sol omzunun üstünden önüne aldı. Kulağına çalınan bir sese kulak kabartırmış gibi başını hafifçe sola yatırdı. Ama kulak kesildiği falan yoktu. Profilini sergiliyordu. Yüzünün sağ tarafı ay ışığında yumuşak, pürüzsüz ve lekesizdi.

"Trinity," diye mırıldandı Josie.

Trinity ofis kapısına yöneldiğinde Tara uzanıp videoyu hızla ileri sardı ve Trinity'nin gerisin geri dışarı çıktığı anda durdurdu. Kadının üstü başı dağılmış, ayrıca koyu renk bir

şeyle kaplanmıştı. *Yağ ya da kan veya her ikisi birden*, diye düşündü Josie. Bu defa kendini Escape'e atmakta acele ettiğinden kameraya bakmaya zahmet etmedi. Göz açıp kapayınca kadar Trinity de Escape de gözden kayboldu. Tara dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı.

"Belediye Başkanı seni ve aracını –adli tıp tarafından incelenmek üzere– getirmesi için evine birini gönderdi ama orada değildin," dedi Gretchen.

Noah nerede olduğunu biliyordu ama onlara tek kelime etmemişti. Onu korumak mı istemişti yoksa belediye başkanının Josie'nin onda kaldığını öğrenmesi hâlinde topa tutulacağından mı korkmuştu?

"Şef Quinn," dedi Tara, "şimdiye dek bölge hapishanesini boylamadıysan bunu Teğmen Fraley'ye borçlusun çünkü videodakinin sen olamayacağını söylüyor. Dediğine göre kamera görüntüsündeki kadının aksine senin yüzünün sağ tarafında boylu boyunca uzanan bir yara izi varmış."

Josie saçlarını kaldırdı ve henüz altı yaşındayken annesinin onda bıraktığı izi Tara'nın güzelce görebilmesi için başını yana çevirdi.

"Hımm," dedi Tara. "Görünüşe bakılırsa bir ikizin var."

"Dahası da var," dedi Gretchen. "Anlatın ona."

Tara istemeye istemeye de olsa, "Olay mahallinde eski alyansın olduğunu düşündüğümüz bir yüzük bulduk," diye ekledi. "Ne var ki Dedektif Palmer mücevherlerinin daha iki gün önce evinden çalındığını, yani onu olay yerinde düşürmenin imkânsız olduğunu söylüyor."

"Bunun bir tezgâh olduğu apaçık ortada," dedi Gretchen.

"Muhabir Trinity Payne'le konuşman gerek. Eudora Hotel'de kalıyor. 227 numaralı oda."

"Trinity Payne adamın tekini öldürüp neden suçu senin üstüne atsın?" diye sordu Tara.

Trinity zaten neden adamın tekini öldürsün? diye düşündü Josie. Fakat aklını kurcalayan asıl mesele başkaydı: Neden Heinrich ve neden şimdi? Trinity'yle adamın arasında ne gibi bir bağlantı vardı?

Haber.

Josie az daha bunu ağzından kaçıracaktı ama son anda dilini tutmayı başardı. Trinity haber uğruna ne lazımsa yapardı ve Josie hakkında özel bir haber yapmak istiyordu. Ne var ki Josie onu ekip durmuştu. Yoksa Trinity'nin tepesi atmıştı da Josie'nin geçmişini tek başına eşelemeye mi kalkmıştı? Öyle olduysa bile Heinrich'le aralarındaki bağlantıyı nasıl ortaya çıkarmıştı? Kimsenin ondan haberi yoktu. Hatta Ray'in bile. Yıllar önce Josie'yle ikisinin arasında az daha yaşanacak olan şeyi bilen sadece dört kişi vardı: Heinrich, Josie, İğne ve Lila.

Lanet olası Lila.

"Trinity tehdit altında olmalı," dedi Gretchen. "O tamirhanede her ne olduysa... Trinity buna mecbur kalmış olmalı. Kadın, ulusal haber kanallarından birinin yüzü. Tehdit edilmese neden böyle bir işe kalkışsın ki?"

"Tehdit altındaymış gibi görünmüyor," dedi Tara. "Ayrıca tek başına. Arabayla tamirhaneye geliyor, içeri giriyor, içeride yaklaşık bir saat kalıyor ve sonra yine tek başına dışarı çıkıyor. Oraya kendi rızasıyla gitmişken nasıl tehdit altında olabilir?"

İşin ucunda bir haber varsa Trinity kendi rızasıyla dünyanın öbür ucuna bile gider, diye düşündü Josie. Lila onu tufaya düşürmüş olmalıydı. Ama nasıl? Trinity bir şekilde Lila'nın izini bulmuş olabilir miydi? Hayır, koca Denton Polis Teşkilatı bile kadının izini bulmayı başaramamıştı. Trinity'nin elinin altında insanların yerlerini tespit etmek ve bilgiye ulaşmak açısından en iyi kaynaklardan bazıları bulunuyordu ama ekibi durmadan duvara toslarken Trinity'nin, Josie'nin annesini bulması pek mümkün görünmüyordu.

Bu da Trinity'yle iletişime geçenin Lila olduğu anlamına geliyordu. Trinity, Lila'yla görüşmeyi ânında kabul ederdi. Josie'nin çocukluğunu bir de Lila'dan dinlemek muhakkak ilgisini çekerdi. Lila'nın onu ağına düşürmek için kullanabileceği bir sürü şok edici sırrı vardı ki bunların en dudak uçuklatıcısı da Heinrich'in henüz on bir yaşındayken Josie'ye yapmaya kalkıştığı şeydi. Lila muhakkak konuyu çarpıttı. Malum hikâyeyi Trinity'ye anlatırken Josie'yi pasta cila karşılığında sattığından bahsetmezdi. Hayır, Josie'yi fettan bir ergen olarak resmeder, İğne'nin çat kapı gelip o kâbusa son verdiği kısmı es geçerdi. Fakat Trinity'nin Heinrich'i ziyaret etmesinin nedeni altı üstü bir haberse neden oraya gecenin bir yarısı gitmişti ve adamın cinayete kurban gitmesiyle sonuçlanabilecek ne olmuştu?

“Biri onu tehdit etmiştir,” dedi Gretchen.

“Yani sırf tehdit edildi diye önce şefin arabasını çaldı, sonra da Heinrich'in mekânına gidip adamı öldürdü, öyle mi? O hâlde ne demeye şefin yara izini taşımadığını kameraya gösterdi?” diyerek karşı çıktı Tara.

“Çünkü polisin videoyu inceleyeceğini biliyordu ve baskı altında olduğunu bilmemizi istedi,” diye karşılık verdi Gretchen.

Josie'nin kafasının içinde düşünceler fırtınası dönüyordu. Lila'nın sansasyonel bir hikâyeye vaadiyle Trinity'yi Heinrich'in dükkânına çekmesi bir şeydi, Trinity'nin adamı öldürmesiye bambaşka bir şey. Elini gerçekten kana bulamış mıydı? Josie, Trinity'yi o adamı öldürürken hayal etmeyi denedi. Pek zorlanmadı. Neticede o herifi gebertmek uzun yıllardır Josie'nin de hayallerini süslüyordu. Ne var ki Trinity'nin zaman zaman ne denli gaddarlaşabildiğini iyi biliyordu. Peki, işini yaparken kimsenin gözünün yaşına bakmayışı sahiden birini öldürebileceği anlamına mı geliyordu? Trinity sandalyeye bağlı bir adamı önce dövüp, sonra yakmaya kadir miydi? Josie cevabı bildiği kanısındaydı ama yanılıyor da olabilirdi.

Tara başını iki yana salladı. “O kadının Trinity olduğundan bile emin değiliz. Ayrıca yara izleri makyajla gizlenebilir.”

“O kadın Trinity,” diye belirtti Gretchen.

“Belki odur,” dedi Tara. “Belki de değildir. Şef Quinn, dün gece için mazeretin var mı?”

“Tabii ki ben...” Devamını getirmede. Mazereti yoktu. Noah burada, yani karakoldayken Josie onun evinde yalnızdı. Noah istese bile onun için yalan söyleyemezdi, zaten Josie’nin ondan böyle bir şey beklediği de yoktu.

Tara’nın suratında soğuk bir gülümseme belirdi. “O hâlde işimiz DNA’ya kaldı. Bu olağanüstü gelişme karşısında eyalet polisindeki yüksek rütbeli bir tanıdığım ile konuştum ve testleri hızlandırmayı kabul etti. Sonucu kırk sekiz saate alırız. Bu süreçte personelin emirlerim doğrultusunda rutin işlerine devam edecek. Teğmen Fraley ve Dedektif Palmer ise soruşturmaya öncülük edecek. Bu talihsiz durumu açıklığa kavuşturması için Bayan Payne’le konuşmaya gidecekler.”

“Personelime emir mi verdin?” diye sordu Josie.

“Şu anda cinayet zanlısı olduğundan—”

“İlgili kişi,” diyerek araya girdi Gretchen. Bunun üzerine Tara’nın pis bakışlarına maruz kaldı fakat ona aynı şekilde karşılık vermekten de geri durmadı.

“İlgili kişi,” diye tekrarladı Tara. “Mevcut şartlar altında görevine devam etmenin uygun olmayacağı kanısındayım. Bu nedenle soruşturma sonuçlanana kadar seni görevden alıyorum. Kasabadan ayrılmayacaksın, anlıyor musun?”

Annesinin tehdidi Josie’nin kulaklarında bir kez daha çınladı. *Sevdiğin her şeyi mahvedeceğim.*

Annesini hafife almış, yaptıklarını yanlış yorumlamıştı. Josie’nin şu dünyada işinden çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Şefliğe getirildiğinde hayli zorlanmış, kendini çok daha stresli bir pozisyonda bulmuştu ama şeflikle polislikten ayrılmak arasında seçim yapmaya zorlansa her defasında şefliği seçerdi. Lila Jensen

onu gerçekten alt etmişti. Bu seferki bıçak kesliğinden, hatta satılmaktan bile daha beterdi.

Josie, polis olmak uğruna her şeyden vazgeçmiş, Denton Polis Teşkilatı'na girdikten sonra kariyer basamaklarını hızla tırmanarak Denton tarihinin önce ilk kadın teğmeni, sonra ilk kadın dedektifi ve en nihayetinde ilk kadın polis şefi olmuştu. Hizmet ettiği insanların güvenliğini, adaleti ve huzuru sağlamak adına mücadele vermiş ve bu uğurda bedel ödemeyi göze almıştı. Hayatını bu işe adanmıştı ve o uyurken annesi, Trinity Payne'i kullanarak en sevdiği şeyi elinden almıştı.

"Rozetini ve silahını alayım," dedi Tara. "Ayrıca adli incelemesinin yapılabilmesi için aracını da teslim etmen gerek."

Lila'nın Trinity'ye ne dediğini ancak Tanrı bilirdi ama Josie, Trinity'nin kariyerini bir sübyancı için çöpe atmayacağından adı gibi emindi. Kusursuz yüzünü kameraya dönerek Josie'ye bir mesaj göndermeye çalıştığı da apaçık ortadaydı. Peki neydi bu mesaj?

"Ben izin verene dek bir daha bu binaya ayak basmayacaksın," diye konuşmayı sürdürdü Tara.

Yara izinin hikâyesini Josie'nin ağzından almak için Trinity'nin son iki yıldır atmadığı takla kalmamıştı. Aralarındaki benzerliğe hiç değinmemişti ama ne zaman yan yana gelseler Josie'nin bile dikkatini çektiğine göre Trinity'nin dikkatini haydi haydi çekmiş olmalıydı. Trinity, Josie'yle karıştırılabileceğini biliyordu. Lila'nın müttefiki miydi yoksa zoraki piyonu mu? Lila onu köşeye sıkıştırmanın bir yolunu mu bulmuştu? Trinity yalnızca Josie'nin sırtındaki hançeri mi çeviriyordu yoksa oraya iradesi dışında gittiğini mi anlatmaya çalışıyordu?"

"Bayan Quinn, beni duyuyor musunuz?"

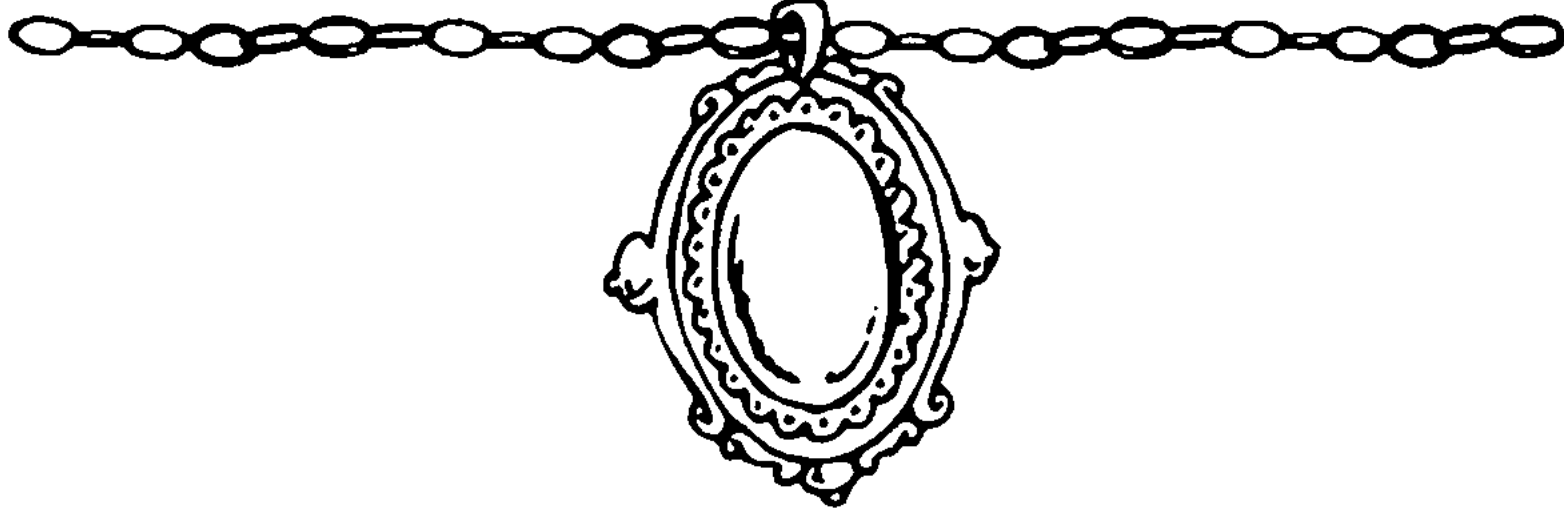
Tara'nın sözcükleri sanki çok ama çok uzaklardan geliyordu; aniden oda da bulanıklaştı. Josie gözlerini kırptırdı ve Tara'nın o delici, fesat bakışları bir kez daha netleşti. Josie rozetiyle polis kimliğini cüzdanından çıkarıp masaya attı. Kı-

lıfından kayarcasına çıkardığı Glock'unun şarjörünü boşaltıp ikisini birlikte Gretchen'a teslim etti. Ardından anahtarlığından arabasının anahtarını çıkarıp onu da verdi.

"Hepsini sana geri getireceğim," dedi Gretchen, Tara'nın sert bakışlarına aldırış etmeden.

Josie başıyla onayladı. Noah'ya baktı fakat Noah ona bakmıyordu. Bu da silahını ve rozetini teslim etmek kadar canını yaktı. Çekip gitmek dışında yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Hâl böyle olunca çenesini kaldırdı, Tara'ya son kez fakat bu defa meydan okurcasına baktı ve arkasına dönüp önce odadan, sonra da karakoldan çıktı.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabası da işi de elinden alınan Josie, karakolun bulunduğu sokağın karşısındaki bir banka oturup sadece saatler önce onun olan binaya baktı. Kafasının içindeki çarklar hızla dönerken vücudu uyuştı. Heinrich ölmüştü. Çocukluğunun öcüsü nihayet tahtalı köyü boylamıştı. Josie yapmaya yeltendiği şeyden ötürü cezasını çekmesi için o kadar çok dua etmişti ki! İğne her ne kadar onu yatak odasına girmekten kurtarmış olsa da o gün orada olabilecekler yüzünden hâlâ kâbuslar görüyordu. Biri bu canavarın hakkından geldiği için az da olsa huzur bulduğunu itiraf etmeliydi. Fakat onun dışında bomboş hissediyordu. Heinrich'in ölümü hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ruhu hâlâ yaralıydı. Ne de olsa o korkunç anlaşmayı yapan Heinrich değildi. Lila'ydı.

Birbiriyle çatışan ve içinde fırtınalar koparan duygularından başka bir şeye odaklanmayı denedi. Lila hâlâ dışarıda bir yerde, hayatını mahvetmeye uğraşıyordu; tabii Trinity'yi de unutmamak gerekirdi. Josie'nin derhâl yapması gereken en az yarım düzine işi vardı fakat aracı yoktu. Arabasının iade edilmesi birkaç gün sürerdi ve içinden bir ses, Tara'nın ne yapıp ne edip bu süreyi uzatacağını söylüyordu. Arabası olmadan evine, hatta eşyalarını almak için Noah'nın evine hile gidemezdi. Üstelik Trinity attığı

mesajlara hâlâ dönmemişti. Onu cep telefonundan aradığında da çağrısı doğrudan telesekretere düştü. Mesaj bırakmadı.

“Patron?”

Josie başını kaldırıp baktığında Çavuş LaMay’in bankın yanında dikildiğini gördü. Karakoldan çıktığını ya da karşıdan karşıya geçtiğini bile fark etmemişti.

“Artık patronun değilim, LaMay,” dedi.

“O zaman arkadaş mıyız?”

“O kadar da uzun boylu de—” Josie durdu. LaMay’in netleşmesi için gözlerini kırıştıtırarak adamın hınzırca parlayan gözlerine odaklandı. “Yani... tabii ki arkadaşız, Dan.”

LaMay ona bir anahtarlık uzattı. “O hâlde belediye başkanı arabamı arkadaşına ödünç vermeme karışamaz. Öyle değil mi, Josie?”

Josie suratına yayılan sırıtışa engel olamadı. Parmakları anahtarlığın etrafına kapanırken minnet gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu. Bir an sonra kolu havada öylece donakaldı ve anahtarlar şingirdadı. “Bekle,” dedi. “Arabamı alamam. Sana lazım. Karının kemo—”

“Kızım şu anda şehir dışındaki okulunda,” diyerek araya girdi LaMay. “Arabasını bizde bıraktı. Sen kendininkini alana kadar biz de onu kullanırız. Nasıl olsa sigortasını karımla ben ödüyoruz.”

Josie bir an olsun düşünmeden ayağa fırlayıp LaMay’e sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim, Dan,” dedi. “Bu iyiliğini unutmayacağım.”

Ardından arabaya atlayıp Eudora’ya gitti. Resepsiyon masasının önündeki uzun kuyrukta bekleyen insanların arasından zikzaklar çizerek geçip 227 numaralı odaya çıktı. Kapıya birkaç kez güm güm vurdu ama cevap yoktu, ayrıca içeriden ses de gelmiyordu. Josie gerisin geri resepsiyona inerek sıranın en sonundaki adamın arkasına geçip beklemeye koyuldu. Resepsiyonist adamın kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra

Josie bankoya yanaştı. Sarışın genç adam onu hemen tanıdı ve suratından hiç eksik etmediği dişlek gülümsemesi silinmese de bakışlarındaki sıcaklık ânında yerini küçümsemeye bıraktı. Josie altı ay kadar önce, otelin çatı katında kalan bir kumarhane imparatorunun adının karıştığı bir vakayı soruştururken yine tam burada beklemişti.

“Şef Quinn,” dedi adam alaycı bir ifadeyle. Müşterilerle konuşurken takındığı o yapmacık gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Görevden alındığı henüz duyurulmamıştı, ayrıca resepsiyonist de kimliğini görmek istememişti. “Konuklarınızdan birinin iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim. Trinity Payne. 227 numaralı odada kalıyor. Kapısını çaldım ama açmadı. Yirmi dört saattir kendisinden haber alınamıyor ve başına bir şey gelmiş olması ihtimali üzerinde duruyoruz.”

Resepsiyonist ona şüpheyile baktı. “Bakın, kapısını çaldıysanız ve açan olmadıysa korkarım size yardım etmek adına yapabileceğim pek bir şey yok.”

“Otel çalışanlarından birini yukarı gönderip odasını kontrol ettirebilirsiniz,” dedi Josie.

“Konuklarımızın mahremiyetini ihlal etmek istemeyiz.”

“Sizden konuğunuzun mahremiyetini ihlal etmenizi istemiyorum; tek istediğim odasına birini gönderip ölü ya da yaralı olup olmadığına baktırmanız. Ayrıca konuklarınızdan birinin hayatının tehlikede olması hâlinde izlediğiniz otel politikası nedir? Odasına bakmadan önce kaç saat beklemeniz gerekiyor?”

Adamın yapmacık gülümsemesi teklemedi bile ama her nasılsa Josie’ye ters ters bakmayı başardı. “Sıradan polis kontrollerine şefi göndermek de Denton Polis Teşkilatı’nın politikası mı?” diye sordu.

Josie dirseklerini bankoya dayayıp adama yaklaştı. “Trinity Payne yakın arkadaşım olur. Kendisinin şöhretinden herhâlde haberiniz vardır. Odasında yaralı ya da ölü bulunması hâlinde

Bayan Payne'in hayatının tehlikede olabileceği konusunda açıkça bilgilendirilmiş olmanıza rağmen polise zorluk çıkardığınız için ulusal basının dikkatini üzerinize çekmek istediğinizden gerçekten emin misiniz?" Josie adamın başının üzerinden görünmez bir manşet okudu. "Resepsiyonist polise engel olunca ulusal haber muhabiri Trinity Payne canından oldu. Tam viral olacak haber."

Adam iç çekerek bilgisayarının klavyesinde birkaç tuşa bastı. Ardından elinde, anahtar niyetine kullanılan şu kartlardan peyda oldu. "Arkadaşımız sizi Bayan Payne'in odasına çıkarsın." Bir telefon görüşmesi yaptı ve beş dakika sonra başka bir adam Josie'yi 227 numaralı odaya çıkardı.

Sonra da tek kelime etmeden Josie'yi odaya buyur etti ve kapının yanında durup ellerini karnının üstünde kavuşturarak Josie'nin etrafı kolaçan edişini izlemeye koyuldu. Banyo da giyinme odası da boştu. Trinity orada değildi. Josie hem rahatlamış hem de kaygılanmıştı. Otel odasında Trinity'nin cesedini bulacağına aslında en başından beri ihtimal vermemişti ama yine de derin bir oh çekti. Fakat Trinity odasında değilse hangi cehennemdeydi? Heinrich'i öldürdükten sonra nereye gitmişti?

"İşiniz bitti mi?" diye sordu adam.

"Bir saniye," dedi Josie. Trinity'nin valizi yatağın üstünde açık duruyordu. Odanın köşesindeki küçük, yuvarlak bir sehpanın üstünde kapalı bir dizüstü bilgisayar, Gucci marka bir çanta, anahtarlık ve Trinity'nin telefonu duruyordu. Telefonu görmek Josie'nin omurgasının karıncalanmasına neden oldu. Trinity telefonunu yanına almadan şuradan şuraya gitmezdi. Josie ceketinin cebinde taşıdığı –şef olmasına rağmen bu alışkanlığından hiç vazgeçememişti– lateks eldivenleri çıkarıp taktı ve Trinity'nin telefonunu alıp güç tuşuna basarak kilit ekranını açtı. Şifre soruyordu.

Trinity'nin şifresinin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı gibi tahmin yürütecek vakti de yoktu. Heinrich'in ölümüyle ilgili yürütülen soruşturmada Tara'nın baş şüphelisi

olduğunun farkındaydı ama gözünü Gretchen’la Noah’dan ayırdığı anda ikisinin ilk peşine düşecekleri kişi Trinity Payne olacaktı. Yani otele gelmeleri an meseleydi. Josie, Gretchen’in şifreyi kırmanın bir yolunu bulacağından emindi.

Adama döndü. “Bu koridoru, girişi ve muhtemelen otoparkı gören güvenlik kameralarınızın görüntülerine bakmak istiyorum.”

Adam sıkılmışa benziyordu. “Lobiye geri dönelim,” dedi. “Oradan müdürü ararım.”

Kırkklı yaşlarında, kel kafalı, sarışın bir adam olan müdür hem resepsiyonistten hem de Josie’yi Trinity’nin odasına götüren adamdan daha cana yakın ve yardımseverdi. O da kimliğini görmek istemedi ve Josie onunla tanıştıktan kısa süre sonra bunun nedenini anladı. “Lloyd Todd’un tutuklanmasının ardından sizi televizyonda görmüştüm,” dedi adam. “Gerçekte çok daha güzelmışsiniz. Sakın yanlış anlamayın, münasebetsizlik etmek istemedim.”

Josie zoraki gülümsedi. Lobinin arkasındaki kamera odasında, adamın çalışanlarından birinin arkasında durmuş, genç kadının Trinity’ye ait görüntüleri bulmasını bekliyorlardı. Müdür gevezelik etmeyi sürdürdü. “Neyse, sadece size şahsen teşekkür etmek istedim. Oğlum yıllardır uyuşturucu belasından kurtulamadı. Ne yaptıysak ona yardım edemedik. Meğer torbacısı, Todd’un adamlarından biriymiş. O herifler tutuklanır tutuklanmaz oğlum rehabilitasyona girdi.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Josie.

“Devam edebilecek mi göreceğiz ama çok umutluyuz. Doğduğu günden beri bize çektiirmediği dert kalmadı.”

Müdür hayat hikâyesini anlatmaya başlayamadan monitörlerin önünde oturan kadın, “İşte, burada,” dedi. “Odasından dün öğlen iki sularında çıkmış.”

Ekranda Trinity’nin, tamirhaneden alınan güvenlik kamerası görüntülerinde giydiği kıyafetlerin aynısıyla otel odasından çıkmasını izlediler. Koridor boyunca koşar adım ilerlerken elleri

boştu. Asansörlere geldiğinde düğmeye üst üste bastı ve kapıların tamamen açılmasını beklemeden kendini asansöre attı.

“Burada onu lobide görüyoruz,” dedi kadın bir başka ekranı işaret ederek. Josie ve otel müdürü, Trinity’nin lobide asansörden inişini izledi. Trinity dosdoğru kapıya yöneldi, o kadar hızlı yürüyordu ki az daha hızlansa koşmaya başlayacaktı.

“Ve otoparka çıkıyor,” diye ekledi otel çalışanı. Diğer ekranlardan üçünü işaret etti. Hep beraber Trinity’nin otoparkı boyu boyunca arşınlayıp kadrajdan koşar adım çıkışını izlediler. “Korkarım hepsi bu,” dedi genç kadın. “Kameralar bu noktadan sonrasını görmüyor.”

Trinity telefonunu, arabasının anahtarını ya da cüzdanını almadan böyle apar topar nereye gidiyordu?

“Peki ya günün geri kalanı? Odasına geri dönüp dönmediğine bakabilir misiniz?” dedi Josie.

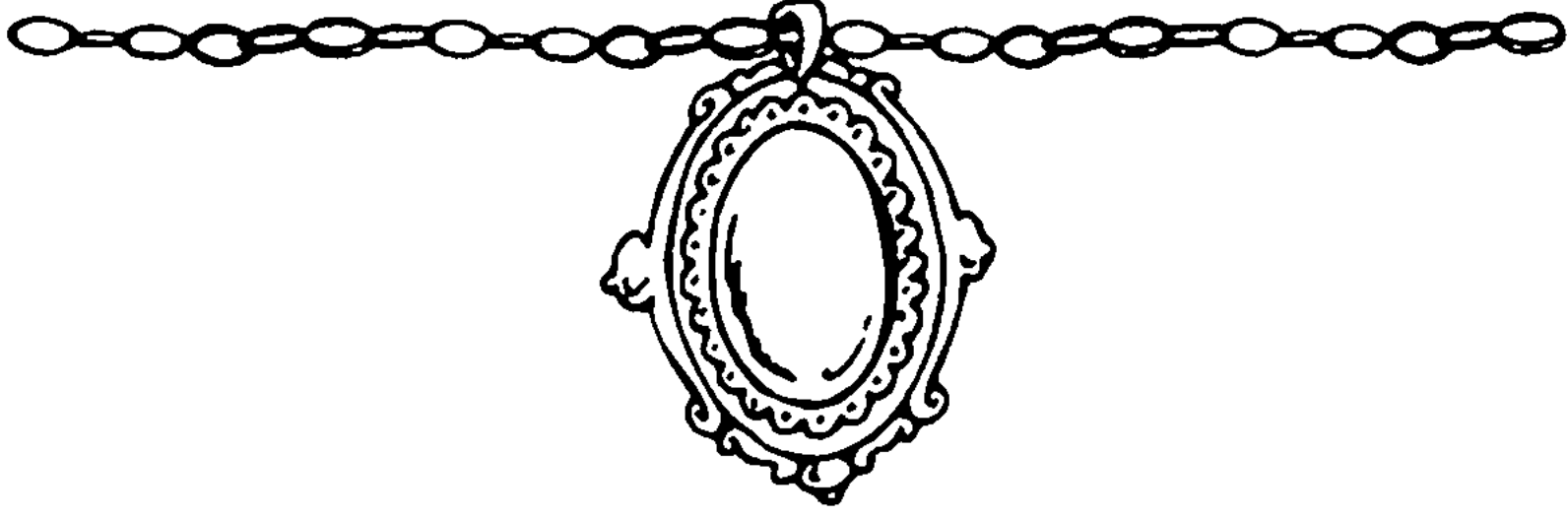
Otel çalışanı Trinity’nin odasının bulunduğu koridoru gösteren ekrana dönerek görüntüyü içinde bulundukları âna kadar hızla ileri sardı. Trinity’den hiçbir iz yoktu.

Josie otel müdürüne döndü. “Yardımanız için teşekkür ederim,” dedi. “Polis arkadaşlarım delilleri toplamaya gelecekler. Olur da Bayan Payne’den haber alırsanız lütfen derhâl karakolu arayın.”

“Elbette,” dedi adam.

Josie, Çavuş LaMay’in on yaşındaki Camry’siyle otoparktan çıkarken önce Gretchen’in arabasının, sonra da onu takip eden devriye aracının yanından geçti fakat Gretchen da devriye memuru da onu fark etmedi.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie, Eudora'dan ayrıldıktan sonra arabayı dosdoğru Heinrich'in tamirhanesine sürdü ama koca bina polis kordonuna alınmıştı ve önünde bir devriye aracı bekliyordu. Tabii ki. Tara, Josie'nin ilk iş olay mahalline gidip kendi başına soruşturmaya koyulacağını biliyordu. Josie oradan ayrıldı ve Heinrich'in öldüğünü duyduğundan beri üzerine çöken boşluk ve rahatlama karışımı tuhaf hissi bastırmaya çalışarak arabayla kasabada dolaşmaya koyuldu. Sıradaki hamlesine karar vermeye çalışsa da aklı dönüp dolaşıp Trinity'ye gidiyordu. Muhabir otel odasından kendi rızasıyla ayrılmıştı. Ne yanında biri vardı ne de kafasına doğrultulmuş bir silah. Lila'yla buluşmaya gitmiş olmalıydı. Ondandır da Josie'nin arabasını çalmış, tamirhaneye gitmiş, Heinrich'i öldürmüş ve oradan yine tek başına ayrılarak Josie'nin Escape'ini Noah'nın evinin bulunduğu sokağa bırakmıştı.

Peki, Escape'ini Noah'nın evinin önüne bırakan Trinity'ye o hâlde koltuk neden en geriye kadar itilmişti? Trinity, Josie'yle aynı boydaydı. Koltuğu ayarlamasına gerek yoktu. Bu da tamirhaneye Noah'nın evi arasında bir yerde Trinity'nin biriyle buluştuğu ve Josie'nin arabasını ona verdiği anlamına geliyordu. Trinity'den de Lila'dan da uzun birine. Ne de olsa

Lila, Josie'den de kısaydı, yani koltuğu geriye kaydırmasına lüzum yoktu.

O hâlde arabasına binen kimdi?

Josie kenara çekip telefonunu çıkardı. Gretchen'a arabayla ilgili bir mesaj yazacak oldu ama sonra vazgeçti çünkü Olay Yeri İnceleme Ekibi arabayı zaten inceleyecekti. Arabayı süren şahıs arkasında parmak izi bıraktıysa muhakkak bulunurdu. Josie telefonunu bir kenara bırakıp tekrar trafiğe girdi; hareket hâlinde olma ihtiyacı onu yiyip bitiriyordu.

Trinity şimdi neredeydi? Adamın tekini öldürdüğü için saklanıyor muydu yoksa Lila onu bir yerde esir mi tutuyordu? Josie, Heinrich'in ölümünün ardında Lila olduğundan da Trinity'nin haber vaadiyle kandırılıp Lila'yla buluşmaya gittiğinden de adı gibi emindi. Ama Trinity'yi kendi rızasıyla cinayet işlemeye iten neydi? Josie onun ne uğruna hayatından ve kariyerinden vazgeçip cinayet işleyebileceğini düşündü. Ona başka çare bırakmayan neydi? Ölüm tehdidi alması olamazdı çünkü her şeyini kaybedip dibi boylamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Peki, kariyerini ve ahlakını sevdiği birini kurtarmak için feda eder miydi? Josie, Trinity'yi hiç tanımadığını ancak o anda fark etti. Muhabirin ne hayatı ne ailesi ne de sevdikleri hakkında bilgisi vardı.

Aracı ileriden döndürüp eve doğru yola koyuldu. Günlerdir evine adım atmamıştı ve odalarda boş, steril bir hava vardı; sanki artık ona ait değillermiş gibi. Günün birinde burayı yeniden güvenli bir liman gibi görmeyi umuyordu. Fakat o zamana kadar en küçük sese sıçrayacaktı, tıpkı ofis niyetine kullandığı odada dizüstü bilgisayarını çalıştırırken komşusunun garaj kapısı gıcırdarak açıldığında olduğu gibi. Bilgisayarını alıp mutfağa inerek kendine bir demlik dolusu kahve yaptı. Başka birinin evinde olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Kahve demlenirken internet tarayıcısını açıp Trinity Payne'in adını yazdı fakat karşısına birkaç saatte, hatta bir haftada bile gözden geçiremeyeceği kadar çok sonuç çıkınca bu defa *Trinity*

Payne'in biyografisi yazdı ve neyse ki bu, sonuç yelpazesini biraz daralttı. Çok sayıda siteye tıkladı fakat her defasında önüne aynı hikâye geldi. New York Üniversitesi'nde okumuş ve gazetecilik bölümünden yüksek onur derecesiyle mezun olmuştu. İşe Denton bölgesinde WYEP adına gezici muhabirlik yaparak başlamıştı; sonrasında kariyer basamaklarını hızla tırmanarak ulusal haber ağının New York'taki sabah haberlerine geçmiş ve muhbirinden aldığı asılsız bilgiyi canlı yayında dillendirene dek ülke çapında muhabirlik yapmıştı. İtibarının yerle bir olmasıyla kendini yine WYEP'de bulmuştu fakat iki sene önce Josie'nin kayıp kızlar vakasını çözmesine yardımcı olduğunda talihi dönmüş, kanal onu tekrar ulusal sahneye çıkarmaya karar vermişti.

Josie'nin tüm bunlardan haberi vardı. Sitelere birbiri ardına tıklayıp aynı hikâyeye hızla göz gezdirerek yeni bir bilgi aradı. Derken New York Üniversitesi'nin mezunlar sitesinde, Trinity hakkında üç ay önce kaleme alınmış daha ayrıntılı bir makale buldu – *NYU Gazetecilik Mezununun Trajediden Ulusal Kanala Yükselişi*.

İlk paragraf şöyleydi: *Haber kanallarının aranan yüzü Trinity Payne fırtınaların yabancısı değil. Sözüne güvenilmeyecek muhbirlerle yaşadığı sıkıntıların yanı sıra memleketinin tarihindeki en büyük cinayet vakalarından bazılarının çözülmesine yardım ederek son zamanlarda kazandığı şöhret herkesçe biliniyor. Ancak çoğu insanın Payne hakkında bilmediği bir şey var: Henüz birkaç haftalıkken hayatının onulmaz bir trajediyle damgalandığı. Genç ebeveynlerinin ikisi de bir ilaç devi olan Quarmark'ta çalışıyordu. Christian pazarlama müdürü, Shannon ise yıldızı günden güne parlayan bir kimyagerdi. Kariyerlerini yoluna koyduktan sonraki ilk hedefleri bir aile kurup çocuk sahibi olmaktı. Çok geçmeden hayallerindeki evi buldular: Callowhill adındaki küçük bir kasabada, iki katlı, Tudor tarzı bir köşk. İlk denemelerinde Shannon hamile kaldı, hem de ikizlere. "Annem de babam da klasik tuttuğunu koparan tiplerdi," diyor Trinity gülümseyerek.*

“İkiz mi?” diye mırıldandı Josie. Trinity’nin ikizi olduğundan haberi yoktu. Gerçi Callowhill’de büyüdüğünü biliyordu. Callowhill, Denton’dan birkaç saat uzaklıkta bulunan küçük bir kasabaydı, Bellewood’un diğer tarafında kalıyordu. Hatta idari merkez, Denton’la Callowhill’e eşit mesafedeydi. Josie ayağa kalktı, çabucak kendine bir fincan kahve doldurdu ve bilgisayarının başına döndü.

İkizler ilk kez anne baba olacak pek çok çiftin gözünü korkutsa da Shannon Payne, kendisinin ve kocasının iki yenidoğanla nasıl baş edecekleri konusunda bir an olsun endişelenmediğini söylüyor. “Kızlarımızın dünyaya geldiği gün, hayatımızın en mutlu günlerinden biriydi.”

Kızlarımızın dünyaya geldiği gün. Josie’nin içini kemiren bir şey vardı fakat ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Okumayı sürdürdü: Trajedi ikizlerin doğumundan sadece birkaç hafta sonra yaşandı. Çıkan yangında dört odalı evleri tamamen küle dönerken olay esnasında ikizlerle birlikte evde olan bakıcı çocuklardan yalnızca birini kurtarabildi: Trinity’yi.

“Tanrım,” dedi Josie.

Paragrafın devamına hızla göz gezdirdi; yazılanlara bakılırsa Trinity’nin ikiz kardeşinin ölümünün ardından Payne ailesi asla tam olarak toparlanamamıştı ve Trinity hiçbir şey hatırlamadığına memnundu çünkü öylesi çok acı verici olurdu. Josie’nin sırtından aşağı bir ürperti indi. Evlat acısı nasıl atlatılır ya da atlatılabilir mi bilmiyordu. Shannon ve Christian Payne’in bu acıyı mezara kadar götüreceklerinden emindi. İçi Trinity’ye karşı şefkatle doldu fakat kendini, şayet bir kız kardeşi olsaydı yine böylesine menfaatçi biri olup çıkar mıydı diye düşünmekten alamadı. Artık bunu asla öğrenemeyeceklerdi.

Makalenin geri kalanına göz gezdirdi ama edinebildiği tek yeni bilgi, Trinity’nin Callowhill’de lise eğitimine devam eden, kendisinden yaşça çok küçük, Patrick adında bir erkek kardeşi olduğuydu. Aşk hayatından hiç söz edilmemişti. Zaten Trinity

aşk meşk işlerine vakit ayırabilecek birine benzemiyordu. Yine de Josie aradığını bulmuştu: Trinity'nin en yakın akrabalarının isimlerini. Yeni bir sekme açıp Callowhill'de ikamet eden Payne ailesinin telefon numarasını aramaya koyuldu fakat rehberde yoktu. Trinity kadar ünlü bir kızları varken numaralarının milletin gözü önünde olmasını istememeleri çok normaldi.

Josie görevden alınalı sadece birkaç saat olmuştu. Yani karkoldakiler polis veri tabanlarına erişimini büyük ihtimalle hâlâ kaldırmamışlardı. Josie içlerinden birini seçti ve kullanıcı adıyla şifresinin kabul edildiğini görünce havaya bir yumruk savurdu. İşe Shannon Payne'i aramakla başladı; Paynelerin sabit hatlı bir ev telefonu olmasını umuyordu çünkü Pennsylvania'nın daha kırsal bölgelerinde cep telefonları hasbelkader çekerdi. Derken şansı bir kez daha yüzüne güldü.

Josie cep telefonunu kaptığı gibi numarayı tuşladı fakat sekiz defa çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi ve sesi Trinity'ninkini andıran bir kadın bip sesinden sonra mesajını bırakabileceğini söyledi. Josie de aynen öyle yaptı. "Ben Josie Quinn. Denton kasabasının polis şefiyim. Sizi kızınız Trinity'yle alakalı arıyorum. Bu mesajı alır almaz beni aramanız çok önemli." Ardından numarasını bırakıp telefonu kapadı.

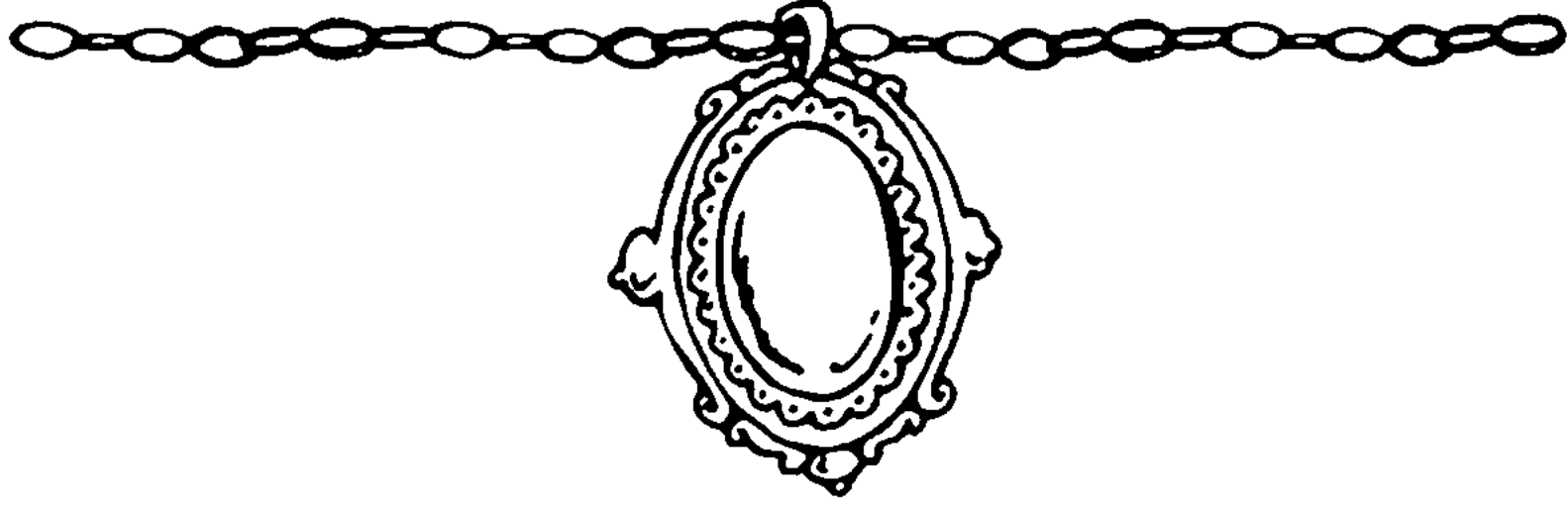
Bilgisayarındaki açık sekmeleri kapatırken gözü, mezunlar dergisinde yayımlanan makalenin son paragrafına takıldı. *Kız kardeşinin ölümüyle sonuçlanan bu trajedinin meslek hayatına yön verip vermediği sorulduğunda Payne cesurca gülümseyip uzaklara dalıyor. "Bence gerçekte ne olduğunu, yangını kimin çıkardığını hiç öğrenememiş olmak aileme sonsuza dek musallat olacak fakat beni daha azimli bir haberci hâline getirdiği kesin. Tüm yanıtlara ulaşana kadar bir an bile durmayacağım. Bu benim hamurumda var."*

Josie cep telefonuna baktı ve Paynelerin aramasını beklerken yapacak hiçbir şeyi olmadığını fark edince yeni bir sekmede arama motorunu açıp *Payne Callowhill yangın* yazdı. Karşısına

ıkan sonuçlarda ya *Payne* ve *Callowhill* ya da *Callowhill* ve *yangın* kelimeleri geçiyordu fakat nn birden geçtiği tek bir sonuç bile yoktu. Josie, Trinity'nin kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu zaten biliyordu. şimdi bir de yangının Trinity'nin doğumundan sadece birkaç hafta sonra çıktığını öğrenmişti ki bu da talihsiz olayın 1980'lerin sonlarında vuku bulduğu anlamına geliyordu; yani internetin günlük hayatın vazgeçilmezlerinden biri olmasından öncesinde. O günlerde yangın haberlere konu olduysa bile en fazla yerel gazetelerden birine çıkmış olmalıydı.

Josie kahvesini bitirip kütüphaneye doğru yola koyuldu.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Denton Kütüphanesi 1900’lü yıllarda yerel bir mimar tarafından tasarlanıp görkemli basamaklarla ve geniş Dor sütunlarla tamamlanmış, neoklasik tarzda, iki katlı, taş bir yapıydı. Josie kendini bildi bileli bu binaya bayılırdı; ergenlik yıllarında o rafların arasında saatler geçirir, devasa kitap koleksiyonuna hükmeden o huşu yüklü sessizlikte ders çalışırdı. Aradan geçen yıllarda binanın büyük bölümü yenilenmiş, masalardan bilgisayar istasyonlarına geçilmiş, yapıya konferans ve etkinlik salonları eklenmişti. Josie aradığı şeyi kütüphanecilerden birine açıkladı ve kadın onu ikinci kattaki bir bilgisayar istasyonuna götürdü.

“Mikrofişlere mi bakacağım?” diye sordu Josie.

“Ah, hayır tatlım. Bütün o eski şeyleri bu yeni veri tabanına aktardık. Artık hepsi bilgisayarda. Zaten kendin de göreceksin. Elimizde *Denton Tribune*, *Bellewood Record* ve bu bölgede yayımlanmış diğer birkaç yerel gazete var. Anahtar kelimeleri girdiğinde ya gazetelerin hepsini ya da sadece senin seçtiklerini tarayacak.” Kütüphaneci Josie’yle monitörün arasından uzanarak fareyi aldı ve imleci hareket ettirdiğinde oturum açma çubuğunun yanında eski bir *Denton Tribune* kapağı belirdi. Kadın kullanıcı adıyla şifresini girdikten sonra Josie’ye nasıl arama yapacağını ve parametreleri nasıl daraltacağını gösterdi.

Kütüphaneci onu yalnız bıraktıktan sonra Josie bildirimlerini kontrol edip telefonunu masaya koydu – Paynelerden hâlâ ses yoktu. İşe koyulalı henüz birkaç dakika olmuştu ki iki sonuç buldu. İlki 4 Ekim 1987 tarihli *Denton Tribune* gazetesindendi. Haber ön sayfadaydı ve Trinity’nin mezunlar dergisine verdiği röportajda anlattığı kadarına yer verilmişti. Callowhill itfaiye şefi, yangının çıkış sebebinin hâlâ soruşturulmakta olduğunu söylemişti. Josie bunu kaydedip 17 Aralık 1987 tarihli bir sonraki makaleye geçti. Bu seferki, ön sayfadan verilmeye layık bulunmayan birkaç yerel haberle birlikte *Bellewood Record* gazetesinin dördüncü sayfasında yer alıyordu. Başlığı şöyleydi: *Callowhill Yangını Kundaklama Çıktı; Cinayet Soruşturması Başlatılıyor.*

Josie makaleyi hızla gözden geçirirken Trinity’yi kurtaran dadının diğer çocuğu kurtarmak için eve geri döndüğünü ve sonrasında duman zehirlenmesinden öldüğünü öğrendi. Bu da vakayı çifte cinayet vakası yapıyordu. Ne bir ipucu ne de bir şüpheli vardı. Yangından sadece birkaç ay sonra dosya rafa kaldırılmıştı. Makale Shannon Payne’in, Josie’nin yüreğine hançer misali saplanan bir sözüyle bitiyordu. “Kızlarımın doğduğu günden beri yanlarından bir an olsun ayrılmadım. Bu, onları dadıları ile ilk yalnız bırakışımıydı. Orada olsaydım ikisini de kurtarabilirdik diye düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Kızlarımın doğduğu günden beri. Josie’nin zihninin derinliklerindeki şekilsiz gölge kıpırdanarak kendini belli etse de netleşmedi. Josie iç geçirerek ikinci makaleyi de kaydetti ve yazıcıyı kullanabilmek için kütüphaneciyi aramaya koyuldu.

Kadın birbiri ardına açılır menülere tıklayıp yakındaki yazıcılardan birini seçerken, “Şey, çocuğunuz var mı?” diye sordu Josie.

“Olmaz mı?” diye yanıtladı kütüphaneci. “Bir kızım bir de oğlum var. Tabii artık kocaman oldular. Neden sordunuz?”

“Şey, simanız tanıdık geldi de,” diye yalan söyledi Josie. “Belki de Denton Lisesi’nde kızınızla beraber okumuşuzdur diye düşündüm.”

“Ah, hayır, tatlım,” dedi kütüphaneci Josie’ye gülümseyerek. “Pittsburgh’tan buraya taşınalı daha birkaç sene oldu. Belki de benimki herkese tanıdık gelen şu yüzlerden biridir. Senin çocuğun var mı?”

Josie kadının konuşkan bir tip çıkmasına sevindi çünkü konuyu aklındaki yere getirmek için fazla uğraşması gerek-meyecekti. “Ah, hayır,” diye yanıtladı. “Belki bir gün. Dünya günden güne korkutucu bir yere dönüşüyor. Bu kargaşanın ortasına bir çocuk getirme düşüncesi...” Cümlesini yarıda bıraktı ve kadın ânında atladı.

“Ah, bütün anne babalar öyle hisseder, canım. Kızım doğduğunda dehşete kapılmıştım. Dünya gözüme hiç olmadığı kadar kötü görünmüştü. Birkaç yıl sonra oğlum doğdu ve dünya sanki iyice zıvanadan çıktı. Ama hayat devam ediyor ve idare etmeyi öğreniyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Josie. Salonun diğer tarafındaki büyük yazıcı yüksek sesle vızıldayarak çok sayıda kâğıt tükürdü. Kütüphaneci koşar adım makinenin yanına gidip kâğıtları aldı ve Josie ona teşekkür ettikten sonra başka bir ziyaretçinin yardımına koştu. Bilgisayar istasyonunun başına dönen Josie aynı veri tabanını tekrar açtı ve 1982’yle 1983 yıllarında basılmış gazetelerde *bebek* ve *evlatlık* kelimelerini arattı.

Josie kütüphaneciyle konuşurken zihninin derinliklerindeki gölge gerilemiş ve içini kemiren şeyi gün yüzüne çıkarmıştı. Shannon Payne ikizlerinden bahsederken doğdukları günden dem vuruyordu. Uyuşturucu müptelası oğlundan dert yanarken Eudora’daki müdür de aynı dili kullanmıştı: Oğlunun doğduğu gün. Evlatlarından bahsederken kütüphaneci de *doğmak* demişti.

Fakat ekibiyle birlikte Sophia Bowen’ı sorguladıklarında kadın 1983 yazında “büyük oğullarını eve getirdiklerinde”

işten ayrıldığını söylemişti. Bu ifade şekli Josie'nin kafasına takılmıştı; aklını kurcalıyor, derinlemesine incelenmek için âdeta yalvarıyordu. Belki de Josie fazla abartıyordu. Artık şef değildi ve oyalanmak için yönetebileceği bir polis teşkilatı yoktu. Belki de hayatının altüst olduğu ve ne onun ne de Denton Polis Teşkilatı'nın Lila Jensen'ı yakalamaya yaklaştığı gerçeğiyle yüzleşmemek için kafasından bir şeyler uyduruyordu. Belki de Sophia Bowen sadece büyük oğullarını hastaneden eve getirdikleri günü kastediyordu.

Uzak bir ihtimaldi. Bunu biliyordu. Bir çocuğun evlat edinilmesi haber değeri taşımaz, gazetelere çıkmazdı; ne 80'lerde ne de şimdi. Fakat ünlü bir yargıç ve genç eşi bir bebek evlat edindiğinde bunun olaysız geçen bir günde az da olsa haberlere çıkma ihtimali vardı.

Elinde zamanı, parmaklarının ucundaysa kapsamlı bir veri tabanı olan Josie'nin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sonuçların çoğu eyaletteki evlat edinme yasalarında yapılan değişikliklerle, davalarla ve biyolojik anne babalarını arayan evlat edinilmiş çocuklarla ilgili makalelerdi. Aralık 1987 tarihli bir *Bellewood Record* sayısında aradığını bulduğunda Josie'nin kalbi tekledi; aynı yıl çıkan yangın, Payne ailesinin kızlarını ve evlerini ellerinden almıştı. Bu, gazetenin sekizinci sayfasında, Noel döneminde gerçekleştirilecek çeşitli kilise etkinliklerinin duyurularının yanına saklanmış küçük bir haberd.

Beş Yıl Sonra, Alcott County'nin Yemlik Bebeği, Hz. İsa'nın Doğuşunun Sahneleneyeceği Oyunda Yusuf'u Canlandırıyor.

Küçük Andrew Bowen daha sadece birkaç günlükken Maplewood Baptist Kilisesi'nin önünde kurulan doğum sahnesinin zoraki yıldızı oldu. 1982 yılının Noel'inden hemen önce, kimliği bilinmeyen biri tarafından beyaz havlulara sarılı vaziyette doğum sahnesinde kullanılan yemliğe bırakıldı. Bu hadise Alcott County sakinlerini derinden etkiledi. Bulunduktan sonra Yemlik Bebeği adıyla tanınan bebek dondurucu soğuğa rağmen bir akşam ayını

sırasında kilisenin önüne terk edilmişti. Cemaat üyeleri kiliseden çıkarlarken ağlama seslerini duyup polise haber verdiler. Bebeğin anne babası hiç bulunamamış olsa da yerel yargıç Malcolm Bowen ve eşi Sophia ona aile oldu.

Koruyucu aile sistemine dâhil edildikten sonra Yemlik Bebeği'nin dosyası yargıcın önüne geldi. "Bebeği görür görmez ona âdeta vuruldum," diyerek o günleri yâd ediyor Yargıç Bowen. "Eşimle çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk ve bebeği gördüğüm günün akşamında eve geldiğimde Sophia'ya evlat edinme konusunda ne düşündüğünü sordum. Elbette hemen kabul etti."

Bowenlar, Yemlik Bebeği 1983 yazında, yani oğlan altı aylıkken evlerine getirdiler. "Hayatımın en mutlu günüydü," diyor Sophia Bowen. "Anne olmuştum."

Beş yıl sonra, küçük Andrew Bowen yeni yuvasında gayet mutlu –artık bir de erkek kardeşi var– ve bu yıl, bebekken terk edildiği o kilisede canlandırılacak doğum sahnesinde Yusuf rolünü oynayacak.

"Andrew'un biyolojik anne babasının ona yaptığı şeyi kabullendik. Onları affettik ve büyüdüğünde Andrew'un da affetmesini umuyoruz. Annesinin nasıl bir çaresizlikle boğuştuğunu, böylesine kıymetli bir bebekten vazgeçecek ne yaşadığını bilemeyiz. Tek bildiğim, Tanrı'nın bize bir armağan bahsettiği," diyor Sophia Bowen. "Andrew bizi ilk kez anne baba yaptı. Bundan daha büyük bir hediye olamaz."

Tam bir Noel hediyesi.

Malcolm Bowen ve Belinda Rose arasında geçenleri bildiğinden makalenin neşeli, tatlı üslubu Josie'nin midesini bulandırdı. Sophia'nın evinde gördüğü Andrew Bowen'a ait fotoğrafları ve Denton'da ceza avukatlığı yaparken yaşadıkları karşılaşmaları düşündü. Sarışın olması dışında hık demiş Malcolm Bowen'ın burnundan düşmüştü. Malcolm Bowen'ın kendince bir tezgâh kurup öz oğlunu evlat edinmiş olması mümkün müydü? Bebeği yemliğe bırakan Belinda mıydı?

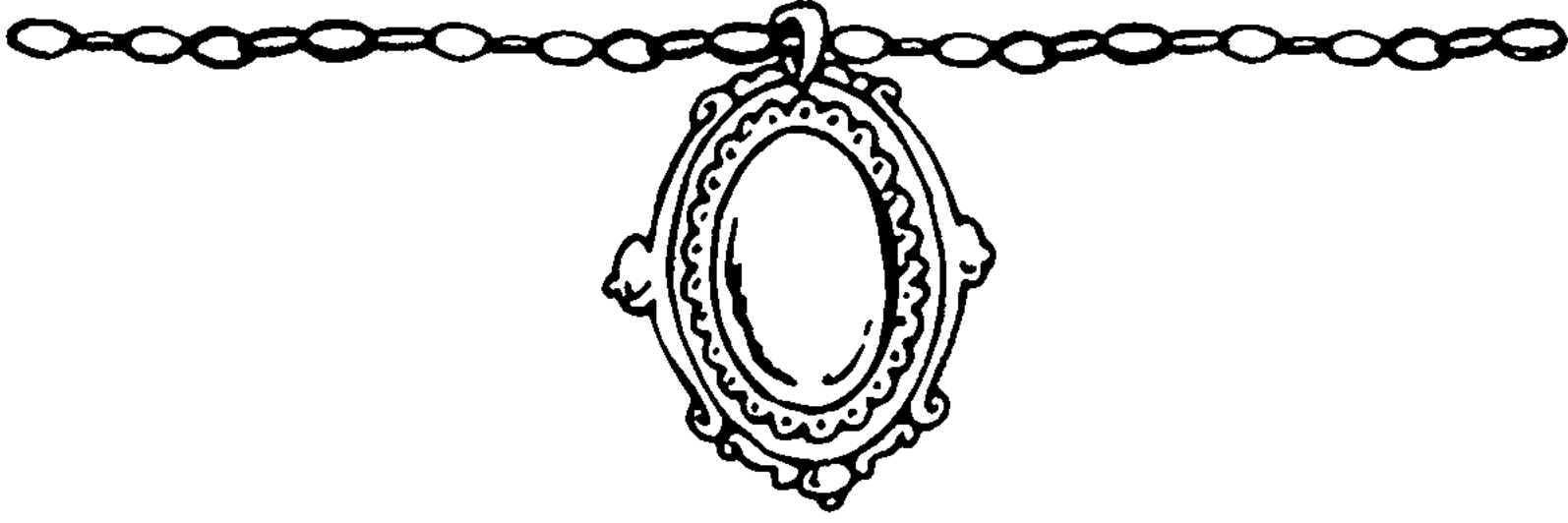
Josie, Belinda'nın doğum yapmak üzere ortadan kaybolduktan sonra geri döndüğünde boynundan hiç çıkarmadığı madalyonu düşündü. Başını alıp gidebilir, doğum yapabilir ve bebeği bir yere bırakabilirdi ama yokluğu günler değil, aylar sürmüştü. Belinda Rose'un bir planı vardı. Gidecek bir yeri vardı. Yardım almıştı. Malcolm Bowen ise oğlunun dönüp doluşıp yine Sophia'yla ikisine kalmasını sağlayacak kadar güçlü ve nüfuzluydu.

Josie telefonundan Google'ı açıp Andrew Bowen'ın ofis numarasını buldu ve ânında aradı. Sekreteri adamın duruşmada olduğunu söyleyince numarasını bırakıp duruşmadan çıktığında aramasını istedi. Bowenlar hakkında öğrendiği şeyin şokunu henüz atlatamamıştı ki telefonu elinde çaldı ve arayan numarayı görür görmez telefonu açtı.

“Şef Quinn?”

“Bayan Payne?” dedi Josie. “Shannon Payne?”

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Etrafındaki ziyaretçilerin pis bakışlarına maruz kalınca Josie sesini alçaltıp telefonu kulağına bastırarak aldığı çıktıları toparladı ve dışarı yöneldi. “Aradığınız için teşekkür ederim, Bayan Payne,” dedi.

Soğuk bir esinti kütüphanenin basamaklarını kamçıladığından Josie sütunlardan birinin arkasına sığındı. Bu sayede binaya girip çıkan insan kalabalığından da uzaklaşmış oldu.

“Kızım hakkında bıraktığınız mesaja dönüyorum,” dedi Shannon Payne. “Az önce dedektiflerinizden biriyle konuştum. Her şey yolunda mı?” Josie kadının nefesinin tıklandığını işitti. “Galiba değil, yoksa neden koskoca polis şefi arasın ki... Aman Tanrım—”

Kadın kendini kaybetmeden, “Bayan Payne,” diyerek araya girdi Josie. “Üzgünüm. Henüz herhangi bir gelişme kaydedemedik. Sadece sizi yoklamak ve sizin, kocanızın ve oğlunuzun güvende olduğundan emin olmak istedim. Ekibimin Trinity’yi bulmak için varını yoğunu ortaya koyduğuna sizi temin ederim.”

Shannon’a yalan söylemek hiç hoşuna gitmiyordu, özellikle da kadının muazzam bir stres altında olduğu ve evladı için endişelendiği düşünülduğünde. Ne var ki durumu açıklamak çok uzun sürerdi. Ayrıca Josie, Denton Polis Teşkilatı’nın Trinity’yi

bulmak için tüm imkânları seferber ettiğinden emindi. Gretchen ve Noah, Paynelerle iletişim kurduklarına göre şimdiden ondan birkaç adım öndeydiler.

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Shannon. “Sağ olun. İyiyiz. Aslında iyi değiliz. Kızım için endişeleniyoruz ama hepimiz buradayız ve güvendeyiz.”

“Şahane,” dedi Josie. “Eğer sakıncası yoksa size sormak istediğim birkaç soru daha var. Trinity’nin erkek arkadaşı var mı?”

Shannon güldü. “Ah, hayır. Aşk meşk işlerine vakti yok.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Josie. “Peki yakın arkadaşı? Kafasını dinlemek istediğinde gidip yanında kalabileceği biri?”

Shannon bir müddet sessiz kaldı. Ardından, “Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Trinity’nin arkadaş edinecek vakti de yok,” dedi. “Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama anlamanız gerek, Trinity’nin akli fikri işindedir.”

Josie kendini tutamayıp güldü. “Ah, bilmez miyim?”

Shannon da güldü fakat biraz gergindi. “Sanırım bilirsiniz. Birkaç vakada birlikte çalıştınız, öyle değil mi?”

“Evet, çok değerli bir kaynaktır.”

“Trinity’nin New York’ta arasının iyi olduğu kimselerden aklıma gelenlerin isimlerini Dedektif Palmer’a verdim,” dedi Shannon. “Ama doğrusunu söylemek gerekirse kafasını dinlemek isteseydi buraya gelirdi.”

“Anlıyorum,” dedi Josie. Boğazı düğümlendi. Trinity’nin başı sıkıştığında koşabileceği bir arkadaşı, sevgilisi ya da tanıdığı yoksa o hâlde Lila’nın onu esir tutuyor olma ihtimali katbekat artıyordu. Josie konuşmayı sürdürdü. “Herhangi bir sorunuz ya da ihtiyacınız olursa Teğmen Fraley’yi yahut Dedektif Palmer’ı arayabilirsiniz. Elbette beni de arayabilirsiniz ama soruşturmayı esas yürütenler onlar.”

“Aslında... Bir şey daha var,” dedi Shannon. “Hazır sizinle konuşuyorken.”

“Öyle mi? Nedir?”

“Şey, Trinity’yle ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama kafamı kurcalıyor.” Durdu. Öyle ki Josie bir an için hattın kesildiğini sandı. Derken, “Çok saçma. Bu konuyu neden açtığımı bile bilmiyorum,” diye ekledi Shannon.

“Devam edin,” dedi Josie. “Sizi dinliyorum.”

Shannon iç geçirdi. “WYEP’te, Denton Polis Teşkilatı’nın yerini tespit etmeye çalıştığı bir kadın hakkında dönüp duran bir haber var. Sık sık fotoğrafını gösteriyorlar ve çok sayıda suçla bağlantısı olduğunu söylüyorlar. Gerçi gösterdikleri fotoğraf epey eski.”

“Evet,” dedi Josie konunun nereye gittiğini merak ederek. “Adı Lila Jensen ama uzun yıllar Belinda Rose mahlasını kullandı.”

“Ben onu Belinda olarak tanıyorum.”

Josie’nin kalbi üst üste iki kere tekledi. “Ne?”

“Kocam keçileri kaçırdığımı düşünüyor,” dedi Shannon gergince gülerek.

“Erkekler işte, ne yaparsınız,” diye yanıtladı Josie. “Devam edin.”

“Evimize gelen temizlik şirketinde çalışıyordu. 80’lerin ortalarından sonuna kadar.”

“Yardımcı Eller’de mi?” diye sordu Josie ama sonra sahibinin ölümünün ardından şirketin 1984 yılında kapandığını hatırladı.

“Ah, hayır. Sanırım çalıştığı şirketin adı SŞ Temizlik’ti. Bize temizliğe gelen birkaç kız vardı ve o da onlardan biriydi. Belinda işe başladıktan sonra evde eşyalarımız kaybolmaya başladı. Ekseriyetle mücevherlerim kayboluyordu. Durumu patronuna bildirdim, adam da onu kovdu. Bu olayın üstünden bir hafta bile geçmeden evimiz yanıp kül oldu. Kızlarım dadılarıyla birlikte evdeydi. Sadece birkaç haftalıktılar. Tek kurtulan Trinity oldu.”

“Yangından haberim var,” dedi Josie. “Yetkililer Belinda’nın mazeretini kontrol ettiler mi?”

“Ettiklerini söylediler. Dediklerine göre yangının çıktığı gün için geçerli bir mazereti varmış ama hep şey olduğunu düşünmüşümdür...” Sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu.

Cümlenin devamını Josie getirdi. “Yangında Belinda’nın parmağı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Shannon derin bir iç geçirdi. “Bilmiyorum. Kısa süre öncesine dek bunu hiç dillendirmedim. Dediğim gibi, polis bize yangın başladığında Belinda’nın Callowhill yakınlarında bile olmadığını söyledi. Fakat bu durum beni hep rahatsız etti. O kadın... bir tuhaftı. Karanlık bir yanı vardı. Saçmalıyorum. Çenemi kapasam iyi olur. Bunların hiçbirinin kızım ile ilgisi yok. Muhtemelen dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, eski defterleri açıyorum ki kızımın nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini düşünmek zorunda kalmayayım.” Josie kadının hıçkırdığını, sonra da birkaç derin nefes aldığını duydu. Ardından Shannon, “Ne dediğimi ben bile bilmiyorum,” diye ekledi.

Josie sütuna yaslandı ve telefonu kulağından uzaklaştırmadan gözlerini yumdu. “Sizi gayet iyi anlıyorum.”

Shannon birkaç derin nefes daha aldı. “Neyse işte, televizyonda fotoğrafını gördüğümde şok oldum. Yangının hatıraları bir anda canlandı. Yine canevimden vuruldum. Önce evlatlarımdan birini kaybettim, şimdi de Trinity kayıp...”

Çok tuhaf, çok tesadüfiydi. Belinda’nın kovulması ve ardından Paynelerin evinde çıkan yangın. Hepsi Josie’nin doğduğu yıl olmuştu.

“Anlıyorum,” dedi Josie. “Gerçekten anlıyorum. Dinleyin, eğer sormamın sakıncası yoksa... Yangın başladığında kızlarınız neredeydi?”

“Oturma odasındaki oyun alanının içinde uyuyorlardı. Dadıları –ölmeden önce– ikisinin de mışıl mışıl uyduğunu, o sırada bir koşu tuvalete gittiğini söyledi. Çıktığında alt kat duman içindeymiş. Göz gözü görmüyormuş. Kızları almak için oturma odasına koşmuş ama sadece Trinity hâlâ oyun alanı-

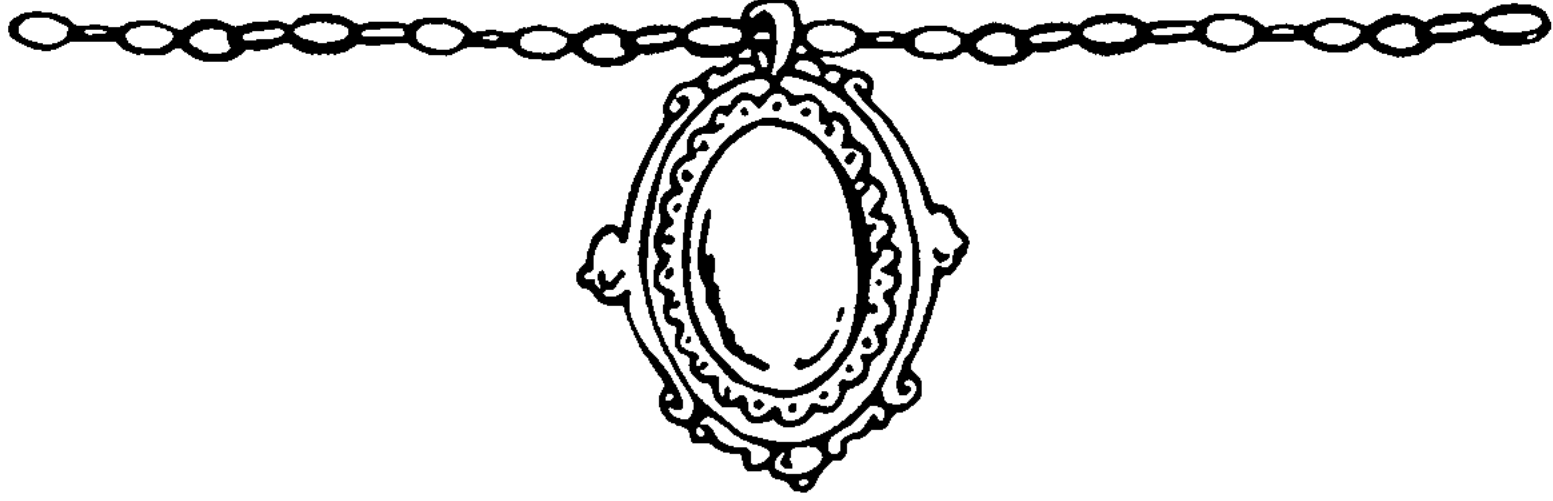
nın içindeymiş. Onu kucakladığı gibi dışarı fırlamış. O sırada komşularımızdan biri dışarı çıkmış. Dadı Trinity'yi ona verip gerisin geri içeri girmiş. İtfaiyeciler geldiklerinde onu evde diğer kızımı ararken bulup zorla dışarı çıkarmışlar. Polis hep ondan şüphelendi. Kızlardan sadece birinin oyun alanında olduğuna dair anlattıklarını hiç inandırıcı bulmadılar. Ölmemiş olsaydı herhâlde bütün suçu ona yıkmaya çalışırlardı. Ama yangını çıkaran oysa neden kızlardan yalnızca birini kurtarıp sonrasında tekrar eve girsin ki? Hiç mantıklı değil. Yangından sonra birkaç gün daha yaşayabildiği için şanslıydı. İtfaiyecilerin dediğine göre kızım—” Shannon kekeledi ve tiz bir feryat Josie'nin kulağını doldurdu. Kadının toparlanması birkaç dakika sürdü ve onun usul usul ağlayışını dinlerken Josie'nin yüreğine yüzlerce diken saplanır gibi oldu. Derken Shannon boğazını temizledi. “İtfaiye şefi kızımın... yangında kül olduğunu söyledi. O kadar minikti ki! Geride defnedilecek hiçbir şey kalmadı.”

Josie konuşmayı denedi; üzgün olduğunu, onu anladığını söylemek, acısını biraz olsun dindirmek istiyordu. Çocuğu yoktu fakat küçük Harris'le bağ kurması sadece birkaç dakika sürmüştü. Onu pek sık göremese de başına bir şey gelmesi hâlinde asla toparlanamayacağını biliyordu. Misty ise mahvolurdu. Normal anneler –iyi anneler– evlatlarını severdi. Bu, Josie'nin içten içe bildiği fakat asla tadamadığı bir gerçektir.

“Çok üzgünüm,” dedi Shannon. “Bu konuyu açmamalıydım. Saçmaladım. Dediğim gibi, Trinity'min kayıplara karıştığını düşünmemek için sanırım bilişsel yönlendirme yapıyorum... artık psikologlar ne diyorsa işte.”

“Onu bulacağım,” dedi Josie, sesi geri dönmüştü. Bunu yapabilirdi. “Söz veriyorum, onu bulacağım.”

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Lisette kafeteryada her zamanki yerinde oturmuş, içeri girip çıkan diğer bakımevi sakinlerine aldırmadan kare bulmacasını çözüyordu. Başını önündeki gazeteye doğru eğdiğinden gözlüğü burnunun ucundan düştü düşecekmiş gibi duruyor, ak bukleleri yüzünün iki yanından dökülüyordu. Josie yanı başında belirdiğinde başını kaldırıp baktı. “Tatlım, seni görmek ne güzel. Hem de gün ortasında.” Başını uzatıp Josie’nin arkasından gelen var mı diye baktı. “Yine mi iş?”

Josie kafasını iki yana salladı ama Lisette çok büyük bir terslik olduğunu yüzünden anlamış olmalıydı. Bulmacasını bırakıp ayağa kalktı ve yürütecine sımsıkı tutunarak yürümeye koyuldu. “Gel o zaman, odamda konuşalım.”

Lisette televizyon koltuğuna yerleşirken Josie de yatağın kenarına tünedi. “Neler oluyor, Josie?” diye sordu Lisette. “Sorun nedir?”

“Babaanne,” dedi Josie, “sana sormam gereken bazı sorular var ve dürüst davranmanı istiyorum. Bana söz ver. Şu saatten sonra ne olursa olsun senden tek istediğim, sorularıma dürüstçe cevap vermen.”

Lisette gergin gergin kıkırdadı. “Elbette, canım.”

“Ben doğduğumda babam hastanede miydi?”

Lisette'in suratındaki belli belirsiz tebessüm yerini gerginliğe bıraktı. "Hayır, değildi. Annen... şey, o dönem birlikte yaşıyorlardı ve evde kızılca kıyamet koptu. Annen çekip gitti. Aylarca sesi soluğu çıkmadı. Eli her şeyin bittiğini düşünüyordu. Doğrusunu istersen onu tekrar görmeyi hiç beklemiyordu. Konteynerden taşınmak üzereydi; yeni tanıştığı bir kızla birkaç randevuya çıkmıştı. Derken bir gün eve geldiğinde anneni kanepede otururken buldu. Kucağında da sen vardın."

Bir ağrı Josie'nin kafatasını kuşak misali sardı. Şakakları zonklamaya başladı. "Ansızın kucağında bir bebekle çıkageldi yani, öyle mi?"

"Herhangi bir bebekle değil, seninle."

"Babam ondan olup olmadığını hiç sorgulamadı mı?"

"Elbette hayır," dedi Lisette dudak bükerek. "Ne biçim bir adam böyle bir şeyi sorgular ki? Belinda onu terk ettikten sonra birkaç aylık hamile olduğunu öğrendiğini ve ona senden bahsetmeyi hiç düşünmediğini ama sen doğduktan sonra vicdan azabının ağır bastığını ve o yüzden geri geldiğini söyledi. Ona bir seçenek sundu, dâhil olup olmamayı babana bıraktı. Baban da pek tabii dâhil olmayı seçti. Seni görür görmez vurulmuştu."

Josie 1987 yılında DNA testinin yaygın olmadığını biliyordu, yapılabilenler de sıradan insanların erişimine açık değildi. Bugünlerde babalık testini internetten sipariş ediyor, yanağınızın içinden sürüntü alıyor ve örneği posta yoluyla laboratuvara gönderiyordunuz. Ne var ki 80'lerin sonlarında işkillenseniz bile çocuğun sizden olup olmadığını kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

"Hangi hastanede dünyaya geldiğimi söyledi mi?"

"Ah, evde doğum yapmıştı. Aslında seni babanın yanına getirdiğinde daha doğum belgeni bile göndermemişti."

"Kaç..." diye sordu Josie. "Kaç aylıktım?"

"Üç aylıktın. Seni getirdiğinde aralık ayıydı; hayatımız boyunca aldığımız en güzel Noel hediyesiydin!"

Normal şartlarda Josie gülümser, Lisette'in sevgi gösterisinin tadını çıkarırdı. Fakat şu anda surat kasları taş kesmiş gibiydi. Shannon Payne'le konuşurken içine düşen şüphe, zihnine çöken pusun içinde saklanmaya devam ediyordu. Bu perdeyi söküp atmak doğru bildiği her şeyi yerle yeksan edecekti. Tabii bir de Paynelerin evinde çıkan yangın ve nereden geldiği hakkındaki absürt şüpheleri vardı. Bunları dile getirmek şöyle dursun, aklından geçirmeye bile cesaret edemiyordu.

"Josie, bu soruları neden soruyorsun? Sorun nedir?"

Josie'nin sesi titredi. "Başka birinin çocuğu olduğumu ilk görüşte mi anladın?"

Lisette kaskatı kesildi, sanki granit bir heykele dönüşmüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Babama benzemiyorum," dedi Josie. "Sana da benzemiyorum."

"Annene çekmişsin," dedi Lisette.

"Hayır," dedi Josie. "İkimizin de siyah saçlı olması pek bir şey ifade etmiyor. Biliyordun, öyle değil mi? Seninle ve babamla kan bağım olmadığını biliyordun. Hiç değilse şüphelenmişsindir."

Lisette'in suratı kızardı. "Önemi var mı? Gerçekten önemi var mı? Sen benimsin. En başından beri benimdin. Bunu kanıtlamak için kan testine ihtiyacım yok ve senin de olmamalı. Seni kim büyüttü, Josie? Senin için mücadele eden kimdi? Seni yanıma alabilmek için canla başla savaştım."

"Kartlar hileliydi, babaanne. Medet umduğun şu yargıç var ya? Hani şu Malcolm Bowen? Annemi tanıyordu, başka birinin kimliğini kullandığını biliyordu. Ne olursa olsun o gün oradan onunla ayrılacaktım."

"Orasını bilemezsin. Yargıç Bowen iyi, adil bir adamdı. Annen nihayet çekip gittiğinde velayet işini beni hiç uğraştırmadan hemencecik onayladı. Bana yardım etti."

"Yargıç Bowen iyi bir adam *değildi*. Hayallerini yıktığım için üzgünüm, babaanne. Ama sana yardım ettiyse bunun tek

nedeni...” Cümlesini yarıda bırakıp yapbozun parçalarını yerlerine oturtmaya odaklandı.

Yargıç Bowen’ın annesine yardım ettiği sadece bir teoriydi ama Josie haklı olduğundan emindi. Lisette velayet başvurusunda bulunduktan sonra Lila’nın yargıca gittiğinden ve işini sessizce görsün diye onu arabuluculuğa ikna ettiğinden emindi. Lila’nın elinde ona karşı bir koz vardı, muhtemelen gerçek Belinda Rose’la kız henüz reşit değilken ilişkiye girdiğinden haberdardı. Yargıç sırrının duyulmasını göze alamazdı, o yüzden ona yardım ederdi. Dört yıl sonra fikrini değiştirip Lisette’e yardımcı olmasının tek nedeni Lila’nın öyle istemesi olabilirdi ve Lila, Lisette’in tamı tamına on dört yıl sonra Josie’nin velayetini almasına hayatta izin vermezdi, tabii eğer...

“Babaanne, ne yaptın?”

“Josie Quinn,” diye çıkıştı Lisette.

“Yargıç Bowen, annemin müttefikiydi. Beni almana hayatta izin vermezlerdi. Bir şey yapmış olmalısın. Annem karşılıksız hiçbir şey yapmazdı. Ona ne verdin? Ona ne vadettin?”

Lisette’in başı önüne düştü. “Tatlı Josie’m.”

“Anlat gitsin.”

“Elli bin dolar,” dedi Lisette iç çekerek.

“Ne?” Josie âdeta ciyaklamıştı. “O kadar parayı nereden buldun?”

“Babanın hayat sigortası vardı. O öldükten sonra gelen paraya elimi bile sürmemiştim. Üniversite eğitiminde kullanman ya da ilk evini alabilmen için o parayı saklamamı isterdi. Fakat konteynerde çıkan yangından sonra annen bana geldi. Bir anlaşma yapmak istediğini söyledi. Bence polis ciddi ciddi peşindeydi; konteyneri yaktığı ve şu zavallı çocuğa, yani Dexter’a olanlar için. Onunla tartışmadım bile. Yirmi beş bin teklif ettim ama gitmesi ve asla geri dönmemesi şartıyla. Daha fazlasını istedi. Ben de elli bine çıktım fakat bunun karşılığında yasal

ve fiili velayetini bana devredecek, sonrasında da bir daha asla hayatına girmeyecekti.”

Josie ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. “Tanrı aşkına, babaanne.”

“Mecburdum. Başka şansım yoktu. Yüklü bir meblağ olduğunun farkındayım ama buna değerdi. Seni onun elinden almak zorundaydım. Tek üzüntüm bunu daha önce yapamamış olmak. Yarattığı tahribat... Josie, umarım ne kadar üzgün olduğumu biliyorsundur.”

Josie ellerini havaya kaldırdı. “Dur. Dur lütfen. Şu anda... şu anda bunu konuşamam. Ben sadece... Ben... Babaanne, en başından beri sana ait olmadığımı biliyordun. Beni onun elinden almak için canını dişine taktın, peki neden yanında tuttun? Neden hiçbir şey söylemedin? Bir yerde beni arayan bir aile olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Lisette alaycı alaycı güldü. “Bir aile mi? Lütfen. Baban olsa olsa annenin tek geceliğine yatağına aldığı bir uyuşturucu müptelası olabilirdi. Anlamıyor musun? O herif annenden bile beter çıkabilirdi. Seni o kadının elinden kurtarmak yeterince zordu, özellikle de baban öldükten sonra. El ele verip senin için mücadele edecektik. Bana velayetini almak için mahkemeye dilekçe vereceğimize söz verdi. Annenin gözümüzü korkutmasına izin vermeyecektik. Bu uğurda nesi var nesi yoksa harcamayı göze almıştı ve ben de ona arka çıkacaktım. Neden pes ettiğini asla anlayamayacağım. Hiç onun tarzı değildi. Ama evladım öldü ve sen de o... canavarla yapayalnız kaldın. Tek bildiğim, öyle ya da böyle seni onun pençesinden kurtarmam gerektiği idi.”

“Bir şey söyleyebilirdin,” dedi Josie. “Onun olduğuma inanmadığını birine söyleyebilirdin. Ortalığı ayağa kaldırabilirdin. Yargıç Bowen’la konuşabilirdin. Kıyameti koparabilirdin. Ama hiçbirini yapmadın.”

Lisette’in gözlerinde şimşekler çaktı. Eğri büğrü parmağını Josie’ye doğrulttu. “Beni hiç dinlemiyorsun. Dediğini yapsay-

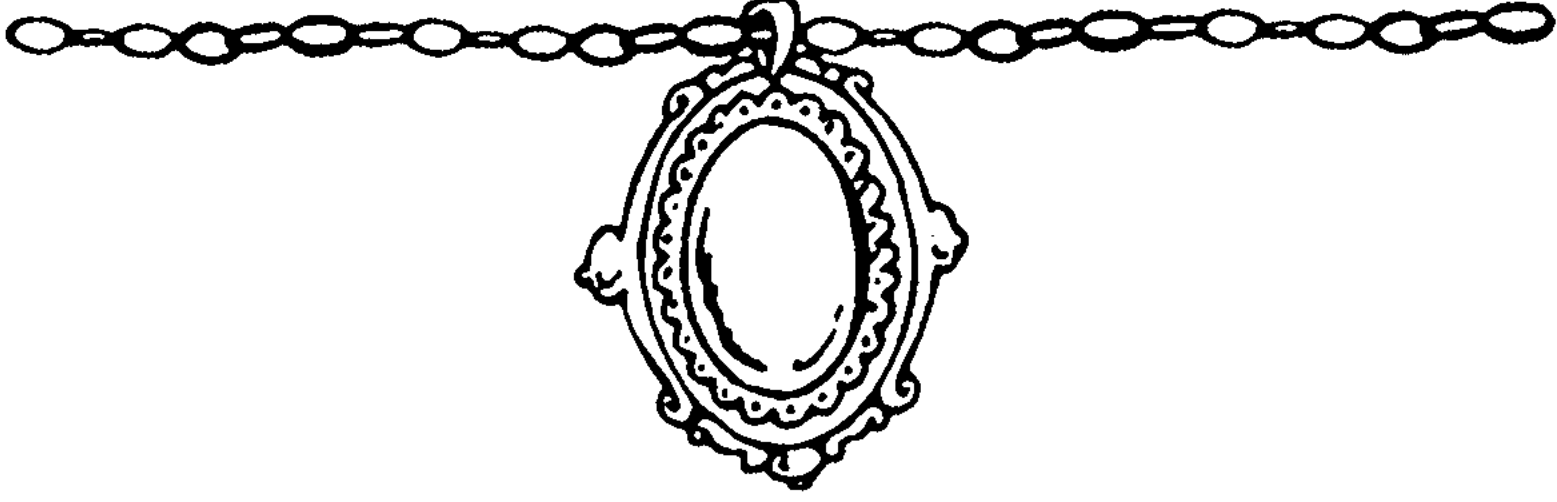
dım da gerçek babanın kim olduğunu öğrenseydik fakat adam annenden beter çıksaydı, o zaman ne olacaktı? Bunu hiç düşündün mü?”

“Gerçek babam değil,” dedi Josie. “Gerçek ailem. Babaanne, sanırım o kadın beni bir aileden *çaldı*.”

“Josie, ne diyorsun sen Tanrı aşkına?”

Josie babaannesinin önüne diz çöküp ellerini tuttu. “Babaanne, az sonra anlatacaklarımı duyduğunda kulaklarına inanamayacaksın. Gerçi annemin nasıl biri olduğunu bildiğinden belki de hiç şaşırmazsın.”

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie eve döndü ve ayaklarını sürüyerek mutfığa girip kendine bir demlik kahve daha yaptı fakat faydası olacağından şüpheliydi. Neticede hâli ortadaydı; kollarıyla bacakları sanki pekmezin içinde hareket ediyordu. Altı ay önce küçük Harris'i Susquehanna Nehri'nden çıkardığından beri kendini bu denli bitkin hissetmemişti. Sabahtan beri şok üstüne şok yaşamış fakat Lila'yla Trinity'nin nerede olduğunu çözmenin kıyısına bile yaklaşmamıştı.

Josie öyle derin düşüncelere dalmıştı ki kapısına üç kere üst üste vurulduğunu duyduğunda az daha yerinden sıçrayacaktı. Kapı deliğinden baktığında Noah'yı ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve gözlerini yere dikmiş vaziyette eşikte dikilirken gördü.

Kapıyı açıp ona şaşkın şaşkın baktı. “Burada ne işin var?” diye sordu. “Lila'yı buldun mu? Trinity'yi?”

Noah kafasını iki yana salladı. Hâlâ Josie'ye bakamıyordu.

Josie aralarındaki bu gerginlikten nefret ediyordu ama önceki gece aralarında olan –ve olmayan– şey hakkında konuşmak o anda hiç içinden gelmiyordu. Ne var ki Noah oradaydı. “İçeri girmek ister misin?”

Noah antreye adımını atarken Josie kapıyı arkalarından kapatıp mutfağı işaret etti. “Kahve yapmıştım.”

Noah ancak masaya geçtikten sonra ona baktı. “Bu sabah için üzgünüm. Tara meselesinden ötürü,” dedi. “Seni arayıp uyarmak istedim ama yanından ayrılmamıza izin vermedi.”

“Anlıyorum,” dedi Josie.

Ardından kahve kupasını Noah’nın önüne koydu fakat arkasına dönerken Noah koluna dokundu. “Seni korumanın yollarını arıyordum.”

Josie iç çekip Noah’nın yanına oturdu. “Noah,” dedi, “beni bundan koruyamazsın. Kimse koruyamaz. Bu kavga çoktandır bekleniyordu, dahası bunu bitirebilecek tek kişi benim.”

“Hayır, değilsin,” diye diretti Noah ela gözlerinde ciddi bir ifadeyle. Noah’nın suratında kalp kırıklığıyla akıl karışıklığından başka bir ifade görmek Josie’nin moralini ânında düzeltti. “Gretchen’la ikimiz sana yardım edeceğiz. Belediye başkanını kasettekinin sen olmadığına ikna ettik bile. Tek yapmamız gereken Trinity’yi bulmak. Bu işi halledeceğiz.”

“Geçici şefliğe seni mi getirdi?” diye sordu Josie umutla.

“Belediye başkanı Gretchen’la benim tarafsız davranabileceğimize güvenmiyor ki böyle yaparak muhtemelen akıllılık ediyor. Senin yerine adamın tekini getirtiyor. Yarı emekli biri. Kendi güvenlik şirketi varmış. Ondan önce de Pittsburgh’ta yüksek rütbeli bir polis memuru olarak çalışmış. İkinci bir emre kadar geçici şef o olacakmış.”

Josie, Tara’nın onun yerine geçirmek üzere hazırda birini bekletmesine hiç şaşırmadı. “Tabii,” dedi Josie.

“Bu herif umarım Tara’dan daha makul biridir.”

“Trinity’den hâlâ iz yok mu?” diye sordu Josie esas meseleye dönerek. “Gretchen’in otele gittiğinden haberim var. Telefonunun kilidini açtırabildiniz mi?”

Noah tek kaşını kaldırsa da soru sormadı. “Bilinmeyen bir numarayla mesajlaştığını tespit ettik. Ön ödemeli, tek kulla-

nımlık bir hatla. Şu anda konumunu saptamaya çalışıyoruz. Bu kişi artık her kimse Trinity'ye kız kardeşi hakkında bir şeyler bildiğini söylemiş. Ancak Shannon Payne'i, yani Trinity'nin annesini aradık ve kız kardeşinin bebekken öldüğünü öğrendik."

"Evet, öyleymiş."

"Mesajlar hayli esrarengizdi. Bir noktadan sonra mesajlaşmayı bırakıp birkaç kez telefonlaşmışlar. Trinity odasından koşarak çıkmadan hemen önce de telefonu yine bilinmeyen bir numara tarafından aranmış."

"Lila'ydı," dedi Josie.

"Ama neden? Neden Trinity'nin peşine düşsün ki? Ayrıca Heinrich denen şu herif de kim? Onunla Belinda Rose ya da Lila Jensen arasında hiçbir bağlantı bulamadım. Gelgelelim adam cinsel suçlardan hüküm giymiş. Bundan haberin var mıydı?"

Josie başıyla onayladı. "Evet. On üç yaşındaki yeğenini taciz ettiği için on yıl kadar yattı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Noah. "Davaya sen mi baktın?"

"Hayır, Denton Polis Teşkilatı'nda göreve başladığımda salıverilmek üzereydi."

Josie'nin, Lila tarafından satıldığı adamın Heinrich olduğunu anlaması hayli uzun sürmüştü ve aralarında esasen hiçbir şey geçmediğinden ona yasal yollardan hesap sorması mümkün değildi. Hapisten çıktığında adamın yine genç kızlara dadanmasından endişe etmişti fakat birkaç günlük gözetleme, Heinrich'in kimseyi istismar edecek vaziyette olmadığını anlamasına yetmişti. Hapiste başına her ne geldiyse topal kalmıştı, ayrıca tek kolunu hareket ettirmekte zorlanıyordu. Çoğu zaman ıstırap içindeymiş gibi ağır ağır hareket ediyordu.

"Anlamıyorum," dedi Noah.

Josie'nin şakaklarındaki o keskin ağrı geri dönmüştü. "Sana hemen şimdi anlatmam gereken bazı şeyler var."

İşin kolay kısmı, Trinity'nin annesinden öğrendiklerini ve doğumuyla ilgili babaannesinin teyit ettiği meseleyi anlatmaktı: Josie'nin doğumu sırasında babası yanında değildi. Lila aylarca ortadan kaybolmuş ve günün birinde ansızın kucığında Josie'yle çıkagelmişti. Lila'nın hamile olduğuna ya da doğum yaptığına delalet eden tek bir somut kanıt bile yoktu ki bu da Lila'nın onu Paynelerden çalmış olması ihtimalini güçlendiriyordu.

Josie anlatmayı bitirdiğinde Noah ikinci fincan kahvesini içiyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Josie.

"Hayır. Yani evet. Öyle geliyor. Tamamen çılgınlık ama şimdiye dek öğrendiklerimizi düşününce mantıklı gelmediğini söyleyemem. Tüm bunlar sona erdiğinde DNA testi yaptırılmalısın. Artık postayla bile halledilebiliyor. Hem de çabucak. Tek sorum şu: Lila neden birinin bebeğini çalmak istesin ki?"

"Çünkü bu bir kadına yapabileceğin en kötü şeydir."

"Ve tüm bunlar Shannon Payne onu işten attığı için, öyle mi?"

"Lila'nın tepkileri hiçbir zaman orantılı olmamıştır," dedi Josie.

Noah kahvesini bitirdi ve sonraki birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Yapbozun son parçasını gündeme getirmek Josie'ye acı veriyordu fakat buna mecbur olduğunu biliyordu. Noah belediye başkanının darbesi karşısında onu gözü kapalı savunmuş, sadakatinden asla ödün vermemişti; hem de Josie önceki gece durduk yere aralarına duvar örüp kalbini kırmışken. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu ki bu da ona Heinrich'ten bahsetmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Noah," dedi. "Bir şey daha var. Sana anlatmam gereken bir şey. Ted Heinrich hakkında."

Josie anlatmayı bitirdiğinde Noah ağzını açıp tek kelime etmedi. Zaten uzun sürmemişti. Josie'nin birbiri ardına sıralayacağı üç beş kelime, Lila'nın ona yaptıklarının boyutunu ve o

gün az daha elinden alınacak olan şeyi tarif etmeye yetmezdi. *Belki de böyle olması gerekiyordur*, diye düşündü Josie. O kadar uzun yıllardır duygularını bastırıyor, bilinçaltına itiyordu ki nihayet onları söze dökmek, o duyguların gücünü biraz olsun hafifletebilirdi.

Josie konuştuğça Noah'nın yüzünde peş peşe beliren duyguları izledi: şaşkınlık, dehşet, acıma, hüznün, tiksinti, öfke ve İğne'nin araya girmesiyle rahatlama. Mutfığa çöken sessizlikte Noah'nın söyleyecek bir şey aradığını biliyordu, herhangi bir şey.

Noah'nın telefonunun çalmasıyla derin bir oh çekti. Adam gözlerini onunkilerden ayırmadan yavaşça telefonunu çıkarıp sessize aldı.

"Noah," dedi Josie usulca. "Telefonuna bakmalısın."

Noah'nın yoğun bakışları delici bir keskinlikle Josie'ye kilitlenmişti. "Hayır," dedi, "bakmayacağım."

Birbirlerine uzun uzun baktılar. Derken telefon tekrar çaldı. Ve Noah bir kez daha sessize aldı. "Noah, önemli olabilir."

Noah işaret parmağının ucuyla pıt pıt masaya vurdu. "Önemli olan bu. Önemli olan *sensin*."

Josie gülümsedi. "O hâlde bana yardım et. Telefonuna bak. Trinity'yle ilgili olabilir. Veya annemle."

"Lila," dedi Noah. "Bundan böyle ona Lila diyeceğiz. O kadın sana annelik falan yapmamış."

"Anlaştık."

Ardından üçüncüye çalan telefonunu açtı ve kısa bir süre dinledikten sonra, "On dakikaya oradayım," diyerek kapattı.

Josie ona umutla baktı ama Noah kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Trinity'yle ilgili değil. Ama Gretchen, Spur Mobile mağazasında çalışan şu yeni yetmelerden birini alıp karakola götürmüş. Çocuk *yaşını başını almış*, *cins bir kadının* yeni numaran karşılığında ona ot verdiğini ve Craigslist'e ilan vermesi için de *başka şeyler* yaptığını itiraf etmiş."

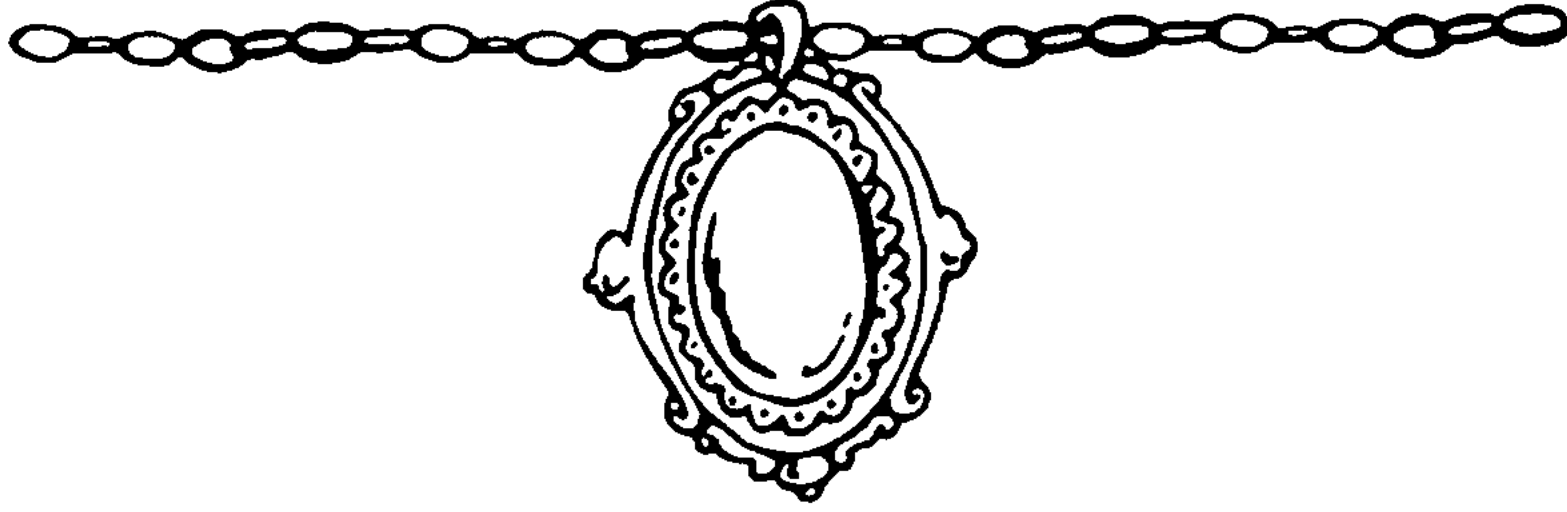
Josie ayağa kalktı ve Noah'yı kapıya kadar geçirdi. "Biliyordum," dedi. "Kalıbımı basarım o şımarık veletlerden hangisi olduğunu da biliyorumdur. Oğlanın ağzından laf almaya bak. Lila mağazaya geldiyse kamera kaydı falan olabilir. İsmi söyleyip söylemediğini öğren. Belki şimdilerde hangi ismi kullandığını öğrenebiliriz."

Noah kapının önünde durup ona gülümsedi. "Tamamdır, Patron."

"Kusura bakma," diye yanıtladı Josie. "Vazgeçmesi zor bir alışkanlık. Yani, sana patronluk taslamak."

"Dert değil," dedi Noah hafifçe gülümseyerek ve Josie'nin kalbi tekledi.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah gittikten kısa süre sonra Josie'nin cep telefonu çalarak düşüncelerini böldü. Birlikte geçirdikleri son anlar içinde o kadar çok duygu uyandırmıştı ki onları bastırmakta zorlanıyordu. Numaraya bakmadan telefonu açtı. “Alo? Şef Quinn’le mi görüşüyorum? Şef Josie Quinn?” dedi bir erkek sesi.

“Evet,” dedi Josie. “Ta kendisi. Siz kimsiniz?”

“Şef, ben Andrew Bowen. Beni aramışsınız—”

“Ah, evet. Aramamın iki nedeni vardı. Birincisi, anneniz—”

“Evet, annem,” diyerek araya girdi adam. “Onu arayıp sorgulanmak üzere karakola davet ettiğinizi söyledi. Beni avukatı tayin ettiğini bilmenizi isterim.”

Josie inlememek için kendini tuttu. “Tahmin edeyim, onu sorgulanmak üzere karakola getirmek gibi bir niyetiniz yok çünkü bildiği her şeyi çoktan dedektiflerime anlattı. Doğru bildim mi?”

Adam güldü. “Evet, tam isabet.”

“Bu işe yaramasaydı yaşından ve toplumdaki itibarından dem vurup onu suçluymuş gibi karakola götürmek için ortada hiçbir neden olmadığını söyleyecektiniz.”

Tekrar güldü. “Bir sonraki duruşmamın nasıl sonuçlanacağını da söylemek ister misiniz? Kazanıp kazanmayacağımı çok merak ediyorum.”

“Üzgünüm, medyum değilim,” dedi Josie. “Sadece ceza avukatlarıyla uğraşmaya alışkınım. Söyleyin bakalım, Bay Bowen, şayet anneniz suç işlemediyse ve saklayacak bir şeyi yoksa o hâlde onu neden karakola getirmiyorsunuz? Hem bir kahvemizi içer hem de sorularımıza cevap verirdi.”

Josie adamın içkisini yudumladığını duydu. Ardından, “Pekâlâ, Şef, nereye varmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Andrew Bowen. “Bayan Bowen’ı otuz yılı aşkın bir süre önce işlenen ve pek tanımadığı bir kızın cinayeti hakkında sorgulamışsınız.”

“Birbirlerini pek tanımadıklarını söyleyemeyiz,” dedi Josie. “Konuştuğumuz çok sayıda insan aralarından su sızmadığını söyledi. Ayrıca Bayan Bowen, babanız Belinda’ya ilgi göstermeye başladıktan sonra onunla iyi arkadaş olduklarını kendi ağzıyla itiraf etti. Kimsesiz olduğu için ona acımışlar.”

“Ne olmuş yani?” dedi Andrew. “Arkadaş olabilirler fakat annemin dediğine göre –ve dedektiflerinizle onu ziyarete geldiğinizde teyit edildiği üzere– Belinda Rose 1984 yılında kaybolmuş. Bu annemin tam zamanlı annelik yapmak üzere adliyedeki işinden ayrılmasından bir sene sonrasına tekabül ediyor. Bilip de size anlatmadığı şeyin ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

Hangi birini sayayım, diye düşündü Josie. Sophia’nın Lila’yı hatırlamadığına zerre kadar inanmıyordu fakat bu konuda neden yalan söylediğini henüz çözememişti. Kendisinin ve kocasının Belinda Rose’la ilişkisi hakkında yalana başvurmasının nedenini anlayabiliyordu. Belki de Malcolm’la Belinda’nın işi pişirdiğini öğrenmişti. Bundan önce mi sonra mı arkadaş oldukları muammaydı ama Sophia evliliğini uzun yıllar sürdürmüş, adamın çocuklarını büyütmüş ve hürmetkâr eş rolünü oynamıştı. Kocasının otuz yılı aşkın bir süre önce çocuk yaşta bir kızla yaşadığı ilişkiden haberdar olduğunu itiraf etmek muhtemelen yapmak isteyeceği son şeydi. Ama neden Lila’yı tanımadığını söylemişti?

“Bakın,” dedi Andrew, Josie’yi daldığı düşüncelerden uyararak. “Annem iyi bir kadındır. Sadık bir eş ve harika bir

annedir. Kilisede aktiftir; gönüllülük esasına dayanan toplumsal çalışmalara katılır. Bu bölgedeki kimsesiz çocuklara yardımcı olmak adına çok sayıda hayır işi yaptı. Hiçbir ilgisi olmamasına rağmen onu bu soruşturmaya neden sürüklediğinizi anlayamıyorum. Bunu anlamama yardım etmeniz gerekecek. Aksi takdirde müvekkilime, sizinle ya da dedektiflerinizle bir daha görüşmemesi yönünde telkinde bulunacağım. Ayrıca onunla karakolda görüşmeyi unutun. Neyse... diğer konu neydi? Başka bir vaka mı?”

Josie resmî sorgu konusunu şimdilik kapattı.

“Kişisel bir soruydu,” dedi. “Hiçbir vakayla ilgisi yok.”

Bir anlık sessizlik oldu. Ardından, “Pekâlâ. Sorunuzu yanıtlayacağıma söz veremem ama buyurun,” dedi Andrew.

“Çocukluğunuzda ağzınızda... fazladan dişiniz var mıydı?”

“Sürnümerer diş mi?” diye sordu Andrew.

“Evet,” dedi Josie. “Aynen öyle.”

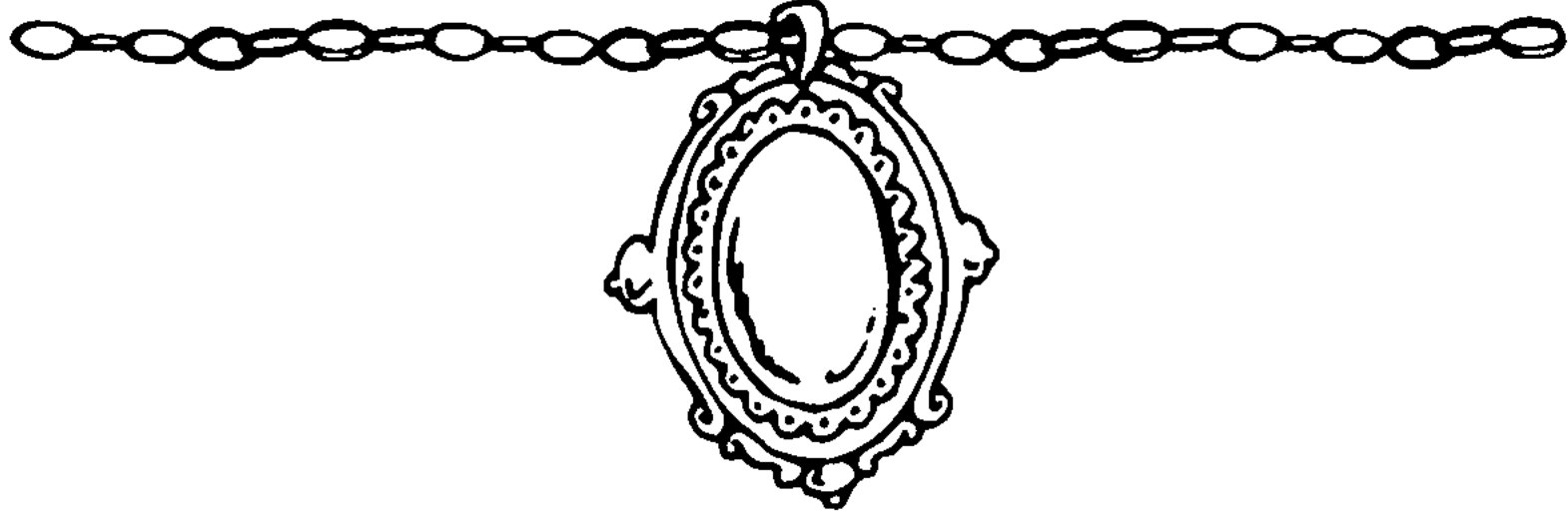
“Şey. Evet, vardı. Sürnümerer dişlerim çıkar çıkmaz annem beni onları çektirmeye götürdü. Çekilenlerin yerine yenisinin geleceğinden endişe eder dururdu ama korktuğu gibi olmadı. Philadelphia’daki bir ağız diş uzmanına gitmek zorunda kaldık. Meğer oldukça nadir bir durummuş.”

“Duyduğuma göre öyleymiş,” dedi Josie.

“Bunu nereden öğrendiniz? Mevzu nedir?”

“Öylesine bir tahmin,” dedi Josie. “Üzgünüm, Bay Bowen. Gitmem gerek. Acil bir durum çıktı.”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Josie, Sophia Bowen'ın evinin önüne park ettiğinde karanlık yeni yeni çöküyordu. Oturma odasının penceresinden görebildiği kadarıyla alt katta tek bir ışık yanıyordu. Bir süre bekleyip gelen giden olacak mı diye baktı ve Sophia'nın evde yalnız olduğuna kanaat getirdiğinde gidip kapıyı çaldı. Sophia altında bej rengi bir pantolon, üstündeyse belden aşağısı bollaşan, önden düğmeli, pembe bir bluzla kapıyı açtı. Ne var ki gelenin Josie olduğunu görünce gülümsemesi donakaldı. Kapıyı kapamaya yeltendi fakat Josie spor ayakkabılı ayağını araya soktu ve kapıyı var gücüyle ittiren Sophia'ya karşı koydu.

“Andrew'dan haberim var,” dedi. “Onun Belinda Rose'un oğlu olduğunu biliyorum. Kocanla ilişkisi vardı ve neticesinde Andrew oldu.”

Kapıyı ittiren elleri gevşeyen Sophia'nın bakışları yere kayarken Josie içeri girip kapıyı arkasından kapattı. “Neden yalan söyledin?” diye sordu.

Sophia'nın toparlanması birkaç saniye sürdü, ardından çenesini kaldırıp Josie'ye dik dik baktı. “Kapıma dayanıp zorla içeri girerek saçma sapan iddialarda bulunmaya hiç hakkın yok. Derhâl gitmeni istiyorum.”

“Yoksa ne yaparsın? Polis mi çağırırsın? Beni dinle. Kocanın yasak ilişkisi umurumda değil. Evlatlık olmadığı hâlde oğluna evlatlık olduğunu söylemen de umurumda değil. Tek umurumda olan, Lila Jensen’i bulmak. Onu hatırladığını biliyorum. Lanet olsun, onunla temas kurduğunu bile biliyorum.”

“Ben onunla... Ben onunla hiç–”

“Palavralarını kendine sakla,” dedi Josie. “Lila son bir ayda hayatımı mahvetti. Öyle şeyler yaptı ki yardım almamış olması imkânsız. Eşek şakalarını yaptıracağı birkaç aptal velet bulmakta da eski keş arkadaşlarından yardım almakta da hiç zorlanmamıştır ama artık daha karmaşık planlara geçti. Esaslı bir yardım alması gereken planlara: para, kalacak yer, esirini hapsedebileceği bir yer. Bu koskoca evde tek başına yaşıyorsun. Tonla paran var. Onun gibi biri için mükemmel bir hedefsin. Söyle bakalım, elinde sana karşı ne gibi bir koz var? Bir şey olmalı yoksa ona yardım etmezdin.”

Sophia’nın yüzü kül gibi oldu. Parmaklarını eğip bükerek gözlerini odada gezdirdi. “Yardım etmek istemedim. Gerçekten istemedim. Burada değil, tabii peşinde olduğun şey buysa. Burada kalmak istedi fakat onu kesin bir dille reddettim. Otuz yılı aşkın süredir yüzünü görmemiştım, derken geçtiğimiz ay kapıma dayandı. Benden para ve araba istedi. Yapamayacağımı söyledim ama beni tehdit etti.”

“Kocanın Belinda Rose’la ilişkisinden haberdardı,” dedi Josie. “Andrew’a evlatlık olmadığını söyleyecekti. Sanılanın aksine babasının bir aziz olmadığını.”

Sophia çaresizliğini ifade etmek istercesine ellerini iki yana açtı. “Ne yapabilirdim? Malcolm’un hatırasına, itibarına zarar gelsin istemedim. Otuz yıl önce kızın tekiyle düşüp kalktıysa ne olmuş yani? Neticede en doğrusunu yaptı. Andrew’u yanına aldı ve iyi bir babaydı. Neden şimdi bunu mahvedeyim ki? Üstelik Andrew babasına hayrandı. Avukatlığı seçmesinin tek nedeni Malcolm’un avukat olmasıydı. Lila’nın tek istediği

paraydı. Hepsi bu. Oğlumun babasına olan saygısının yanında azıcık paranın ne önemi var ki?”

“Ne kadar?” diye sordu Josie.

Sophia kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne kadar?”

“Yirmi bin,” diye mırıldandı Sophia.

“Tanrım,” dedi Josie. “Ona yirmi bin dolar mı verdin?”

“Az bile verdim.”

“Neden geri döndü? Burada ne işi var? Neden şimdi?”

“Söylemedi,” dedi Sophia, “ama galiba hasta. Pek iyi görünmüyordu. Sorduğun sorunun aynısını ben de ona sordum. Bunca yıl sonra. Her şeyin mazide kaldığını sanmıştım. Görülecek bazı hesapları olduğunu ve pek fazla vakti kalmadığını söyledi. Neden vaktinin kalmadığını sorduğumda da beni alakadar etmediğini söyledi.”

“Şimdi nerede?” diye sordu Josie. “Lila şu anda nerede?”

Sophia yine gözlerini etrafta gezdirdi; Josie’ye bakmayı reddediyordu. Küçük bir çocuk gibiydi. Doğrudan Josie’ye bakmazsa belki de Josie onu görmezdi.

“Söyle artık!” diye çıkıştı Josie.

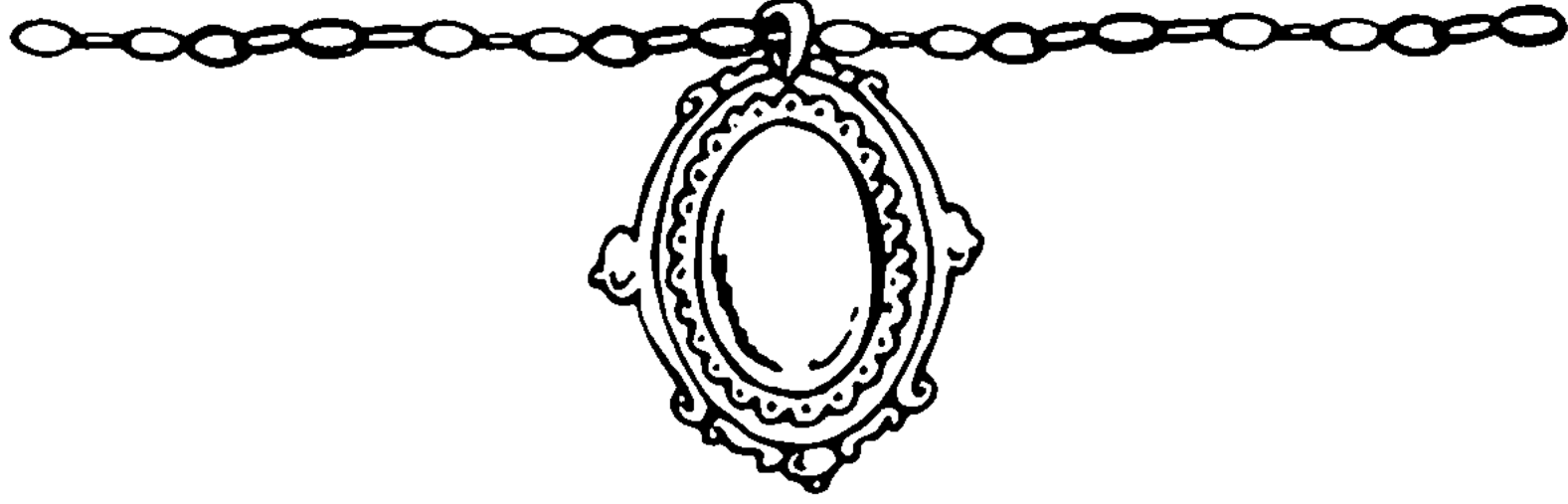
Nihayet Sophia iç geçirdi. Antrede duran konsoldan çantasını aldı. “Seni ona götüreyim.”

“Söylemen yeterli,” dedi Josie.

“Epey ıssız bir yerde,” dedi Sophia. “Sadece seni görür de beni göremezse tabanları yağlar... ya da peşine düşer.”

Josie, Sophia’nın gelmesini istemiyordu fakat kadının savını çürütemedi. Ucunda Lila’yı bulup Trinity’yi kurtarmak olduğu sürece karşısına çıkan fırsatı değerlendirmeliydi. “Pekâlâ,” dedi, “ama arabayı ben kullanacağım.”

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Sessizce yol aldılar. Sessizliği bölen tek şey, Sophia'nın yol tarifleriydi. Çok geçmeden Susquehanna Nehri'nin yakınlardaki eski, terk edilmiş bir tekstil fabrikasına vardılar. Josie, Camry'yi tali yola park etti ve el feneri olup olmadığına bakmak için arabadan inip bagaja yöneldi. Yolcu koltuğunda bekleyen Sophia'ya çaktırmadan Noah'ya çabucak bir mesaj atabilmek amacıyla en uygun fırsatı kollayarak Çavuş LaMay'ın bagajındaki ıvır zıvırı abartılı hareketlerle eşelemeye başladı. Lila ve Trinity oradaysa desteğe ihtiyacı olacaktı.

Bowen'la tekstil fabrikası, yazdı. Noah anlardı.

İki kadın karanlıkta eski tali yol boyunca yürüdüler, yollarını aydınlatan tek şey ay ışığıydı. Lila üst katlardan birinde olabilirdi ve Josie el fenerinin ışığını görüp de teyakkuza geçmesini istemiyordu. Sophia ayağındaki beş santim topuklular yüzünden çatlak asfaltta tökezleyip duruyordu. “Yavaş ol,” diye tısladı Josie'ye.

“Olmaz,” dedi Josie. “Bana ayak uydurmaya çalış.”

Fabrikanın güney girişine ulaştıklarında Sophia kan ter içinde ve soluk soluğaydı. Josie karşısındaki kazulet gibi binaya bakakaldı. Tuğlaları sararıp solmuş beş katlı devasa yapı, boş göz çukurlarını andıran kırık pencereleriyle onlara âdeta tepeden

bakıyordu. Josie ensesinde bir karıncalanma hissetti. “Nerede?” diye sordu Sophia’ya.

“Üçüncü katta,” diye yanıtladı Sophia. “Tüm bildiğim bu. Bana burada kaldığını söyledi.”

Lila yirmi bin dolara çok daha iyi bir yer bulabilirdi ama her yer rehine kabul etmeyebiliyordu. “Sen önden gir,” dedi Josie ve Sophia’yı gıcırdayan kapıdan içeri itti.

Sophia’nın peşinden içeri girer girmez ilk iş, feneri açıp mağaradan farksız mekânda gezdirdi. Yerler cam kırıklarından, çöpten ve molozdan geçilmiyordu. Eski makineler köhnemiş birer nöbetçi gibi öylece kaderlerine terk edilmişti. Merdiveni ararlarken irice bir sıçan hızla önlerinden geçip karanlıkta gözden kayboldu.

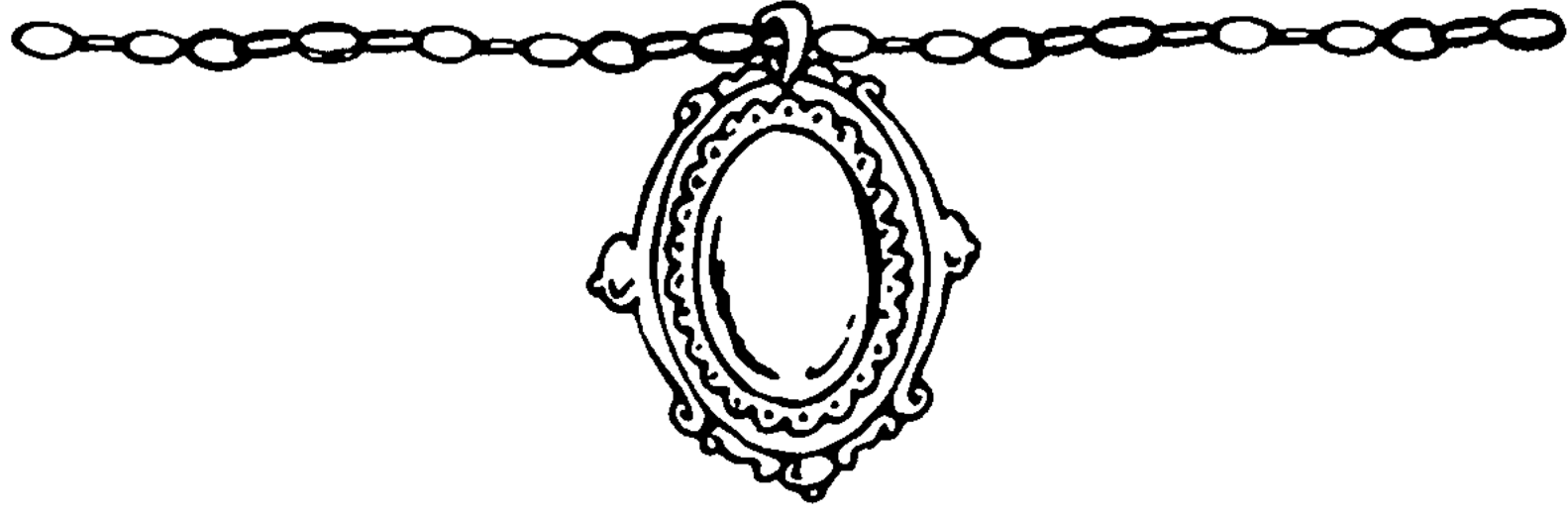
“Şurada,” dedi Sophia sollarındaki çift kanatlı kapıyı işaret ederek. Kapılar grafitilerle ve pas lekeleriyle kaplıydı. Siyahımsı bir sıvı çerçevenin üstündeki duvardan kapı kollarına, oradan da yere akmıştı. “Aç şunu,” dedi Josie.

El fenerinin ışığında Josie çantasını karıştırmakta olan Sophia’nın yüzündeki tiksintiyi gördü. “Buna zamanımız yok,” dedi.

O anda kadının elinde bir mendil belirdi ve o mendille kapıyı topuzundan tutup çekerek açtı. Kapı arkalarında âdeta inlerken merdiven boşluğuna adım attılar. Çıkan ses devasa binanın sessizliğinde jet motorunun uğultusundan farksızdı. Beton basamaklar ayaklarının altında ufalanıyordu. Derken Sophia bir kez daha sendeledi ve düşmemek için can havliyle korkuluğa tutundu. Josie feneri önlerine tutuyordu ve yukarıdan gelebilecek seslere kulak kesilmişti. İki kat merdiven çıkmışlardı ki arkasından gelen Sophia’nın hırıltılı soluğunu artık duymadığını fark etti.

Boştaki eli içgüdüsel olarak silahına gitti ama elbette orada değildi. Elleri fenerin uzun sapına kenetlendi fakat artık çok geçti. Omzundan geriye doğru çekildi ve merdivenden karanlığa yuvarlandı.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Josie yuvarlandı, yuvarlandı ve en nihayetinde kendini az evvel arkalarında bıraktıkları sahanlıkta buldu. Başının arka tarafı sancıyor, sağ el bileği zonkluyordu. Karanlıkta etrafına bakınınca el fenerini kaybettiğini anladı. Düştüğünde kırılmış olmalıydı çünkü hüzmesi bile görünmüyordu. Duvarları el yordamıyla yoklayarak korkuluğu buldu ve ona tutunarak ayağa kalktı. Kalktığı gibi de sol ayak bileğine bir acı saplandı. Kalbi küt küt atarken bir an için durup Sophia'ya kulak kabarttı. Tam o anda bir silahın namlusunun soğuk, çelik halkasını yanağında hissetti ve Sophia'nın buz gibi sesini duydu.

“Kıpırdama.”

Josie, Sophia'nın onu görebildiğinden emin olamasa da ellerini havaya kaldırdı. Gözlerini kırıştırtarak merdiven boşluğundaki zifiri karanlığa alıştırmaya çalıştı. Merdivenin en tepesindeki kırık pencerelerden birinden içeri incecik bir ay ışığı hüzmesi süzülüyordu.

“Mesele sırlarınsa,” dedi Josie, “ağzımdan tek kelime çıkmayacak. Benim tek derdim Lila'yı durdurmak.”

“Ah, mesele tabii ki sırlarım ama aklına gelen değil.”

Josie başını milim milim döndürüp silahın namlusunu hafifçe kulağına doğru kaydırды. Göz ucuyla da olsa Sophia'nın

gözlerinin öfkeyle parıldadığını görebiliyordu. “O silahı nasıl kullanacağını bildiğinden emin misin?” diye sordu.

Sophia namluyu sertçe Josie’nin elmacık kemiğine bastırdı. “Tek başına yaşayan zengin ve yaşlı bir kadın olduğumu unutuyorsun sanırım. Tabii ki nasıl kullanacağımı biliyorum.”

Josie’nin bundan şüphesi yoktu. “Annesinin polis şefini öldürdüğünü öğrendiğinde Andrew ne düşünecek?”

“Başka çarem olmadığını düşünecek. Sen hiç endişe etme. Belinda’nın cinayetini nasıl örtbas ettiysem bunun üstünü de öyle kapatırım. Fakat bu defa sırlar sonsuza dek gömülü kalacak.”

Josie tepeden tırnağa buz kesti. “Sen neden bahsediyorsun? Belinda’yı sen mi öldürdün?”

“Tabii ki ben öldürdüm,” dedi Sophia tükürürcesine. “Arkadaşımmış gibi davranırken kocamla düşüp kalkan orospunun tekiydi.”

“Adliyedeki işinden ayrıldığında onun hâlâ hayatta olduğunu söylemiştin. Andrew’u evlat edinmiştiniz. O zamanlar Andrew’un Belinda’dan olduğundan haberin var mıydı?” diye sordu Josie zaman kazanmaya çalışarak.

“Yoktu. Kocamın iğrenç sapığın teki olduğundan habersizdim. O herifin adliyeye yolu düşen bütün genç kadınları elden geçirdiğini biliyor muydun? Bence Lila’yla da yattı ama asla kanıtlayamadım. Neler karıştırdığından haberim yoktu. Belinda’yla yakın arkadaştık. Hatta etle tırnak gibiydik. Belinda’ya güvenirdim ve Malcolm ona babalık ettiğini söylediğinde hiç şüphelenmedim.”

Dudaklarından dökülen her sözcükte Sophia silahın namlusunu Josie’nin elmacık kemiğine biraz daha bastırıyordu. Josie ellerini yavaşça indirip Sophia’dan uzaklaşmayı denedi ama kadın tek eliyle onu omzundan sıkıca yakaladı. Josie ne yapıp edip Sophia’nın kafasına doğrulttuğu silaha değil, anlattığı hikâyeye odaklanmasını sağlamalıydı.

“Kocanın Belinda’ya kimsesiz olduğu için yardım etmeye çalıştığına inandın mı gerçekten?” diye sordu.

Sophia burnundan güldü. “Genç ve aptaldım. Kocamı sevdiğim için ona inanmak istiyordum. Derken Belinda birkaç aylığına ortadan kayboldu ve geri döndüğünde şu öğretmenle, yani Bay Todd’la görüşmeye başladı. Son zamanlarda içine kapanmıştı ama yine de arkadaşlık. Hâliyle bana her şeyini anlatırdı, Todd’la ilişkilerini en ince ayrıntısına kadar biliyordum. O yüzden Malcolm’la ikisinin arasında endişelenmemi gerektirecek bir şey olduğu aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Fakat sonra Andrew meselesi gündeme geldi,” dedi Josie. Bir adım atmaya çalıştı ama maziye dalıp giden Sophia da onunla birlikte hareket etti.

“Evet, Malcolm o gün eve geldiğinde, evlatlık verilmek istenen küçücük bir oğlan gördüğünü ve görür görmez de ona âşık olduğunu söyledi, evlat edinmek ister miydim? Sevgili dostum Belinda’ya kimsenin yapmadığı iyiliği bu küçük oğlan için yapabilirdik. Uzun lafın kısası, küçük Andrew’la tanıştım ve ona ânında âşık oldum. Rüyada gibiydim. Artık tam zamanlı bir anneydim. Daktilodan da o pislik yargıçlarla avukatlara kahve taşımaktan da kurtulmuştum. Ne telefonlara bakacak ne de evrak dosyalayacaktım. Çok meşakkatli ve sıkıcı bir işti.”

“Belinda’nın hamile olduğunu bile bilmiyorduksan ilişkiden nasıl haberin oldu?” diye sordu Josie. Silahın namlusu azıcık kaymıştı ve Sophia’nın elinin tabancayı uzun süredir havada tutmaktan yorulduğunu hissedebiliyordu.

“1984 yılının Sevgililer Günü’ydü. Malcolm geç saate kadar çalışacaktı. Ben de küçük Andrew’u arabasına koyup o soğukta adliyeye kadar yürüdüm. Malcolm’un odasının kapısına geldiğimizde seslerini duydum. Sevişirken çıkardıkları sesleri. Merdiven boşluğuna saklanıp kapıdaki pencereden bakarak kim olduğunu görmeyi bekledim. Belinda’nın Malcolm’un ofisinden yanakları pembeleşmiş, düğmeleri yanlış iliklenmiş ve tatmin

olmuş bir hâlde çıktığını gördüğümde yaşadığım şoku hayal etmeyi denesene.”

Demek ki Belinda, Lloyd ve Damon Todd’un babasından ayrılıp Malcolm Bowen’la ilişkisine kaldığı yerden devam etmişti.

Sophia konuşurken silahı Josie’nin bel hizasına indirip baskıyı azalttı. Eteğindeki taşları nihayet döküyor olmaktan keyif alır gibi bir hâli vardı. “Onlarla yüzleşmedim. Ne değişecekti ki? Bebeğimi de alıp apar topar eve döndüm, sofrayı kurdum ve hayatıma devam etmeye çalıştım. Fakat bir türlü unutamadım.” Bir anlığına duraksayıp geçmişe döndü. “Birkaç hafta sonra mesai saatlerinde adliyeye uğradım ve orada Lila’ya rastladım. Suratımı görür görmez bir terslik olduğunu anladı. Tıpkı eski günlerdeki gibi birlikte sigara molasına çıktık ve ona Malcolm’la Belinda’yı gördüğümü anlattım. Malcolm’la ilişkilerinin Belinda’nın ortadan kaybolmasından önce başladığından şüphelendiğini söyledi. İki sene boyunca o kızla arkamdan iş çevirmiş. O paçozla. Oysa sadece üç yıldır evliydik.”

“Sen de meseleye el atmaya karar verdin,” dedi Josie ve maziye dalınca dikkati dağılan Sophia silahı tutan elinin yanına düşmesine izin verdi. Josie namlunun nihayet yere doğrultulmasıyla rahat bir nefes aldı. Sophia’yı girdiği transtan çıkarmak istemediğinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Noah ve takviye kuvvetlerin eli kulağında olmalıydı.

“Lila’nın fikriydi,” dedi Sophia. “Belinda’yı Bellewood’un eteklerindeki bir oyun parkına çağırdı. Onunla yüzleşeceğimi, en fazla bir iki yumruk atacağımı sanıyordu. Fakat onu orada gördüğümde bende kayış koptu. İki yıl boyunca. Hem de gözümün önünde. Malcolm’un Andrew’u evlat edinmek istemesinin esas nedeni muhtemelen beni adliyeden uzaklaştırıp onunla özgürce takılabilmekti. Ona vurdum.”

“Neyle?” Josie asfaltı çiğneyen tekerleklerin sesini duyar gibi olsa da emin olamadı. “Neyle?” diye tekrarladı.

“Parktaki tırmanma demirlerinden birinin çubuğuyla; park fırtınada zarar görmüştü ve oyuncaklardan biri kırılmıştı. Belinda, Malcolm’un onu daha çok sevdiğini ve ilk fırsatta beni kapının önüne koyacağını söyleyip duruyordu. Altı ay sonra on sekizine basacaktı, tek yapması gereken beklemektir. Çok geçmeden Malcolm beni boşayacak, bebeği alacak ve üçü birlikte mutlu bir yuva kuracaklardı. O âna kadar Andrew’un ondan olduğundan bile haberim yoktu. Yalanlar. Tanrım, o yalanlar. Çubuğu yerden aldım ve... Niyetim onu öldürmek değildi.”

“Ama öldürdün. Nasıl oldu da Denton’a gömüldü?”

“Lila onu alıp götürdü. Cesedini Lila’nın arabasının bagajına koyduk. Başka bir konuda ona yardımcı olursam cinayeti örtbas etmeme yardım edeceğini söyledi.”

“Senden ne istedi?”

“Para. Patronunun onu... istismar ettiğini söyledi. Kaçması gerekiyordu. Ben de kabul ettim. Belinda’nın cesedini ve parayı alıp gitti, sonrasında onu bir daha görmedim. Geçen aya kadar.”

“Parayı sen vermedin,” dedi Josie. “Kocan verdi. Malcolm’u nasıl ikna ettin?”

“Ona her şeyi anlattım. Önünde iki seçenek vardı: ya beni ele verecek ve çocuk yaştaki metresi karısı tarafından öldürülen yargıç damgasını yiyecekti ya da Lila’ya istediği parayı verip olayı örtbas edecekti.”

“İtibarını seçti.”

O anda aşağıdan güm diye bir ses geldi ve bunu bağırırlar takip etti. Ay ışığında Sophia’nın gözleri öfkeyle parıldadı. Silahı kaldırıp bir kez daha Josie’nin suratına doğrulttu. “Ne yaptın? Kimi aradın?”

Josie cevap vermedi. Boşa zaman harcamaktansa olduğu yerde dönüp silahı Sophia’nın elinden düşürdü ve ardından kadının suratının ortasına bir yumruk indirdi. Sophia bağırarak geriye doğru sendeleyip yere devrilirken Josie dizlerinin üstüne çöküp molozların arasında el yordamıyla silahı aramaya

koyuldu. Bir an sonra Sophia'nın ellerinden biri Josie'nin incinmiş ayak bileğine kenetlenerek acıdan haykırmasına neden oldu. Josie ayağını kurtardı ama Sophia çoktan toparlanmıştı ve şimdi tepesinde dikiliyordu. Josie'nin aradığı silah elindeydi. Namlusundan tutmuştu ve Josie'nin tepki vermesine kalmadan silahın kabzasını var gücüyle Josie'nin kafasına geçirdi.

Merdiven boşluğu eğilip büküldü ve Sophia'nın karanlık silüeti bulanıklaştı. Josie ayağa kalkmaya yeltendi ama dizleri tutmuyordu. Bir an sonra Sophia ellerini koltuk altlarına sokup onu az evvel yuvarlandığı basamaklardan yukarı çekmeye başladı. Josie kollarıyla bacaklarına karşı koymalarını emretti ama vücudu söz dinlemiyordu.

Yerlerde sürüklenerek bir yan kapıdan geçirildi ve az evvel duyduğu bağırışlarla betonu döven botların sesi yitip gitti. Üçüncü katta ay ışığı daha parlaktı ama yine de Josie'nin gözleri bir türlü netleşmiyordu. "Dur," diye homurdandı. Fakat Sophia onu sürüklemeyi sürdürdü; şaşırtıcı derecede güçlüydü. Nihayet onu bıraktığında Josie yerde sırtüstü yuvarlandı. Yanı başında devasa bir boyama makinesi yükseliyordu; karmaşık bir boru tesisatının, nozüllerin ve pompaların çevrelediği bu devasa tambur öylesine büyüktü ki merdiven olmadan tepesine çıkmak imkânsızdı. Silindir şeklindeki hazne uzun zaman önce paslanmış, ortasında kocaman bir yarık oluşmuştu. Josie bir netleşip bir bulanıklaşan Sophia'nın başını o yarıktan içeri soktuğunu, sonra da ona döndüğünü gördü.

"Hayır," dedi kalbi deli gibi atarken. "Yapamam... Oraya giremem."

Ne var ki Sophia yakarışlarına aldırmadan onu tambura doğru sürükledi ve Josie'nin iş birliğine yanaşmayan bedenini kaldırıp boyama makinesindeki yarıktan içeri itti. Yarığın tırtıklı kenarları Josie'nin sırtına sürtünerek ceketini ve tişörtünü yırtıp tenini boylu boyunca sıyırdı. Kolları ve bacakları bir kez daha Sophia'ya karşı koymayı denedi ama sanki Sophia

tamburun içinde her yerdeydi ve onu karanlığın derinliklerine doğru çekiyordu.

“Yapamam...” diye mırıldandı Josie tekrar.

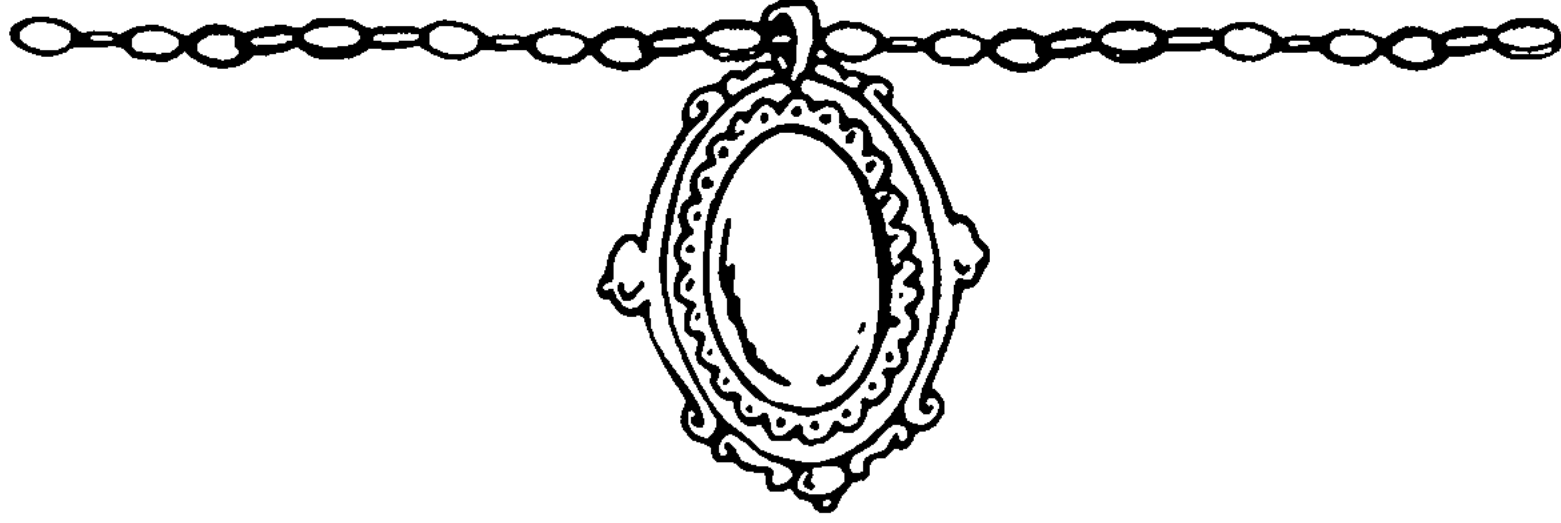
Sophia onu soğuk paslı metalin üzerine sırtüstü yatırıp yanına uzandı ve Josie tekrar konuşmaya yeltendiğinde tek eliyle ağzını kapattı. “Artık kes şu sesini,” dedi Josie’ye, “çünkü bir süre buradayız.”

Panik Josie’nin bedenindeki her bir hücreyi yakıp kavurdu. Tıpkı Ray’in tembihlediği gibi toparlanmaya, karanlığın canını acıtamayacağını bilen parçasına tutunmaya çalıştı ama yapamadı. Yine küçücük bir kızdı, gardıroba kapatılmıştı ve döne döne dipsiz bir karanlığa yuvarlanıyordu.

“Sana sesini kesmeni söyledim,” diye tısladı Sophia, elini Josie’nin ağzına biraz daha bastırarak. Josie’nin solukları gitgide hızlanırken elleri yukarı uzanıp Sophia’nın elini suratından çekmeye çalıştı. Sophia bir an için boş bulunup elini çekti fakat Josie’nin gırtlğından yükselen tek şey tiz bir hırıltı oldu; hipervantilasyon geçiriyordu. Josie kollarının iki yanına koyulduğunu, sonra da Sophia’nın üzerine oturduğunu hissetti. Kadın ağırlığını karnına vererek onu olduğu yere mıhlamıştı. Sophia’nın eli bir kez daha ağzına kapanırken Josie’nin ciğerleri katıksız paniğin kesik, sık soluklarından fazlasını alma gayretiyle yanıyor, her geçen saniye aldığı hava biraz daha azalıyordu.

Neyse ki bir an sonra kendinden geçti.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie'yi uyandıran kafasındaki şiddetli zonklama oldu, sanki biri şakaklarına çivi çakıyordu. Zihni onu gerçek dünyaya geri götürecek bir ipucu ararken gözlerini açmaya cesaret edemedi. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? En son neredeydi?

Duyularına odaklandı. Dili damağı kurumuş, dudakları birbirine yapışmıştı. Vücudunun sızlamayan yeri yoktu. Azıcık kımıldamaya çalışması, domuz bağıyla bağlanmış olduğunu anlamasına yetti. Dizleri geriye bükülmüş, elleriyle ayakları tek bir iple arkasından birbirine bağlanmıştı. Öyle ki topukları kalçalarına batıyordu. Fakat bulunduğu yer sıcaktı ve yanağı şaşırtıcı derecede yumuşak bir şeye yaslıydı.

Boyama makinesinde olamazdı.

Derken hepsi bir anda zihnine üşüştü: Sophia Bowen, tekstil fabrikası, zemin katın kapılarını kıran ekibi, merdiven boşluğundaki arbede, eski makinenin bağırsaklarına tıklılığı. Orada kaç saat kalmıştı? Düşüncesi bile midesindeki safranın genzine kadar yükselmesine yetti ve üst üste birkaç defa öksürdü. Gözleri zıncı diye açıldı. Halı kaplı bir zeminde, yatağa benzer bir şeyin yanında yatıyordu – karyolasız şilte dümdüz yere serilmişti. Bulunduğu yer yukarıdan bir yerden gün ışığı alıyordu ama vücudunu döndüremediği için nereden geldiğini göremedi.

Sophia'nın onu soktuğu o karanlık yarıktan çıktığına öylesine sevindi ki az kalsın gözyaşlarına boğulacaktı. Birkaç derin nefes alarak bağlarını bir kez daha test etti. Baş dışında hiçbir yerini oynatamıyordu. Hâliyle kafasını kaldırıp diğer tarafa çevirdi ve Trinity Payne'in yara bere içindeki şişmiş suratıyla burun buruna geldi. Dudağının kenarında kurumuş kan vardı, burnu yamulup ezilmişti ve nefes alırken ciğerlerinden tiz bir hırıltı yükseliyordu.

İçinde bulundukları koşullara rağmen Josie rahatladığını hissetti. Nefes alıyorsa yaşıyor demektir. Ona birkaç kez ismiyle seslendi ama Trinity kıpırdamadı bile. Josie suratını onunkine dokundurma umuduyla solucan misali kıvrandı ama kımıldamakta bile zorlanıyordu. Dudaklarını büzüp Trinity'nin suratına üfledi. Dördüncü ya da beşinci denemesinden sonra Trinity'nin ağzı çarpıldı ve göz kapakları titreşerek aralandı. Trinity konuşmayı denedi ama sesi çıkmadı. Dudaklarını yalayıp tekrar denedi. Sesi kapı gıcirtısından beter olsa da bu defa konuşmayı başardı. "Burada ne işin var?"

"Burası neresi?" diye sordu Josie.

"Bilmiyorum," dedi Trinity. "Emin değilim."

"Seni tamirhanenin güvenlik kamerasında gördüm."

Trinity'nin gözünden tek bir damla yaş süzüldü. "Yapmak istemedim. Beni zorladı."

"Lila mı?"

Trinity kafasını iki yana sallayacak oldu ama hemen vazgeçti. Acıdan yüzünü buruşturup sığ bir nefes aldı. "Barbara Rhodes."

İsim tanıdıktı. Josie bu ismi nereden biliyordu?

"Seni bunu yapmaya nasıl ikna etti?" diye sordu.

"Önce beni aradı ve elinde ilgimi çekebilecek bir haber olduğunu söyledi. Kız kardeşimin öldüğü yangınla ilgili. Yangını kimin çıkardığına dair kanıtı olduğunu söyledi. Annemin kullandığı temizlik şirketinden biriymiş. Sonra da kız kardeşimin aslında ölmediğini ima etti."

“Tanrım,” dedi Josie.

“Asparagas çıkabileceğini düşünerek annemi üzmemek istemedim ama kadının bildiği bazı şeyler vardı, sadece annemle babamdan duyduğum birtakım ayrıntılar. Beni otelden birkaç blok ötede buluşmaya ikna etti. Yürüyerek gelmemi söyledi. Ne arabamı ne de çantamı alacaktım –silah saklamamdan korkuyordu– ve telefonumu getirmeyeceğime dair benden söz aldı. Bana güvenebileceğine kanaat getirene kadar videosunu çekmemi ya da telefonumu kullanmamı istemiyordu. On dakikam olduğunu ve zamanında orada olmazsam sonsuza dek ortadan kaybolacağını söyledi. Tehlikeli olabileceğini düşündüm ama buluşma yerine gittiğimde yaşlı, tombul bir kadınla karşılaştım. Silahı bile yoktu ve çok nazikti. Onun...”

Trinity’nin sözü ciğerlerinden gelen bir öksürükle kesildi ve dudaklarından Josie’nin yüzüne kan sıçradı. “Pardon,” dedi Trinity öksürük krizi geçer gibi olunca.

“Sorun değil,” dedi Josie. “Barbara’nın tehdit teşkil edebileceği aklına gelmedi mi?”

“Aynen öyle,” dedi Trinity. “Arabasına bindim ve yola koyulduk. Bir lokantadan bahsetti. Dediği yeri biliyordum, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm. Beni oraya götürmeyeceği açıklık kazandığında onunla yüzleştim. İşte o zaman, eğer haberi istiyorsam onun için bir şey yapmam gerektiğini söyledi.”

“Ted Heinrich’i bir haber uğruna mı öldürdün?” Josie sesinin yükselmesine engel olamadı.

Trinity kafasını iki yana sallamaya çalıştı. “Haber uğruna değil ve kimseyi öldürmedim. Benden yapmamı istediği şeyi öğrendiğimde ona delinin teki olduğunu söyledim. Kenara çekip beni indirmesini istedim; otele yürüyerek dönecektim. Kenara çekti. Arabadan indim. Ama peşimden geldi. Tenha bir dağ yolundaydık. Etrafta kimsecikler yoktu. Boğuştuk. O kazandı. Gözlerimi açtığımda... neredede uyandığımı bilmiyordum. Burada uyanmış bile olabilirim. Bağlıydım. Ya istediğini yapacaktım

ya da ailemi öldürecekti. Bir suç ortağı vardı, Josie. Annemle babamın evinin önünde bekleyen bir adamla görüntülü konuştu. Dediyini harfiyen yapmazsam hepsini öldüreceğini söyledi. Annemi, babamı ve küçük kardeşimi.”

“Kardeşin kaç yaşında?”

“On altı. Meğer o herif kardeşimi bir süredir takip ediyormuş. Fotoğraflarını çekmiş. O herifin kim olduğunu bilmiyorum ama o kadar korktum ki kadının dediğini yaptım. Yol bir türlü bitmek bilmedi ve en sonunda, tamirhaneden bir blok uzağa park etti. Derken adamın teki bir Escape’le yanımızda durdu. Barbara o arabaya binmemi, tamirhaneye gitmemi ve içeri girmemi söyledi. Beni arabada yalnız bıraktıkları anda torpido gözüne baktım. Senin arabandı. İşte o an, her ne yapıyorsa niyetinin sana zarar vermek olduğunu anladım. Birkaç dakika sonra tamirhaneye girdiğimde onu orada buldum. Arka kapıdan girmişti. Tamirhanenin sahibi çoktan sandalyeye bağlanmıştı. Fena hâldeydi. Beni adama işkence edişini izlemeye zorladı. Kaçmaya kalkışırsam Patrick’in de başına aynısının geleceğini söyledi. Ardından Escape’e atlayıp arabasını park ettiği yere gitmemi ve arkadaşının Escape’i benden alacağını söyledi. Adam beni bağladı, Barbara’nın arabasının bagajına tıktı, sonra da senin arabanla oradan ayrıldı. Saatlerce o bagajda öylece durup seni bu işe neden karıştırdıklarını düşündüm. Hatta sadece seni de değil, ikimizi birden. Sonra beni aramasının esas sebebi aklıma geldi, kız kardeşimin hâlâ hayatta olabileceğini söylemek için aramıştı. Birbirimize hayli benziyoruz. Herhâlde sen de fark etmişsindir?” Trinity’nin sesinde umut vardı.

“Evet,” dedi Josie. “Fark ettim.”

“Eğer dediği doğruysa, yani temizlik şirketinin çalışanlarından biri evimizi yakıp kız kardeşimi kaçırdıysa... Ve kız kardeşim hâlâ hayattaysa... Belki de... Belki de o sensindir.”

Bunu sadece bir DNA testi kesin olarak ortaya koyabilirdi fakat Josie, Trinity'nin haklı olduğunu içten içe biliyordu. Onlar kardeşti. “Şey... Gerçek adım ne?” diye sordu Josie.

Trinity'nin tarumar olmuş suratında tebessüme benzer bir şey belirdi. “Vanessa. Vanessa Anabelle Payne.”

Josie inledi. “Josie daha iyiymiş.”

“Çok komiksin.”

Hâlâ akıl erdirmekte zorlanıyordu. Bütün hayatı bir yalandan ibaretti. Ailesinden çalınmış ve acımasızlıkta sınır tanımayan bir kadın tarafından sefalet içinde büyütülmüştü. Tüm bu zaman boyunca gerçek ailesi yalnızca iki saat uzaklıktaki varlıklı, küçük bir kasabada onun yasını tutuyordu. Bunu her düşündüğünde başı dönüyordu. Konuyu Heinrich'e getirdi. “Şu kadın, tamirhanedeki o adamla ne alıp veremediği olduğunu söyledi mi?”

“Hayır. Sadece ona acımamam gerektiğini söyledi. O kadını durdurmaya çalıştım ama başına bir şey gelecek olursa arkadaşlarının Patrick'e zarar vereceğini söyledi. Ona karşı koymalıydım. O adamı kurtarmaya çalışmalıydım.” Trinity'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. Burun deliğinde kanlı bir sümük baloncucuğu patladı.

“Geçti,” dedi Josie. “Geçti. En doğrusunu yaptın.”

“İğrençti. O koku. Beni izlemeye zorladı.”

“Kes ağlamayı,” dedi Josie, Trinity'nin burnu akmaya devam edince. “Şu hâlinle bile zaten zor nefes alıyorsun. Kendine hâkim olman gerek.”

“Yapamıyorum,” diye zırladı Trinity.

“Yapabilirsin ve yapacaksın. Bir yolunu bulup buradan kurtulmalıyız.”

“Evet, tabii. Ne demezsin? Ne yapmayı önerirsin?”

“Bağırarak yardım istemeyi denedin mi?” diye sordu Josie.

“Sence suratım nasıl bu hâle geldi?” diye yanıtladı Trinity.

Josie bir kez daha bağlarını çekiştirdi fakat gevşeyecek gibi değildi. Uyanmasının üstünden çok kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen şimdiden omuzlarıyla bacakları ağrımaya başlamıştı.

“Bizi burada kaderimize terk etmeyecektir,” dedi Josie. “Bir noktada bizi buradan alıp başka bir yere götürmek zorunda kalacak. Biz de fırsattan istifade edeceğiz.”

“Arkadaşlarından biriyle gelirse öyle bir fırsatımız olmaz.”

Josie cevap vermedi. Yakınlarda bir yerde bir kapı güm diye açılıp kapandı. Kulağına boğuk kadın sesleri çalındı ama gittikçe netleşiyorlardı.

“Bir daha beni ayağına çağırma.” Onca yıl sonra Lila’nın sesini duymak Josie’nin tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu.

Diğer ses Sophia’ya aitti. “Başka çarem yoktu. Sen olmasaydın şimdi bu boktan durumda olmazdım. Bir anlaşmamız vardı ve sen buraya geri dönerek o anlaşmayı bozdun. Bu yüzden keyfim ne zaman isterse seni ayağıma çağırırım.”

Josie bir tokat sesi duydu. Bunu bir inilti ve boğuşma sesleri takip etti. Homurtular, pat küt sesler, sonra da cam kırılma sesi. Demek ki Lila fabrikaya gelmiş ve Sophia’nın onu buraya getirmesine yardım etmişti.

“...ve gözünün yaşına bakmam. Benden uzak dur. Uzak dur...” Konuşan Sophia’ydı. Arbede sesleri kesilmişti. Josie kadının silahına davrandığını tahmin etti. “Şimdi pisliğini temizleyip Denton’ı sonsuza dek terk edeceksin.”

“Paramı almadan şuradan şuraya gitmem,” dedi Lila.

Josie, Sophia’nın itiraz etmesini ya da tehdidin dozunu artırmasını bekledi fakat kadının tek söylediği, “Öyle olsun. Ne halt ediyorsan et, sonra da beni görmeye gel,” oldu.

“Buradaki işimi bitirdikten sonra ziyaret etmem gereken birkaç kişi daha var,” dedi Lila.

“Neden? Bunu neden yapıyorsun? Neden geçmişini geçmişte bırakamıyorsun?” diye feryat etti Sophia.

“Çünkü pek fazla zamanım kalmadı.”

“Bu insanların sana ne kötülüğü dokundu?” diye sordu Sophia.

“Benden üstün olduklarını düşünüyorlar, hepsi bu. Pislik muamelesi görmekten bıktım usandım artık.”

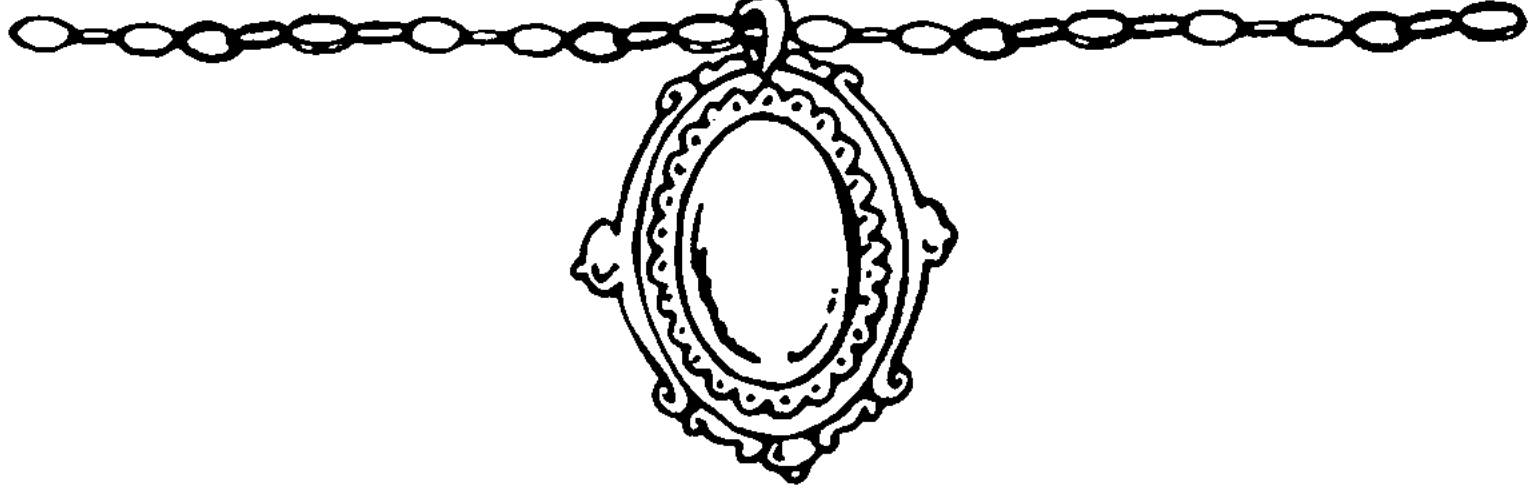
Biri derin bir iç çekti. Ardından, “Sen paranoyaksın. Kimsenin sana tepeden baktığı yok. Ayrıca böyle sudan sebeplerle insanların hayatlarını mahvedemezsin,” diye ekledi Sophia.

“Bunu kendisinin ve kocasının itibarını korumak için tek ayak üstünde kırk yalan söyleyen ve çenemi tutayım diye bana para veren bencil sürtük mü söylüyor?” diye karşılık verdi Lila. “Şimdi indir şunu.”

Bir anlık sessizlik oldu. Ardından Sophia, “Malcolm dosyanı yok etmeden önce içinde ne olduğunu bana anlattı,” dedi. “O ve Bayan Ortiz neye uğradıklarını şaşırılmışlar.”

Lila’nın sesi sert ve tehditkârdı. “Seni öldürüp öldürmemek konusunda fikrimi değiştirmeden önce gitsen iyi olur.”

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie, Lila'nın odaya gelmesini bekledi ama kadın gelmedi. Yatakla duvar arasına sıkıştıkları yerde Trinity gerisin geri uykuya dalmıştı ve nefes aldıkça kırık burnundan ıslığı andıran bir ses çıkıyordu. Josie, Lila'nın onları nerede saklıyor olabileceğine kafa yormaya çalıştı ama Sophia'nın silahın kabzasıyla başına indirdiği darbe yüzünden zihni hâlâ bulanıktı. Aradan birkaç saat mi yoksa birkaç dakika mı geçtiğini kestiremiyordu. Lila'ya seslenmeyi düşündü ama doğru düzgün bir plan yapmadan dikkat çekmek istemiyordu. Tam sızıyordu ki bitişikteki odada bir telefon çaldı. Yine Lila'nın sesini duydu. "Alo? Evet, ben Barbara. Tamam, hemen geliyorum." Ardından bir kapı çarparak kapandı. Lila dışarı çıkmıştı.

Josie bir kez daha Barbara isminin neden bu kadar tanıdık geldiğini merak etti. Derken Price kardeşlerin insan kemikleri bulması üzerine konteyner parkına geldiği günü hatırladı. Öğlanlara göz kulak olan ve 911'i arayan komşunun adı Barbara Rhodes'tu. Josie onunla yüz yüze gelmemişti çünkü oraya vardığında çoktan sorgulanıp evine gönderilmişti.

Belinda Rose. Barbara Rhodes.

"Orospu çocuğu," dedi Josie. Sağa sola sallanarak Trinity'ye doğru sürünüp dirseğiyle onunkini dürttü. "Uyan. Trinity, uyan!"

Lila bunca zamandır burnunun dibinde miydi? Şimdi de Barbara Rhodes kimliğine mi bürünmüştü? Noah kemikleri buldukları gün onunla görüşmüş, çok geçmeden de Dex'in Josie'ye verdiği Lila Jensen'in on altı yıl önce çekilmiş şu fotoğrafını görmüştü. Peki aralarındaki bağlantıyı neden kuramamıştı? Trinity, Barbara'nın kilolu ve yaşlı olduğunu söylemişti. Neticede aradan on altı sene geçmişti. Lila tanınmayacak kadar değişmiş olabilirdi.

"Trinity," dedi Josie. "Galiba nerede olduğumuzu biliyorum. Bence konteyner parkındayız."

Trinity usulca inleyerek kıpırdansa da gözlerini açmadı.

"Trinity. Uyan. Lila dışarı çıktı. Konteyner parkındayız. Bence bağırmamız gerek. Biri sesimizi duyabilir."

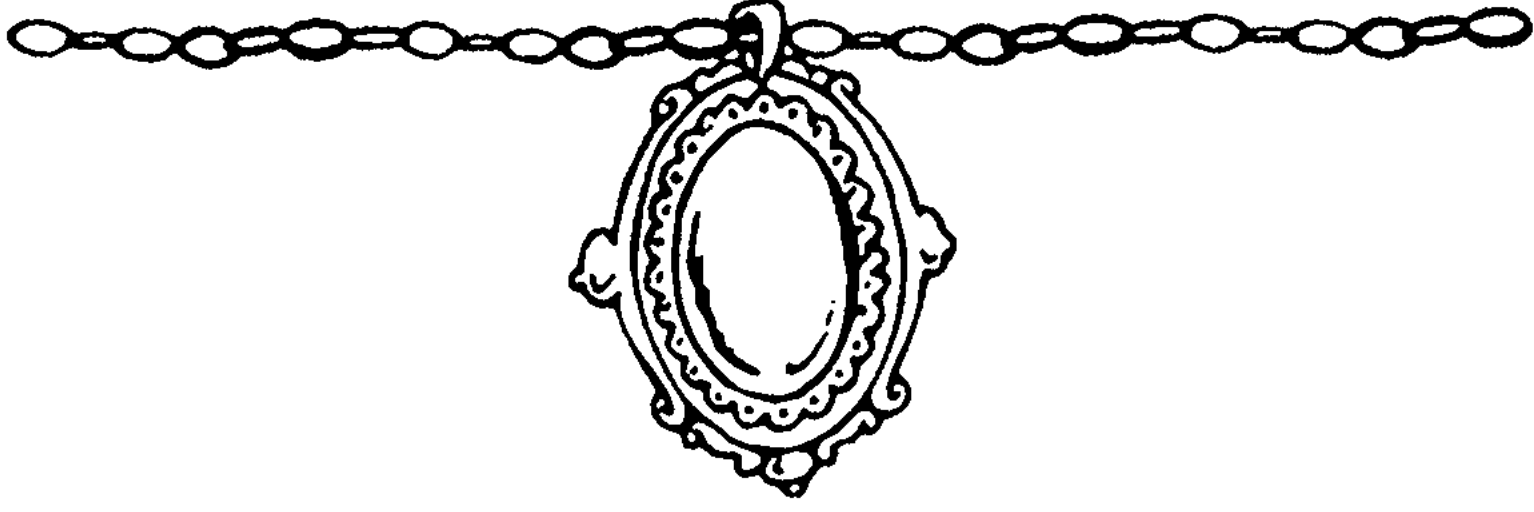
Josie'nin aklına, yan evde anneleriyle yaşayan Price kardeşler geldi. Derin bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Boğazı ağrıyana, ciğerleri paralanana kadar bağırdı. Ara ara susup etrafa kulak kabartıyordu fakat ne gelen vardı ne giden.

Trinity'nin sesi fısıltıdan farksızdı. "Kimse seni duymaz. Vaktini boşa harcama."

Josie, Trinity'nin haklı olduğunu biliyordu. Bu parkta büyümüştü ve o zaman da feryatlarını duyan olmamıştı. Duyduysalar bile kimse imdadına koşmamıştı. "Bağırdığını duyarsa," diye ekledi Trinity, "canını yakar."

"Canımı zaten yeterince yaktı," dedi Josie ve biraz daha bağırmak için ciğerlerini tekrar havayla doldurdu.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie sesi kısılana kadar bağırdı. Yanı başında Trinity için için ağlıyordu. En sonunda hıçkırıkları çaresizlik yüklü hırıltılara dönüştüğünde Josie bir kapının açılıp kapandığını ve ağır ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Derken bir kapı daha açıldı ve küçük odadaki hava değişti. Josie'nin kalbi bir an için durup ardından deli gibi atmaya başladı. "Josie," diye fısıldadı Trinity. "Sanırım altıma işedim."

"Şşş," dedi Josie. "Bizi buradan kurtaracağım."

Josie zar zor da olsa başını çevirdiğinde beyaz, pamuklu bir elbisenin eteğinin altından iki kalın ayak bileği gördü. Lila'nın çirkin, siyah babetlerden taşan ayaklarını gördüğü anda pazusundan tutulup yatağa fırlatıldı. Sırtüstü düşünce elleriyle ayakları altında kalıp ezildi. Derken Lila'nın suratı tepesinde belirdi.

Josie, Noah'nın onu neden tanımadığını ânında anladı çünkü Dex'in verdiği fotoğraftaki kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. Şimdilerde altmışlarında olan Lila Jensen'in uzun, ipeksi, siyah saçları bembeyaz olmuştu. Saçının parlaklığı gitmiş, yerini sırtına dökülen kalın, cansız tutamlardan oluşan dağınık bir yeleye bırakmıştı. Kilo almıştı. Çok kilo almıştı. Etleri, üstüne geçirdiği biçimsiz beyaz elbiseden dışarı taşıyordu.

Eskiden pürüzsüz ve genç olan soluk teni aldığı kilolardan ötürü gerilmiş, tombul yanakları gözlerini âdeta yutmuştu. Sophia, Lila'nın hasta olduğunu söylemişti. Lila ise pek fazla zamanı kalmadığından dem vurmıştu. Josie neyi olduğunu merak etti. Kanser olabilir miydi?

“Küçük JoJo,” dedi Lila.

Onu ele veren gözleriydi. Kendini bildi bileli Josie'nin içini tarif edilemez bir korkuyla dolduran gülümsemesini takındığında kısılan gözleri... Josie'nin içindeki küçük kız çocuğu korkudan dertop olurken içindeki yetişkin polis şefi ona kafa tuttu.

“Benim adım Josie,” dedi.

Lila kıkırdadı. “Hayır. Değil. Gerçek adın bile değil.” Bir tekme savurdu ve Josie, Trinity'nin homurdandığını işitti. “Hey prenses, şu sürtük kız kardeşinin adı neydi?”

Josie'nin tek duyabildiği Trinity'nin ağlama sesi oldu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Lila'nın dikkatini Trinity'den uzaklaştırmaya çalışarak. “Neden yaptın? Hayatımı elimden aldın. Her şeyimi aldın. Gerçek annem öldüğümü sanmış. Bütün ailem. Neden?”

“Neden olmasın?” dedi Lila.

“Başını alıp gidebilirdin,” dedi Josie. “Hem de istediğin zaman.”

Lila'nın suratı kızardı ve gözleri öfkeyle parıldadı. Tombul parmaklarından birini göğsüne bastırdı. “Bu hayattan kurtulma şansım olduğunu mu sanıyorsun? Öyle mi düşünüyorsun? Kurtulma şansım olduğunu? Birbirinden rezil koruyucu ailelerin işlettiği o iğrenç grup evlerinden? Şaka mısın sen? Kaçmak istedim. Oradan kaçıp kurtulmak istedim ama yapamadım. Herkesin anne babası, parası ve sevgi dolu bir yuvası vardı. Saçmalık. Benimse hiçbir şeyim yoktu. Belinda denen şu sürtük bile kızlarına kol kanat geren bir kadının yanında kalıyordu. Peki benim payıma düşen neydi? Hangi eve gitsem muhakkak biri canımı yaktı ama kimse kılını kıpırdatmadı. O evlerden

ayrıldığımda biter sandım ama bitmedi. Benim burnum boktan çıkmazken diğer insanlar neden mükemmel hayatlar yaşasınlar ki?”

Josie, Lila'nın ağzından tükürükler saça saça konuşmasını hiç kımıldamadan izledi. İçinden bir ses Lila'nın çok uzun zamandır bu tiradı atmayı beklediğini söylüyordu. Lila sustuğunda, “Ama neden *ben*? Beni niye aldın?” diye sordu.

“Çünkü beni durduran hiçbir şey yoktu. Orada öylece yatıyordun. Polisin seni almaya gelmesini bekledim ama kapımı çalan olmadı. Sonra seninle ne halt edeceğimi bilemedim. O yüzden geri dönüp Eli'ı buldum. Ondan olduğunu söylersem seninle ilgileneceğini biliyordum. Tabii o gidip sana âşık oldu, değil mi?”

“Babam olduğunu sanıyordu,” dedi Josie. Bunu yüksek sesle söylemek yüreğini sızlatıyordu; baba bildiği tek kişi Eli Matson'dı. Zaman içinde hatıraları eskiyip silikleşmiş olsa da babasıyla ilgili en net hatırladığı şey onu ne kadar sevdiği ve babasının yanında kendini ne kadar güvende hissettiği idi.

“O benimdi. Beni daha çok sevmesi gerekiyordu,” dedi Lila. “Ona canından çok istediği o bebeği verdim. Bunun karşılığında o ne yaptı peki? Bana sırtını döndü, benden nefret etti. Nasıl? Mantıklı mı?”

Josie, annesinin suratını bıçakla kesmesinin ardından babasının hastanede ona aynen böyle dediğini hatırladı: “Senden nefret ediyorum.” Josie için verdikleri savaş ondan hayli önce başlamıştı fakat o güne kadar bu sözleri babasının ağzından hiç duymamıştı. Derken anılar Josie'nin zihnine üşüştü. Babasının kendisini öldürdüğü gece odasından duyduğu konuşma, Lila'yla Sophia tartışırken kulak misafiri olduğu atışmaya tüylerini ürpertecek kadar benziyordu. Lila'nın ses tonu tamamen değişmiş, daha sakın fakat tehditkâr bir hâl almıştı. Josie'nin teni karıncalandı ve tepeden tırnağa ürperdi. Buna daha önce hiç ihtimal vermemiş olabilirdi ama son birkaç haftada Lila

hakkında öğrendiklerinden sonra onun böylesine akılalmaz bir şeyi yapabileceğinden en ufak kuşkusu yoktu.

“Babamı sen mi öldürdün?” diye sordu usulca.

Lila güldü. “Jetonunun düşmesi epey uzun sürdü. Harika bir dedektifsin gerçekten.”

“Neden?” diye sordu Josie kulaklarına inanamayarak. “Beni ona bırakıp gidebilirdin. Başka bir yerde yeni bir başlangıç yapardın. Ve babaannem...” Oğlunun onlardan vazgeçtiğini sandığından Lisette’in onlarca yıldır yüreğinde taşıdığı keder ve kafa karışıklığını düşününce Josie’nin sesi çatladı.

“Beni hiç dinlemiyorsun, JoJo,” dedi Lila. “O hak ettiğini buldu. Bana ihanet etti. Beni sevdiğini söylüyordu ama hiç sevmedi. Niyetim onu öldürmek değildi. En azından başta. Fakat Zeke’ten aldığım silahı ona gösterdikten sonra *aramızı düzeltmek* üzere ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladık ve tetiğe basıverdim. Polisin beni tutuklamasını bekledim ama intihar ettiğini söylediğimde bana inandılar.”

“Sen de sırf Lisette’in gönlü olmasın diye beni yanında tuttun,” dedi Josie.

“Küçük sürtüğün tekiydin ama işime yaradığın oluyordu,” diye yanıtladı Lila pis pis gülerek.

“Babaannem çekip gitmen için sana para verene kadar. Neden geri döndün? Onca yıl sonra neden hayatımı mahvetme ihtiyacı duydun? Trinity’den ne istedin?”

Lila ayaklarının dibinde yatan Trinity’ye baktı. “İki yıl önce bir doktorun muayenehanesinde bekleme salonunda oturmuş, televizyon izliyordum. İkiniz de ekrandaydınız. O dağda imza attığın *başarılar* hakkında röportaj veriyordun. Sen ünlü bir polis şefiydin. O ise ünlü bir muhabirdi. Sonra beni muayenehaneye çağırdılar ve kanser olduğumu söylediler. Sonumun böyle olmaması gerekiyordu.” Bir tekme daha savurdu ve Josie, Trinity’nin ciyakladığını duydu. “Ve bu sürtük. Televizyonu her açtığımda onun yüzünü görüyordum. Senin yüzünü. Yaşadığımı

sana yaşatmadan ölemezdim. Benim organlarım çürürken sen sonsuza dek mutlu yaşayamazdın.”

“O hâlde Belinda’nın mezarını neden kazdın?” diye sordu Josie. “Sendin, değil mi? Oğlanların onu bulmasını istedin. O kadar çok siper kazılmış olmasının nedeni buydu.”

Lila başıyla onayladı. “O küçük aptallar bir hafta boyunca kazılmadık yer bırakmadı. Artık bulacaklarından ümidimi kesmeye başlamıştım. Paraya ihtiyacım vardı.”

“Sophia Bowen’dan yirmi bin kopardın,” dedi Josie.

“Evet ama yeterli parayı bulabilirsem katılabileceğim deneysel bir tedavi programı var. Bu son şansım olabilir. Sophia’dan aşağı yukarı o civarlarda bir şey koparabilirdim ama yine de yetmezdi. Aklıma gelen her tür dümeni çevirdim fakat zamanım tükeniyordu. Derken Belinda’nın turnayı gözünden vurduğundan bahsettiğini hatırladım. Tek yapması gereken elindekini nakde çevirmektir. Bunu bozuk plak gibi tekrarlayıp dururdu. Sophia peşine takıldığında ona yardım etmem için ayaklarıma kapandı ve bahsettiği parayı benimle kırışacağını söyledi. O zaman pek kulak asmadım. Aptal veledin tekiydi. Ama sonra boynundan hiç çıkarmadığı o madalyonu hatırladım ve *Lanet olsun, bunu nasıl gözden kaçırdım?* diye düşündüm. Sophia onun ucuz bir imitasyon olduğunu söylerdi ama merakım baskın çıktı. Belinda’nın dilinden hiç düşürmediği o şey neydi? Madalyonu mu kastediyordu? Uzun lafın kısası evet, onu kazıp çıkarsınlar diye birkaç çocuğa para verdim.”

“Yani madalyon sende,” dedi Josie.

“Satmaya çalıştım ama Sophia haklıymış meğer. Ucuz bir imitasyonmuş. İçinden de çıka çıka bir tutam saç çıktı. Aptal sürtük. Boş yere onca zahmete girdim.”

Andrew Bowen’ın saçı olmalıydı. Yargıç Bowen madalyonu Belinda’ya hediye etmiş ve belli ki Andrew’la ilgileneceğine söz vermişti. Belinda’nın dilinden düşürmediği “turna” da şantajla yargıçtan koparacaklarıydı.

“Neyse,” dedi Lila, “sanırım artık Sophia’dan istediğim kadar para koparabilirim. Özellikle de dün gece fabrikada yaşananlardan sonra. Yine kışını kurtardım. Ufak tefek projelerim yüzünden beş parasız kaldım.” Ardından tekrar güldü ve eğilip Trinity’yi yerden kaldırdı. “Bu muhitteki uyuşturucu müptelalarının gözü epey açılmış.”

Lila tarafından kapıya doğru sürüklenirken Trinity acıyla bağırdı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Josie, sesindeki paniği gizleyemeyerek. “Onu nereye götürüyorsun?”

Derken Lila onu bıraktı ve Trinity güm diye kadının ayağının dibine yığıldı. Boğuk iniltileri öfkeli bir haykırışa dönüştü. “Beni rahat bırak, seni ihtiyar sürtük!”

“Ona ne yapacaksın?” diye sordu Josie.

“Merak etme, çok geçmeden ona katılacaksın,” diye yanıtladı Lila. Hâlâ bas bas bağırarak Trinity’ye doğru eğilip ayaklarını yavaşça çözdü ve ardından onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ama Trinity ânında yere yığıldı. Saatlerdir aynı pozisyonda bağlı durmaktan bacakları işlevini yitirmişti. “Bir an evvel yürümeyi öğrensen iyi edersin, prenses,” dedi Lila ona. Ne var ki Trinity’nin bacakları bir kez daha altında büküldüğünde Lila iç geçirdi, kollarını Trinity’nin koltuk altlarından soktu ve onu sürükleyerek odadan çıkardı.

Josie’nin göğsü eziliyordu sanki. “Trinity!” diye haykırdı.

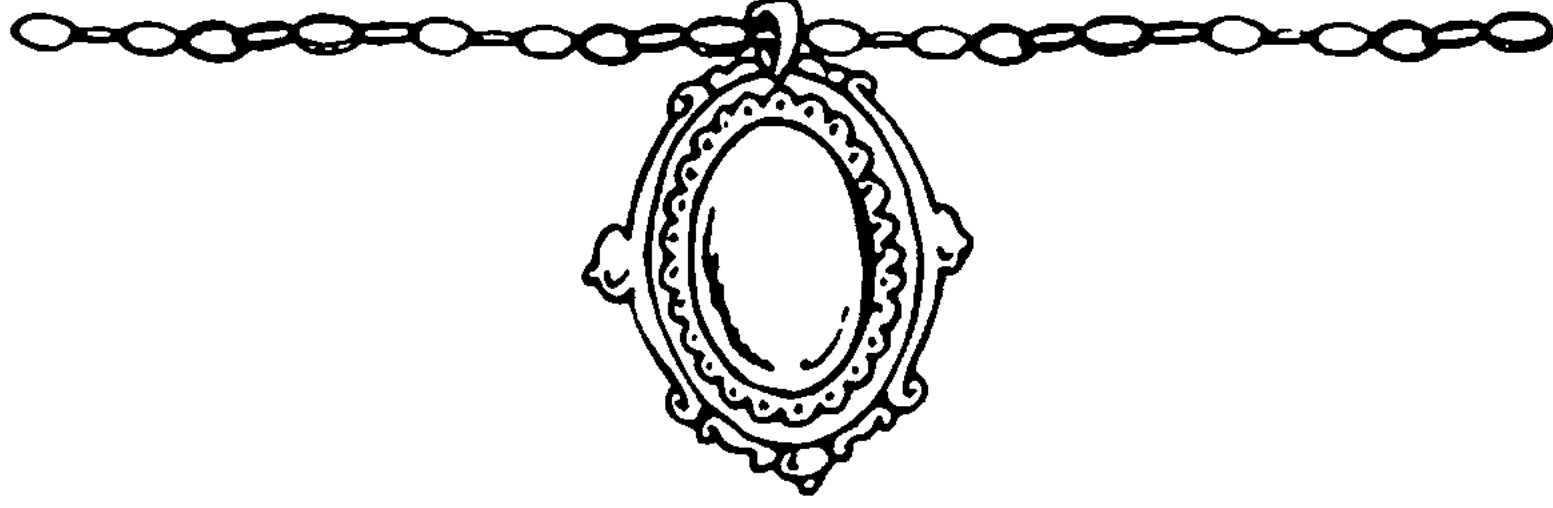
“Josie!”

Bir dizi homurtunun ve gümbürtünün ardından sokak kapısı tekrar açılıp kapandı ve içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Lila, Trinity’yi öldürecekti.

Josie ağzını ardına kadar açtı ve bir kez da avazı çıktığıınca bağırmaya başladı.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Josie aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu ama aniden tepesinde bir surat belirdi. Lila değildi. Bir oğlandı. Panik içindeki beyninin gördüğü şeyi anlamlandırması biraz zaman aldı. Hangi oğlanın hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Büyük olan dağınık saçlıydı. Peki Troy muydu yoksa Kyle mı? “Kyle?” dedi kurbağalarinkini andıran bir sesle.

Oğlan başıyla onayladı. Elinde, dipçiğinin üstünde RED RYDER yazan uzun bir tüfek tutuyordu. Şu boncuk atanlardan. Oğlanın masumiyeti ve cesareti Josie’nin gözlerini yaşarttı. “Beni çözebilir misin?”

Oğlan bir kez daha başıyla onayladı. Tüfeği dikkatlice yatağa bıraktı ve düğümleri çözebilmek için Josie’nin yüzüstü dönmesine yardım etti. Birkaç dakika boyunca uğraşıp didindi. Derken Josie oğlanın suratından akan sıcak terlerin kollarına damladığını hissetti. “Git bir bıçak getir,” dedi ona. “Mutfaktan.”

Kyle tek kelime etmeden gidip geldi ve ardından nazikçe ipleri kesmeye girişti. İkisi de konuşmuyor, Lila’nın geri dönmesi ihtimaline karşı etrafa kulak kabartıyorlardı. Josie’nin önce elleri çözüldü. Bu sayede sırtüstü dönüp acı ve coşku içinde bacaklarını uzatabildi. Kyle’in bıçağı eline tutuşturmasıyla da

ayaklarını bağlayan halatları kesti. “Teşekkür ederim,” dedi oğlana.

Kyle tüfeği bıraktığı yerden alıp kapıyı işaret etti. Josie kendini gülümsemekten alamadı. Oğlan önden gitmek, onu korumak istiyordu. “Önden ben gideceğim,” dedi Josie. Ardından ayağa kalktı. Kalkar kalkmaz da yere yığıldı. Trinity kadar uzun süredir bağlı olmamasına rağmen bacakları uyuşmuş ve güçten düşmüştü. Kyle yerden kalkmasına yardım edip sol kolunun altına girdi. Seke seke odadan çıkıp fast-food ambalajlarından ve reçeteli ilaç şişelerinden üzeri görünmeyen bir mutfak masasının da bulunduğu oturma odasına girdiler. Kanepenin üstünde bir dizüstü bilgisayarla iki de cep telefonu duruyordu.

Priceların sokak kapısındaki lambanın altın rengi ışığı haricinde dışarısi karanlıktı. Hava serindi, öyle ki birkaç derin nefesten sonra Josie’nin zihni netleşmeye başladı. Tek başına ayakta durabilecek hâle gelene dek Kyle’a tutunarak bacaklarını birer birer esnetti.

Kyle sokağın karşısındaki karanlık ormanı işaret etti. “Ormana girdiler. Acele et.”

Ormana doğru birkaç adım attı ama sonra durup Josie’ye döndü. “Gelmiyor musun?”

Josie onu mıncırmak istiyordu ama öyle yapmak yerine tekrar gülümsedi. “Kyle,” dedi. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim ama buradan sonrasını tek başıma halledebilirim. Fakat bir konuda daha yardımına ihtiyacım var. İçeri girmeni, anneni uyandırmanı ve ona 911’i aratmanı istiyorum. Santral görevlisine komşunuzun yandaki evde –biri muhabir, öteki polis şefi olmak üzere– iki kadını esir tuttuğunu ve bizi ormana götürdüğünü söyleyin. Bunu yapabilir misin?”

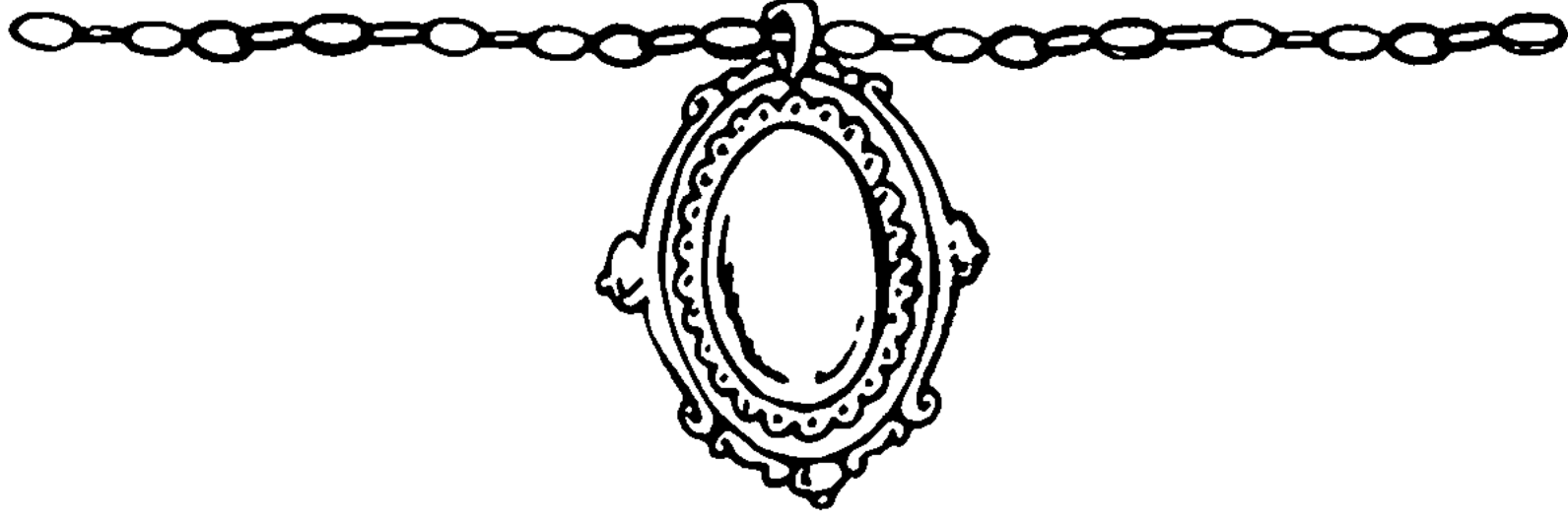
Oğlan başını ciddiyle aşağı yukarı salladı.

Josie bir elini oğlanın omzuna koydu. “Ondan sonra burada durup polisi beklemeni istiyorum, tamam mı? Böylece onlara doğru yolu gösterebilirsin.”

“Hepsini yapacağım,” dedi oğlan, Josie’ye güvence verirdesine.

“Teşekkür ederim,” dedi Josie. Oğlanın içeri girmesini bekledi ve ardından ay ışığının aydınlattığı ormana doğru koşmaya başladı.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Patikaya ayak bastığı anda Josie'nin kas hafızası devreye girdi. O ve Ray ergenlik yıllarında pek çok kez gece vakti ormanda buluşmuşlardı. Bacakları onu kendiliğinden ormanın kalbine taşıdı. Belinda Rose'un kemiklerini buldukları yere –babasının öldürüldüğü yere– kadar olan mesafeyi henüz yarılamıştı ki durup soluklandı. Bir yandan da dal çatırtılarına ve çalı hışırtılarına kulak kabartıyordu. Ne var ki tek duyabildiği cırcır böceklerinin ötüşü ve bir baykuşun pes, kederli sesi oldu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Gözleri karanlığa alıştıktan sonra çevresindeki ağaçlar ve kayalar esas suretlerine büründüler. Tepesindeki ağaçların yapraklarının arasından süzülen ay ışığı burada fabrikadakinden daha parlaktı. Ses çıkarmamaya özen göstererek gözüne kestirdiği bir kayanın üstüne çıkıp alçak bir ağaç dalına tutunarak kendini yukarı çekti. Dala sımsıkı tutunarak ormana göz gezdirdi. Biraz ileride, Belinda Rose'un kemiklerini çıkardıkları yerde bir olay yeri şeridinin rüzgârda çırpındığını görür gibi oldu. Şeridin solunda hareket vardı ve ardından feryada benzer bir ses duydu. Trinity. Hâlâ hayattaydı.

Josie daldan atlayıp olay mahalline doğru koşmaya başladı. Kasılmış bacakları artık daha hızlı hareket ediyordu. Doktor

Feist'in Belinda'nın kemiklerini çıkardığı çukura yaklaştıkça feryat da yükseldi. Josie yavaşlayarak durdu.

Birden kürek kemiklerinin arasına muazzam bir acı saplandı ve öne doğru devrilerek gevşek bir toprak yığınının yüzüstü kapaklandı. Kara delikten farksız bir çukura yuvarlanmıştı. Dönmeye çalıştığında kolu insan tenini andıran bir şeye sürtündü. El yordamıyla Trinity'nin dirseğini buldu. Ardından parmakları Trinity'nin yüzüstü yatan vücudunda çaresizce dolaşarak bağlarına ulaşmaya çalıştı. "Trinity!" diye fısıldadı omzundaki sert düğümü sıkıca kavrayarak. "Trinity, buradayım."

Tepelerinde ay ışığı Lila'nın solgun yüzünden yansıyor, elindeki küreğin keskin kenarı parlıyordu. Josie'nin suratına bir kürek dolusu toprak çarptı.

Onları diri diri gömecekti.

Josie, Trinity'yi çözmeye çalışmayı bırakıp ayağa kalktı ve çukurun kenarlarını yoklayarak basabileceği bir yer aramaya koyuldu. Eline toprak duvardan sarkan bir ağaç kökü geldi. Ayağını o köke dayayıp kendini yukarı çekti fakat Lila küreği başının üzerine kaldırmış vaziyette onu bekliyordu. Lila küreği var gücüyle indirdi ama Josie yana yuvarlanarak canını kıl payıyla kurtardı. Öne doğru sendeledi, ayağı bir taşa takıldı ve dengesini kaybetti. İki elini birden kullanarak yere kapaklanmaktan son anda kurtulduğu anda küreğin, başının yanından vızıldayarak geçtiğini hissetti. Josie sırtüstü dönmek için debelenirken Lila küreği bir kere daha savurdu. Korkudan boğazı düğümlenen Josie hızla geriye doğru emekledi fakat bu defa kürek koluna isabet etti. Mide bulandırıcı bir çatırtının ardından Josie'nin bütün koluna akkor bir acı yayıldı. Ânında midesi ağzına geldi. Cansız kolunu kendine doğru çekip aralarına yine biraz mesafe koymaya çabalayarak gerilemeyi sürdürdü.

Lila küreği bir kez daha kaldırdı. Deli gibi gülüyordu. "Hadi, küçük JoJo. Bunu uzun zamandır bekliyordum. Kaçmayı bırak. Uslu bir kız ol."

Derken bir pat sesi duyuldu ve Lila donakaldı. Kürek yere düşerken elleri kafasının iki yanına gitti. “Bu da ne?” diye mırıldandı.

İkinci bir pat sesi geceyi delip geçti. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Lila her defasında irkilmiş gibi yerinden sıçırıyordu. Josie kendi etrafında dönerek ormanda sesin kaynağını aramaya koyuldu fakat çok geçmeden allak bullak olmuş beyni sesin nereden geldiğini çözdü: Kyle Price’ın boncuk silahı. Josie bir çırpıda ayağa fırlayıp sağlam eliyle küreği kaptı. Lila’ya doğru koşup küreği sertçe savurdu ve Lila’nın sırtına, tam böbreğine isabet ettirdi. Lila yere yığıldı. Josie bir adım gerileyip küreği tekrar savurdu fakat bu defa ıskaladı. Lila uzanıp Josie’yi ayak bileğinden yakalayarak dengesini bozmaya çalıştı. Josie küreği tekrar indirdi. Kürek Lila’nın omzuna çarptı ve Lila, Josie’nin bacağına bırakmak zorunda kaldı.

Josie dönüp ondan uzaklaşmaya başladı. Trinity’nin yanına dönmeliydi.

“Dur, JoJo,” dedi Lila soluk soluğa. “Ben senin annemim, yoksa unuttun mu?”

“Sen benim annem değilsin,” dedi Josie omzunun üstünden. “Beni annemden sen ayırdın.”

“Seni ben büyüttüm.”

“Hayır, sen bana zarar verdin. Beni istismar ettin, satmaya çalıştın. Sen anne falan değilsin.”

Lila’nın sesi gittikçe yaklaşıyordu. “Benden başka kimsen yok.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Hayatımı mahvetmeye çalıştığın yetmezmiş gibi bir de az evvel beni öldürmeye kalkıştın.”

Josie döndü ve dönmesiyle Lila’yla burun buruna gelmesi bir oldu. Hemen küreği başının üzerine kaldırdı fakat Lila onu sapından yakaladı. Kürek için boğuşurlarken Lila taktik değiştirip, “Param var. Sana para veririm. Şu lanet küreği bana ver. Muhabiri birlikte gömeriz, sonra herkes kendi yoluna gider.

Kimsenin öğrenmesine gerek yok. Hadi ama, son günlerimi yaşıyorum. Hapiste ölmek istemiyorum,” dedi oflaya puflaya.

“Ne istediğin umurumda bile değil,” dedi Josie. “Bitti. Sen de bittin. Artık insanların hayatlarını mahvedemeyeceksin. Boktan hayatının geri kalanını hapiste çürüyerek geçireceksin.”

Josie güç savaşını kazanarak Lila’nın dengesini bozdu. Fakat Lila geriye doğru sendelese de düşmedi ve Josie’nin arkasına dönüp kaçmaya yeltendiği anda uzanıp onu sırtından itti. Josie yüzüstü kapaklanırken küreği elinden bırakıp sağlam eliyle darbenin şiddetini azaltmaya çalıştı. Yere çarpar çarpmaz yuvarlandı. Lila’yı gözden kaybetmişti ama Lila’nın tepesine çullanmasının önüne geçmek için hareket etmeyi sürdürdü. Yakından ayak sesleri geliyordu. Derken Josie tüfeğin sesini bir kez daha duydu.

“Kes şunu!” diye bağırdı Lila.

Pat. Pat pat pat.

Kendini toparlayan Josie tekrar ayağa kalktı. Lila ona bakmıyor, etrafa göz gezdirerek boncukların nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Kürek elinde gevşekçe sallanıyordu. Josie kadının arkasında, Price kardeşlerin kazdığı diğer çukurların etrafına gerilmiş iki çift olay yeri şeridi olduğunu gördü. Kırık kolunu vücuduna bastırıp başını önüne eğerek depar atmaya hazırlandı ve ardından olanca hızıyla koşmaya başladı. Lila’ya omzuyla daldı ve ikisi birden havalanarak boş çukurlardan birine düştüler. Lila’nın tombul vücudu Josie’nin düşüşünü yumuşatmıştı. Lila nefes almaya çalışırken Josie sağlam koluyla onu çevirip yüzünü toprağa bastırdı. Kan ter içinde Lila’nın bacaklarının arkasına oturdu ve Kyle’a gidip yardım getirmesi için bağırdı.

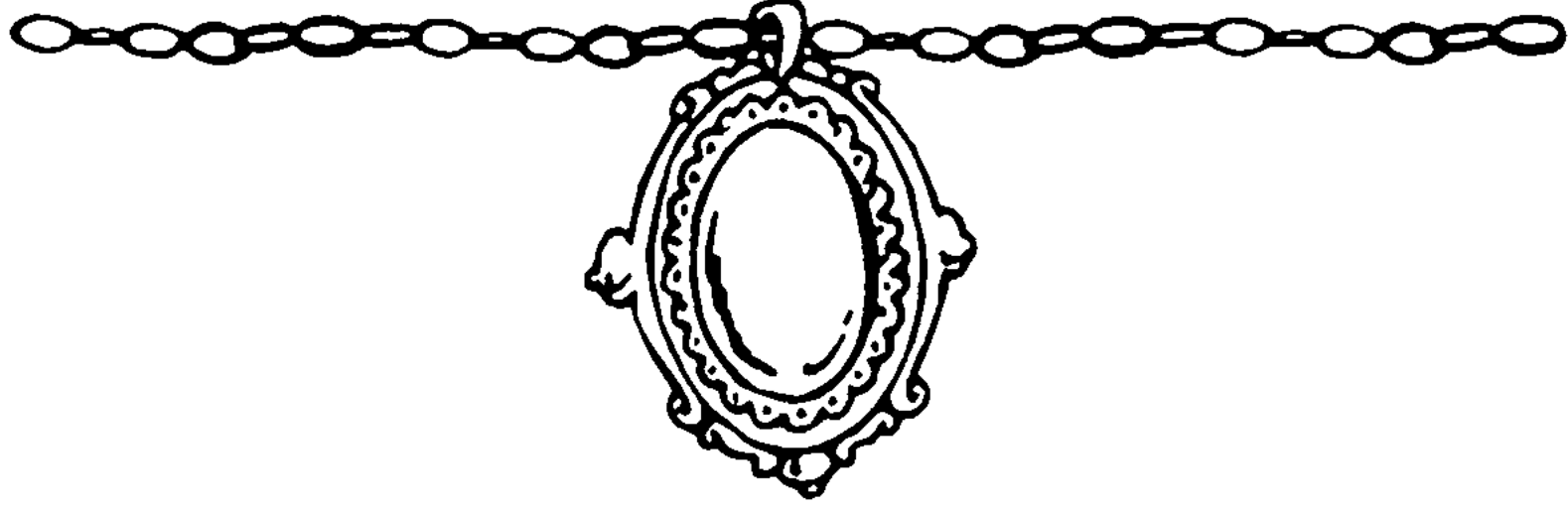
Çok geçmeden ağaçların arasından el fenerlerinin ışığı göründü. Josie orman zeminini döven botların sesiyle insanların bağırıışlarını duydu fakat Noah’nın sesini işittiği anda gözlelerinden yaşlar boşandı. “Josie!”

“Buradayım!” diye bağırdı.

Ekibi etrafını sardı. Yarım düzine polis memuru çukurun başında durmuş, ellerindeki fenerleri üzerine tutuyordu. “Trinity şurada,” dedi Josie. “Diğer çukurda. Diğer çukurlardan birinde. Yardıma ihtiyacı var.”

“Ona yardım edeceğiz,” dedi Noah. Derken ayak sesleri ve bağırışlar arttı. El fenerlerinin ışığı geceyi aydınlatıyordu. Memurlarından ikisi Lila’yla düştükleri çukura indi. Lila’nın ellerini arkasından kelepçelediler ve ardından Josie’yi kaldırdıkları gibi çukurdan çıkarıp Noah’nın kollarına bıraktılar.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie, Denton Memorial'm acil servisinde Trinity'ye verdikleri yatağın yanı başındaki plastik sandalyede uyukluyordu. Trinity ciddi derecede susuz kalmıştı, ayrıca Lila'nın bağladığı el ve ayak bileklerinde derin kesikler vardı. Şiş suratu mavinin, siyahın ve yeşilin çeşitli tonlarıyla kaplıydı. Tam da Josie'nin tahmin ettiği gibi burnu kırılmıştı ve kafa tomografisinde küçük bir hematoma tespit edilmişti ama ameliyata gerek yoktu. Kaburgalarının birkaçında ve iki parmağında da kırıklar vardı ancak hiçbirisi geçmeyecek şeyler değildi.

Bir el omzuna dokununca Josie zıncı diye doğrulup istemsiz bir çığlık koyverdi. "Sorun yok, Patron," dedi Gretchen usulca. "Onlara seni almaya geleceğimi söyledim. Artık ameliyata hazırlanman gerek. Noah da yanında olacak."

Josie'nin kolu fena kırılmıştı. Acil servise getirildikten sonra tepeden tırnağa muayene edilmiş ve çok sayıda röntgeni çekilmişti; ameliyat olması gerekecekti. Hemşireler kendi bölmesinde beklemesini istemişlerdi ama Josie reddetmiş, orada bir başına beklemek yerine Trinity'nin başında nöbet tutmuştu. Josie önce kardeşine, sonra Gretchen'a baktı. "Annesiyle babası ne zaman burada olur?"

"Yakında," dedi Gretchen.

Josie ayağa kalktı ve Gretchen'in koluna girmesine izin verdi. Gretchen onu koridordan geçirerek şu soğuk, parlak, steril odalardan birine götürdü. Josie resmen uyuşmuş gibiydi, çıtını çıkarmadan hastane önlüğünü giyip kendini hemşirelerin ellerine bıraktı. Tansiyonu ve ateşi ölçüldü, ardından bir serum takılarak damarlarına onu rahatlatacak ve uykusunu getirecek bir ilaç zerk edildi. Josie ağır ağır üzerine çöken dinginliğe minnettardı. Noah baş ucunda belirdiğinde alabildiğine gülümsedi ve sağlam eliyle ona uzandı.

Noah elini tuttu ve ona sırtarak karşılık verdi. "Şey," dedi, "sana her ne verdilerse belli ki Wild Turkey'den daha etkili."

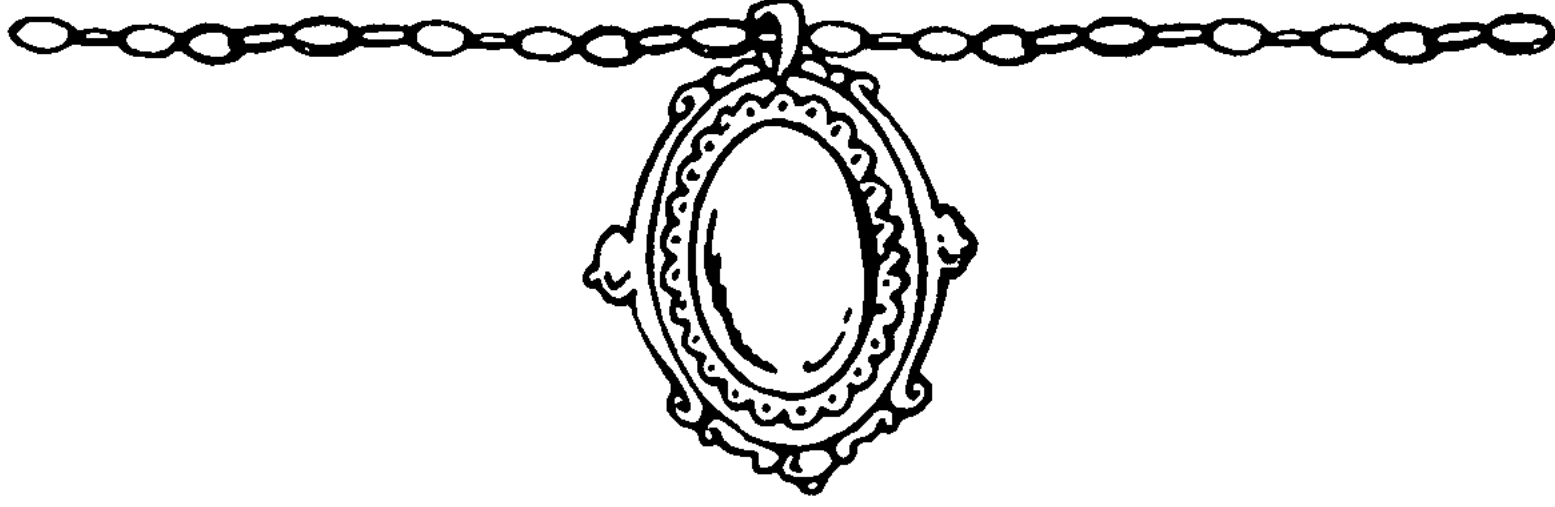
Josie güldü. Ya da en azından güldüğünü sandı.

Bir an sonra sedyesi uzun bir koridor boyunca itiliyordu. Trinity'nin odasının önünden geçtikleri sırada Shannon Payne'in kızının elini sımsıkı tutmuş, yüzünü keçeleşmiş saçlarına gömmüş, hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü. Yarı baygın olmasına rağmen Shannon Payne'le arasındaki benzerliğe hayret etti. Nasıl olmuştu da Lila onca yıl Josie'yi kendi çocuğu diye yutturabilmişti? Artık hiçbir önemi yoktu. En kötüsü geçmişti. Lila hapsi boylayacaktı. Josie gözlerini kapadı, düşünemeyecek kadar yorgundu.

Gözlerini tekrar açtığında telaşla koşuşturan insanlarla dolu mağaradan farksız bir odadaydı. Hava buz gibiydi. Boneli bir hemşire damar yoluna bir ilaç enjekte etti. "Biraz sonra senden ondan geriye saymanı isteyeceğim, tatlım," dedi. "Ardından hayatının en güzel uykusunu çekeceksin."

Josie hemşireye gülümsedi. Tam olarak ihtiyacı olan şey buydu. "On," demek için ağzını açtı ama uyku ondan önce davrandı.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

İKİ HAFTA SONRA

Josie bölge hapishanesinin koyduğu sert plastik sandalyenin ucuna tünedi. Kabinin duvarları onu iki yandan kuşatıyor, önündeki kalın cam ziyaretçi alanını mahkûm alanından ayırıyordu. *Yeterince kalın değil*, diye düşündü Josie, Lila Jensen karşısındaki sandalyeye doğru yürürken. Gardiyan Lila'nın kelepçesini çıkarmak yerine omzundan bastırarak onu o hâlde sandalyeye oturmaya zorladı. Adamın Josie'nin anlayamadığı bir şey söylemesi üzerine Lila ona pis bir bakış attı. Ardından adam gidip odanın köşesinde durdu, ellerini önünde kenetledi ve sanki her an yerinden fırlayıp birine saldırabilirmiş gibi Lila'yı izlemeye koyuldu. Fakat içeride, ziyaretçisi olan sadece iki mahkûm daha vardı ve ikisi de ondan birkaç sandalye ötede oturuyordu.

Lila'nın suratı sarkmış ve sararmıştı. Josie bu sarılığın ormandaki boğuşmadan mı yoksa karaciğerinin nihayet iflas etmesinden mi kaynaklandığını kestiremiyordu. Lila, Denton Memorial'daki doktorlara kanser tedavisini nerede gördüğünü de Barbara Rhodes'tan önce kullandığı adı da söylemeyi reddetmişti. Yerel bir onkolog yumurtalık kanseri olduğunu tespit

etmeyi başarmıştı. En az bir ameliyat olmuş, radyasyon tedavisi ve kemoterapi görmüştü ama kanser nüksedip bütün vücuduna yayılmıştı. Doktorlar ona iki aylık ömür biçmişlerdi. Josie'ye kalırsa Lila küstahlığından bu tahmini muhtemelen çöp eder, hatta belki de yıllarca yaşardı. Josie hangisinden daha çok keyif alacağından hâlâ emin değildi: Lila'nın öldüğünü bilmekten mi yoksa hapishanede acı çektiğini bilmekten mi?

Lila, Josie'ye gülümsedi ve kendi tarafındaki ahizeyi yerinden aldı.

Josie'nin alçıdaki sağ kolu askıdaydı. Bu yüzden ahizeyi sol eliyle alıp kulağına götürdü.

“Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum, JoJo. Tabii televizyonu saymazsak. Doğrusunu istersen yüzünü görmekten bıktım.”

Josie de yüzünü televizyonda görmekten bıkmıştı ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Trinity ulusal bir haber kanalının muhabiriydi ve hayatının haberini yapmıştı. Dedikodulara bakılırsa kanal iki kardeşin hikâyesini işlemeye o kadar istekliydi ki Trinity'ye bir spikerlik pozisyonu bulmaya çalışıyorlardı.

Josie lafı dolandırmadan konuya girdi. “Suç ortaklarının isimlerini istiyorum.”

“Kimi kastediyorsun?” diye sordu Lila.

“Kimi kastettiğimi bal gibi biliyorsun. Sana şu şeylerinde... neydi onlar? Hah! Projelerinde yardım edenleri. O ilanları paylaşmaları, evime girmeleri ya da Trinity'yi ve ailesini izlemeleri için para ödediğin herkesi. Trinity'yi arabanın bagajına tıkanı. Arabamı Ted Oto Tamir'e götürüp sonrasında aldığı yere bırakanı.”

Lila güldüğünde koyu mavi gözleri ışıldadı. “Hayır,” dedi.

“Burada daha rahat etmeni sağlayabilirim,” dedi Josie. Bunu yapacak olmaktan nefret ediyordu, hatta bu teklifte bulunmaktan bile nefret ediyordu fakat bundan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da Lila'nın sapkın planlarını gerçekleştirmesine yardım

eden isimsiz, suratsız insanların Denton'da ellerini kollarını sallayarak gezmeleri idi.

"Siktir git," dedi Lila. "Sana o mutlu sonu yaşatacağımı mı sandın, JoJo? Hayır, sonsuza dek mutlu yaşayamayacaksın. Benden hiçbir şey alamazsın. O ormanda bir seçim yaptın. Gitmeme izin verebilirdin."

"Ben mi seçim yaptım?" diye sordu Josie kulaklarına inanamayarak. "Benim hiç seçim hakkım olmadı. Hem de hiç. Bu şansı henüz birkaç haftalık bir bebekken elimden aldın."

"Ah, o oyunu mu oynamak istiyorsun? Kimin çocukluğu daha kötüydü? Başından neler geçtiğini bilmek istemezsin."

Josie öne doğru eğildi. "Yanılıyorsun. Bilmek istiyorum. Devlet tarafından koruma altına alındığında hakkında açılan dosya imha edilmiş. Geriye hiçbir şey kalmamış. Nereden geldiğini bile bilmiyorum."

Lila bunu biraz düşündü. Ardından ahizeyi tutan eli kasıldı. "Bak sana ne diyeceğim, JoJo. Sen bir dedektifsin, değil mi? Koskoca polis şefi olmuşsun. Sana bir ipucu vereyim. Bu bilmeceyi ben ölmeden çözersen istediğin isimleri sana veririm."

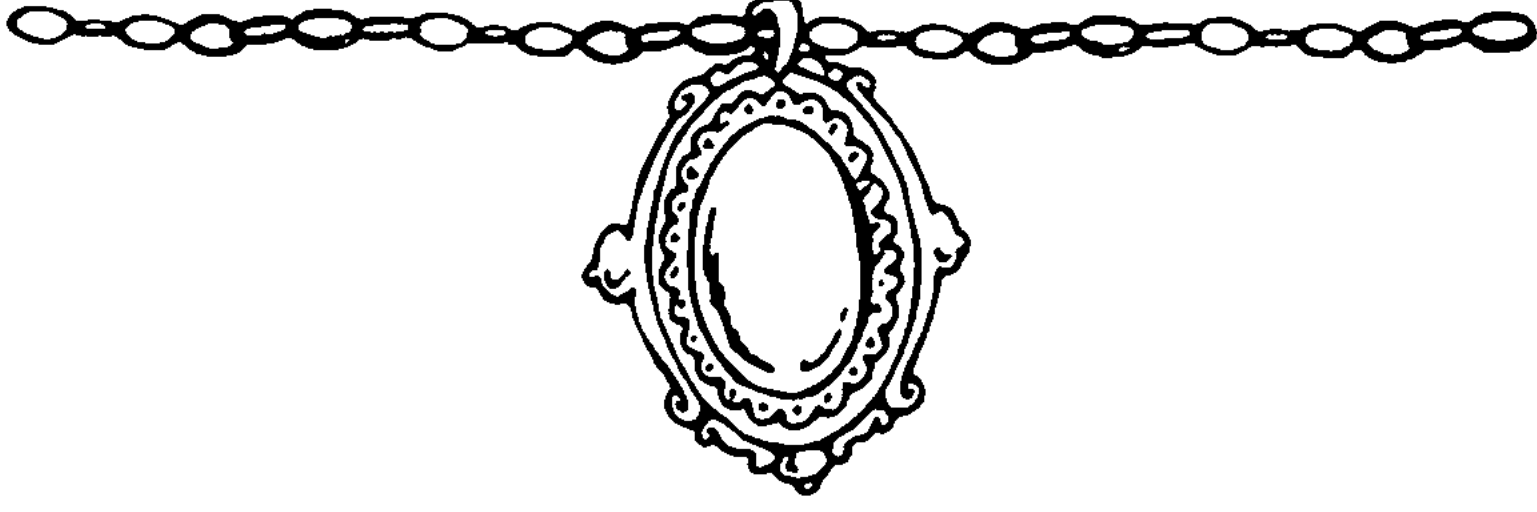
"Neymiş o?" diye sordu Josie.

Lila ahizeyi yerine koyup ayağa kalktı. Arkasındaki gardiyan irkilerek elini silahına götürüp ona doğru küçük bir adım attı. Lila öne doğru eğildi, ağzını ardına kadar açtı ve cama hohladı. Ardından buğulanan yere işaret parmağıyla birtakım harfler ve rakamlar yazdı.

OY9555

Sonra arkasına dönüp gardiyana el etti. Lila Jensen gerisin geri hapishanenin derinliklerine götürülürken Josie orada öylece oturup mesajın silinmesini izledi.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Josie sağlam elinde kumandayla Noah'nın kanepesinde bataniyeye sarınmış uyukluyordu. Ağrı kesicilerin kolundaki zonklamayı geçirmesini beklerken *Ally McBeal* dizisinin tekrarlarını izliyordu. Kendi evine dönmüş, mutfak penceresini tamir ettirmiş, yatak odasının duvarlarını boyatmış, yırtılan yatak örtülerini değiştirmiş ve yeni bir mücevher kutusu almıştı. Fakat kendini ne evinde gibi ne de güvende hissediyordu, en azından şu anda Noah'nın evinde olduğu kadar. Burada tek kare fotoğrafını çekmek ya da ağzından laf almak için birbiriyle rekabet eden, bağırıp çağıran, aç kurtlar gibi kapının önünde kol gezen muhabirler yoktu. Noah'nın evinde saklanırken kendini güvende hissediyordu. Noah ona istediği kadar kalabileceğini söylemişti. Elinden geldiğince yanında olmaya çalışıyordu fakat Lila'nın dosyasının kapatılabilmesi için halledilmesi gereken o kadar çok iş vardı ki günde sadece birkaç saatliğine eve uğrayabiliyordu.

Sokak kapısının açılıp kapandığını duyduğu anda kumanda elinden kayıp düştü. Noah'nın geldiğini görünce gözlerini kırpıştırarak uyku mahmurluğunu üzerinden atıp gülümsedi. Noah ona sırtarak karşılık verdi ve ellerinin arasındaki büyük ahşap

kutuyu orta sehpaye bırakıp Josie'nin alnına bir öpücük kon-
durdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Josie alçısını kaldırıp gösterdi. "Biri kolumu kürekle kırmış
gibi."

"Üzgünüm," dedi Noah.

Josie omuz silkti. "İyileşecek."

"Lila'nın mesajını çözebildin mi?"

Josie kafasını iki yana salladı. "Üzerine biraz düşüneceğim.
Er ya da geç çözerim. O nedir?"

Noah eliyle kutuya pat pat vurdu. "Bunu Lila'nın kon-
teynerinde bulduk. İçine bakmak isteyebileceğini düşündüm."

Josie battaniyeyi kucağından atıp bacaklarını aşağı sallaya-
rak kanepenin ucuna doğru kaydı. "Çatal bıçak seti mi?" diye
sordu. Kutu, Lisette'in pahalı çatal bıçak setini sakladığı şu
eski kutuya benziyordu. Rockview'a taşınırken kutuyu Josie'yle
Ray'e vermişti. Kutu Josie'nin aklında yer etmişti çünkü bu
yüzden Ray'le tartışmışlardı. Josie gümüş takımı kullanmaları
gerektiğini düşünüyordu çünkü başka ne yapabilirlerdi? Ray ise
günlük kullanım için fazla şık oldukları kanısındaydı. Kutu
hâlâ Josie'nin garajında el değmeden öylece duruyordu.

"Hayır," dedi Noah. "Yani eskiden öyle olabilir ama şimdi
içinde... bilmiyorum. Bi' göz at istersen."

Josie uzanıp kutunun kapağını kaldırdı. Koyu kırmızı kadife
astarı pek çok yerinden yırtılmıştı. İçinde, İğne'nin Josie'nin
evinden aşındıkları da dâhil olmak üzere çok sayıda mücevher
vardı. Aradığını bulana kadar mücevherleri şöyle bir karıştırdı.
Eski nişan yüzüğünü ve lise mezuniyetinde Ray'in hediye ettiği
kolyeyi parmaklarının arasına aldığı anda gözleri yaşlarla doldu.
Sıradan bir günde onları görünce yüreğine hançer saplanmış
gibi hissederdi ama şimdi mutluluktan havalara uçuyordu. Bun-
lar Lila'nın ona çektiği onca şeye rağmen kurduğu hayatın
yadigârlarıydı. Hayatının şimdiye kadarki en büyük aşklarının
sembolleriydi.

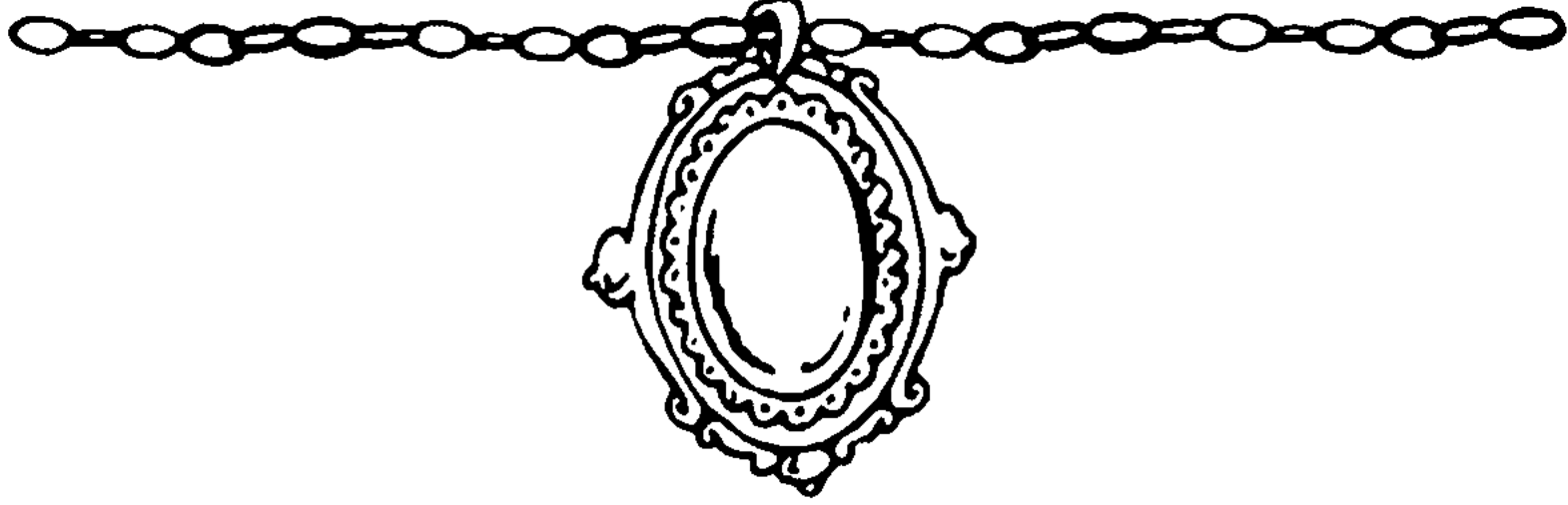
Mücevherleri bir kenara bırakıp çeşitli gazetelerden kesilmiş kupürlere göz gezdirdi; bunlardan biri Paynelerin evinde çıkan yangınla ilgiliydi. Derken gözü fotoğraflara takıldı; içlerinde babasının da olduğu ekseriya erkek fotoğraflarına. Kutudan Josie'nin nazarında pek bir önemi olmayan, ne anlama geldiklerini kestiremediği birkaç parça ıvır zıvır daha çıktı. Belinda Rose'un, içinde Andrew Bowen'ın saç tellerinin olduğu madalyonu da oradaydı. "Bunu Andrew Bowen'a ulaştırman gerekecek," dedi Josie.

"Elbette," diye yanıtladı Noah.

Josie elini uzun, mor bir atkıya attı ve atkının sarılı olduğu yumuşak şeyi gördüğü anda boğazından bir inilti yükseldi. "Aman Tanrım."

Ellerinin arasında, küçük suratı pas rengi kan lekeleriyle bezeli Wolfie duruyordu.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Josie, Komorrah'nın Kahveleri'nin arka tarafındaki bir masada oturuyordu. Siyah saçlarını atkuyruğu yapıp kafasına bir beyzbol şapkası geçirmişti. Sansasyonel Lila Jensen vakasıyla ilgili bilgi sahibi birini yakalama umuduyla karakolun önüne kamp kuran basın mensuplarını atlatmayı başarmış olsa da bu fırtınanın dinmesi aylar sürecekti.

Gretchen içeri girerken kapının üstündeki rüzgâr çanları usulca çınladı. Josie gülümseyip ona el etti. Gretchen masada karşısına kurulur kurulmaz ceketinin içinden bir dosya çıkardı.

“Alabildin mi?” diye sordu Josie.

Gretchen dosyayı masanın karşısına itti. “Evet, aldım. Hepsi burada.”

Josie'nin parmakları dosyanın kenarına değdi. “Okudun mu?”
“Okudum.”

Josie garsonu çağırdı ve Gretchen kendine büyük boy bir kahve sipariş etti. Josie masaya oturduğunda sipariş ettiği bir tabak dolusu hamur işini Gretchen'in önüne itip tabağı çevirerek pikan cevizi kaplamalı tatlı çöreği Gretchen'in burnunun dibine denk getirdi. Gretchen çöreğe düşmanını tartar gibi baktı. “Toksik annelerden konuşacağız,” dedi Josie. “Buna ihtiyacın olacak.”

Gretchen gülüp tabağa uzandı ve çörekten iştahlı bir ısı- rık aldı. Alt dudağında küçük bir pikan cevizi parçası kaldı.

“Sen de bir tane yesen iyi edersin çünkü Lila Jensen’ın annesi hayatın boyunca görüp görebileceğin bütün toksik annelere kök söktürür.”

Josie peynirli olanı alıp üç ısırıkta mideye indirdi. Gretchen ise çöreğini tadını çıkara çıkara yiyor, yerken de bir yandan Josie’yi süzüyordu. “Hâlâ ağlamadın mı?”

Josie kafasını iki yana salladı. Ellerini peçeteyle silip sütlü kahvesinden bir yudum aldı.

“Ağlamalısın,” dedi Gretchen gerçekçilik kartını oynayarak. “Koyver gitsin. Bu baskının birazını üstünden atman lazım.”

Josie başıyla onayladı.

“Paynelerle görüştün mü?” diye sordu Gretchen.

“Sayılır. Hastaneye geldiler. Babaannem cümbür cemaat bir akşam yemeğinde buluşmamızı önerdi. Onlar ve benimkiler. Parti ortamının işleri benim için kolaylaştıracağını düşünüyor.”

Shannon ve Christian Payne, oğulları Patrick’le birlikte odasına daldıklarında Josie ameliyattan daha yeni çıkmıştı. Shannon, Josie’yi kollarının arasına alıp bağrına basmış, ağlaya ağlaya Josie’nin kulağına hatırlayamadığı bir şeyler fısıldamıştı. Christian ve Patrick geride durmuşlardı; oğlan tedirgin ve huzursuz görünürken babası yanaklarından usulca süzülen gözyaşlarına rağmen metanetini korumuştur. İki gün sonra Trinity posta yoluyla gönderilen şu DNA testlerinden biriyle çıkagelmiş ve hastane yatağında karşılıklı bağdaş kurup ergenler gibi kıkırdayarak minicik deney tüplerine tükürmüşlerdi.

Josie bir elini dosyanın üstüne koydu. “Sen anlatır mısın?”

“Elbette,” dedi Gretchen. Kahvesinden bir yudum alıp ellerini önünde birleştirdi. “Haklıydın. Lila’nın sana verdiği ipucu bir mahkûm numarasıydı. Lila Jensen’ın annesi beş kez üst üste müebbet yemiş ve şu anda yüksek güvenlikli bir hapishanede cezasını çekiyor.”

Josie’nin gözleri fal taşı misali açıldı. “Beş kez üst üste müebbet mi?”

“Roe Hoyt adıyla tanınıyor fakat bu ismi ona sonradan vermişler. Bulunmasından sonra.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Roe Hoyt, Sullivan County’nin yüksek kesimlerindeki ormanlık alanda bulunan bir kulübede tek başına yaşıyormuş. Ne elektriği varmış ne de suyu. Arazi de devlete aitmiş, yani yaşadığı topraklar ona ailesinden miras falan da kalmamış. Kulübenin eski bir bekçi kulübesi olduğu düşünülüyor, bekçilerin yoldan fazla uzaklaşmaları hâlinde sığınıp geceyi geçirebilecekleri bir yer. Oraya yıllarca kimsenin yolu düşmemiş.”

“Peki onu kim bulmuş?” diye sordu Josie.

“Avcılar,” dedi Gretchen. “Kadını gördüklerinde neye uğradıklarını şaşırılmışlar çünkü abuk sabuk sesler çıkarmak dışında pek konuşmuyormuş. O seslerden biri ‘roo’ olduğundan adını öyle koymuşlar. Orman kaçkınlarına benziyormuş, pis ve bakımsızmış. Yanında küçük bir kız çocuğu olmasaydı belki de onu orada kaderine terk ederlerdi.”

Josie içinin burkulduğunu hissetti. “Lila.”

Gretchen başıyla onayladı. “Avcılar kızın yaklaşık beş yaşlarında olduğunu söylediler. Ormanda vahşi bir hayvan misali çırılçıplak koşturuyormuş. Onu yanlarına almaya çalışmışlar fakat kız onlara saldırmış. Keza Roe da. Avcılar medeniyete geri döner dönmez yetkililere haber vermişler. Polis gelip ikisini birden gözaltına almış. Kulübeyi aradıklarında beş bebeğin kalıntılarına rastlamışlar.”

“Aman Tanrım,” dedi Josie.

“Lila devlet tarafından korumaya alınmış. İlk annesi ona Lila adını ve kendi soyadını vermiş, yani Jensen’i. Geriden geliyormuş, çok sayıda davranış bozukluğu varmış. Jensenlar onunla başa çıkamamışlar. Bu yüzden bir koruyucu aileden diğerine sürüklenmiş. Bu anlattıklarım o dosyada yok. Bunları Alona Ortiz’den öğrendim. Malcolm Bowen tarafından imha edilmeden önce Lila’nın dosyasını okumuş.”

“Bunu o mu söyledi?”

“Savcı, Ortiz’e suçlama yöneltmeyi düşünmüyor. Bildiği her şeyi anlatıp Lila’yla Sophia’ya karşı tanıklık etmesi kaydıyla bir anlaşma yaptı. Bu arada Belinda’nın doğum yapmak üzere Maggie Lane’in evinden kaçmasına yardım eden de oymuş. Bowen, bebek dünyaya gelene kadar Belinda’yı yanına alması için ona para vermiş. Sonra Andrew’un devlet tarafından koruma altına alınması için gerekli ayarlamaları yapmış ve ardından nüfuzunu kullanarak onu evlat edinmiş. Neyse, koruyucu aile yanında bir çocuğun başına ne gelebilirse hepsi Lila Jensen’in başına gelmiş.”

“Tanrım,” dedi Josie.

Lila’nın çocukluğunu gözünün önüne getirmeye çalıştı. Anlamadığı bir dünyaya, güvenemeyeceği insanların arasına salıverilmiş bir yabani. Acaba hiç şansı olmuş muydu?

Gretchen parmağının ucuyla dosyaya pıt pıt vurdu. “Bu sende kalabilir. Er ya da geç açmaya hazır olacaksın.”

Birer hamur işinin daha tadına baktılar ve garson kahvelerini tazeledi. Gretchen konuyu değiştirerek, “Tara seninle konuştu mu?” diye sordu.

“Evet. Beni göreve geri getirdi ve iznim bittiğinde şeflik pozisyonuna geri dönebileceğimi söyledi. Ona hayır dedim.”

Gretchen ağzına tıktığı peynirli çöreği çiğnerken az daha boğulacaktı. Öksürüp bir peçeteye tükürdü. “Ne?”

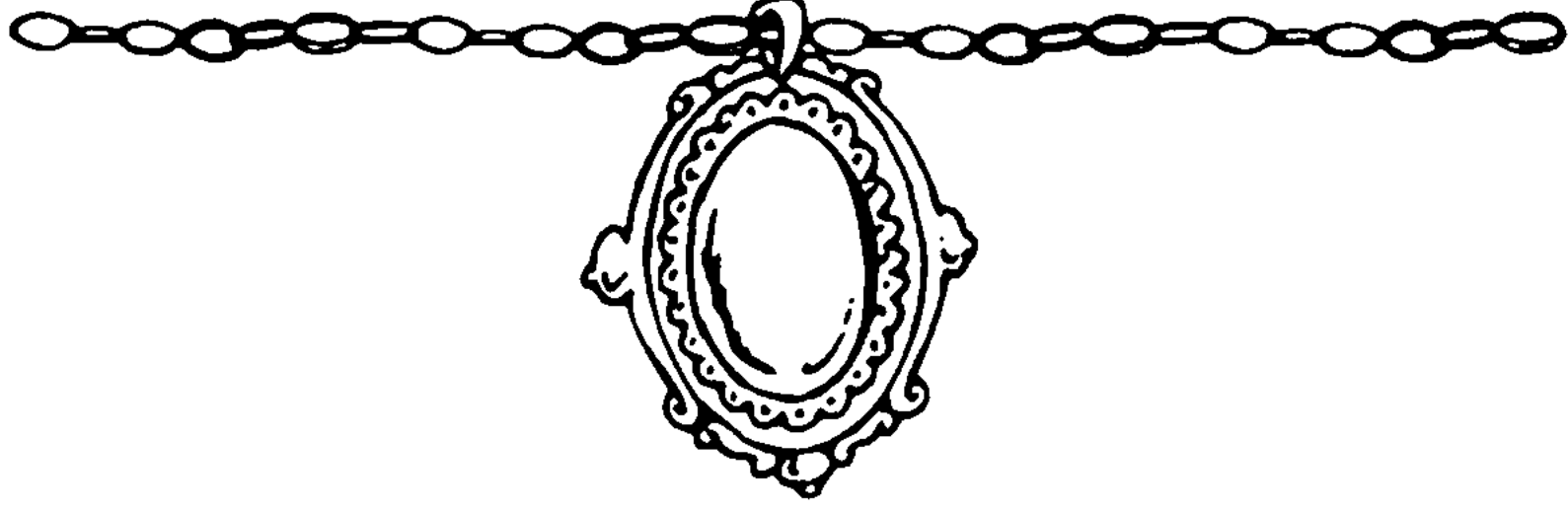
“Şef olmak istemiyorum,” dedi Josie. “Zaten hiç istememiş-tim. Tara’nın beni geri istemesinin tek nedeni, bütün hayatımın bir yalandan ibaret olduğunun ayyuka çıkmasının ardından beni kovarsa kötü görünecek olması. Ona başka bir dedektifi şefliğe getirmesini söyledim. Böylece Şef Harris ölmeden önce yaptığım işe geri dönebileceğim.”

“Ne dedi?”

“Bilmiyorum,” dedi Josie. “Çünkü bu ne cüretten sonrasını dinlemedim.”

Gretchen güldü. “Yola gelecektir.”

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

BİR AY SONRA

Josie'nin evi makarna sosunun ve sarımsaklı ekmeğin mis gibi kokusuyla dolmuştu. Oturma odasındaki kanepeden tabak çanak seslerini ve mutfak musluğundan akan suyun sesini duyabiliyordu. Ne konuştuklarını anlayamasa da Ray'in annesiyle Misty gülüşüp çene çalıyorlardı. Harris, Josie'nin göğsünde mışıl mışıl uyuyordu ve yüzü, Josie'nin alçılı kolunun üzerinden ince telli sarı saçlarını okşamakta olan Lisette'e dönüktü.

"Harika kokuyor," dedi Lisette. "Bayan Quinn, Misty'nin makarnayı kendi elleriyle açtığını söyledi. Ev yapımı makarna! Striptizcinin yemek yapabileceği kimin aklına gelirdi?"

"Babaanne!" diye çıkıştı Josie.

Lisette eğri büğrü parmaklarından biriyle Harris'in pembe yanağını okşarken güldü. "Bakıyorum da aranızdan su sızıyor."

"Sadece ona yardım ediyorum," dedi Josie. "O kadar da kötü biri değil. Hem bu sayede küçük Harris'le bol bol vakit geçiriyorum."

Soğuk bir esinti Noah'nın geldiğini haber verdi. Noah kapıyı arkasından kapayıp etrafına bakındı ve gözleri Josie'yi bulduğunda gülümsedi. Kollarının arasında kocaman bir kese

kâğıdı vardı. “Üç çeşit şarap aldım,” dedi antreden. “Öldü sandıkları kızlarına otuz yıl sonra kavuşmalarıyla hangisinin daha iyi gideceğinden emin olamadım.”

“Cevap veriyorum... Bütün şaraplar,” dedi Josie.

Noah bir kahkaha patlatıp mutfığa yöneldi. Lisette dirseğiyle Josie’yi dürttü, gözleri parlıyordu. “Şu yakışıklıyla da bol bol vakit geçiriyorsun sanki, öyle değil mi?”

“Yavaş ol bakalım, babaanne. Biz hâlâ iş arkadaşınız.”

“Ne olmuş yani? Artık onun amiri değilsin, öyle değil mi? Ray’le evliydim ve ikiniz de Denton Polis Teşkilatı’nda çalışıyordunuz. Olmayacak şey değil.”

“Şimdi zamanı değil, babaanne,” dedi Josie ama kendini gülümsemekten alamadı. Harris kıpırdandı ve Lisette onu Josie’nin göğsünden kaldırıp kucağına aldı. Josie ayağa kalkıp camdan dışarı baktı.

“Gerilmene lüzum yok,” dedi Lisette.

Josie ona döndü. Gerilmemesi söz konusu bile olamazdı. Hatta imkânsızdı. Bu tür durumlara yönelik ne bir rehber kitap vardı ne de bir eğitim videosu. Kan bağının olduğu insanlarla vakit geçirmek içini kıpır kıpır mı ediyordu yoksa gözünü mü korkutuyordu, onu bile bilmiyordu. Belki ikisinden de biraz vardı.

Gerisin geri Lisette’in yanına oturdu. “Babaanne, senin için sorun olmadığından emin misin? Dürüstçe cevap ver ama? Bu işi sonuna kadar götürmek zorunda değilim.”

Lisette tek kaşını kaldırdı. “Saçmalama. Ailene sırtını döremezsın.”

“Ama sen...”

Lisette, Josie’nin dizini sıktı. “Ben hep senin babaannen olacağım. Sen de her zaman benim biricik torunum olarak kalacaksın. Ama artık onlara da aitsin ki olması gereken de bu. Doğrusunu istersen gerçeği öğrendiğine seviniyorum.”

“Seviniyor musun?”

Lisette başıyla onayladı. “Gün geçtikçe gençleşmiyorum, canım.”

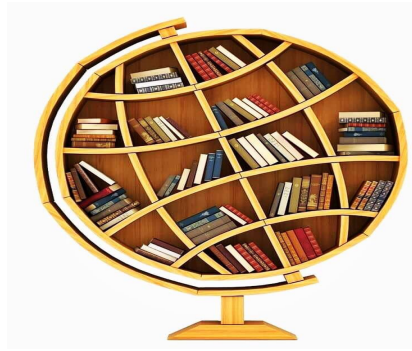
“Babaanne.”

“Bir gün gideceğim ve o gün sandığından daha yakın olabilir. Seni kollayacak insanların olduğunu bilmek yüreğime su serpiyor.”

Josie başını Lisette’in omzuna yasladı. “Teşekkürler, babaanne.”

Bir an sonra kapı zili çaldı. Josie ayağa fırlayıp antreye doğru koştu. Sonra omzunun üstünden mutfığa baktı. Noah, Misty ve Ray’in annesi eşikte durmuş, onu yüreklendirmek istercesine gülümsüyorlardı.

Josie derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

LISA REGAN'DAN MEKTUP

Bir Annenin Mezarı'nı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarım hakkında güncel bilgi edinmek isterseniz aşağıdaki bağlantıyı kullanarak abone olabilirsiniz. E-posta adresiniz kimseyle paylaşılmayacak ve canınız ne zaman isterse aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

www.bookouture/lisa-regan

Josie Quinn'in maceralarının bir sonraki perdesini okumak üzere kurgusal Pennsylvania kasabası Denton'a döndüğünüz için size tüm kalbimle teşekkür ederim. Josie dedektifliğe dönüp çok daha heyecan verici vakalar üstlenirken umarım sizler de burada takılırsınız.

Okuma deneyiminizi sizlerden dinlemek çok hoşuma gider. İnternet sitem ve Goodreads sayfam dâhil olmak üzere aşağıdaki sosyal medya hesaplarından bana istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Ayrıca eğer isterseniz kitabım hakkında inceleme yazabilir ve başka bir okura *Bir Annenin Mezarı*'nı önerebilirsiniz. İncelemeler ve ağızdan ağıza tavsiyeler, kitaplarımın başka okurlar tarafından keşfedilmesine çok yardımcı oluyor. Her zaman olduğu gibi desteğiniz için çok teşekkür ederim! Bu benim adıma dünyalara bedel! Sizden haber almak ve sizlerle tekrar buluşmak için sabırsızlanıyorum!

Teşekkürler, Lisa Regan

🌐 www.lisaregan.com

✉ @Lisalregan

📞 Lisa-Regan

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi öncelikle ve en çok harika okurlarıma, sadık hayranlarıma teşekkür etmek istiyorum! Heyecanınız, tutkunuz ve bu harika yolculukta bana eşlik ettiğiniz için minnettarım. Eşim Fred ve kızım Morgan'a sonsuz sabırları ve bitmek bilmeyen destekleri için teşekkür ederim. Nancy S. Thompson, Dana Mason ve Katie Mettner'a –ilk okurlarımdan ve bir yazarın hayal edebileceği en iyi dostlardan bazılarına– teşekkür ederim! Ailem William Regan, Donna House, Rusty House, Joyce Regan ve Julie House'a daimi desteğiniz için müteşekkirim. Bir teşekkür de hayatımdaki “olağan şüphelilere”, yani beni destekleyen, yüreklendiren, kitaplarımın adını duyuran ve yoluma devam etmemi sağlayan insanlara: Carrie Butler, Ava McKittrick, Melissia McKittrick, Torese Hummel, Christine & Kevin Brock, Laura Aiello, Helen Conlen, Jean & Dennis Regan, Marilyn House, Tracy Dauphin, Michael Infinito Jr., Jeff O'Handley, Susan Sole, Funk ailesi, Tralies ailesi, Conlen ailesi, Regan ailesi, House ailesi, McDowell ailesi ve Kays ailesi. “Uslu çocuk” repliği için Lilly Billarrial'a teşekkür ederim. 25 numaralı masadaki o harika insanlara da teşekkür ederim; beni aranıza aldınız, desteklediniz ve çok şey öğrettiniz... Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Ayrıca, ilk iki Josie Quinn kitabını okuyup eserime bir şans veren ve adımları duyuran tüm zarif blog yazarlarına ve eleştirmenlere de içtenlikle teşekkür ederim!

Polislikle ilgili tüm sorularımı büyük bir süratle en ayrıntılı şekilde yanıtlayarak hikâyeyi kurgu sınırları içinde olabildiğince gerçeğe yaklaştırmama yardımcı olan Çavuş Jason Jay'e yürekten teşekkürler.

Her zamanki gibi Jessie Botterill'e, bana duyduğu inancın yanı sıra sabrı ve parlak fikirleri için teşekkürler. Bir teşekkür de Bookouture ekibinin tamamına. Hepiniz âdeta birer mucizesiniz ve sizlerle çalışmaktan ötürü kendimi çok şanslı ve minnettar hissediyorum.